

Giới thiệu Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền

Truyện Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền của tác giả Cá Thích Leo Cây là một truyện ngôn tình nữ giả nam, oan gia, 1 vs 1, nình thần PK gian vương.

Làm người đã khó, làm kẻ ác càng khó, làm kẻ ác mà thiên hạ đều biết, người người trong thiên hạ đều phỉ nhổ thì khó lại càng thêm khó, mà từ sau khi trở thành gian thần thì càng quyết chí đời đời kiếp kiếp, tận tụy cần thận, thế không thay lòng phát huy để hai chữ ‘ác nhân’ phát sáng rực rỡ... Áp lực tâm lý thật lớn mà.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Vạn Dực thường nghĩ: Thái tổ hoàng đế đời trước nhất định đã đào phần mộ tổ tiên Vạn gia, mới khiến Vạn gia đời đời kiếp kiếp truyền dạy, phải cần cù dốc sức chết cũng không từ mà đào căn cơ gốc rễ nhà hoàng đế.

Thân là gian thần chuyên nghiệp, Vạn gia là tâm phúc đại họa của các thế hệ hoàng đế - đời đời thao túng triều chính Đại Chu, Vạn gia đáng hận đã căm rề quá sâu, tùy tiện nhỏ cỏ tận gốc, chỉ sợ lung lay nền tảng quốc gia.

Có thể làm gì đây?

Các hoàng đế cũng đành chịu nhục, không thể trừng trị thẳng tay thì đánh lén, một đời không nhỏ được thì giao lại cho đời sau, phát triển từng bước cũng là một loại sách lược.

Roi vào thế hệ người cha Vạn An của hắn, Vạn gia túm trong tay quyền lực cực lớn của nội các đủ để công khai chống lại hoàng quyền.

Đến năm Thành Trị thứ nhất, sau khi đấu đá với cha suốt mười mấy năm, rốt cuộc lão hoàng đế cũng không cam lòng nguyện ý mà băng hà, ấu đế kế vị chỉ mới vừa tròn bảy tuổi. Cái gì gọi là một tay che trời, gian thần lộng quyền?

Cứ nhìn người cha Vạn An của hắn thì biết.

Mặc dù Vạn Dực hắn đây, ngày ngày com áo, ra ngoài đi săn, còn nở mày nở mặt hơn hoàng đế đương triều.

Dù Vạn gia quyền thế ngập trời, nhưng điều không được hoàn mỹ là nhiều đời con nối dòng gian nan, mặc cho tổ tiên Vạn gia cố gắng nạp thiếp, sinh con đẻ cái, nhưng số lượng con trai vẫn ít ỏi chẳng đáng là bao.

Đến thế hệ của Vạn An, lại càng bi thảm.

Lúc Vạn An trẻ tuổi cao ráo khôi ngô, mặt mày như vẽ như khắc, cũng là mỹ nam có tiếng, nghe đồn lúc xa nhà đi học thì bị nữ tặc nhìn trộm, cướp về, đến khi nhóm tôi tớ tìm được, chỉ thấy ông ấy ngượng ngùng xấu hổ đi theo phía sau nữ tặc, mấy ngày sau liền dùng kiểu lớn tám người khiên, cưới nữ tặc về nhà.

Cưới người vợ này chẳng khác gì dẫn sói vào nhà, nghe nói nữ tặc kia, à không, là Vương thị, ghen tị ương ngạnh, vào cửa năm năm vẫn chẳng có một mụn con, không con thì cũng thôi đi, còn không cho phép ông ấy nạp thiếp ăn vụng!

Vạn thủ phụ đáng thương bên ngoài quyền lực có thể lật triều lại sợ vợ như sợ cọp, đừng nói là nạp thiếp, ngay cả nữ tử đi ngang qua cũng không dám liếc mắt nhìn một cái.

Người trong thiên hạ đều là một người làm quan cả họ được nhờ, mà lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, đây là kết cục của gian thần, cứ thế mà không người nối dõi!

Mà cái bọn ganh ghét này cũng chả vui sướng được bao lâu, năm thứ sáu, lưới trời tự nhiên bị thủng..... À không, là Vương thị cuối cùng cũng có mang, đến cuối năm, sinh được một bé trai trắng mập.

Vạn Dực, liền như vậy mà dưới con mắt nhìn chăm chăm nghiêng răng nghiêng lợi của vạn dân, khỏe mạnh nhảy nhót lớn lên.

Thân là con trai trưởng cũng là con trai độc nhất, Vạn An xem thằng bé như bảo bối nâng niu chiều chuộng, thời thời khắc khắc dặn dò Vạn Dực tương lai phải kế thừa y bát của ông ta, đem sự nghiệp mưu triều soạn vị* cao thượng mà vĩ đại này tiến hành đến cùng, (*mưu quyền đoạt ngôi)

Vạn Dực âm thầm nuốt lệ, cha à ~ mưu triều soạn vị có độ khó rất cao, có thể để con làm một kẻ ăn chơi trác táng chỉ biết ăn không ngồi rồi nằm chờ chết không.

Vạn An bất mãn, “Về mặt cầu xin thế kia là sao, không muốn?”

Vạn Dực lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười ngây thơ, “Cha à, thật ra con chỉ muốn làm người tốt.....”

Cha già họ Vạn trực tiếp nện lên đầu hắn một cú, “Ngực không chỉ lớn!”

Vạn Dực oán giận không thôi, chờ sau này ngực con lớn..... Đến lúc đó xem ngài có còn dám ép con nhận cái “Chỉ lớn” này không.

Đáng tiếc còn chưa đợi được đến khi ngực lớn, mẫu thân ra đi ngay khi hắn vừa tròn mười tuổi, trước khi chết, mẫu thân xưa nay vẫn luôn dùng mảnh cổ kéo tay hắn, lấp bắp phun ra nuốt vào hồi lâu với cha, “Vạn Dực nó..... nó.....” Còn chưa nói dứt lời liền tắt thở.

Hắn nhìn về mặt đau lòng muốn chết của cha, nào dám lập tức phun ra sự thật gây nỗi đau chồng chất, vốn tưởng thời gian còn dài, chờ khi phụ thân người ngoại rồi nói. Không ngờ đến xuân năm sau, vào một lần bị đánh lên theo lệ thường - lại lần đầu ông bị ám sát thành công, khi hấp hối mà vẫn nhớ dặn dò hắn nên vì đời sau phấn đấu cho nghiệp lớn mưu phản của Vạn gia...

Chưa đến một năm, Vạn gia tiếng tăm lừng lẫy chỉ còn lại một mình đứa bé mồ côi Vạn Dực.

Cũng may con rết có tới trăm chân, Vạn An dù chết, uy thế vẫn còn. Thế lực mấy đời chủ nhân Vạn gia trải rộng ban ơn lập uy khắp nơi, phụ tá dưới tay vô số, mới không để cả nhà một đời độc đinh này bị thế lực khắp nơi nuốt vào trong bụng.

Tiếp theo nên bước thế nào?

Mười một tuổi, Vạn Dực mỗi tay ôm một bài vị của cha mẹ, khoe miệng run rẩy một lúc lâu, bốn phía như hồ rình mồi, trước mắt trừ thừa kế nghiệp cha thì còn có thể làm gì?

Nhóm Ám vệ phụ tá quỳ sấp xuống, mắt ứa lệ mừng rống lên, “Công tử! Chúng ta thề sống chết nguyện trung thành! Trợ giúp công tử trọng chấn Vạn gia! Nắm lại vinh quang!”

“Ặc, đừng kích động như vậy mà..... Để ta suy nghĩ thêm một chút.....”

“Công tử!” Mọi người phun lệ! TAT

“Được rồi được rồi, cũng đâu có nói là không đồng ý.....”

Vật đổi sao dời lòng người dễ thay, một thiếu niên có chí hướng tốt cứ vậy mà bị không trâu bắt chó đi cày, phương hướng cuộc đời cứ thế mà bẻ ngoặc -- ta phải thừa kế nghiệp cha, làm gian thần! == nln (è hèm, ngón giữa chỉ lên trời)

Chuyện của chúng ta, bắt đầu thế đó.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1

Edit: Lam Phượng Hoàng

Mùa xuân năm Thành Trị thứ hai, Quốc Tử Giám

Tìm nhiệt huyết mòn theo năm tháng, tươi tắn nhờ tắm mát hương xuân. (Trích trong bài Trường An hữu hiệp tà hành – Lục Co)

Bước vào cửa lớn sơn đỏ, hay cho cái cảnh muôn hồng nghìn tía, triều Đại Chu thích đẹp, ngay cả bề tôi bên cạnh Thiên Tử, cũng đều là mỹ nam đã qua tuyển chọn. Quan viên tô son điểm phấn lui tới trong Hoàng Thành đã là khung cảnh bình thường, nam tử mềm mại nữ tính trong dân gian còn có hẳn một con đường riêng. Bọn thiếu niên đang thời kỳ trưởng thành xốn xang nhộn nhạo trong Quốc Tử Giám đương nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi, cái lạnh đầu xuân còn chưa tuột mất, đã gấp gấp mặc mấy loại quần áo mùa xuân mỏng manh tươi tắn để đua tranh cái đẹp.

Vạn Dực chính là ngoại lệ duy nhất.

Nàng khịt khịt mũi, ngoài áo khác màu cao lương đồ còn mặc thêm một lớp áo choàng lông chồn trắng, cúi đầu chậm rì rì đi xuyên qua nhóm thiếu niên nhộn nhạo kia.

“Úi chà! Không phải là Vạn Dực đây sao? Sao hôm nay lại trình diện đúng giờ thế?” Con trai của Lý Thượng thư nhào đến hỏi.

Nàng chậm chậm giương mắt nhìn về phía thiếu niên toàn thân áo lụa xanh biếc, không hé răng, nghiêng người vòng qua gã ta, tiếp tục đi về phía phòng

học.

Con trai của Lý Thượng thư không chịu bỏ qua, xoay người ngăn trước mặt nàng, “Sao vậy, cảm điếc? Không phải trước giờ đều nhếch mũi nhìn người sao, lúc này đã biết cụp đuôi bỏ trốn?”

Thấy không tránh được, Vạn Dực lộ ra tươi cười cực nhạt, ngẩng đầu, “Lý huynh, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt nàng vẫn luôn vô cùng xinh đẹp, lóng lánh như điểm son, sóng mắt đa tình. Bởi vì Vạn thủ phụ gặp chuyện, đã xin nghỉ một tháng lo tang ma, lần này trở về Quốc Tử Giám, gương mặt nàng càng thêm tái nhợt, tôn lên đôi môi đỏ như chu sa, suy sụp nào nề, có vẻ đẹp rung động lòng người của người đau bệnh.

Tuy nổi danh là Đồ bỏ đi, nhưng bình thường luôn lộ vẻ hơi hợm, khiến người khác có muốn làm khó, cũng không đành lòng ép đến đường cùng. Ở cái triều Đại Chu yêu đẹp như mạng này, đừng phải mỹ nam, thì thương hương tiếc ngọc cũng không phải là từ chỉ chuyên dành cho nữ nhân.

Thiếu niên mười hai mười ba tuổi đạo hạnh chưa đủ, không khỏi mất hồn, đợi gã ta có phản ứng, Vạn Dực đã sớm đi mất.

“Dám xúc phạm công tử như vậy!”

Luôn theo hầu phía sau Vạn Dực, trong mắt thư đồng nhỏ chột lóe ánh sáng độc ác, rôm rốp thủ thế, “Công tử, có muốn ta.....”

Muốn cái đầu nguoi á! Vạn Dực chụp tay hắn ta kéo lại, “Hiện tại nguoi chính là thư đồng của ta, không phải Ảnh vệ, phải khiêm tốn, khiêm tốn đó, biết không?”

Thư đồng nhỏ thực uất ức, “Các sư phụ đều nói ta có tài năng vượt trội, nếu tham gia Ảnh vệ, tương lai khẳng định sẽ là Ám chủ số một số hai của Vạn gia.”

Vạn Dực dịu dàng sờ sờ đầu hắn ta, “Nhưng mà -- nguoi theo ta vào Quốc Tử Giám, tương lai đành phải làm một thư đồng rất yếu rất yếu.”

“.....”

Chỉ nửa khắc là đã đến Nhập Tu đường.

Chưa vào cửa Vạn Dực đã nghe thấy tiếng bàn tán vang vang, cũng đúng, nàng chính là thằng con trai của gian thần đầu triều vừa mới ngòm củ tỏi, có ai không muốn kéo cái Đồ bỏ đi từng không ai bì nổi này xuống bùn, hung hăng ức hiếp một phen để trả hết oán thù ngày cũ chứ.

Đúng vậy, Đồ bỏ đi.

Từ khi tám tuổi bước vào Quốc Tử Giám nàng liền vùng tay chơi bởi ba năm, nhóm tiến sĩ dạy học kính sợ quyền thế của cha nàng, đều mắt mờ mắt nhắm, đến lúc thi sát hạch cuối năm, nàng tùy tiện, dẫn theo một đám người hầu ngang nhiên rời trường giết gà nấu chó ăn uống linh đình, phát huy bốn chữ ‘Ăn chơi trác táng’ vô cùng sâu sắc.

Trái ngược với người cha già họ Vạn từ nhỏ vang danh thần đồng khắp chốn, Vạn Dực nàng quả thật thật, bị so thành Đồ bỏ đi.

“Câm miệng! Công tử không phải Đồ bỏ đi!”

Thư đồng Ngôn Trọng mím chặt miệng đi theo phía sau Vạn Dực nghe thấy thế, rốt cuộc không nhịn được nữa, Nhập Tu đường vốn ồn ào náo nhiệt, thoáng chốc liền yên tĩnh.

Trong đủ loại ánh mắt, Vạn Dực chậm chậm ung dung đi đến chỗ ngồi của mình, nàng vừa ngồi xuống, tất cả Thái học sinh vây quanh chỗ ngồi của nàng liền trống không một mảnh.

Vạn Dực âm thầm nôn ra máu, trơ mắt nhìn nhóm người hầu vui mừng phấn chấn nướng tựa đối thủ một mất một còn ngày xưa của mình -- Tề vương Kỳ Kiến Ngọc.

Có cần phải vui mừng đến thế không? Tốt xấu gì cũng nên chừa cho nàng chút mặt mũi chứ? =||| =

Công bằng mà nói, kỳ thật Vạn Dực và Kỳ Kiến Ngọc cũng không trực tiếp xung đột. Ân oán của hai người, ngọn nguồn nên chạy ngược về thế hệ bề trên.

Cha của Kỳ Kiến Ngọc chính là tiên hoàng, mà đương kim ấu đế vừa kế vị lại là đường đệ của Kỳ Kiến Ngọc.

Lạ vậy..... Sao Kỳ Kiến Ngọc không phải là Thái tử mà lại để vị đường đệ nhỏ hơn đoạt trước?

Truy rõ nguyên do, đều là công lao của Vạn An đứng đầu nội các.

Theo lý thuyết, thừa kế ngôi vị hoàng đế đều là cha truyền con nối, nhưng vị tiên hoàng này lại không giống thế. Cha của Kỳ Kiến Ngọc hẳn có ca ca tự cầm quân đánh Mông Cổ, lại bị quân địch bắt, vì thế mà ông ta thuận lợi tiếp nhận ngai vàng.

Khi ngồi lên ngai vàng còn nói dối thật hay, nào là nước không thể một ngày không vua, ông không thể để triều Đại Chu như rắn mất đầu khiến dân chúng lầm than vân vân..... Cuối cùng, còn đặc biệt giả mồm bỏ sung một câu, chờ sau khi con trai của ca ca trưởng thành có thể xử lý mọi việc liên chủ động thoái vị, trao trả hoàng quyền.

Quả nhiên hoàng đế đầu là con hát trời sinh, tiên hoàng vừa lên đài, lập tức giết giết giết, chưa đến hai năm, cuối cùng nhóm cháu chường mất đầu bị chém tận giết tuyệt.

Nhưng người tính không bằng trời tính, vị hoàng đế ca ca kia của ông ta, cho dù xa tận Mông Cổ cũng không để ông ta sống dễ chịu.

Khi tiên đế cảm thấy đại nạn đến gần muốn công bố việc quan trọng là chọn Kỳ Kiến Ngọc làm Thái tử, Mông Cổ khổ chiến nhiều năm lại đúng lúc hợp tình đầu hàng! Đầu hàng thì cứ đầu hàng, sao còn thuận tiện tặng luôn quà quý là dâng đưa con mồ côi mà hoàng đế triều trước có được cùng thị nữ Mông Cổ?!

Đại Hân còn cười ngây ngô tranh công, “Bệ hạ, rốt cuộc có thể xem như Châu về Hợp phố* rồi!” (*HOÀN BÍCH QUY TRIỆU: Châu về hợp Phố; của về chủ cũ - thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ)

Khiến tiên hoàng ngay tại chỗ tức giận học máu ba thước, còn phải chảy hai giọt nước mắt cá sấu, cảm động ôm lấy đứa bé mồ côi, “Nhiều năm lưu lạc bên ngoài, uất ức cho cháu rồi.....” Thế giới bên ngoài đặc sắc đến thế, sao lại vội vã quay về thế hà, người nói đi người nói đi!

Lại nói trong cuộc đời, Vạn An yêu nhất là gì? Yêu nhất chính là đào góc tường hoàng đế rồi búng luôn góc rẽ hoàng đế!

Cơ hội đã mất khó mà tìm lại, Vạn An tức khắc dẫn dắt trăm quan trùng trùng điệp điệp ủng hộ con mồ côi lưu lạc bên ngoài của hoàng thất lên kế vị, cứ thế mà ghen chết tiên hoàng.

Ngôi vị hoàng đế sắp rơi vào tay cứ thế mà bay mất, người nói xem, oán giận của Kỳ Kiến Ngọc với Vạn An có phải sẽ cao hơn trời sâu hơn biển không?

Làm đứa con trai Bỏ đi độc nhất của Vạn An, đương nhiên Vạn Dực sẽ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Nhưng Vạn Dực cũng chẳng ngồi không, trước đây ở Quốc Tử Giám này, hai người đều tự dẫn theo một đám người hầu, vương đầu với vương, từ trước đến nay đều như nước với lửa.

Ai có thể đoán được chỉ trong một đêm, tiên hoàng và cha nàng trước sau đều đi mất.

Vạn Dực cảm thấy một trận bi thương, quả nhiên đời sau của vua chúa và gian thần có đái ngộ vô cùng khác biệt.

Sau khi cha chết, Kỳ Kiến Ngọc người gặp người thương, thanh thế vẫn hơn người, mà cha nàng chỉ mới đi một tháng, người người trước mắt đã nóng lòng muốn thử định giờ chân đạp cái người muốn đời không ngã như nàng.

Tâm lý bất bình cộng với tâm linh vận vẹo, nàng liên tục liếc mắt lộ sát khí với Kỳ Kiến Ngọc.

“Đồ bỏ đi, người trừng cái gì!” Người hầu lớn tiếng dọa người.

Chủ nhân lại lù lù bất động, chỉ hơi nghiêng đầu, xếp cây quạt ngọc đang che nửa bên mặt xuống cong môi cười giễu cợt, thiếu niên mười ba tuổi áo trắng thêu măng xà, tóc buộc dây bạc, vừa nhếch mày cười, quả nhiên là mặt như vầng trăng sáng rực, tươi tắn như hoa buổi sớm mùa xuân.

Bản vẻ dung mạo, trong Quốc Tử Giám chỉ mình Vạn Dực có thể sánh vai cùng Kỳ Kiến Ngọc, hai người cũng được xưng tụng là đôi ngọc bích của Thái Học viện.

Đáng tiếc Kỳ Kiến Ngọc văn võ song toàn tài năng nhiều mặt, mà Vạn Dực, chỉ là một cái túi da chứa cỏ...Đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 2

Lam Phượng Hoàng

Quốc Tử Giám chia làm hai ban nội – ngoại.

Lúc trước ý được phụ thân Vạn An che chở, Vạn Dực chọn ban ngoại, ban ngày ra ngoài đá gà chơi chó, trời vừa tối liền giả bộ tan học về nhà.

Nay phụ thân vừa chết, mất đi sự che chở, nàng chỉ có thể chọn ban nội, ở lại trong Quốc Tử Giám được canh phòng nghiêm ngặt, tránh ám sát ừ ừ kéo tới.

Đương nhiên, mọi việc có mặt tốt, liền cũng có mặt xấu.

Mặt xấu chính là.....

“Đồ bỏ đi! Ngươi không được ở sát vách ta bla bla bla.....”

“Vạn Dực! Thì ra ngươi cũng có hôm nay bla bla bla.....”

Là trường học đứng đầu triều Đại Chu, nhóm các thế gia họ tộc lớn đều quảng đưa nhóc nhà mình vào ban nội để rèn luyện, học được cách xử sự giao tiếp là chuyện nhỏ, quan trọng là tiếp tục mạng lưới quan hệ của cha ông, một lần nữa xác lập vòng tròn quyền lực.

Đây phòng ở vốn nên yên tĩnh vậy mà lại ong ong lên đến tận trời.....

Vạn Dực móm móm lỗ tai, còn tỏ vẻ thật sự chăm chú lắng nghe, im lặng đi xuyên qua nhóm Thái Sinh đang nhao nhao ồn ào, đi thẳng đến căn phòng cuối hành lang dài.....

Cùng với cửa phòng mở ‘Két’ một tiếng.

Đáng chết! Ấp xuống đầu là tro bụi tung trào cuộn cuộn!

Vạn Dực nhanh nhẹn nhảy tránh, đứng ngoài cửa bình tĩnh chờ vài giây rồi mới thật cẩn thận lộ đầu vào.....

Này, này.....

Nhìn trần nhà hoa lệ giăng đầy tơ nhện này, xem khăn trải giường mỏng manh đầy vết nám mốc dọc ngang kéo dài khắp cạnh giường kia, lại lướt qua đồng bàn ghế thiếu tay vịn gãy chân đó xem..... Ngắm tỉ mỉ hơn, liền thấy vết nứt rất ‘nghệ thuật’ nối tiếp nhau trên bức tường màu vàng nơi đầu giường của nàng.....

Khỏe miệng Vạn Dực run rẩy, rốt cuộc là oán giận đến mức nào, mới có thể tìm được một gian phòng ngủ như vậy trong Quốc Tử Giám cứ mỗi ba năm sẽ sửa chữa một lần?

Các vị Tiên sĩ, các vị Giám thừa, mọi người vất vả rồi.

Nếu biết lão cha sẽ chết sớm, lúc trước nàng nhất định sẽ chừa chút mặt mũi cho các vị sư phụ, không đến mức khiến nay bọn họ vận vẹo đến như vậy.

Thờ dài, ngàn vàng khó mua nổi chữ ngờ.

“Công tử!” Thư đồng nhỏ tức giận bất bình xiết chặt nắm đấm nhỏ, “Bọn họ thật khinh người quá đáng, công tử sao có thể ở loại phòng thế này!”

Vạn Dực vui mừng quay đầu nhìn hẳn ta, “Ngụ ý là ngươi nguyện ý làm hết việc quét dọn vệ sinh?”

“Ặc.....”

“Nếu đã vậy, tiện thể ngươi giúp ta mua một bộ chăn màn gối đệm luôn đi. Nhanh chút đi ~”

“.....” = =#

Để lại thư đồng nhỏ đáng thương oán hận không thôi quét dọn trong phòng, Vạn Dực lững thững bước dọc hành lang dài bên ngoài. Mới vừa đi đến gian phòng thứ nhất của hành lang dài, cánh cửa sơn hoa văn vàng kim ở đối diện khẽ hé.

Thình lình, cửa phòng chọt mở ra --

Kỳ Kiến Ngọc chưa thay bộ quần áo quý phái ra, mái tóc đen đã đồ xuống, thật dài rũ xuống bên hông, sau khi phát hiện người bồi hồi ở cửa là Vạn Dực, hẩn lạnh mặt, khinh bỉ nhìn lướt qua, “Chuyện gì?”

Vạn Dực không đáp, chỉ vô cùng đau đớn đánh giá khắp phòng ngủ của hắn, cái gì mới gọi là rường cột chạm trổ, nguy nga tráng lệ đây?

Đối xử khác biệt cũng quá kinh người rồi.

Kỳ Kiến Ngọc nhìn bộ dạng thờ ơ của nàng, không khỏi tức giận hô lên, “Vạn Dực!”

“Hả, không có gì, không có gì,” Nàng cà lơ phát phơ phát tay. “Ta chỉ tùy tiện nhìn.....”

Rầm!

Không đợi nàng nói xong, cửa lớn trước mặt trong nhảy mắt liền đóng chặt.

Kỳ Kiến Ngọc xoay người, cời quần áo, người tài mạo hơn người như thế, đối thủ mà hắn luôn thầm mong chiến thắng..... Sao lại sinh ra thằng con trai như vậy?

Vạn Dực ăn canh sập cửa ngượng ngừng sờ sờ mũi, quy tất cả tội cho lão cha làm người quá thất bại, nên mới làm hại con trai bị người người giận chó đánh mèo.

Không còn tâm tư đi dạo, Vạn Dực quay về phòng mình.

Hiệu suất của thư đồng nhỏ không tệ, mới chỉ một lát, trong phòng đã dọn dẹp sạch sẽ.

Vạn Dực vỗ vỗ bờ vai hắn ta, khen ngợi, “Ngôn Trọng, làm tốt lắm!”

Thư đồng nhỏ không hề tỏ vẻ mừng rỡ, chỉ ai oán nâng khuôn mặt như mèo tam thể lên nhìn nàng, “..... Công tử.”

“Hừ, không cam lòng làm thư đồng của ta đến vậy sao? Ít nhất còn tốt hơn nhiều so với làm Ảnh vệ đó.”

“Công tử.....” Thư đồng nhỏ không dám phản bác, nhưng ánh mắt rõ ràng viết đáp án là ‘chính xác’.

Vạn Dực búng tay vang dội, nói vào khoảng không, “Ảnh Nhất! Nói cho hắn ta biết!”

Chỉ thấy nơi đặt cái rương ở góc phòng bỗng nhiên nhô ra một cái đầu, Ảnh vệ đương nhiệm tên Ảnh Nhất đau xót vô cùng nói, “Làm ảnh vệ..... Chỉ có thể yêu chủ nhân, không thể yêu nữ nhân!”

Trong nháy mắt, thư đồng nhỏ lộ ra vẻ mặt hốt hoảng.

Ảnh Nhất yên lặng rung rung, “Hơn nữa Ảnh vệ là công việc trọn đời, không được nghỉ hưu..... Nói cách khác, cả đời không thể yêu nữ nhân! Đến chết vẫn chỉ có thể làm đồng nam!”

Thảm! Thật thê thảm! Thật sự là rất thảm!

Ngôn Trọng yên lặng bóp chết từng giấc mộng, quyết định vẫn nên tiếp tục làm công việc thư đồng rất có tương lai này thôi.

Vừa hết thời gian dùng bữa tối.

Cực hiếm thấy là, Giám thừa lại phái người báo với Vạn Dực, đến phòng kho nhận một bộ chăn màn gối đệm mới.

Vạn Dực lần nữa sửa sang lại áo mũ, mang theo Thư đồng nhỏ thần nhiên đi thẳng đến phòng kho, lúc ra cửa, không khéo lại đối mặt với Kỳ Kiến Ngọc.

Lúc này ngay cả khoe mắt Kỳ Kiến Ngọc cũng không bỏ thí cho nàng, quạt ngọc che môi, giống như con gà trống nhỏ kiêu ngạo, được người người vây quanh như sao ôm trắng chậm rãi đi về phía Tự Tu đường.

Ta đã từng, đã từng phong cách hơn cả hắn!

Vạn Dực bị thương nhớ lại hào quang năm đó.

“Công tử! Coi chừng trễ giờ, phòng kho liền đóng cửa.”

Lúc này Vạn Dực mới nhắc chân, mang theo Thư đồng nhỏ vội vội vàng vàng đi về phía phòng kho.....

Hai người vừa bước vào phòng kho, cửa lớn rầm một tiếng liền khép lại, theo sát sau đó là một loạt tiếng khóa cửa truyền đến.

“Công tử!” Ngôn Trọng khẩn trương nhìn về phía nàng, bị nhốt ở đây chịu lạnh một đêm là chuyện nhỏ, sợ là sáng mai người quản lý mở phòng kho, sẽ cho rằng bọn họ trộm cắp mà đuổi ra ngoài.

Hình phạt trong Quốc Tử Giám vô cùng nghiêm khắc, tuy rằng vẫn nương tay một chút với quý tộc, thế gia, nhưng hiện tại công tử đã mất đi sự che chở, sao có thể tránh được hình phạt?

Trong bóng đêm, Vạn Dực nhẹ nhàng nhếch môi cười, “Đây đều do cha ta chơi đùa gây hại. Năm đó ta vào Quốc Tử Giám, phụ thân đã sớm giao bản đồ đường hầm Quốc Tử Giám cho ta.” Xem ra tuy có tiếng là thần đồng, những ngày trước đây của Vạn lão cha ở Quốc Tử Giám cũng không suông sẻ. Ngay cả nơi quan trọng như phòng kho cũng bị ông đào đường hầm tiện cho việc thoát thân.

Thư đồng nhỏ dạt dào hy vọng nói, “Công tử có mang theo bản đồ bên người ư?”

“..... Hình như đã đốt tối qua.”

Thư đồng nhỏ bỗng nhiên nhớ ra, tối hôm qua lúc sửa sang lại hành lý cho công tử có nhìn thấy ngài ấy lấy ra một tờ giấy tùy ý nhìn lướt qua vài lần liền thiêu hủy, lúc ấy hẳn ta còn tưởng đó là mấy bức vẽ nguyệt ngọc không quan trọng, thì ra, thì ra.....

Cảm thấy Thư đồng nhỏ đang oán hận tận trời, Vạn Dực vội trấn an, “Yên tâm, tối qua ta đã nhớ kỹ, người chỉ cần chăm chú theo ta là được.”

Ngôn Trọng không khỏi cứng họng.....

Trong trí nhớ, hình vẽ trên giấy kia chỉ chít rậm rạp, một đồng đen đen xám xám, người bình thường ít nhất phải dùng hơn nửa canh giờ mới có thể nhớ được, lúc ấy công tử chỉ tùy ý quét mắt vài lần --

Nhưng lại nhớ kỹ càng?

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Lam Phượng Hoàng

Sáng sớm hôm sau, nhóm vương tôn công tử của Nhập Tu đường đều phá lệ đến nằm vùng tại phòng học trước giờ vào lớp.

Từng đôi mắt to chớp chớp tha thiết nhìn trùng trùng về phía cửa lớn.

Đội mãi đến khi giờ học càng lúc càng gần, khoe miệng nhóm thiếu niên tươi đẹp cũng càng vênh càng cao, ấy là lúc --

“Ái chà chà, hôm nay mọi người đều đến thật sớm ha.”

Vạn Dực hai tay chấp sau người, áo gấm đai ngọc, Thư đồng nhỏ dính ở phía sau, nghênh ngang bước vào.

Kỳ Kiến Ngọc nhíu ấn đường, nghiêng đầu lạnh mắt liếc xéo người hầu nhỏ bên người.

Làm việc không hiệu quả, người hầu nhỏ tự giác úp mặt vô góc tường vẽ vòng tròn..... Chẳng lẽ tối hôm qua thật sự đã hoa mắt? Hoàn toàn không nhót được Đồ bỏ đi kia?

Vạn Dực tỏ vẻ tự nhiên, dưới ánh mắt nóng rực của số đông thoải mái ngồi xuống, nhận lấy túi sách trong tay Thư đồng nhỏ, lấy ra, lấy ra.....

Cái gì cũng không lấy ra được.

Thư đồng nhỏ trong nháy mắt liền ghen đỏ mặt, “Công tử! Nô tỳ sai rồi.”

Vạn Dực nghiêm giọng nói, “..... Ta đang nghĩ, có nên thỏa mãn giấc mộng của người không, cho người làm bạn cùng Ảnh Nhất.”

“Công tử, về sau nô tỳ nhất định sẽ sửa! Tuyệt không phạm sai!”

Ngôn Trọng xấu hổ vạn phần, trước kia công tử đi học đều không mang theo sách, lần này hẳn ta..... cũng làm theo thói quen lúc trước, không mang.

Thấy Đồng tiến sĩ sắp đến, Vạn Dực thăm than hôm nay thời vận kém, nhưng vẫn ung dung đặt hai tay trống trơn lên bàn, không chút xấu hổ nghênh đón thầy.

Đồng tiến sĩ mang theo “Xuân Thu”, sai bước vào phòng học.

Trong Nhập Tu đường hơn trăm người, chỉ duy nhất một bàn trống trơn khiến ông ta thiếu chút nữa tức sùi bọt mép.

“Vạn Dực!” Đồng tiến sĩ trách mắng.

“Dạ, có việc gì ạ?” Nàng vô tội ngẩng đầu nhìn ông ta.

“Sách của người đâu! Cứ hai tay trống trơn mà đến học vậy sao.” Vạn An quả đã cưng chiều thẳng con trai này đến mức không hiểu việc đời, nghĩ rằng mình vẫn là tiểu bá vương trước đây sao?

Vạn Dực thành thật trả lời, “Dạ, hôm nay thư đồng bỏ quên rồi.”

“Người cho là người nói vậy thì có thể không bị trách phạt.” Đồng tiến sĩ dùng loại vẻ mặt ‘cái có của người thực bụng về, lão phu liếc mắt một cái liền biết rõ’ liếc nàng, “Sau khi tan học liền chép bài học hôm nay mười lần, ngày mai lão phu sẽ kiểm tra lần nữa.”

Vạn Dực buồn bực “Dạ” một tiếng, sao nàng nói thật lại chẳng tin? Là do ăn ở?

Bài học trong “Xuân Thu” hôm nay là: Triệu Thuần thí* vua. (*thí: kẻ dưới giết người trên)

Là môn sinh đặc ý của các tiến sĩ, tần suất Kỳ Kiến Ngọc được gọi tên cực cao, trước nay luôn nổi bật vô cùng trong nhóm Thái Học sinh cùng thời.

Có lẽ do hôm nay vừa vào học liền thấy Vạn Dực chịu phạt đầu tiên, tâm tình hẳn tương đối tốt, mỗi lần trả lời câu hỏi của Đồng tiến sĩ đều đưa cọt liếc mắt nhìn Vạn Dực một cái, rồi sau đó mới suy nghĩ kỹ càng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, từ tốn trả lời.

Vạn Dực miết miết cầm, nhiệt tình liên tiếp ngoài đầu nhìn lại như vậy..... Chẳng lẽ hẳn coi trọng ta?

Bất giác thời gian học sắp hết, khi Kỳ Kiến Ngọc lại quay đầu nhìn về phía Vạn Dực, đập vào mắt hẳn chỉ có một cái đầu đen nhánh.

Vạn Dực vùi đầu vào cánh tay, đương nhiên là đang ngủ say.

Hắn thầm hận không thôi, lời đang trình bày một nửa liền quăng ra một câu, “Học trò cho rằng cũng nên nghe cao kiến của Vạn Dực một chút, dù sao mỗi người đều có ý hay riêng.”

Đồng tiến sĩ đương nhiên cũng nghe ra lời này là nhắm vào Vạn Dực, bất quá đối với hành vi của Vạn Dực ông cũng oán giận vô cùng, cao giọng gọi tên Vạn Dực, “Vạn Dực, người cũng nói một chút về ý hiểu của người xem.”

Vạn Dực không đáp, vẫn ngủ say như chết.

Thư đồng nhỏ lập tức mướt mồ hôi, thấp giọng nhẹ nhàng đẩy nàng, “Công tử..... Công tử người mau tỉnh lại.”

“Ừm.....”

“Công tử..... Nếu ngài không đứng lên Đồng tiến sĩ sẽ ăn thịt ngài.”

Oa, lợi hại vậy sao?

Vạn Dực chậm chậm mở mắt ra, chậm chậm ách xì một cái, tầm mắt lại chậm chậm dời lên gương mặt hoàn toàn đen sì của thầy, quan tâm hỏi, “..... Đồng tiến sĩ, thân thể có gì không thoải mái ư?” Sao sắc mặt khó coi đến vậy?

Đồng tiến sĩ bị tức đến bật cười, nhưng lại cảm thấy nàng như vậy cũng không mất đi mấy phần thẳng thắn. Đương nhiên..... Trong đó cũng không loại trừ về mặt hơi hốt của Vạn Dực phát huy công lực. Vì thế Đồng phu tử nảy sinh lòng tốt khó khăn lắm giảm câu hỏi khó của mình, muốn chừa cho Vạn Dực chút mặt mũi. “Vạn Dực, người nghĩ thế nào về tác phẩm của Đồng Hồ? Vì sao.”

Đồng Hồ chính là quan chép sử nổi danh nhất Xuân Thu. “Xuân Thu” chính là quyển sách do Khổng lão phu tử biên soạn mà ông vô cùng tôn sùng, bài học ‘Triệu Thuần thí vua’ hôm nay, chính do Đồng Hồ chấp bút.

Vạn Dực không khỏi thở dài một tiếng, vấn đề này thật sự rất tổn thương lòng tự trọng..... Hay là bộ dạng nàng thật sự rất giống túi da chứa cỏ?

Người nói xem, học “Xuân Thu” – quyển sách mà ngay cả Khổng Tử cũng khen ngợi, đánh giá thì còn có tính khiêu chiến gì, chỉ cần nghiêng về một phía thao thao mấy lời hoa mỹ là có thể yên lành lui thân.

Nhưng Vạn Dực đột nhiên khó chịu, mở miệng dám nói trước câu, “Đồng tiến sĩ, không biết ngài có cái nhìn thế nào đối với ‘Tả Truyện’*?” (*Tả Truyện hay Tả thị Xuân Thu là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc viết về lịch sử phản ánh giai đoạn từ năm 722 TCN đến năm 468 TCN. Được xem là lời bình cho cuốn Xuân Thu)

Thình lình bị hỏi lại, Đồng tiến sĩ nói với vẻ đương nhiên, “Tả truyện mô tả khéo léo, giọng văn phong phú, không dựa vào kinh thư, có thể xem là nghìn đời chỉ một.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hồ! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3: (Tiếp Theo)

Lam Phụng Hoàng

Vạn Dực nói, “Nếu Đồng tiến sĩ cũng tôn sùng tin tưởng “Tả Truyện” như vậy, Vạn Dực liền có một vấn đề muốn xin chỉ bảo: “Xuân Thu” nghiêng theo giả thuyết của Đồng Hồ là ‘Triệu Thuần thí vua’; trong “Tả Truyện”, lại ghi sự thật lịch sử là Triệu Thuần vẫn chưa hành thích vua, quân vương là do người khác giết chết. Vậy thừa Đồng sư phụ, nếu hai bản đều là sách sử danh tiếng, rốt cuộc thì nên nói quyền nào đúng quyền nào sai?”

Vấn đề này thật sự rất sắc bén.

Đồng tiến sĩ sờ sờ râu cằm ngâm một chút, Kỳ Kiến Ngọc liền đứng dậy đáp thay ông, “Tuy quân vương không do Triệu Thuần giết, nhưng Đồng Hồ nói cũng đúng: ‘Chết do bề tôi, trốn nơi biên cảnh, tội thần làm phản, còn chết do ai?’”

Vạn Dực không khỏi đồng tình với Triệu Thuần vì can gián mà xui xẻo.

Vốn là lương thần mạnh mẽ tài năng nổi trội, không nên học bọn văn về nói lời thẳng thắn trung thành can gián, từ xưa trung thần chẳng ai có kết cục tốt đó thôi. Quả nhiên, quân vương của ông bị ông can gián liền thẹn quá thành giận, muốn xử lý ông ta.

Vì thế mà Triệu Thuần phải bỏ trốn suốt đêm, ai ngờ cháu ông ta là nhân vật anh dũng bất chấp, vào lúc ông ta bỏ trốn, liền gọn gàng dứt khoát giết chết quân vương.

Quan chép sử Đồng Hồ nhân đó mà nói: Triệu Thuần thân là đại thần đứng đầu, đang lẩn trốn nhưng chưa vượt khỏi biên quan thì nghĩa quân thần vẫn chưa dứt đoạn. Trờ về triều, liền phải sắp xếp người ngựa đánh dẹp loạn thần, không đánh dẹp là chưa làm hết trách nhiệm, bởi vậy cái tiếng “Thí vua” cứ thế mà đeo.

Sau đó, Khổng Tử nghe nói đến việc này, trong “Xuân Thu” có bình luận: ‘Đồng Hồ, là một vị quan chép sử ngay thẳng hiếm có, lời văn viết rõ không che giấu.’ chính là khen ngợi. Cứ thế mà “Triệu Thuần thí vua” trở thành điển hình, viết vào “Xuân Thu”.

Vạn Dực vẫn chưa vội vả thẳng thắn phản bác quan điểm của Kỳ Kiến Ngọc, chỉ đột ngột hỏi tiếp một câu, “Theo ngài nhiệm vụ của người viết sử là gì?”

Kỳ Kiến Ngọc không chút nghĩ ngợi nói, “Đương nhiên là công bằng ghi lại mọi sự kiện lịch sử.”

“Lời này có phải ý là không được đem đặt, không thể bịa ra sự kiện không có căn cứ?”

Kỳ Kiến Ngọc bỗng dừng phát hiện nàng đang đặt cạm bẫy trong câu hỏi, cẩn thận nói, “Đương nhiên là thế, nhưng quân vương chết, Triệu Thuần cũng không tránh khỏi có liên quan.....”

Vạn Dực đặt ngón trỏ lên môi nhẹ nhàng “Suyt.” một tiếng. Động tác này làm cho hơn nửa nhóm thiếu niên mơ mộng trong lớp ửng đỏ mặt, Vạn Dực lại như giật mình chợt hiểu, ép hỏi Kỳ Kiến Ngọc “Người khoan hãy biện giải, chỉ cần trả lời ta: Quân vương là do ai giết?”

Kỳ Kiến Ngọc cảm thấy, giờ phút này trên mặt cái túi da chứa cò có tiếng trong Quốc Tử Giám mơ hồ lộ ra một thần thái xa lạ, khí thế hiện ngang hơn người, miệng chợt lên tiếng, “Quân vương là do Triệu Xuyên giết chết.....” Sau khi nói xong bỗng giật mình, chán nản nói thêm một câu, “Nhưng Triệu Xuyên là cháu của Triệu Thuần.....”

“Ta chỉ hỏi người, có phải quân vương là do Triệu xuyên tự tay giết chết hay không?”

Nói đến mức này, hẳn đành phải đáp, “Đúng.”

“Vậy cái từ ‘Thí vua’ có phải là mang ý nghĩa tự tay giết chết quân vương không?”

Bị thứ Đồ bỏ đi này đánh tới tấp, nhưng vấn đề Vạn Dực hỏi lại cực vi xảo quyết, không thể tiếp tục phản bác, Kỳ Kiến Ngọc chỉ có thể oán hận nghiêng răng phun ra một chữ “Đúng”.

Vạn Dực lộ ra tươi cười vừa lòng, “Nếu là như vậy, thì rõ ràng Triệu Xuyên mới là người giết chết quân vương, sao lại cứ ép cái danh ‘thí vua’ cho Triệu Thuần. Đây rõ ràng không khớp với sự thật lịch sử. Có phải hành vi và tội danh rõ ràng không hoàn toàn cùng cấp bậc không?”

Kỳ Kiến Ngọc nhất thời nghẹn lời, nhưng Vạn Dực đã mở máy hát, càng thêm lớn gan nói, “Trong “Xuân Thu” Khổng thánh nhân đánh giá Đồng Hồ là ‘vị quan chép sử ngay thẳng hiếm có, lời văn viết rõ không che giấu’. Nhưng trong mắt của ta, Đồng Hồ hoàn toàn ‘che giấu’. Đồng Hồ vẫn chưa ghi lại chi tiết sự thật trong sử sách, ngược lại còn chủ quan phán đoán kết luận ngăn ngừa mấy chữ ‘Triệu Thuần thí vua’, không phải là hành vi bẻ cong sự thật sao. Mà Khổng.....”

Nói đến đây, Vạn Dực bỗng dừng lại, nay nho gia đứng đầu thiên hạ, quang minh chính đại nghi ngờ thánh nhân như nàng, không khỏi khiến người đời kinh hãi.

Vốn giấu mình đã lâu, vừa rồi lại có chút ‘dơ dáy dạng hình’.

Đồng tiến sĩ bị Vạn Dực đột nhiên làm khó dễ mà sững người, bình tĩnh lại suy nghĩ cẩn thận, tuy ý tứ có chút soi mói, không khỏi có chút cường từ đoạt lý, nhưng cũng có chút ý nghĩa.

Vạn Dực này..... Có lẽ cũng có thể là ngọc tốt dễ mài?

“Điện hạ, miệng Vạn Dực đầy ngụy biện, đừng nên đề ý.....”

“Đúng vậy, đúng vậy, thứ Đồ bỏ đi này chỉ gặp may thôi.....”

Kỳ Kiến Ngọc đen mặt, miệng không thốt được một câu, quạt ngọc trong tay cũng thiếu chút nữa là rắc một tiếng gãy thành hai đoạn. Hôm nay ở trước mắt bao người, bị Vạn Dực báms riết không tha ép hỏi tới mức ngậm miệng, quả là nhục nhã cực lớn, giờ phút này đối với Vạn Dực, Kỳ Kiến Ngọc hận tới cực điểm.....

Mà Vạn Dực của chúng ta, giờ phút này lại mồ hôi như mưa, buồn thảm chấp nhận số phận chép phạt bài học mười lần.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thân Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 4

Lam Phụng Hoàng

Mưa xuân tí tách nhỏ giọt gần cả tháng, đến tiết Hạ Chí trời mới quang đăng, đối với nhóm Thái Học sinh của Nhập Tu đường mà nói, đây là khoảng thời gian diễn ra cuộc thi qua trọng nhất từ khi vào học.

Vào Quốc Tử Giám nhập học chẳng phân biệt tuổi tác, chỉ chia theo ba cấp, lớp cấp một và lớp cấp hai phải học một năm rưỡi, sau ba năm học, phải trải qua cuộc thi đào thải, dù tư cách mới có thể thăng lên gia nhập lớp cấp ba, không đủ tư cách tất phải học lại từ đầu.

Nhập Tu đường mà Vạn Dực đang học chính là lớp cấp hai, lớp cấp ba học ở Dẫn Tính đường.

Kỳ thi càng đến gần, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy càng lúc càng nhiều nhóm Thái Học sinh còn ở lại lớp sau giờ học, trên trán cột ba chữ ‘Dẫn Tính đường’ thật to, khổ học suốt đêm.

Tuy Vạn Dực cũng muốn phối hợp theo phong trào một chút, tuổi trẻ thì phải nhiệt huyết như thế chứ. Ngất nổi xương cốt nàng thật sự chỉ ở mức tạm được, chỉ mới thức một đêm, sau khi về phòng liền ngã bệnh.

Nay thuốc nước, thuốc viên đều đã uống không ít, mà hiệu quả lại chẳng thấy đâu.

Giờ là lúc quan trọng, sao có thể nghỉ học. Vạn Dực đành chấp nhận số phận, liên tục khụ khụ khụ khụ đến Nhập Tu đường.

Bộ dạng nàng không tệ, nhiễm bệnh chưa bao lâu đã khiến nàng nhu nhược mỏng manh đi rất nhiều, lại nâng đôi mắt hồ thu mệnh mông, khoe mắt ửng đỏ đau thương nhìn nhìn -- các huynh đệ à, quân tử không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hay chờ ta hết bệnh rồi hãy khi dễ tiếp?

Hoang phế ba năm học, cho dù có thông minh hơn nữa, hệ thống lại bài học một lần nữa cũng không phải là việc dễ dàng.

Vạn Dực lắc lư cái đầu càng ngày càng nặng, tựa lên giường, nhũ mảy cảm sách găm câu được câu không.

“Công tử! Công tử, ngài ra đây một chút đi.....”

Từ xa đã lớn tiếng gọi, Ngôn Trọng kích động chạy vào nhà, tay túm chặt trước ngực, mắt lấp lánh như sao nhìn nàng, “Công tử, bệnh của ngài, nô tài tìm được cứu tinh rồi!”

“Hà?”

Thư đồng nhỏ dùng sức gật đầu, “Công tử, ngài theo nô tài là được.”

Quốc Tử Giám quản lý nghiêm khắc, khách lạ không thể vào trong, bởi vậy nếu muốn gặp khách lạ thì phải đến nhà kẻ tách biệt là hiền nô Lâm Thủy.

“..... Đây là cứu tinh. ... mà người nói?”

Vạn Dực đứng ngốc ra, vạt áo phát phơ, nếu xem nhẹ cái mặt đen thui lúc này, người đẹp cùng cảnh đẹp, đúng là đẹp như tranh vẽ.

Thư đồng nhỏ hoàn toàn không nhận thấy sắc mặt khó coi của chủ nhân, vẫn tiếp tục lời kéo đạo sĩ trung niên tuần tú toàn thân trùm áo đạo sĩ tay cầm bát quái, “Dạ! Ông ta chính là -- Liễu, bán, tiên! Ông ta nói nếu chỉ là chút cảm lạnh, công tử sẽ không ốm đau lâu như vậy, tất đã có tà ma nhập thể bla.....”

Vạn Dực không đợi hắn ta “bla” xong, liền trực tiếp nâng một chân lên, tào nhả đá đạo sĩ kia xuống hồ.

“A! Công tử!”

Vạn Dực thu chân, dịu dàng mỉm cười sờ sờ đầu hấn ta, “Không phải người nói ông ta là bán tiền sao? Bản công tử liền dứt khoát giúp ông ta một tay, để ông ta hoàn toàn thành tiền.”

Thư đồng nhỏ: “.....” Công tử thật đáng sợ.

Vạn Dực khoanh tay quay trở về, đi được hai bước liền phát hiện Thư đồng nhỏ không lập tức đuổi theo, lại quay đầu tung một ánh mắt ‘Còn không mau đuổi theo’.

Rốt cuộc nàng cũng biết vì sao đám lão gia trong Ảnh vệ doanh dù đau lòng Ngôn Trọng là tài năng vượt trội, mà vẫn đá hấn ta ra làm thư đồng cho nàng.....

Vỗ trán, chẳng lẽ chỉ có các người sợ mất mặt, còn ta không sợ?

Vì lúc này Thư đồng nhỏ lớn giọng, tất cả các phòng ngủ dọc hành lang dài đều mở cửa sổ.

Kỳ Kiến Ngọc ở phòng đầu tiên của hành lang dài, Vạn Dực ở phòng cuối cùng, hành lang dài bố trí hình cung nửa vòng tròn, vừa vặn hai gian phòng đầu cuối đối diện từ xa.

Kỳ Kiến Ngọc chăm chú nhìn Thư đồng nhỏ ủ rũ cúi đầu đi phía sau, cùng Vạn Dực quay về, không hứng thú định khép cửa sổ, lại phát hiện Vạn Dực đột nhiên quay đầu, chuẩn xác nhìn về phía hấn, như mơ hồ nhếch khóe môi, trong lòng Kỳ Kiến Ngọc đột nhiên dâng lên cảm giác phiền chán không tên, lạnh lùng đóng rầm cửa sổ.

Từ sau cuộc tranh luận về “Xuân Thu”, Vạn Dực tự nhiên nhận thấy mức độ chú ý của Kỳ Kiến Ngọc đối với nàng lạnh lẽo tăng lên rất nhiều. Ở mấy môn khác như “(Kinh) Dịch”, “(kinh) Thư”, “Thơ”, “Lễ” trong lớp càng thêm tích cực, một lòng một dạ muốn kích nàng cạnh tranh.

Đáng tiếc một màn hết hồn mà Vạn Dực biểu hiện ở “Xuân Thu” chính là phù dung sớm nở tối tàn, sau đó vẫn tầm thường như trước, không tiếng động chìm chìm trong đám người.

Xem ra ngày ấy hấn quả nhiên là gặp may?

Thời gian càng lâu, ngay cả Đồng phu tử cũng không khỏi hoài nghi, mà ánh mắt thường xuyên tập trung trên người Vạn Dực, cũng theo thời gian mà dần lạnh nhạt, cuối cùng trực tiếp bị gương mặt xuất chúng kia lướt qua.

Một ngày trước kỳ thi, nghe nói Tụ Tu đường có trợ giáo ở sáu Đường hệ thống bài học.

“Chắc, tốt xấu gì cũng nên sáng tạo một chút chứ.” Vạn Dực tự lẩm bẩm, đứng dậy thay quần áo.

“Công tử biết rõ có gian trá mà còn đi?”

“Chẳng phải khi còn trẻ trải qua nhiều khó khăn thì sau này mới có tương lai sao? Bằng không đến lúc già đi, ngay cả một chút chuyện để nhớ cũng không có.”

“Công tử sáng suốt!” Thư đồng nhỏ định ra ngoài theo.

Vạn Dực nâng tay cản lại, “Đêm nay người ở lại đây, không cần theo ta đến Tụ Tu đường.”

Thư đồng nhỏ uất ức hỏi, “Vì sao?”

..... Bởi vì dẫn theo người ra ngoài ta sẽ rất mất mặt.

Cho ta thêm chút thời gian để thích ứng đi.

Màn đêm buông xuống, đêm nay Tụ Tu đường thực sự có trợ giáo của sáu Đường giúp ôn bài.

Sau khi thuộc lòng hết nội dung bài học của sáu Đường, Vạn Dực vừa nhấc đầu, quả nhiên người đã sớm lần mất tăm hết.

Tụ Tu đường ở Quốc Tử Giám là một viện độc lập, chiếm diện tích lớn, có thể chứa một lúc sáu trăm người.

Khi Vạn Dực rời khỏi phòng lớn đi về hướng cửa viện, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Kỳ Kiến Ngọc đã đứng đó. Giờ phút này hấn đang ngăn người lạnh lùng trừng mắt nhìn cửa viện đã bị khóa.

Sau khi hai người phát hiện ra đối phương thì đều sững sờ.

Vạn Dực mở miệng trước, “Điện hạ..... Thật trùng hợp.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người có muốn Vạn Dực lưu ban, nghĩ cách giấu tài không? Hay vẫn nên tiếp tục làm bạn học của Kỳ Kiến Ngọc,

đầu đá đến cùng?

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 5

Kỳ Kiến Ngọc nghĩ Vạn Dực chăm chọc hấn, oán hận phẩy tay áo một cái, không nói một câu xoay người trở về phòng học.

Vạn Dực không hiểu vò đầu, cũng đi theo sau hấn vào Tụ Tu đường.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Kỳ Kiến Ngọc bỗng dừng lại, chán ghét nhăn mày, “Người vào theo ta làm gì.”

“Điện hạ, nơi này chỉ có một tòa Tụ Tu đường. Vạn Dực là bệnh nhân, đương nhiên không chịu được gió lạnh.” Nàng hít hít mũi, bước chân càng không ngừng thân nhiên lướt qua Kỳ Kiến Ngọc, nói “Đương nhiên, nếu điện hạ thật sự không muốn ở cùng một phòng với Vạn Dực..... Vậy cứ ra ngoài sân ngắm trăng cả đêm, đó cũng là một chuyện rất tao nhã.”

Kỳ Kiến Ngọc lại lần nữa đen mặt, đêm nay là mùng một không trăng..... Không đúng! Trọng điểm không phải điều này, Kỳ Kiến Ngọc xoay người quay lại, sao hấn phải vì cái túi da chứa cỏ này mà nuôi muỗi cả đêm.

Chân trước Vạn Dực vừa ngồi xuống, sau lưng Kỳ Kiến Ngọc cũng bước vào Tụ Tu đường. Chọn một vị trí cách nàng xa nhất, Kỳ Kiến Ngọc ngồi xuống đưa lưng về phía nàng, tư thế ngồi ngay ngắn, duy trì dáng vẻ thẳng tắp, trái ngược hoàn toàn với Vạn Dực đang hấn không thể vất luôn cả người mình lên ghế.

Đây là lần đầu tiên hai người thật sự ở cùng một phòng, nghĩ đến sự tồn tại của đối phương, cả người đều cảm thấy không được tự nhiên.

Chưa đến một canh giờ, không khí trầm lắng ngưng trệ khiến cho hai thiếu niên nhanh nhẹn đang trong giai đoạn trưởng thành bị đè nén vô cùng.

Vạn Dực đã đổi chỗ ngồi ba lần, định lực của Kỳ Kiến Ngọc tốt kinh người, mông hấn vẫn vững vàng dính yên tại chỗ, trên bóng lưng thẳng tắp duyên dáng, ngay cả một nếp nhăn quần áo nhỏ nhỏ cũng không tìm thấy.

“Điện hạ.” Vạn Dực chủ động mở miệng, nàng biết rõ tính nết của Kỳ Kiến Ngọc, kiên cường lại sĩ diện đến chết, nếu người khác không chủ động mở miệng, thì vĩnh viễn đừng mong hấn sẽ lui bước thỏa hiệp trước.

Đối với nàng mà nói, cái trò giữ mặt mũi này, hiện tại có thua cũng chẳng sao, thật ra Vạn Dực không ngại chủ động tỏ ra yếu thế, bây giờ nàng đang còn phải dưỡng bệnh, sao thân thể có thể chịu đựng hao tổn như thế, ‘giữ được núi xanh’ mới là đạo lý.

Nhưng đường hấn ngầm mà Vạn lão cha để lại cho nàng..... Nàng tuyệt không muốn chia sẻ với người thứ ba.

Vì thế.....

“Điện hạ,” Thấy Kỳ Kiến Ngọc không có phản ứng, nàng lại lên tiếng lần nữa.

Rốt cuộc Kỳ Kiến Ngọc cũng quay sang, tuy rằng giọng điệu vẫn luôn không tốt, nhưng vẫn chưa nói ra lời hấn học gì, “Chuyện gì?”

“Tối nay Điện hạ..... sao lại ở đây?”

Lạnh lùng trên mặt Kỳ Kiến Ngọc càng sâu, lạnh nhạt xoay đi..... Bên tai lại khẽ ửng hồng cực nhạt, không chú ý sẽ không nhìn thấy.

Kỳ thật giờ phút này Kỳ Kiến Ngọc đang thẹn quá thành giận, hấn đã khổ đọc trắng đêm, một đêm chưa ngủ, đêm nay chỉ lơ đãng một chút đã ngủ quên ở Tụ Tu đường. Đợi khi hấn tỉnh lại..... Kỳ Kiến Ngọc đau giận vạn phần, sao hấn có thể lờn trước việc chính mình lại bị người ta nhốt cùng Vạn Dực.

Loại lý do này sao có thể nói ra! Kỳ Kiến Ngọc ngoài mạnh trong yếu quyết dùng chiến tranh lạnh dọa lui sự quan tâm của Vạn Dực.

Vạn Dực cũng thức thối thời, liền chuyển đề tài, “Vậy điện hạ có biết tối nay ai khóa cửa không?”

Vấn đề này thì Kỳ Kiến Ngọc không thêm giấu, chậm rãi nói, “Con của Thủ phụ mới nhậm chức -- Thương Hù.”

Vạn Dực miễn cưỡng cảm nhận ra chút rét lạnh trong đó. Nàng cố gắng hoạt động trí óc nhớ lại Thương Hù là nhân vật nào..... A, nhớ rồi, hình như lúc phụ thân Vạn An vẫn còn là Thủ phụ, Thương Hù là một thành viên trong nhóm hầu cận của Kỳ Kiến Ngọc, ấn tượng về gã không nhiều lắm, chỉ mơ hồ nhớ được gã là kẻ..... thẳng thắn nghiêm nghị? Bởi vậy thường không hợp với nhóm người hầu tiểu nhân của nàng.

Ai mà lường được, Vạn An như mặt trời ban trưa lại cứ thế mà thăng, càng không ngờ được cuối cùng vị trí thủ phụ, lại rơi vào tay hộ bộ Thượng thư Thương Lương phụ thân của Thương Hù. Thương Lương mới nhậm chức chưa lâu, thành tích cụ thể còn chưa rõ, nhưng có thể xác định một điều là, muốn thắng được Vạn An, thì da mặt – phải càng dày!

Từ khi lão ta là Đại Học sĩ, đã bị Ngôn quan không ngừng buộc tội, nhưng sức chịu đựng của người anh em này thật quá tốt, mặc kệ nhóm Ngôn quan buộc tội thế nào, lão ta vẫn như cũ lì lù bất động. Vì thế dân gian ban cho lão một biệt hiệu -- “Thương Bông*”.

Ý gì?

Người bông, không sợ đạn pháo! (*bông = bông vải, cây bông vải)

Không thể ngờ rằng sau khi có quyền thế, bụng của vị Thủ phụ mới này đúng là quá lớn, muốn noi theo phụ thân Vạn An của nàng sao? Vạn Dực hừ khê, nếu Vạn An không có tài, sao tay có thể vuron dài đến vậy, sau này Kỳ Kiến Ngọc tất không phải vật trong ao, sao có thể để người thoải mái.

Có lẽ do cùng cảnh ngộ, Vạn Dực nhìn Kỳ Kiến Ngọc, cũng cảm thấy có hơi... thuận mắt hơn một chút.

Nàng tiếp tục nói, “Không biết điện hạ có nghĩ tới cảnh tượng ngày mai, khi Tụ Tu đường mở cửa không?”

Kỳ Kiến Ngọc định nói không phải bình thường đều mở cửa vào giờ Thìn sao, nhưng đột nhiên ý thức được ngày mai là Kỳ thi lớn, sao có thể có đệ tử chạy tới tự học chứ? Chỉ sợ chờ sau khi kỳ thi chấm dứt Tụ Tu đường mới có thể được mở ra. Trong nháy mắt Kỳ Kiến Ngọc liền nổi giận, quạt ngọc vỗ lên bàn, “Cha con họ Thương này thật to gan!”

Vạn Dực ậm ừ phụ họa, sau đó bỗng nhiên làm như lơ đãng nói, “Ta không tin Tụ Tu đường lớn như vậy, lại tìm không được một khe hở nào để có thể rời đi.”

Kỳ Kiến Ngọc khê cười một tiếng, từ chối cho ý kiến, nhưng sau khi Vạn Dực ra ngoài, chậm bốn năm bước hần liền đuổi kịp.

Vì muốn làm như thật, Vạn Dực nén nhịn chịu cho đám muối cái điện cuồng châm đốt, từ cửa viện lần mò ra hoa viên nhỏ phía sau, giả vờ tìm suốt một canh giờ, rồi nhìn về phía Kỳ Kiến Ngọc.

Vừa nhìn, nàng liền thấy bất công, đừng nói trên mặt hần không có một vết đốt, ngay cả quần áo trên người vẫn phẳng phiu thẳng thớm.

Vạn Dực nhìn cái áo thư sinh sắp nhăn như dưa muối của mình, chỉ có thể giải thích là vừa rồi Kỳ Kiến Ngọc nhất định đã thành thói lười biếng, vô tư hưởng thụ thành quả lao động của nàng. Nhưng vết muối đốt đâu, chẳng lẽ lại giải thích vậy quanh Kỳ Kiến Ngọc đều là muối được?

Thăm mắng một câu, Vạn Dực dẫn Kỳ Kiến Ngọc đến địa điểm đã định trước, “Điện hạ, hình như đất chỗ này có hơi cao.....”

Kỳ Kiến Ngọc không nghĩ ngợi gì, bước nhanh đi tới mong tìm ra manh mối, ai ngờ đi đến nửa đường, bùn đất dưới chân nhìn rất bình thường, bên trong lại đã vết sạch hoàn toàn, thân thể Kỳ Kiến Ngọc nghiêng qua, dồn khí xuống đan điền, một chân khác chột dứng sức dẫm lên đám bùn nhão, nương theo lực phản hồi yếu ớt này, lao ra ngoài.

Mà Vạn Dực cách đó vài bước, vận may lại không tốt, như đạn pháo trực tiếp phóng tới đập vào đầu Kỳ Kiến Ngọc --

Ui! Đau quá.

Vừa mới dậy thì, bộ ngực bắt đầu phát triển, bình thường trong lúc vô tình đụng phải sẽ lâm râm đau đớn, Vạn Dực oán giận trừng mắt nhìn đôi tay giờ phút này đang đặt trên ngực nàng, hận không thể chặt hết xuống.

Cũng may nàng mới mười một tuổi, trở mã cũng hơi chậm, sau khi cởi quần áo nhìn gương nghiêng cứu, cũng thấy chẳng có gì khác biệt so với thiếu niên cùng tuổi.

Mà Kỳ Kiến Ngọc cũng sững sờ sờ sờ mặt, vừa rồi khi mới ngã xuống..... Thật giống như bị cái gì đó mềm mại ấm áp chạm vào.....

Sau khi cúi đầu xác định một lần nữa đối phương là Vạn Dực --

Sét đánh giữa trời quang rồi!

Kỳ Kiến Ngọc bỗng dưng nhảy dựng lên liều chết lau mặt, đến khi đầu óc nghĩ tới..... Trong lòng tựa như có chấn động mãnh liệt, hần chột cảm thấy rét run một trận.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 6

Hai thiếu niên đang thời kỳ trưởng thành vì chuyện tình linh xảy ra ngoài ý muốn này mà đầu óc như bị một trận sấm sét khủng khiếp từ chín tầng trời giáng xuống.

Hai mặt nhìn nhau một lát, vẫn là Vạn Dực hắng giọng trước, cố sức ra vẻ không có việc gì, tiếp tục làm theo kịch bản.

“Hình như mặt đây chỗ này có chút kỳ quái.”

Sắc mặt Kỳ Kiến Ngọc không tốt, đề phòng đứng cách xa nàng hai bước, nghiêm mặt gật đầu, nhất định không bước đến.

Vạn Dực thầm tuân lệ, bị chiếm tiện nghi, bóng ma tâm lý cực lớn, đều là nàng ấy chứ. Sao Kỳ Kiến Ngọc lại cướp mọi thứ của nàng, ngay cả việc này cũng chẳng buông tha?

Hết cách rồi. Dù lúc này Kỳ Kiến Ngọc không phối hợp, nhưng diễn cũng đã diễn một nửa rồi, không thể dừng lại.

Vạn Dực đành phải thủ sâu khổ lớn tiếp tục diễn, “Điện hạ, chúng ta có cần xuống xem không?”

Lúc này Kỳ Kiến Ngọc mới chậm rì rì bước đến, đứng bên cạnh nàng nhìn xuống cái hồ lớn vừa lộ ra.....

Bên dưới sâu thăm tối đen, trong đêm không trăng có vẻ hết sức âm u.

Nhưng đối với Kỳ Kiến Ngọc mà nói, lúc này hần tình nguyện đối đầu với thú hoang quý dữ cũng tuyệt không muốn ở cùng một phòng với Vạn Dực! Vì thế hần liền kiên quyết gật đầu, quay đầu bước về phòng đọc sách lấy thuốc.

Vạn Dực nói từ xa xa phía sau hần, “Điện hạ, ta đứng đây chờ ngài, đi nhanh về nhanh nghen.”

Đến khi không nhìn thấy bóng dáng Kỳ Kiến Ngọc nữa, Vạn Dực mới xắn tay áo lên, vén nho bào đến bên hông, nhanh chóng nhảy vào trong hồ.

Đường hầm này không dài, nhưng phiền phức là có thông đến mấy đường hầm còn lại trong Quốc Tử Giám, Vạn Dực lấy đá đánh lừa cát trước ngực ra, nương theo ánh sáng nhạt liên tục lóe lên, nhanh chóng đóng các cửa đường hầm còn lại, rồi lồm cồm bò trở lên.

Vừa mới chỉnh trang quần áo xong, liền mơ hồ nghe được tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

“Điện hạ, đây nè!”

Vạn Dực ra hiệu. Rất nhanh, Kỳ Kiến Ngọc cầm thuốc trong tay, đi đến cạnh nàng.

Dưới ánh thuốc đỏ au, Kỳ Kiến Ngọc cup mắt xuống thô lỗ đưa ngọn thuốc cho Vạn Dực, chỉ không nhìn nàng. Lông mi hần thật dài, được ánh thuốc tạo thành cái bóng thật dài, vẽ nên độ cong màu đen mê hoặc trên khuôn mặt xinh đẹp.

Vạn Dực nhìn hần, nhin không được, lại quay đầu liếc mắt nhìn hần thêm một cái.

Kỳ Kiến Ngọc nổi giận, “Ngươi nhìn cái gì!”

Vạn Dực thành thật nói, “Tuy đều được gọi là Thái Học song bích..... Nhưng đột nhiên ta cảm thấy, điện hạ ngài đẹp hơn ta nhiều.”

Kỳ Kiến Ngọc chán ghét xoay mặt, “Ai là Thái Học song bích với ngươi chứ.”

“Đúng đúng, Vạn Dực bôi nhọ điện hạ rồi.”

Giọng điệu có chút ngả ngón làm Tề vương điện hạ của chúng ta thực bất mãn, hần lạnh lùng bước đến miệng hồ, “Ngươi xuống trước đi.”

Đây chính là điều Vạn Dực muốn, nàng cười tủm tỉm, một lần nữa vén ống tay và vạt áo vừa chỉnh trang xong lên, cầm ngọn thuốc nhảy xuống trước.

Đường hầm này cũng thực ngắn, ban đầu Vạn Dực chạy chỉ tốn thời gian khoảng nửa chung trà, nhưng lần này có Tề vương điện hạ quý báu ở đây, bèn kéo dài đến một khắc.

Vạn Dực nhìn thấy hần liền cảm thấy thực mệt, dọc đường vừa phải chú ý đến dáng vẻ thanh cao, vừa phải duy trì phong độ hoa mỹ, nhưng đường hầm này gấp ghe, đáng thương cho phong thái vương tôn quý tộc của Kỳ Kiến Ngọc, bị tàn phá bung bét trong đường hầm này.

..... Bộp!

Lại một tiếng nữa, đây là lần thứ tám. Vạn Dực bất đắc dĩ quay đầu nhìn hần.

Có ai chui rút dưới đường hầm mà thẳng lưng, ngẩng đầu mà bước không, bị va sưng khắp đầu cũng đáng.

“Không sao, đi tiếp đi.” Kỳ Kiến Ngọc kiên cường, từ đầu tới cuối không hô đau một tiếng.

Nhưng từng tiếng “Bộp bộp bộp” vang dội kia, Vạn Dực rứt cổ, nghe liền khiến người ta cảm thấy đau quá đi.

Khi cả hai người một lần nữa đứng trên mặt đất, nhìn cửa viện bị khóa cách đó không xa, không khỏi đều có cảm giác như đã cách mấy đời.

Kỳ Kiến Ngọc quăng cho Vạn Dực một câu, “Việc tối nay không được phép nói ra!” Rồi lập tức sải bước trở về phòng ngủ.

Vạn Dực đuổi theo phía sau hần, “Là về mặt đạo, hay về việc trước đó với ta.....”

Kỳ Kiến Ngọc oán hận quay đầu, “Đều không được!”

Dứt lời, liền chuyển đi thành chạy, từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên hần chạy trời chết.

Tối nay, Kỳ Kiến Ngọc gặp ác mộng cả đêm, hôm sau tỉnh lại, lần đầu đi muộn.

Đến khi hần vào trường thi ngồi xuống, theo bản năng liền nhìn về phía Vạn Dực, chỉ thấy hần ta bình thản ung dung giải đề, cả một sợi tóc cũng không lay động, việc đêm qua tựa như không hề ảnh hưởng gì đến hần ta.

Kỳ Kiến Ngọc chợt cảm thấy bức mình, tập trung tinh thần không quan tâm đến hần ta nữa, chăm chú vào cuộc thi.

Ba ngày sau cuộc thi, kết quả sẽ được niêm yết.

Trong ba ngày này các Thái Học sinh được phép về nhà.

Kỳ Kiến Ngọc rời Quốc Tử Giám đầu tiên, Thái hậu trong cung rất nhớ hần, hần vừa tan học đã được xe hoàng gia lộng lẫy đón đi.

Mà Vạn Dực, tuy trong nhà chẳng còn ai, nhưng nàng có chuyện quan trọng, cần dặn dò phụ tá.

Nàng là người xuất phát cuối cùng, trước khi đi vẫn như cũ dặn Thư đồng nhỏ ở lại Quốc Tử Giám chờ nàng, không dẫn theo gã ra ngoài.

Lần này Ngôn Trọng xác định mình đã thất sủng, nước mắt lưng tròng kéo tay áo Ảnh Nhất, “Có phải bởi vì chuyện Liễu bán tiên lần trước làm mất mặt ngài ấy mà công tử chán ghét ta không?”

“Tuy rằng sau đó chuyện này lan truyền ra, khiến công tử trở thành trò cười trong giới danh gia quý tộc, nhưng công tử đâu phải loại người mang thù.” Ảnh Nhất nói như chém đinh chặt sắt, “Người phải nhớ kỹ, công tử chúng ta vĩnh viễn là người rộng lượng nhất hoàn mỹ nhất!”

Ngôn Trọng dùng sức gạt đầu.

Ảnh Nhất: Đúng là một đứa nhỏ trung thành.....

Nhưng lương tâm có chút không yên. →_→

Về phần Vạn Dực đã trở về nhà, ngay đêm đó nàng liền kêu gọi các vị trưởng lão phụ tá, nói cho bọn họ một bí mật động trời --

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 7

Ba ngày sau, trở về Quốc Tử Giám, Vạn Dực mang theo túi lớn túi nhỏ, sắc mặt rõ ràng tốt hơn rất nhiều so với khi rời đi, ngay cả trận cảm lạnh kéo dài nhiều ngày trước đó, trong ngắn ngủn ba ngày cũng đã khỏi hần.

Bất quá, tiết lộ bí mật giấu hơn mười năm, Vạn Dực thì sáng khoái, nhưng nhóm các trưởng lão phụ tá lại như bị một màn tận thế đáng sợ giội rủa.

A, đúng rồi, còn có cả Thư đồng nhỏ nhà chúng ta, đợi sau khi hần ta cũng biết được bí mật động trời của công tử, trong lòng liền bão giông cuộn cuộn.....

“Ảnh Nhất, ngài tuyệt không khiếp sợ sao?” Đối với bộ dạng bình tĩnh trước sau như một của Ảnh Nhất, Thư đồng nhỏ sùng bái ngược nhìn.

“Tiểu Ngôn Trọng, ta có chức vụ gì?”

“Ảnh vệ.”

“Ảnh vệ có nhiệm vụ gì?”

“Cả ngày không rời, luôn bên cạnh bảo vệ chủ nhân.....” Ngôn Trọng nói đến đây, bỗng dừng bưng tỉnh hiểu ra.

“Cho nên phải nói, ngay cả khi công tử vào nhà xí ta cũng phải có trách nhiệm trông chừng,” Ảnh Nhất thở dài, “Sao ta có thể không biết chứ.”

“Vậy, vậy sao ngài không nói sớm.....” Lâm hại các trưởng lão cũng bị giấu giếm lâu như vậy.

“Chính bởi vì ta là ảnh vệ!” Ảnh Nhất chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chột chột ót hần ta, “Bắt đầu từ cái ngày ta theo bảo vệ công tử, công tử chính là chủ nhân duy nhất của ta, ta vĩnh viễn là cái bóng chỉ nghe lệnh công tử, sao có thể phản bội công tử tiết lộ bí mật ra ngoài chứ?”

Thư đồng nhỏ lúng ta lúng túng “À” một tiếng, cũng đứng ha.....

“Lại nói, cho dù người biết bí mật của công tử, có khác gì sao? Mặc kệ là trúng xào hay trúng lược thì vẫn ăn bình thường thôi, người có thể ăn trúng xào, chẳng lẽ trúng lược thì không thể ăn sao?”

“A, cũng phải ha.....”

“Đã vậy người còn rồi rắm cái gì nữa, có quan trọng không?”

“..... Hình như là không.”

“Đúng, Ngôn Trọng thực ngoan, vậy bây giờ có phải người nên tiếp tục đi hầu hạ công tử không?”

“Đúng! Ta phải đi đây!”

Ngôn Trọng gật đầu, ngoan ngoãn đi hầu hạ Kỳ quái, đi đến nửa đường, Thư đồng nhỏ vỗ vỗ đầu, vừa rồi hần ta tìm Ảnh Nhất rốt cuộc là để làm gì?

Vạn Dực mở cái túi lớn đã vỡ vết được của nhóm các trưởng lão phụ tá trước khi đi, chia được liệu và dụng cụ hoá trang ra, sắp xếp cẩn thận.

Phải nói là, lần này người quan trọng thúc đẩy nàng mở miệng tiết lộ bí mật chính là -- Kỳ Kiến Ngọc.

Nhờ hần mà lần đầu tiên Vạn Dực ý thức được rõ ràng, mình khác hẳn các nam tử.

Vào giờ phút này, nàng đang lao nhanh về giai đoạn trưởng thành, tiếp theo sẽ là lúc quý thủy xuất hiện, bộ ngực phát dục, khuôn mặt và thân hình sẽ càng thêm mềm mại..... Chỉ dựa vào bản thân, cho dù nàng có thông minh hơn nữa, cũng tuyệt đối không thể giấu được toàn bộ dấu vết.

Nhóm phụ tá trong nhà là tồn tại duy nhất mà nàng có thể tin tưởng và dựa dẫm, thay vì tự mình vất vả giãy dụa nghĩ cách che giấu, chi bằng lợi dụng toàn bộ lực lượng họ tộc, hoàn mỹ che giấu bản thân.

Phải biết rằng, ôm ấp mục tiêu to lớn là trọng chấn huy hoàng của Vạn gia, so với Vạn Dực đám lão nhân kia càng không muốn bí mật này bị tiết lộ!

Lực lượng tập thể đương nhiên mạnh hơn cá nhân rất nhiều.

Bất quá chỉ ngắn ngủn ba ngày, đứng trước thân phận mới của nàng, một lần nữa họ tộc nhanh chóng quy hoạch phương châm hành động, liên quan đến thể lực nên tốc độ suy nghĩ cao kinh người, không khỏi khiến Vạn Dực tặc lưỡi tán thưởng.

Nàng cảm lấy binh sử màu xanh, nhớ đến lời trưởng lão tha thiết nhắc nhở, ‘Loại thuốc này được tính rất mạnh, làm chậm sự phát triển của thân thể, nhưng chỉ có thể dùng đến lúc cấp kê, nếu sau cấp kê vẫn tiếp tục dùng, sẽ tổn thương nghiêm trọng đến thân thể.....’ thuốc này còn có một tác dụng phụ, bắt đầu từ nay sẽ khó có con, dù sao cũng là loại thuốc quá tàn độc, mạnh mẽ ức chế phát dục, đương nhiên cũng phải gánh hậu quả cực lớn.

Nhưng với bản thân Vạn Dực mà nói, từ nhỏ đã lớn lên với thân phận nam nhân, đương nhiên nàng không muốn gả cho nam nhân, đừng nói gì đến việc sinh con dưỡng cái. Bởi vậy nàng không chút do dự nhận thuốc, mang về Quốc Tử Giám.

Trừ thuốc, còn có trang phục đặc biệt chế tạo với vóc dáng nam nhân, bao gồm cả lông mi của Vạn Dực, cũng bị sửa thành bay xéo đến tóc mai, sau khi dùng bút than tô đậm xong, gương mặt vốn xinh đẹp nho nhỏ u sầu, càng lộ vẻ phong lưu.....

Trái ngược với Vạn Dực tinh thần sáng khoái, ba ngày này của Kỳ Kiến Ngọc lại cực kỳ không tốt, vô cùng không tốt.

Nhất là đêm cuối cùng trước khi quay về Quốc Tử Giám.

Kỳ Kiến Ngọc lại rơi vào cơn ác mộng, trần trọc giữa..... “To gan! Làm càn..... Buông ra!”

Người trong mộng vẫn không kiêng nể gì, mặc kệ hần giãy giụa, dùng sức đè hần lên giường.....

Kỳ Kiến Ngọc cảm thấy lông tóc cả người run rẩy, càng giãy giụa kịch liệt, “Làm càn! Ta sẽ yêu cầu phụ hoàng chém đầu người..... Diệt tộc nhà ngươi!”

Không..... Buông.....”

Giấc mộng tối nay càng thêm chân thật, thân thể gần như có thể cảm nhận được từng món quần áo bị cởi bỏ, kéo xuống.....

“Không --!”

Kỳ Kiến Ngọc kêu lên sợ hãi bật ngồi dậy, hần dòn đập thờ dốc, đệm chần gần như bị mồ hôi lạnh là ướt sũng. Rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi cơn ác mộng, hần hít sâu vừa muốn nằm xuống lần nữa, sau tám lưng trần mồ hôi lạnh chảy xuống từng giọt, có chút cảm giác mát lạnh..... Không đúng, quần áo của hần đâu?

“Tề vương điện hạ.....”

Bên tai truyền đến tiếng gọi mềm dịu của nữ tử, một đôi tay mềm mại nhẹ chạm lên mặt hần, trong không khí mơ hồ có hương thơm, tỏa ra trong bóng đêm vô cùng mê hoặc.

Đáng tiếc.....

Lòng ta dâng cho ánh trăng, ngắt nổi ánh trăng ấy! Lại soi gương máng, gương máng đó!

Trước không đề cập tới việc tuổi của Tề vương điện hạ còn quá nhỏ, khó mà hiểu được chuyện gió trăng. Chết người ở chỗ là cung nhân này xui xẻo, khi nào không chọn, lại chọn đúng lúc Tề vương vừa tỉnh khỏi cơn ác mộng mà leo lên giường mê hoặc --

“Người đâu!”

Chỉ thấy Kỳ Kiến Ngọc không chút thương tiếc đẩy cung nhân xuống giường, bỗng nhiên túm chặt quần áo đứng dậy gọi người.

Xuyên qua ánh đèn trong Đại điện, Kỳ Kiến Ngọc nhận ra cung nữ bên người mà vào năm phụ hoàng còn tại thế, mẫu hậu đã ban cho hần, nhằm chăm lo mọi việc trưởng thành của hần.....

“Điện hạ, Tề vương điện hạ, xin tha cho nô tỳ.....” Trên người cung nhân chỉ mặc một cái yếm, nằm trên đất không ngừng dập đầu, khóc như hoa lê đầm lệ.

Kỳ Kiến Ngọc chỉ cảm thấy trán âm ỉ đau, phát tay ý bảo bọn thái giám nhanh chóng tha ả xuống, hần không bao giờ muốn nhìn thấy ả nữa.

Đợi khi đại điện dần yên tĩnh lại, Kỳ Kiến Ngọc nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra thì càng cảm thấy ghê tởm, lập tức gọi tiểu thái giám chuẩn bị nước tắm.

Vạn Dực, Vạn Dực!

Kỳ Kiến Ngọc lờ hết mọi việc tối nay ghi hận toàn bộ lên người Vạn Dực, oán hận nhớ kỹ cái tên này, gần như nghiền răng nghiền lợi.

Hôm Yết băng, tất cả Thái Học sinh đều tề tựu.

Theo lẽ thường, Vạn Dực vẫn đến cuối cùng, Thư đồng nhỏ rốt cuộc cũng được bỏ lệnh ‘cấm ra cửa’, đi theo bên người công tử, ngoan ngoãn cúi đầu giả vờ chuyên nghiệp, tuyệt đối không bước nhiều thêm một bước, không nói nhiều thêm một tiếng.

Bảng vàng treo ở góc bên phải, Vạn Dực ngửa đầu, đón ánh mặt trời chói chang cẩn thận tìm kiếm tên mình.

Bỗng nhiên thân thể bị phía sau dồn ép, lưng lay bước vài bước về phía trước, đám người vốn vô cùng ồn ào náo động đột nhiên yên tĩnh một cách kỳ dị.

Vạn Dực xoay người vừa định thăm dò cho rõ..... Ngay sau đó, liền nghe thấy Thư đồng nhỏ hưng phấn khê gọi, “Công tử! Tìm được ngài rồi!”

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh lạnh kéo dài vang lên:

“Hoàng thượng giá lâm --”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thân Lộ Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 8

Trong sự yên lặng đến tê người, một tiếng hô không lớn không nhỏ của Thư đồng nhỏ, tựa như tiếng sét.

Vạn Dực phản ứng cực nhanh, lập tức kéo Thư đồng nhỏ quỳ xuống, “Vạn Dực đáng chết, xin hoàng thượng thứ tội!”

Một lúc thật lâu, trong tầm mắt chỉ có một đôi giày nhỏ nhỏ thù hình rồng cuộn ánh vàng, không có tiếng gì đáp lại.

Vạn Dực được nuông chiều từ bé, lần đầu tiên quý lâu như vậy, đối với vị hoàng đế trẻ con xui xẻo này, những lần theo phụ thân đến Quốc yến trước đó đã từng thoáng nhìn xa xa, nhưng bộ dạng đã sớm quên mất, trong ấn tượng chỉ là hình ảnh thẳng nhóc luôn nom nớp lo sợ núp sau phụ thân và Thái hậu, đáng sợ hãi nương nhờ.

Bởi vậy mà nói, đối với vị hoàng đế trẻ con mới tròn tám tuổi này, Vạn Dực không hề có loại cảm giác kính sợ, sợ đi lập tức quỳ xuống xin tội, bất quá chỉ vì tránh việc Ngôn quan trước đây luôn là đối thủ của phụ thân có cơ gây sự với mình thôi.

Sau khi chờ thật lâu mà vẫn không thấy vị hoàng đế nhỏ nào đó lên tiếng, Vạn Dực lớn gan ngang đầu, ánh mắt lần đầu tiên chống lại một đôi mắt trong suốt như đồng suối.

Đôi đồng tử kia vừa tròn vừa lớn, khỏe mắt hơi cong như mắt mèo con, đặt trên gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo như ngọc lộ ra nét trong trẻo hơn người. Nếu không phải trên người mặc áo choàng màu vàng sáng dài quá gối, quả thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng bé con này xuất thân từ hoàng cung cao quý nhất, không sạch sẽ nhất thế gian này.

Tiểu hoàng đế như bị ánh mắt của nàng làm hoảng sợ, nhanh chóng né đi, lập tức chui về phía Kỳ Kiến Ngọc đang khoanh tay đứng yên xem trò vui bên cạnh.

Kỳ Kiến Ngọc ung dung thản nhiên nhìn xuống Vạn Dực đang quỳ trên đất, chỉ cần hần không hé răng, tiểu hoàng đế cũng không dám mở miệng cho Vạn Dực đứng lên.

Vạn Dực hận nghiêng răng nghiêng lợi, phát hiện Thư đồng nhỏ bên cạnh nhường người, như muốn đứng lên, bàn tay giấu trong tay áo dài rộng lập tức giữ chặt hần ta, tiếp tục giữ vững tư thế quỳ gối gian nan.

Thật lâu sau, rốt cuộc Kỳ Kiến Ngọc cũng dời tầm mắt khỏi Vạn Dực, lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng.

Tiểu hoàng đế lập tức bảo Vạn Dực bình thân, xem như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra, theo sát phía sau Kỳ Kiến Ngọc bước đến chỗ tổ chức Tế rượu.

Vạn Dực cất bước khá lắc lư, Ngôn Trọng lập tức chạy đến đỡ, Vạn Dực nhẹ nhàng đẩy hần ta ra, “Không sao, chúng ta đến Tự Tu đường trước, chờ khi Hoàng thượng bãi giá về cung, hãy quay về phòng ngủ.”

Nghĩ liền biết, Kỳ Kiến Ngọc vừa quay lại từ phủ của mình liền vội vả xử lý nàng, đương nhiên nàng sẽ không chặn đường擋 mình tới cửa.

Ngôn Trọng chạm vào đôi tay lạnh như băng của công tử, mọi lo lắng nghi ngờ đã sớm vút lên chín tầng mây, lòng âm thầm thề, nhất định phải bảo vệ công tử như nhược [?] trong cái nơi Quốc Tử Giám đầy lang sói này!

Thái Học sinh trong Tự Tu đường ít ỏi không được mấy người, dù sao cũng vừa thi xong, phần lớn mọi người vẫn muốn nghỉ ngơi khôi phục tinh thần.

Vạn Dực dựa vào một góc ở Tự Tu đường, khép mi mắt thật dài, lười biếng lật xem “Kinh dịch” trong tay, tốc độ của nàng không nhanh, nhưng tuyệt đối không chậm. Vừa hết giờ Mùi, Vạn Dực liền thấy hơi đói bụng, càng xem càng thấy thú vị, Vạn Dực phát tay bảo Thư đồng nhỏ đi lấy thức ăn.

Nhưng Thư đồng nhỏ vừa đi, là hơn nửa canh giờ, liền không quay về.

Vạn Dực ngẩng đầu, phát hiện quanh mình đã không còn ai, tính nàng trước nay vốn lười nhác, liền đi tắt ra phía sau Tự Tu đường, thẳng đến nhà bếp.

Lại nghĩ vườn cây núi giả vươn vịu, bèn men theo con đường xuyên qua phòng ngủ, và hai hiên nhỏ ven hồ, bỗng nhiên, từ phía trước truyền đến tiếng trẻ con ngọt ngào.....

.....“Tề vương ca ca phải giữ gìn thân thể, đừng để Thái hậu ở trong cung lo lắng.”

Chắc, thật không khéo mà. Chân Vạn Dực vừa bước ra liền nhanh chóng rút về, thành thành thật thật trốn ở chỗ cũ, chờ bọn họ rời đi.

Dù không nghe Kỳ Kiến Ngọc đáp lại, nhưng Vạn Dực có nhắm mắt cũng biết giờ phút này hần nhất định đang ngao mạn ngựa đầu, nhìn tiểu hoàng đế như nhìn vào khoảng không, kiểu ngao bừa vậy hần.

Kịch độc diễn giằng co như thế gần một khắc, Vạn Dực suýt đồng tình với tiểu hoàng đế xui xẻo Thật vất vả, rốt cuộc cũng đợi được đến lúc tiểu hoàng đế bãi giá về cung.

Khi ngự giá không để nàng vào mắt thản nhiên lướt qua, Vạn Dực nhìn thấy một con bướm run rẩy đậu trên một đóa Đỗ quỳ nằm trong lòng bàn tay tiểu hoàng đế.

Tiểu hoàng đế tò mò nghiêng đầu, vẻ mặt vô cùng đáng yêu, trong chớp mắt thấy con bướm lưỡng lự rồi chấp cánh muốn bay, hai tay bỗng nhiên khép lại! Chất lỏng đỏ sẫm như máu từ kẽ tay y cuộn cuộn chảy xuống, y tay ý ném đóa Đỗ quỳ cũng con bướm đã bị vò nát đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo cực kỳ bình tĩnh, không nhìn ra biểu cảm gì, đôi mắt như đá mắt mèo kia hữu ý lại vô tình, lướt qua nơi Vạn Dực ẩn trốn.....

Bị ánh mắt lộ rõ bản chất ấy liếc qua, Vạn Dực thăm rùng mình, bàn tay trái đặt trên núi giả khẽ run lên, là do cực kỳ kích thích.

Xem ra với vị hoàng đế vừa mới nhận chức này, việc đào góc tường sẽ rất thú vị đây.

Vạn Dực chà chà cằm, bắt đầu có chút mong đợi.

..... Gì hả, người hỏi Thư đồng nhỏ mắt tích một cách bí ẩn hiện đang ở đâu ư?

Sau khi Vạn Dực vào phòng bếp liền nhìn thấy Ngôn Trọng đầy mặt đầy cổ đều là bột mì, xót xa nói, “Ta chỉ bảo người đến phòng bếp bung thức ăn về, sao người phải tự mình xuống tay.....” Nàng tuyệt không muốn tự mình thử ‘độc’.

Sau khi cuộc thi kết thúc, lớp học vốn gần hai trăm người, giờ sót lại không đến sáu mươi học sinh.

Thái Học sinh có thể một lần mà qua được kỳ thi lớn của Quốc Tử Giám không nhiều lắm, bởi vậy luôn có thể nhìn thấy rất nhiều học sinh lớn tuổi đã qua nhi lập* mà vẫn kiên trì không ngừng tham gia Dẫn Tinh đường để vào thi Đình. Mà điều kiện tốt nghiệp Dẫn Tinh đường cũng vô cùng khắc nghiệt, ông lão đầu bạc và những thiếu niên trẻ trung xinh đẹp cùng học một lớp đều không phải là chuyện hiếm lạ. (* ba mươi tuổi)

Sau khi vào học lần nữa, Vạn Dực thay đổi hoàn toàn tác phong quần là áo lượt ngày xưa, bắt đầu dốc lòng tự học, mặt cũng cúi dần xuống đất.

Chẳng lẽ rốt cuộc cũng trưởng thành hiểu chuyện rồi?

Nhóm Tiến sĩ lên ngựa nhiên khâm phục, tuy rằng ngoài việc học cũng không có gì phát triển, nhưng nhìn lên chưa đủ mà nhìn xuống lại có dư. Ngẫm kỹ lại thì..... Hình như ngay cả gương mặt xinh đẹp bệnh tật một môi chấy lười kia, cũng từ từ trở nên khí khái hào hùng?

Cũng trong thời gian này, ngoài cung lại liên tục truyền ra tin tức Thủ phụ mới nhậm chức Thương Lượng bị Thái hậu gọi đến, mắng như tát nước vào mặt.

Mà ở Dẫn Tinh đường, Vạn Dực cũng không nhìn thấy bóng dáng Thương Hù đâu, e là đã gia nhập vào quân đoàn lưu ban sáng chói kia rồi.....

Xem ra lòng dạ báo thù của Tề vương điện hạ thực kiên quyết nha, Vạn Dực đã hiểu biết đầy đủ về cá tính bị trừng phạt nhất định cũng phải báo thù của Kỳ Kiến Ngọc.

Đáng tiếc đầu năm nàng và Kỳ Kiến Ngọc kết thù quá sâu, sợ là không có cơ hội để hòa giải.

Hoa nở hai cành, một cành sẽ héo.

Về phía Kỳ Kiến Ngọc, sau hơn nửa tháng gặp ác mộng, oán hận của hấn với Vạn Dực đã cao tận trời xanh.

“Gần đây sắc mặt Điện hạ không tốt lắm, chuyện gì đã quấy rầy điện hạ? Cần thả lỏng tinh thần, loại trừ suy nghĩ không tốt, yên lòng tĩnh dưỡng mới.....” Ngự y tha thiết dặn dò.

Kỳ Kiến Ngọc rút cánh tay được bắt mạch về, mặt đầy thần nhiên, “Chỉ cần loại trừ tai họa kia, bản vương liền có thể không thuốc cũng lành bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 9

Quốc Tử Giám dựa lưng vào núi, trong núi không rõ ngày tháng, bất giác trời đã vào thu.

Đã thấy ‘Gió thu len hàng cỏ thụ, giá lạnh phủ kín núi non. Thiếu niên áo lông ấm áp, từng bước lịch sự phong lưu.’

Triều Đại Chu đề cao cái đẹp, trước nay nhóm sĩ phu đều ham thích đôi môi trang phục, bởi vậy Duệ Tát* kết hợp từ quân trang và thường phục liền tạo ra một làn gió mới, thịnh hành một thời trong giới quý tộc thế gia. Nhóm Thái Học sinh vốn luôn theo đuổi trào lưu của triều Đại Chu, đương nhiên việc nhân đức sẽ không chịu nhường ai, sôi nổi khoác các loại Duệ Tát, khiến toàn thư viện như rừng Phong rục lửa, thoáng cái hừng hực khắp nơi.

Kỳ Kiến Ngọc ưa chuộng nhất là Duệ Tát màu son thêu hoa văn Kỳ Lân, buộc tóc thì dùng kim quan** khảm đá quý, lúc giờ tay nhắc chân, càng có vẻ như mảnh ngọc không tỳ vết.

Vạn Dực lại là gã khác người, với việc lớn Duệ Tát tươi sáng trong Quốc Tử Giám, nàng lại mặc áo nho sinh*** màu trắng, áo dài tới gối, tóc nửa buộc nửa thả, dây lưng bó quanh eo nhỏ thả dài cùng vạt áo đến mắt cá chân, mỗi bước đi đều tung bay theo gió.....

Xa xa nhìn lại, làm cho người ta có ảo giác ‘khí chất thanh cao’.

Mỗi khi đến lớp “Lễ thư”, đôi môi đỏ thắm của Vạn Dực mỉm cười, như cây ngọc đón gió, áo nho sinh trắng sạch chậm rãi đi thông thả giữa một rừng Phong đỏ lửa, không biết có bao nhiêu thiếu niên đang giai đoạn “tư xuân” sẵn sàng quỳ dưới gối nàng.

Đừng trách sao con cháu phát dục như động vật giống đực.

Chỉ vì..... Cho dù biết rõ Vạn Dực cũng là một gã nam nhi, lại không nhận được mà bị sắc đẹp mê hoặc, nhóm thiếu niên vốn đối địch với Vạn Dực không biết từ lúc nào thái độ đã từ từ dịu xuống, thậm chí khi Kỳ Kiến Ngọc không có mặt, nhóm Thái Học sinh còn tốp năm tốp ba âm thầm tranh đấu giành lấy lòng nàng.

Đúng vậy, trước mắt, trong Quốc Tử Giám, người được công nhận là có định lực nhất, chính là -- Kỳ Kiến Ngọc!

Từ khi vào Dẫn Tính đường tới nay, mọi người đều đã chứng kiến, đối với Vạn Dực, Kỳ Kiến Ngọc chán ghét và ức hiếp còn nhiều hơn trước.

Trước mắt, bọn họ chỉ thấy Vạn Dực chưa từng phản kháng, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cái túi da đựng cổ quần là áo lượt không ai bì nổi trong trí nhớ dần biến mất, thay vào đó là thiếu niên xinh đẹp nào nề làm người ta cảm thấy tràn đầy thương tiếc.

Nhưng khắp người Kỳ Kiến Ngọc lại chẳng có chút thương hương tiếc ngọc nào, ức hiếp được thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

Vạn Dực vốn một lòng nhân nhượng, tạm thời dẫn nén, cố xua đi bức dọc khi bị trêu chọc mỗi ngày.

Từ bị bao vây, rượt đuổi, chặn đường đến việc bị phục kích, bị tố cáo.....

Từ bị đẩy xuống cầu thang đến việc dọa muốn đá nàng xuống vách núi.....

Cảm thấy Kỳ Kiến Ngọc ra tay càng ngày càng ác độc, thật muốn đẩy mình tới đường chết, rốt cuộc Vạn Dực cũng nổi giận!

Đêm nay thật sự đã chọc Thư đồng nhỏ thét lên sợ hãi, Vạn Dực lật chăn túm ra hai con rắn cạp nong cực độc, hùng hổ túm ngay thốn thứ bảy, thất hai con rắn độc thành một đôi nơ bướm.

“Công tử!” Thư đồng nhỏ tiếp tục kêu lên sợ hãi.

Vạn Dực buồn bã nói, “Đừng sợ, chúng nó sẽ không làm ngươi bị thương nữa đâu.....”

“Không phải,” Hai mắt Thư đồng nhỏ sáng lên nhìn chăm chăm cái nơ bướm bằng rắn độc, rục rịch nói, “Nghe nói mật rắn độc đặc biệt bổ, thịt đặc biệt thơm ngon! Công tử, hay chúng ta.....”

Soạt một tiếng, Vạn Dực lập tức túm cái nơ rắn đi, “Rắn này không thể ăn, công tử ta cần dùng đến.”

Thư đồng nhỏ liền u oán ngồi xổm nơi góc tường vẽ vòng tròn.

Vạn Dực lại thừa dịp trời đêm gió lớn, cầm cái nơ rắn độc lệnh cho Ảnh Nhất lặng lẽ trả về cho chủ.

Hôm sau đi học, vị trí của Kỳ Kiến Ngọc quả nhiên trống không.

Quanh mình đầy tiếng thì thầm bàn luận..... Nghe nói đêm qua Tề vương điện hạ gấp rút cho gọi thái y vào Quốc Tử Giám bla bla bla.....

Vạn Dực lộ ra nụ cười thư thái, hôm nay hoàn thành việc học vô cùng xuất sắc.

Đến khi Kỳ Kiến Ngọc rốt cuộc có thể đi học lại, hẳn liền trừng ánh mắt nóng rực gần như muốn thiêu cháy cả Dẫn Tính đường nhìn Vạn Dực.

Vạn Dực hí mắt, cong đôi môi đỏ mọng ngả ngón cười nham nhở với hắn, khiến nửa số Thái học sinh gần như muốn ‘Bè thẳng thành cong’*. (*Bè thẳng thành cong~Đoạn tay áo~đồng tính nam)

Vào đêm, vầng trăng tròn béo khổ cực nhích từng chút một lên giữa trời.

Vừa rời Tự Tu đường không lâu, Vạn Dực liền không chút ngoài ý muốn bị Tiều Vương gia chặn đường.

“Vạn Dực, ta biết chính là ngươi.” Tiều vương gia lộ ra vẻ mặt thật bình tĩnh, không rào trước đón sau liền kết tội Vạn Dực.

Nhưng Vạn Dực lại là người thành thật [?] ngoài dự đoán, nàng tỏ vẻ đương nhiên gật đầu, “Trả vật về cho chủ là đức tính tốt. Không cần phải cảm ơn ta, làm việc thiện không cần người khác biết, ta làm ơn không cần trả ơn đâu.”

Kỳ Kiến Ngọc, “.....”

Sao lại có người vô liêm sỉ đến mức này! Kỳ Kiến Ngọc bị nàng chọc nghẹn đến nội thương, căm giận phát tay áo bỏ đi.

Nhưng vừa đi hai bước, tay áo rộng thùng thình lại bị người phía sau túm lại.

Mặc dù Vạn Dực đã nhìn thấy Kỳ Kiến Ngọc xoay người đối mặt với nàng, nhưng vẫn chưa chịu buông tay.

Kỳ Kiến Ngọc giữ mạnh tay áo rút tay ra, “Ngươi làm gì vậy, buông ra!”

Vạn Dực ý vào tốc độ trưởng thành nhanh hơn các thiếu niên cùng tuổi, ép hỏi Kỳ Kiến Ngọc thấp hơn mình hai đốt ngón tay, “Điện hạ, từ khi vào Dẫn Tinh đường tới nay, ta chưa bao giờ trêu chọc gì đến ngài, sao ngài lại ngày càng táo tợn vậy?”

Mặc dù mấy mảnh khóc ức hiếp này vốn xảy ra thường xuyên, nhưng đa số đều không ảnh hưởng đến toàn cục, Vạn Dực cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, tạm thời không so đo.

Nhưng từ khi thăng cấp vào Dẫn Tinh đường, nàng liền cảm nhận rõ hệ số nguy hiểm ít nhất đã cao gấp đôi, nên trong lòng Vạn Dực cũng sinh nghi.

Mặt Kỳ Kiến Ngọc đỏ ửng, chỉ nói, “Buông!” Nhưng một chữ cũng không nhắc đến nguyên nhân.

Lời nói không thể giải quyết mâu thuẫn, tất nhiên đành phải mạnh tay.

Hai người lần đầu tiên xé rách mặt mũi quý tộc, vứt hết sự nhã nhặn của thế gia, đánh nhau một trận!

Vạn Dực từng theo Ảnh Nhất học một ít chiêu thức cận chiến, dù sao tử sĩ cứ ùn ùn đến ám sát nàng, khó có thể đề phòng. Về phần Kỳ Kiến Ngọc, đương nhiên cũng có sư phụ trong cung hướng dẫn võ nghệ, nhưng thị vệ mỗi ngày luyện tập cùng hãn nã nào dám đánh thật, bởi vậy đấu với Vạn Dực có kinh nghiệm thực chiến phong phú, liền thua trận.

Trận giằng co này chỉ ngắn ngủn trong hai khắc, khi Kỳ Kiến Ngọc bị Vạn Dực túm lấy cổ tay đè vào bụi cỏ liền chấm dứt.

Cảnh tượng quen thuộc như trong ác mộng này làm sắc mặt Kỳ Kiến Ngọc chuyển từ đỏ sang trắng, muốn chống cự, thân thể lại đã bị Vạn Dực đè chặt, buộc lòng phải liều chết giãy giụa.

“Vô sỉ! Bỉ ối! Buông ra!” Tề vương điện hạ xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, rống lên.

Vạn Dực lại vẫn ung dung đè lấy hãn, kẻ sát vào mặt, trêu đùa như kẻ ăn chơi, “Xin điện hạ hãy nói cho Vạn Dực biết vô sỉ thế nào? Vô sỉ chỗ nào? Vạn Dực xin lắng tai nghe.”

Kỳ Kiến Ngọc tức giận nói, “Vạn Dực! Ngươi đừng nghĩ phụ hoàng đã mất, liền có thể làm nhục ta như vậy! Ta --”

Vạn Dực không chút để ý mà ngắt lời hãn, “Điện hạ, ý ngài là dù tiên hoàng đã băng hà, vẫn còn Thái hậu làm chỗ dựa cho ngài ư? Cho dù không có Thái hậu, thì vẫn còn đứa bé hoàng đế kia? Hay còn nhóm lão thần yên lặng chống lưng ủng hộ ngài xưng đế? Thì ra năng lực của điện hạ..... Cũng chỉ thế thôi sao.”

Dưới ánh trăng lóng lánh, hai mắt Vạn Dực sâu thẳm như đầm nước, ánh sao đầy trời rơi vào mắt nàng, giống như bị đầm nước lạnh kia giam giữ, Kỳ Kiến Ngọc lại lần nữa nhìn thấy áp lực ép người như Phù Dung sớm nở tối tàn kia, nhịp tim bỗng dừng nghẹn lại, cũng không thể nói rõ cảm giác lần này.

Vạn Dực cúi đầu nhìn Tề vương từng thanh cao kiêu ngạo..... Bộ dạng lần đầu yếu thế bị đè xuống thấp này, nàng thoải mái hả giận đến mức nói không nên lời, không khỏi giết thêm vài phần, nhìn vẻ mặt gần như có thể coi là hoảng sợ của Kỳ Kiến Ngọc, cố nén ý cười, “Nếu điện hạ chậm chạp không chịu nói rõ vì sao gần đây lại liên tiếp nhắm vào Vạn Dực..... Vậy có thể giải thích là, do trong lòng điện hạ..... Kỳ thật ưa thích Vạn Dực, chỉ là không dám thổ lộ? Đành phải quanh co vòng vèo muốn làm cho Vạn Dực chú ý tới điện hạ?”

Kỳ Kiến Ngọc thoáng chốc bị tức phát điên, “Vô sỉ! Sao có thể chứ! Ta tuyệt đối sẽ không thích cái thứ ti tiện, vô sỉ, tiểu nhân như ngươi!”

“Có câu quân tử đấu miệng lưỡi tiểu nhân đấu chân tay, nếu điện hạ ghét bỏ Vạn Dực là tiểu nhân, Vạn Dực đành phải thỏa mãn điện hạ, làm quân tử đấu miệng lưỡi một lần.”

“Ngươi nói cái gì --!”

Lời còn chưa dứt, cái miệng nhỏ nhắn của Tề vương điện hạ liền bị cái gã sói đội lốt cừu nào đó, dùng sức gặm cắn! Trong phút chốc liền cảm thấy trước mắt tối sầm, sét giáng xuống đầu!

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 10

Việc bị cưỡng ép cướp đi nụ hôn đầu tiên này trở thành ký ức tồi tệ nhất của Tề vương trong thời kỳ niên thiếu.

Thị vệ trong cung vô cùng kinh ngạc, vì sao Tề vương điện hạ lại nửa đêm trốn khỏi Quốc Tử Giám quay về hoàng cung, nhưng đối với gương mặt tối đen sấp bưng nỗ kia, không một ai có dũng khí thăm hỏi.

Cả đêm này bọn thái giám nghe một loạt tiếng rơi vỡ loảng xoảng trong phòng ngủ của Tề vương điện hạ. Sau khi Thái hậu biết nửa đêm Tề vương lại chạy về, cũng vội vàng bãi giá chạy đến vào giữa đêm, lại bị Tề vương chặn ngoài cửa, hần nhất quyết không chịu ra ngoài.

Thái hậu đành đứng trước cửa thờ than, “Ngọc nhi, ai khiến con khó chịu, nói cho mẫu hậu nghe, đừng nín nhịn một mình, tổn thương bản thân.....”

“Không có --” Tề vương thốt một câu rồi im bất.

--“Điện hạ, ý ngài là dù tiên hoàng đã băng hà, vẫn còn Thái hậu làm chỗ dựa cho ngài ư? Cho dù không có Thái hậu, thì vẫn còn đứa bé hoàng đế kia? Hay còn nhóm lão thần yên lặng chống lưng ủng hộ ngài xưng đế? Thì ra năng lực của điện hạ..... Cũng chỉ thế thôi sao.”

Bộ dạng cười như không cười của người nọ cứ lừng lờ trước mắt, Kỳ Kiến Ngọc cắn răng nắm chặt nắm tay hung hăng đập bàn, cổ nuốt sự nhục nhã to lớn này xuống!

Vạn Dực, cho dù không dựa vào mẫu hậu, hoàng đế, bốn vương cũng có thể hoàn toàn giẫm nát ngươì dưới chân!

Thái hậu chờ trái chờ phải, Kỳ Kiến Ngọc vẫn kiên trì không ra cửa, Thái hậu đành phải thất thủ quay về Nhân Thọ cung.

Tề vương đập phá đến hơn nửa đêm, rốt cuộc cũng mệt mỏi.

Đề nguyên quần áo nằm trên giường, hần vừa mới nhắm mắt, trong đầu liền không khống chế được mà trôi về cái cảnh sau khi bị chặn lại ở Tụ Tu đường kia.....

Trên môi mơ hồ truyền đến cảm giác mềm mại ướt át khiến toàn thân hần nổi da gà, hơi thở ấm áp của người nọ phun lên mặt hần, bắt loạn hần dùng sức giãy dụa thế nào, cổ tay nhỏ nhắn nắm chặt cầm hần kia lại mạnh mẽ hơn tưởng tượng.....

Kỳ Kiến Ngọc nghiêm mặt ở trong chốn tửu tối đắm giường, không được nhớ tới! Không được!

Nhưng đầu óc lại chẳng nghe lời, dám không để ý đến xấu hổ và giận dữ của hần, lướt không sót cảnh nào.

Kỳ thật hần cũng không nhớ rõ thời gian Vạn Dực hôn hần dài bao nhiêu, chỉ cảm thấy mỗi khắc đều gian nan như một năm.

Nếu không, nếu không có.....

Kỳ Kiến Ngọc nhớ lại, nếu cái gã đáng chết Thương Hù kia không đột nhiên xông vào vườn hoa sau Tụ Tu đường, bắt gặp bọn họ, cũng sẽ không hại hần há mồm muốn nói, rồi sau đó.....

Chạm vào đôi môi cùng lúc cũng hé mở của Vạn Dực!

Nhớ đến chớp mắt khi tiếp xúc với đầu lưỡi quá mức suồng sã kia, người nọ cũng lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.....

Bày ra loại vẻ mặt này làm gì chứ! Rõ ràng là ngươì ra tay trước!

Kỳ Kiến Ngọc đang nghiêm mặt bỗng vén chăn lên, liều mạng chạy đi rửa mặt lau miệng, sau đó rốt cuộc lại không ngủ được, tiếp tục giờ chân đạp bình bịch!

Hôn lưỡi gì đó, đối với thiếu niên đang thời kỳ trưởng thành mà nói, quả là rất kích thích nhỉ.

Còn ở bên này, sau khi Vạn Dực trở về phòng ngủ, Thư đồng nhỏ phát hiện vẻ mặt của Ảnh Nhất thò ra sau đó rất kỳ quái.

“Ngươi làm sao vậy?”

“..... Quả nhiên hiện thực càng khó chấp nhận hơn tưởng tượng.....” Ảnh Nhất bỏ lại một câu không đầu không đuôi, yên lặng ẩn giấu bản thân.

Thư đồng nhỏ chỉ kịp nghe thấy hần ta tự lẩm bẩm: “..... Không phải Đoạn tụ..... Cái này không phải Đoạn tụ.....” trước mắt liền không còn tung tích.

Ngôn Trọng không hiểu ra sao, lại nhìn về phía công tử, liền thấy nàng nhú mày khẽ vuốt môi.

“Công tử, ngài làm sao vậy?”

“Chỉ là trêu chọc một con mèo nhỏ.....” Vạn Dực lơ đãng nói, thả tay xuống, “Vô ý bị cắn một cái mà thôi.”

“Cắn?”

Ngôn Trọng vội kéo tay công tử kiểm tra trên dưới, đâu có gì, tiếp tục mở rộng phạm vi kiểm tra từ đầu đến chân, trừ môi có chút ửng đỏ ra, mọi chỗ

khác đều không có gì khác thường.

Vạn Dực vỗ vỗ đầu hấn ta, “Ngôn Trọng ngoan, đi ngủ đi, đừng chộn rộn.”

Vì thế Thư đồng nhỏ đành phải đầu đầy nghi vấn, ngơ ngác đi ngủ.

Ngày hôm sau, Tề vương điện hạ vẫn đứng giờ từ hoàng cung chạy về lớp học.

Hôm nay mọi người kinh dị phát hiện, từ khi vào Dẫn Tinh đường đến nay, lần đầu tiên Tề vương không ức hiếp Vạn Dực, ngược lại mỗi lần thoáng lướt qua..... Bước chân có phải liên sai rộng hơn không? Không không, chúng ta tuyệt đối không được nghĩ đến từ ‘Trốn’!

Vạn Dực vốn tưởng chuyện đêm qua sẽ khiến tâm hồn yếu ớt của Tề vương tổn thương một trận, phải tỉnh đường vài ngày mới có thể quay lại, không ngờ đã xem nhẹ định lực của hấn rồi.

Từ đó về sau, Tề vương điện hạ - ban ngày đến Quốc Tử Giám học, trời vừa chập choạng liền chạy về hoàng cung, chỉ lơ mơ nghe được là trong cung đã mời cao thủ nổi danh trên giang hồ, mỗi ngày đều luyện tập võ nghệ đến đêm khuya.

Hả! Thì ra điện hạ muốn văn võ song toàn.

Kỳ Kiến Ngọc như kim chỉ nam của Quốc Tử Giám, vì vừa làm thế, các gia tộc lớn nghiêng về võ học cũng phát triển theo, cũng có không ít công tử cùng thời tranh nhau noi theo.

Bất quá dù sao cũng là các cậu ấm tuần tú da mềm thịt non, luyện tập võ nghệ lại gian khổ, cuối cùng chẳng có mấy công tử cả ngày ôm sách có thể chống đỡ nổi.

Hai năm sau, người vẫn tiếp tục kiên trì, duy nhất chỉ có một mình Tề vương điện hạ của chúng ta.

Mà cường độ huấn luyện cao như vậy, cũng khiến chưa được nửa năm mà vóc dáng Tề vương điện hạ phát triển như bão táp. Dáng người cao to rất nhanh liền vượt hấn so với nhóm bí đao thấp lùn còn lại, trên con đường mỗi ngày từ Quốc Tử giám về hoàng cung, thiếu niên tuần tú ngựa cao áo đẹp, nghiễm nhiên đã thành cảnh đẹp của kinh thành, không biết bao nhiêu nữ nhi nơi khuê phòng đã âm thầm tương tư ‘người đẹp’ Tề vương.

Thành tích ở Quốc Tử Giám được tính theo cách tích lũy, Thái Học sinh có thành tích ưu tú được tính một phần, trung đẳng tính nửa phần, vừa đạt không được tính. Thái Học sinh nào tích lũy đủ tám phần là có thể thuận lợi tốt nghiệp, cũng được đế vương gọi đến sắc phong.

Mà Tề vương điện hạ, là tinh anh vĩ đại thứ hai trong gần trăm năm qua của Quốc Tử Giám, chỉ dùng chưa tới hai năm liền thuận lợi tốt nghiệp.

Còn người đứng thứ nhất?

Chính là người cha từ nhỏ đã được gọi là thần đồng của Vạn Dực, thủ phụ trước đây của nội các -- Vạn An!

Lần cuối cùng Vạn Dực nhìn thấy Tề vương điện hạ trước khi tốt nghiệp, là trên hành lang dài màu son trước cửa phòng ngủ.

Hấn mặc áo có mũ choàng màu xanh, đầu đội mũ miện có chín chuỗi ngọc, áo đen viền đỏ. Trên áo có thêu rồng, núi, hoa, côn trùng, lửa, năm chương hoa văn cổ, rồng, lúa gạo, hoa văn nửa đen nửa trắng, bốn chương hoa văn cổ nửa đen nửa xanh, tổng cộng có chín chương.

Chín chuỗi ngọc thật dài che khuất vẻ mặt hấn, Vạn Dực chỉ có thể mơ hồ nhìn hấn lạnh lùng xoay người phát tay áo, cảm giác được hấn vẫn chán ghét mình như xưa.

Mùa xuân năm sau, Mông Cổ mới quy thuận ba năm lại làm phản lần nữa, Vạn Dực vẫn tiếp tục ở Quốc Tử Giám ung dung làm Thái Học sinh. Chỉ là sau khi nghe thấy lần này người lãnh binh tham chiến là Tề vương Kỳ Kiến Ngọc, năng dùng bàn tay nâng chén rượu, rồi sau đó không nói một lời, cưỡi ngựa đầu uống một hơi cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 11

Xét thấy trận chiến này, là trận chiến lớn đầu tiên kể từ khi tân đế kế vị.

Toàn bộ triều Đại Chu chú ý khác thường đến trận chiến đầu tiên này, chủ yếu vì Kỳ Kiến Ngọc làm chủ tướng, theo lý thì càng trở thành tâm điểm chú ý của thiên hạ.

Trong một năm này, dù Vạn Dực đi đến đâu, cũng có thể nghe được tin tức mới nhất về Tề vương điện hạ.

Đương nhiên, bản thân nàng cũng không nhận rồi.....

Mười bốn tuổi, vóc dáng Vạn Dực ngày càng nảy nở, chấn động kinh thành, ở cái nơi đẹp là nhất này, trên dưới đều lưu truyền -- “Thiên hạ ai cũng biết về đẹp của Vạn Lang!”

Về phần Quốc Tử Giám ngày nay, Thái Học song bích chỉ còn sót lại một mình Vạn Dực, nàng dung mạo xinh tươi nói cười duyên dáng, nghiêm nhiên đã thành tình nhân trong mộng của hầu hết thiếu niên đang tuổi xuân thì.

Đương nhiên, triều Đại Chu thịnh hành tình cảm nam - nam, trong đó cũng không thiếu những chàng trai gan lớn, vụng trộm viết thư hẹn nàng ra sau núi, muốn tỏ bày tâm sự.

Ngất nổi Vạn Dực vẫn chỉ mỉm cười tươi tắn, nhưng nhất định không đến.

Trừ những nam thiếu niên xao động, đương nhiên cũng có các thiếu nữ dừng cảm ở ngoài Quốc Tử Giám, thừa lúc mỗi tháng Vạn Dực đều có định về nhà mà ra sức chờ đợi bên đường.....

Chỉ tiếc hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình.

Trong khoảng thời gian này, dù thiếu nam hay thiếu nữ, nhắc đến Vạn Dực đều muốn ngâm một bài thơ –

Núi có phù tô, ao còn sen thắm..... Tuấn tú khó tìm, gặp toàn điên đại. (Bài Sơn hữu Phù tô 1 còn có bản dịch khác của Tạ Quang Phát: Phù tô mọc ở núi cao, Hoa sen dưới thấp dưới ao mọc cùng. Gặp người trai đẹp thì không, Nào ngờ gặp đờn cuồng ngông như chàng – Thi Viện)

Với phương thức kỳ dị mà kiêu diễm này mà dung mạo của Vạn Dực nổi tiếng khắp Đại Chu, vô hại lại nổi bật tỏ rõ sự tồn tại của nàng, khiến một đám anh tài ưa đẹp xúm xích bên cạnh.

Gi? Người hỏi vì sao không ai nghi ngờ dung nhan xuất chúng này ấy à?

Đến đây đến đây, ta nói cho nghe.

Nên biết rằng, các thế hệ con cháu Vạn gia đều là nam tử xinh đẹp nổi danh khắp triều Đại Chu, nhất là gia gia của Vạn gia, chính là người đẹp đứng đầu thiên hạ!

..... Bất quá, cũng là người bạc tình nhất thiên hạ!

Nam nữ không từ, tuổi tác không ngại..... Chúng tộc cũng chẳng quan tâm =! Quà là đa tình đến mức khiến người ta giận sôi.

Kể đó tuy Vạn lão gia cũng là mỹ nam có dung mạo tuấn tú, nhưng rốt cuộc vẫn cách người đẹp nhất thiên hạ một khoảng Bất quá người ta đi bằng con đường thực lực, không dùng sắc đẹp mà dùng tài năng trời phú giành vị trí đầu tiếp tục hùng bá Đại Chu.

Xem ra Vạn Dực này, chẳng lẽ là muốn đi theo con đường sắc đẹp của gia gia Vạn gia?

Ha..... Thật khiến người ta nhin không được mà muốn ôm mũi chờ mong.

So với vẻ đẹp hơn người, thành tích của Vạn Dực ở Quốc Tử Giám cũng không tính là xuất sắc.

Nán mãi đến nửa năm cuối, Vạn Dực đã tích lũy được sáu phần, xem ra nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sang năm liền có thể tích đủ tám phần, thuận lợi tốt nghiệp.

Trong ba năm ở Dẫn Tinh đường, Thư đồng nhỏ cũng trưởng thành với tốc độ kinh người, vào năm cuối cùng, lại kỳ tích không gây ra thêm bất kỳ việc gì khiến Vạn Dực mất mặt.

Vạn Dực thực vui mừng, vỗ vỗ bả vai Ảnh Nhất cổ vũ.

“Vạn Dực!” Ngoài phòng ngủ lại truyền đến tiếng gọi.

Vạn Dực nghe ra là giọng của Thương Hù, chỉnh đốn quần áo, đẩy cửa bước ra.

Phải nói thêm, Thương Hù cũng là một thẳng nhóc xui xẻo, bởi vì đắc tội với Tề vương điện hạ vào ba năm trước, y xấu số bị lưu ban ba năm, đến năm nay Tề vương ‘bị trùng mất tất bảo thù’ lãnh binh chinh chiến phương Bắc, rời khỏi kinh thành, rốt cuộc y mới có thể thẳng cấp vào được Dẫn Tinh đường.

Nhưng chuyện khiến Thương Hù bị xui xẻo này, căn bản lại không phải do y gây ra!

Chân tướng mọi việc là, lão Thủ phụ nhà y muốn học theo tiên bói Vạn An, lệnh cho thư đồng bên cạnh y chớp cơ hội ra tay, ngáng chân Kỳ Kiến Ngọc, tốt nhất có thể khiến hần phải lưu ban, mượn dư luận, dập chết phe bảo vệ thân vương Kỳ Kiến Ngọc.

Vì thế bạn học Thương Hù đáng thương liền gặp bị kịch.

Sau khi gặp chuyện không may, Tề vương nhỏ mọn tiện đó liền giận chó đánh mèo trút lên y, ba năm sống kiếp lưu ban, Thương Hù tính tình vốn đơn hậu, thẳng thắn cương trực, bị ức hiếp thiếu chút nữa tính tình trở nên vẩn vơ.

Mà Vạn Dực, từ sau việc đó, lấy thân phận là đại diện của quần chúng trong Học viện, cứu vớt y -- Thu phục tùy tùng là một việc khổ cực mà.

Lòng Vạn Dực thâm than, nhưng trên mặt vẫn như cũ mỉm cười chấp nhận lời mời của Thái học sinh mới Thương Hù, chờ sau khi cuộc thi cuối năm kết thúc, cùng xuống thuyền hoa du ngoạn.

Kỳ thật ngâm thơ đối câu gì đó..... Thật là đáng chán.

Gương mặt nghiêm nghị của Thương Hù ửng đỏ, sau khi Vạn Dực đồng ý, bước chân y liền nhẹ như bay.

Hắn đồng ý rồi, hắn thế mà lại đồng ý rồi!

Phải biết rằng thành công mời được Vạn Dực, là một việc hiếm có, mấy năm nay việc Vạn Dực chính miệng đồng ý lời mời, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Còn kẻ trước kia khi dễ Vạn Dực, hô “Đồ bỏ đi” lớn nhất - Lý Hoan Khanh con trai của Lý Thượng thư, nay nghiễm nhiên đã thành người ủng hộ lớn nhất của Vạn Dực.

Chỉ là ‘người đẹp rắn rết’ này, Vạn Dực không tiếp nhận nổi.

Lý Hoan Khanh đương nhiên cũng cảm thấy Vạn Dực thờ ơ với gã, mặc dù chưa bao giờ nói lời gay gắt, nhưng mọi chuyện đều xa lánh. Vì thế gã càng ân cần, với mấy thiếu niên ham mê nhan sắc Vạn Dực, dù ngoài sáng hay trong tối gã cũng thuận tiện sửa trị một phen.

Vạn Dực đương nhiên càng thêm vui mừng.

Đội sau khi Lý Hoan Khanh sửa trị người ta xong, nàng nhân cơ hội đó thêm chút hào quang, bóp chết từng trái tim yếu ớt trong lòng bàn tay.

Nên biết rằng một khi nàng đã ra tay, thì đừng mong chạy trốn!

Sau khi lập đông, chiến tích truyền về từ Mông Cổ ngày càng huy hoàng.

Kỳ Kiến Ngọc không phụ danh tiếng tinh anh hùng mạnh, tuy rằng cục diện hai tháng đầu lúc mới vừa vào Mông Cổ gần như đều bị vây bị động bị đánh, nhưng tình thế mấy tháng sau lại dần ổn định, hai bên có thắng có bại, đến mấy tháng sau này..... Chỉ ngắn ngủn nửa năm, vị Tề vương thiếu niên gần mười sáu này, lại thành công xoay chuyển tình thế!

Tuổi trẻ ngang trời, tài năng xuất thế..... Phở lớn ngõ nhỏ, quán rượu tiệm trà, vô số lời khen ngợi tung bay, hết thầy đều dồn lên người Tề vương. Dân gian ồn ào huyên náo nhiệt tình cộng thêm văn võ bá quan trong triều mãnh liệt, vô số ‘chinh ca chiến tử’ truyền lưu, chẳng mấy chốc mà trong ngoài triều đình, chỉ biết đến Tề vương, không biết có Hoàng thượng.

Thời cơ đã đến.....

Mùa thu năm cuối trong lần Vạn Dực về nhà, thấp giọng yêu cầu nhóm phụ tá dừng tay, không cần tiếp tục khơi nguồn dư luận nữa Dân chúng nay đã sục sôi, hoàn toàn có thể tự bùng nổ mà phát triển.

Đội đến Tết năm sau, ép được Mông Cổ viết Hàng thư, Tề vương Kỳ Kiến Ngọc đã mười bảy tuổi thống lĩnh quân đội chiến thắng quay về, thắng trận về triều --

Triều đình và chúng dân chấn động, trong nháy mắt dư luận liền nổ tung.

Vào hôm Kỳ Kiến Ngọc thống lĩnh ba quân gỡ cửa thành, tân đế Kỳ Kiến Thành mười hai tuổi mặc Miện phục* màu đen, ngồi một mình trên ngai rồng, yên lặng tiếp nhận lá thư do nội thị trình lên.

Sao vào lúc này Vạn Dực lại sai người gửi thư đến?

Kỳ Kiến Thành lộ vẻ lạnh lùng nghiêm túc không chút nào tương xứng với khuôn mặt trẻ con đáng yêu, nhẹ nhàng mở phong thư, trong thư chỉ có một câu --

Kể quần thúc.

Mà vào lúc này, Vạn Dực đang đứng đón gió trên cổng thành màu son.

Nàng thích áo nho sinh, dáng người trắng muốt cùng những người vận Duệ Tắt tươi sáng đứng bên cạnh trên cổng thành màu son, hết sức bắt mắt.

Cúi mắt nhìn đại quân màu đen đang dần kéo đến từ nơi xa, quân đội vừa đánh trận phương xa còn chưa nguôi sát khí, khí thế chém giết chưa nguôi bức

người, quân đội ngay ngắn trật tự giống như chủ soái của bọn họ, lộ rõ tài năng, tài hoa lợi hại.

Trước đội quân một đoạn, là màu đỏ chói mắt, đi trước làm gương.

Ngay khi ghim cương trước cổng thành, mũ giáp lạnh như băng được tháo ra.....

Trong nháy mắt mọi người có mặt đều nín thở.....

Sự kiện Lan Lăng vương tháo mặt nạ trước trận chiến trong sử sách, bất quá cũng là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 12

Nhiều năm sau, cuộc gặp lại định mệnh này bị nhóm thi nhân tưởng tượng thêm ra, soạn ra vô số từ khúc xa hoa mê mẩn, truyền đến đời sau.....

Đối với đánh giá này, vị gian thần Vạn Dực trước không tồn tại sau chưa ra đời trong lịch sử Vạn gia lại như rồng mây, vượt cầm, “..... Ngươi thử đứng cách một khoảng xa như vậy trong ánh nắng chói chang mà nhìn đi, nếu có thể nhìn rõ mặt mũi, Vạn mỗ kính nể vạn phần.”

— . —

Bất luận thế nào, tiến trình lịch sử chịu khổ đã ha ha khởi động vào thời điểm hai người gặp lại.

Đương nhiên, lúc này Vạn Dực và Kỳ Kiến Ngọc còn chưa giác ngộ, nơi cửa thành, từ xa xa liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi cứ việc ai nấy làm, vai ai nấy sấm.....

Kỳ Kiến Ngọc trở lại để đồ mình xa cách đã lâu, cả Kim triều ca múa mừng cảnh thái bình, mọi thứ từng quen thuộc, lại khiến kẻ chinh chiến trở về từ biên cương như hấn..... Cảm thấy chẳng vui sướng gì.

Sau khi trở về, trước tiên mẫu hậu hấn đưa hấn vào hoàng cung, đôi tay non mềm vì sống an nhàn sung sướng vuốt ve mặt hấn thật lâu, nước mắt rơi như mưa.....

Hấn lại nhớ tới những người mẹ gian nan vất vả nơi biên cương, tay thô ráp như vỏ cây..... Trận chiến này chấn động lòng hấn, lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hấn.

Vốn chỉ muốn chứng minh năng lực chinh chiến của bản thân, lại khiến hấn nhanh chóng lột xác, từ một hoàng tử ngạo mạn được nuông chiều không hiểu chuyện, dần dần trở thành một nam tử trưởng thành vĩ đại có trách nhiệm có khát vọng.

“Ngọc nhi, ở biên quan hấn đã chịu khổ không ít rồi. Để mẫu hậu nhìn xem, gầy rồi, đen rồi..... Một năm nay mẫu hậu cũng ăn không ngon ngủ không yên, ngày đêm lo lắng Ngọc nhi của mình chịu khổ ngoài kia, nếu bị thương, mẫu hậu cũng không cách nào đến chăm nom.....”

“Mẫu hậu,” Kỳ Kiến Ngọc ngoan ngoãn phối hợp vui vào lòng Thái hậu, rồi ngừng đầu, “Nhi thần..... Muốn làm võ tướng.”

Từ khi Tề vương điện hạ thắng trận trở về, từng là trung tâm dư luận của kinh thành - Vạn Dực cứ thế chấp tay giao lại ngai vàng.

Nhưng mặc kệ Tề vương ở đâu, đối với Vạn Dực mà nói, lúc này việc xã giao vẫn chẳng kém lúc xưa, nàng cũng chẳng cần quan tâm tìm hiểu tin tức về hấn, mỗi ngày đều có người tự động tự phát kể lể bên tai.....

“Nghe nói Tề vương điện hạ buông bỏ chức quan văn, vẫn muốn chạy theo nghiệp võ.....”

“Nghe nói Tề vương điện hạ lại cự tuyệt việc Thái hậu chỉ hôn, còn sung quân toàn bộ cung nữ thị tẩm, hay là hấn ‘đoạn tụ’.....”

“Nghe nói Tề vương điện hạ đánh trị nhóm đại thần tặng nam sủng cho hấn, Thái hậu giáng mấy thần tử xui xẻo đó xuống ba cấp, chẳng lẽ sự thật là do Tề vương ‘không được’?! ”

“Nghe nói.....”

Vạn Dực cất tiếng cười to, xem việc mỗi ngày nghe chuyện đồn thổi về Tề vương là thời gian tiêu khiển, mỗi khi Thương Hù trông thấy ý cười trên mặt nàng, thầm u ám không thôi.

Lý Hoan Khanh nhảy cảm nói, “Sao vậy, về mặt gì thế, chẳng lẽ Tề vương điện hạ và Vạn Lang.....”

Thương Hủ cuống quýt xua tay, “Sao có thể! Đương nhiên là không rồi.” Nói xong vội vàng đi mất.

Lý Hoan Khanh nhìn bóng dáng hốt hoảng của y, hơi nheo mắt.

Sau tháng giêng, sát theo đó chính là Xuân Kiết ngày ba tháng ba -- tiết Thượng Ty -- lúc cuối xuân, người người khoác áo mùa xuân, năm sáu thanh niên trưởng thành, thêm sáu bảy bé trai, tám hồ Thất Nghi, đón gió hồ Vũ Vu, ngâm đôi thơ rồi về.

Đó chính là hình dung về tiết Thượng Ty ‘tắm rửa trừ tà’, giải thích thông tục một chút chính là tắm rửa làm sạch, tiệc rượu trên sông, chơi trò ‘khúc thủy lưu thương’* lưu truyền từ ngàn xưa, là nguyên do mọi người kéo đến. (*là một trò chơi lưu truyền ở Trung Quốc cổ đại. Tháng ba Nông lịch sau khi mọi người cử hành nghi thức Phát Hễ, sẽ ngồi ở hai bên sông, nơi đầu nguồn đặt chén rượu, chén rượu xuôi dòng, dừng trước mặt ai, người đó sẽ lấy uống.)

Hôm đó, cũng là ngày hội chùa, đập thanh, là lúc tìm bạn đời, là thời điểm sinh sôi.

Trước hôm Thượng Ty, Vạn Dực đã về nhà.

Nếu các trưởng lão không tha thiết réo gọi, kỳ thật nàng cũng sẽ quên, tiết Thượng Ty..... cũng là tiết Nữ nhi.

Vào hôm đó, gia tộc dòng họ của các thiếu nữ đến tuổi cập kê sẽ vì các nàng mà mở tiệc mời khách, long trọng cử hành lễ Cặp Kê.

..... Thì ra nàng đã mười lăm, đến tuổi cập kê rồi.

Ngón cái Vạn Dực nhẹ nhàng vuốt ve áo thư sinh, nàng vốn đã từ bỏ thân phận kia, ai ngờ nhóm đại trưởng lão vẫn luôn nhớ rõ, cũng muốn bí mật tổ chức cho nàng một buổi lễ Cặp kê - không thể truyền bá cho ai.

Lễ Cặp kê này, gần như có thể coi là vô cùng đơn sơ.

Không thể mở tiệc chiêu đãi khách khứa, cha mẹ Vạn Dực lại đều đã mất. Bởi vậy tiếp khách, đưa đến chỗ ngồi, khai lễ, bái lễ..... Đều bị lược bỏ.

Khi tiếng kèn nhạc vang lên, vị trưởng lão được chọn chủ trì lễ Cặp kê rửa sạch tay, bước lên trước đi đến vị trí phía Tây.

Trong ánh mắt của ám vệ cùng nhóm trưởng lão phụ tá đầy cả sảnh, Vạn Dực mặc trung y, tóc dài xõa trên lưng, chậm rãi bước ra, mặt nhìn về hướng tây, quỳ lên đệm làm lễ.

Trưởng lão tỉ mỉ chải vuốt mái tóc đen của nàng, ngó nghiêng ánh mắt phức tạp mà thua thiệt của nàng, bụi xong mái tóc, Vạn Dực ngồi xoay về hướng Đông Phương, trên gương mặt trong sáng trắng trẻo đầy yên bình, giống như một pho tượng mỹ nhân bằng ngọc.

Người chủ lễ tiếp nhận khăn lụa và trầm cài của nàng đi đến trước mặt Vạn Dực, cao giọng ngâm nga lời cầu chúc -- “Ngày lành tháng tốt, thay kiểu tóc mới. Bỏ sự bông bột, thuận lợi nên người.”

Hai mắt Vạn Dực nhìn thẳng về phía trước, mặc cho người đó chải tóc cho nàng, đợi đến khi cây trầm Hồng Ngọc nhẹ nhàng ghim vào búi tóc, thân hình nàng mới khẽ nhúc nhích, không tiếng động nhắm mắt lại.

Trưởng lão cố tình làm lễ Cặp kê cho nàng, sao nàng không biết chứ, các nữ tử khác, vốn nên hứa gả vào lúc tuổi hoa tươi sáng này, hưởng thụ lời chúc phúc của khách khứa cùng những ánh mắt cực kỳ hâm mộ. Nhưng với Vạn Dực, cả đời này dĩ nhiên là không thể.

Vạn Dực đứng dậy, người chủ lễ thờ dài chúc mừng nàng, nàng chẳng lộ vẻ gì, sau khi về phòng thì nhận lấy quần áo được đưa tới, vào phòng thay bộ áo cánh* váy hồng viền hoa văn đen tương xứng với trầm cài, lại lần nữa chậm rãi rời khỏi phòng.....

Đây là lần đầu trong đời nàng mặc quần áo nữ, có lẽ cũng là một lần sau cuối.

Mọi người trong phòng lần đầu nhìn thấy công tử dùng thân phận nữ tính thuần túy như vậy xuất hiện, kinh ngạc kèm cả ngỡ ngàng, thoáng chốc cả sảnh đều yên tĩnh, không nghe thấy hơi thở.

Người tổ chức lễ lại lần nữa dâng cái trầm cài đầu vàng ngọc, chủ lễ cao giọng chúc mừng -- “Giờ lành khắc tốt, thay quần áo mới. Mong người uy nghi, đức hạnh vẹn toàn. Lưu giữ muôn đời, phúc lộc trọn đời.”

Trưởng lão tháo trầm hồng ngọc của Vạn Dực, chủ lễ quỳ xuống, cài lên đầu nàng cây trầm vàng. Sau đó Vạn Dực quay về phòng, lại lần nữa thay ‘Khúc cư thâm y’** viền vàng tương xứng với trầm cài.

Lần cuối cùng quan trọng nhất là lễ chải tóc thay trầm cài lần ba.

Lúc này, trầm cài trên đầu Vạn Dực đã đổi thành trầm hồng ngọc tua rua mười hai sợi tơ vàng, khúc cư thâm y trên người, cũng đổi thành lễ phục*** tay áo thật dài càng thêm xa hoa tươi đẹp.....

Nhưng không ngờ lễ Cặp kê lại bị ngang trời đánh gãy!

Ám vệ khẩn cấp báo tin, con trai của Thượng thư bộ Hình - Lý Hoan Khanh, con trai của Thủ Phụ đương triều - Thương Hủ, thêm cả vài vị công tử

vương hầu, đều đã vào phủ, đang tìm Vạn Dực.

Trưởng lão biến sắc, tức giận nói với Thư đồng nhỏ Ngôn Trọng, “Người không biết hôm nay là đại lễ của công tử sao! Sao không ngăn cản!”

Ảnh Nhất vỗ vỗ bờ vai hắn ta, lòng thầm than. Nay Vạn phủ chẳng còn huy hoàng, đối mặt với nhóm vương tôn công tử quyền quý nhất triều Đại Chu, sao người gác cổng có thể ngăn cản?

Vạn Dực tháo trâm cài trên đầu xuống, đứng dậy nói, “Hôm nay dừng tại đây, ta ra ngoài nghênh đón bọn họ.”

Trưởng lão đau lòng xót chủ, bật thốt lên, “Hay phải người ngăn bọn họ lại.....”

Vạn Dực lắc đầu, “Nay chúng ta phải giấu tài, giờ phút này không phải là thời cơ tiết lộ thế lực ám vệ của Vạn gia.”

“Nhưng.....” còn lễ Cập kê.

“Chăm dứt thôi.....”

Vạn Dực phát tay, không quay đầu lại mà rời đi.

Vốn nên như thế, lễ Cập kê long trọng quý giá nhất của nữ tử..... liền như vậy lặng yên không tiếng động bị giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 13

“Sao không báo người báo trước một tiếng?” Vạn Dực vẫn toàn thân áo trắng thư sinh, chưa nói đã cười, ung dung đi từ nhà thủy tạ tới.....

Thương Hù cười ngây ngô cúi đầu vái chào, “Đều tại Lý Hoan Khanh, ta đã bảo chờ một chút cũng không sao, bảo gã sai vật thông báo rồi hãy vào, hắn ta lại một khắc cũng chẳng chờ được. Hôm nay mạo muội vào đây như thế, không biết có quấy rầy không?”

Vạn Dực cười như có như không, nói “Nếu ta nói là phiền thì sao?!”

Thương Hù sững sốt, nhất thời không phân rõ là nàng nói đùa hay giận thật, luống cuống lắp bắp, “Vây..... Vây.....”

Lý Hoan Khanh nói chen vào, “Vây thì phạt bọn ta mời người đến Phong Nhạc lâu đãi tiệc lớn, đến lúc đó bất luận Vạn Lang phạt bao nhiêu rượu, bọn ta đều chấp nhận.” Lời vừa thốt, các vương tôn công tử còn lại sôi nổi ủng hộ theo.

Phong Nhạc lâu xây sát bờ sông, tạo thành từ năm tòa lầu cao ba tầng, nối liền và thông nhau bằng một hành lang chung, dưới lầu dựng một hàng cột dài trăm bước, trong vườn xây hiên quán đình tạ, gieo trồng hoa cỏ.....

Đình tạ nơi tòa lầu này, hoa đá nước hài hòa, đồ dùng xa hoa, đứng đầu cả nước.

“A..... Không phải trước đây chúng ta đã nói là đến nhà Đô ngự sử dự lễ sao?” Tiểu công tử nhà Thái úy chưa phản ứng kịp, không hiểu ra sao thốt lên.

Lý Hoan Khanh âm trầm quét mắt liếc y một cái, khiến y lập tức im miệng. Rồi sau đó sắc mặt lập tức lại vui vẻ như thường, khi Lý Hoan Khanh quay đầu nhìn Vạn Dực, đã là cảnh xuân tươi đẹp, thân thiết nói, “Hôm nay là lễ cập kê của Tam tiểu thư nhà Đô ngự sử, nghe nói người từng gặp nàng ta đều nói nàng ta là người đẹp nhất kinh thành..... Cho nên, lúc này mới không để ý đến lễ nghi mà vội vàng vào tìm người, nếu kịp, bây giờ còn có thể nhìn thấy lần làm lễ thứ hai của nàng ta.”

Vạn Dực cười nói, “Hiếm khi.....” Hiếm khi thấy Lý Hoan Khanh cũng thay đổi mục tiêu?

Lý Hoan Khanh lại tỏ vẻ khinh thường tiếp tục nói, “Đẹp nhất kinh thành gì chứ, không sợ xấu hổ sao! Hôm nay vốn muốn cho khách khứa đầy nhà kia thêm chút kiến thức.....” Gã từng nhìn thấy vị tam tiểu thư đó từ xa, chắc, gã lại nhìn Vạn Dực, đây mới là người đẹp nhất kinh thành.....

Vạn Dực không biết nên khóc hay cười, nói “Vạn Dực không tham gia vùng bùn này đâu, vẫn nên đến Phong Nhạc lâu thôi.”

Lý Hoan Khanh và Thương Hù tự nhiên không có ý kiến, “Được! Đến Phong Nhạc lâu.”

Bỏ mặc tiểu công tử nhà Thái úy oán giận ngồi vẽ vòng tròn..... Cái đám thấy sắc quên bạn này, tuy Vạn Lang xinh đẹp, nhưng y vẫn thích nữ nhân hơn.

Một nhóm công tử thế gia dạo bước thu hút hàng loạt ánh mắt mù quáng trông theo, ven đường thu hoạch vô số lòng xuân nhộn nhạo, trên người các vị thiếu niên tuấn tú lập tức bị ném đầy khăn lụa hoa tươi.

Sau khi tới Phong Nhạc lâu, Vạn Dực phải đi hoa Ngô Đồng đỏ tía dính đầy đầu, vớ lấy khăn lụa treo đầy người, nhét vào trong áo.

Lý Hoan Khanh nhìn thấy, nói “Sao vậy, Vạn Lang đã gặp cô nương mình thích?” Ghen tuông tỏa ra mùi dấm.

Ngon trở Vạn Dực khẽ lướt qua khăn lụa trước ngực, cử chỉ dịu dàng đa tình, “Vớ tấm lòng nhi nữ, đương nhiên phải đối đãi cẩn thận, dù không có tình, cũng nên tỏ bày thỏa đáng mới tốt.....”

Về mặt đó, dù còn trẻ, nhưng lại có thể thấy được một chàng đa tình tương lai của triều Đại Chu.

Lý Hoan Khanh không khỏi bực mình, Thương Hù càng thêm chán nản, cả nhóm thiếu niên người đầy mùi hoa bước thẳng vào lâu.

Hôm nay là tiết Thượng Ty, mọi người đều bày hoa Tề Thái màu vàng cùng hoa Ngô Đồng màu đỏ tía ở bàn bếp, chỗ ngồi, giường ngủ. Ngay cả các thiếu nữ gặp bên đường, cũng sôi nổi ghim từng đóa hoa Ngô Đồng đỏ tía lên búi tóc, để phòng gió độc.

Đoàn người Vạn Dực đã phủ sạch hoa Ngô Đồng trên đầu, cũng để giảm đi phiền phức.

“Chúng ta lên phòng ở lầu trên, hay đến nhà Thủy tạ?”

Lý Hoan Khanh nói, “Đang tiết Thượng Ty, đương nhiên phải Khúc thủy lưu dương mới tốt.”

Vạn Dực gọi người đến, dẫn đường.

“Các vị công tử, nếu đã mở tiệc bên hồ, sao không dứt khoát chọn một thuyền hoa?” Phong Nhạc lâu không hổ là quán rượu đứng đầu, ngay cả lời của người dẫn đường cũng lộ ra vài phần văn nhã.

Thương Hù nhìn về phía Vạn Dực dò hỏi, lấy ý kiến của nàng làm chuẩn.

Vạn Dực gật đầu, “Cũng tốt, ban ngày du hồ, đến đêm lại vào Thủy tạ.”

Người dẫn đường lưu loát khom người, đưa bọn họ tới bến đỗ thuyền hoa, “Các công tử cứ tùy ý chọn lựa, nếu cần người ca hát giúp vui, chỉ cần gọi một tiếng.”

Lý Hoan Khanh soi mói xét chọn một nữ tử thanh tú ôm Tỳ bà, rồi chọn thêm một vị thiếu niên ôm thất huyền cầm, cùng lên thuyền hoa.....

-- “Lý Hoan Khanh?”

Có câu oan gia ngõ hẹp, càng không muốn gặp, thì càng tình cờ chạm mặt.

Thương Hù, Lý Hoan Khanh đi ở cuối cùng, nghe vậy quay đầu, liền đối diện với Tề vương điện hạ mặc duệ tát thêu Giao long, nhìn ra phía sau vài bước, là Hoàng thượng đương triều mặc trực y* toàn thân màu chàm!

Hai người kinh hãi, vội vàng cúi người bái lạy, trong lòng không khỏi lăm bầm, sao Tề vương cũng vác tiểu hoàng đế rời cung.

Tiểu hoàng đế Kỳ Kiến Thành vội đi nhanh đến, “Mau chóng bình thân, trẫm, à..... Hôm nay ta cải trang mà đến, là muốn xem thử đời sống của người dân, đừng nhiều loạn mọi người.”

Vạn Dực đi ở trước nhất, đến khi phát hiện thiếu hai người mới quay đầu tìm kiếm, tầm mắt đúng lúc chạm phải ánh mắt Kỳ Kiến Ngọc!

Hai người đều có chút trở tay không kịp.

Tề vương điện hạ dòi mắt trước, về mặt càng thêm lạnh lùng.....

Không thể ngờ được hôm nay lại gặp phải thứ ti tiện này! Tề vương điện hạ lòng đầy căm giận, sắc mặt có thể hình dung là đen đến mức khó coi.

Nhưng tiểu hoàng đế lại hoàn toàn không nhận ra, kích động nói, “Nếu đã trùng hợp thế, chúng ta liền hợp thành một bàn cũng tốt.”

Kỳ Kiến Ngọc nghiêm cái mặt thối, lại chẳng hé răng.

Tiểu hoàng đế thừa lúc hấn cam chịu, dùng sức túm tay hấn, dắt theo cả tá hộ vệ phía sau, tiền hô hậu ủng vào thuyền hoa.

Từ đầu đến cuối Kỳ Kiến Ngọc đều trưng cái mặt đen trùng đôi mắt lạnh, hấn ngồi gần nữ tử gảy Tỳ bà nhất, Vạn Dực hào hứng đếm, cả buổi chiều nữ tử gảy Tỳ bà đàn sai ít nhất tám chỗ.

Mà ngay cả khước mắt Tề vương điện hạ cũng chưa từng liếc về phía nàng ta một cái, chỉ cần nghĩ đến việc ở cùng một phòng với Vạn Dực, cả người hấn liền như bị kiến bò, cực kỳ rét lạnh.

Những ngày ở biên cương, chiến tranh quyết liệt mà tàn khốc, hầu như chiếm hết suy nghĩ hấn, khiến hấn dường như đã quên mất người này.

Trước ánh lửa trại trong đêm, khi tay cầm trường kiếm, trong đầu ngẫu nhiên xẹt qua vóc dáng và lời nói của người nợ, liền bị hấn oán hận chôn vùi, về sau, chỉ cần nhắc tới Vạn Dực, liền theo phản xạ mà cảm thấy đó là cái gã tiểu nhân vô si ti tiện khiến người ta chán ghét, hận không thể khiến gã ta biến mất khỏi cõi đời.

Mà khi hấn trở về Đê đô, tin tức về người này tràn đến bên tai càng ngày càng nhiều.....

“Thiên hạ ai cũng biết Vạn Lang có dáng vẻ xinh đẹp!”.....

“Núi có phù tô, ao còn sen thắm..... Tuấn tú khó tìm, gặp toàn điên đại.”.....

Chẳng qua cũng chỉ là bề ngoài có chút xinh đẹp thôi, với việc này Tề vương điện hạ cười nhạt, nghiêm cấm trong cung hấn đề cập bất cứ tin tức gì của Vạn Dực.

Một khi Tề vương không vui vẻ, mọi người đều khó thoát mái ôm áp, tiệc trên du thuyền liền qua loa kết thúc trong tình cảnh lòng mọi người mang tâm tư khác nhau.....

Đến khi vàng trắng ló ở trời đông, trên đài ở Lâm Thủy hiện rộn rã tiếng người.

Nhóm công tử quý tộc này vô cùng gây chú ý, sau khi mưu sát vô số ánh mắt, nhóm công tử phát phát ồng tay áo, không mang theo một mảnh khăn lụa nào, bước vào Thủy tiên.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 14

Đối diện Thủy tiên là mặt nước xanh biếc, từ đỉnh chóp Lâm Thủy tiên, hai mảnh lụa mỏng trong suốt ánh bạc cố tình được thả xuống, tung bay theo gió.

Sau khi đem xuống, ánh sáng nổi lên bốn phía, đèn đuốc trên hồ tỏa sáng quanh thuyền hoa như từng con cá chép phát sáng trời lên mặt nước đêm, xa xa truyền đến tiếng cười nói sênh ca.

Trên đài trong Tiên là một dòng nước uốn lượn tinh xảo, vòng qua từng người đã ngồi vào chỗ.

Nhóm nha hoàn, sai vật ôm từng vò rượu ngon, đứng hầu một bên, rượu quá ba vòng, mọi người dần dần thả lỏng.....

Mặc dù Tiểu hoàng đế còn nhỏ tuổi, lúc rượu đưa đến cũng không uống qua loa, Tề vương điện hạ lại uống rượu như uống nước, sắc mặt vẫn không thay đổi.

Vạn Dực đứng ở thượng du, đặt cái khay đựng rượu vào dòng suối, theo dòng nước từ từ di chuyển xuống, vòng qua khe suối gấp khúc uốn lượn, chén rượu đảo quanh hoặc dừng lại trước mặt ai, người đó sẽ ngẫu hứng làm thơ hoặc ca múa.

Nếu không có tài nghệ gì để biểu diễn, liền chịu phạt ba chén rượu.

Bọn thị nữ xinh đẹp còn lại theo sát phía sau Vạn Dực, thường thả vào dòng nước trứng gà đã nấu chín cùng táo đỏ to tròn, đập dền trôi xuống, để các vị khách tùy ý lấy dùng.

Đó chính là ‘Suối lượn chén trôi’, ‘Trứng trôi trong nước’ cùng ‘Táo chảy theo dòng (nước)’.

“Vạn Lang, cả đêm ngươi đều trốn trong góc chỉ lo thả rượu, muốn trốn sao?” Tiểu công tử nhà Thái úy phải uống nhiều rượu nhất, giờ phút này thấy Vạn Dực vẫn ung dung, không khỏi trách móc.

Vạn Dực cười, cũng không bác bỏ, vén vạt áo ngồi lại vào chỗ.

Đài trong Tiên hình tròn, bởi vậy dù nàng ngồi ở đâu, đều phải đối diện với Tề vương điện hạ, dù không tình không nguyện khi đối diện với hấn.

Chờ sau khi Vạn Dực ngồi xuống, người hầu liền tiếp nhận nhiệm vụ thả rượu, quả nhiên, chưa được mấy vòng, chén rượu liền dừng trước chỗ ngồi của Vạn Dực, lão đảo quay tròn.

“Vạn Dực, đến ngươi!”

Bọn họ chờ mong hấn trở tài đã lâu.

Vạn Dực nhấc chén rượu lên, tùy ý cầm lấy một đôi đũa bạch ngọc hoàn toàn mới, hé mở đôi môi đỏ mọng, “Vạn Dực bắt tài, thơ từ không giỏi, đành quơ quào vài điệu, làm trò cười trước mặt mọi người rồi.”

Lời vừa nói ra, máu sói của Lý Hoan Khanh sôi trào, “Vạn Lang cứ tự nhiên.”

Ai chẳng biết Vạn An năm đó có sở trường về lục nghệ*, đàn múa là tuyệt nhất, Vạn Dực chính là con trai độc nhất của ông, được hun đúc từ nhỏ, đương nhiên sẽ không kém. (*lục nghệ: gồm thơ, sách, lễ, nhạc, dịch, xuân thu)

Vạn Dực cầm đũa bạch ngọc từ từ đi đến giữa sân, sau khi đứng lại, tay phải nâng chọt vung lên, cổ tay đột nhiên phát lực, đánh nhau cùng đũa ngọc trên tay trái!

Chỉ nghe một tiếng “Keng” trong trẻo.

“Trăng tỏa sáng, vạn người xiêu.....”

Vạn Dực thấp giọng ngâm nga, vạn người, đũa ngọc lại chạm nhau trên vai, “Quần quít nhau, khẽ ưu tư.....”

Động tác của nàng cực kỳ chậm rãi, hòa cùng tiếng gõ, rất nhịp nhàng, ẩn chứa vẻ đẹp sơ khai, hòa làm một với tiết tấu.

Ánh trăng sáng tỏ giống như phối hợp cùng điệu múa, Vạn Dực khép nhẹ mắt, mang theo nét đẹp thờ ơ yếu ớt, thấp giọng ngâm nga, “Trăng tỏa sáng, vạn người xiêu. Quần quít nhau, khẽ ưu tư.....”

Đai lưng thon dài kéo đến mắt cá chân va vào ngọc bội tua vàng, theo động tác của nàng, phát ra tiếng va chạm leng keng trong trẻo.

Vàng trắng như rải ánh vàng, tôn thêm nét đẹp của nàng dưới trăng!

Dáng người tươi trẻ hào hoa xuyên qua đèn đuốc rực rỡ, cách lớp bình phong lụa mỏng như trong suốt, khiến đám người Kinh đô mới nhập tiệc ở ven hồ sôi nổi chen đến, cùng ngắm phong thái tài hoa của Vạn Lang.

Tuy đám người chỉ chít, lại lặng ngắt như tờ. Tập trung lắng nghe tiếng ngâm nga truyền tới từ bờ bên kia.....

“Trăng tỏa sáng, vạn người xiêu.....”

Vạn Dực uốn người đắm vào Hiến đài, luôn mãi ngâm nga “Quần quít nhau, khẽ ưu tư.....”

Trong ánh mắt như si như say, Tề vương điện hạ phút chốc mất hứng mở miệng --

“Tà âm!”

“Hả?” Vạn Dực xoay người, đương nhiên là dừng động tác, rước lấy một loạt than tiếc ở bờ bên kia.

Giờ phút này Tề vương điện hạ cũng uống đến hứng chí, dứt lời liền ném chén rượu đi, rút kiếm hươu múa.

“Râu khách Triệu dài như lụa trắng, lưỡi câu Ngô chói sáng như sương --”

Điệu múa của Tề vương hoàn toàn khác Vạn Dực, ẩn chứa khí thế chinh chiến sa trường, ánh kiếm khiến lòng người chấn động.

“Yên bạc phủ sáng tươi ngựa trắng, ào ào lướt vút tựa sao băng.”

Dáng người hần mạnh mẽ, vung kiếm như rồng lượn giữa cầu vòng, đầu lượn tới đuôi. Sau khi ngâm xong hai chữ ‘sao băng’, thế kiếm của Tề vương đột nhiên sắc bén, lao về phía Vạn Dực, “Đi mười bước, giết tươi một gã --”

Thoáng chốc cả sảnh đều hốt hoảng! Mọi người còn chưa kịp hô ngừng, mũi kiếm lại bỗng nhiên xoay chiều đâm xuống đất cách Vạn Dực ba tấc!

Đúng là một bài múa kiếm chấn động bốn phương, đến như sấm thu về như chớp, cuộn cuộn sông dài lặng yên khe suối!

Sau khi khiến người bên ngoài sợ hãi đổ mồ hôi lạnh, Kỳ Kiến Ngọc mới ung dung ngâm nga câu sau của ‘Đi mười bước, giết tươi một gã --’, “-- ngàn dặm đường chẳng thoát một ai.” Cùng câu này, kiếm như nước chảy mây trôi, liên tục không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 14: (Tiếp Theo)

Liếc nhìn Vạn Dực một cái, đáng tiếc lại phát hiện hắn ta vẫn như cũ không hề hốt hoảng, Tề vương khẽ dừng màn múa kiếm vô cùng mạnh mẽ, vắn eo thối lui, “Trận vừa xong xoay người phát áo, giấu phận mình chẳng thiết tiếng tăm.....”

Không then là Thái Học song bích.

Hai người đầu vũ một trận, một vắn một võ, một nhu một cương, khiến người người mở mang tầm mắt, hoa mắt trăm mê.

Chỉ là Vạn Dực vừa múa được nửa bài đã bị ép dừng, nhóm công tử thế gia vẫn luôn âm thầm ngưỡng mộ nàng tất không cam lòng, chờ sau khi Tề vương thu kiếm liền mượn rượu gây rối, muốn Vạn Dực múa cho hết bài.

Vạn Dực cũng không từ chối, chấp tay cười bái Kỳ Kiến Ngọc, “Điện hạ cũng thấy đó, Vạn Dực đúng là bất đắc dĩ, đành dùng tà âm độc hại điện hạ thêm một lúc nữa rồi.”

Tề vương điện hạ khoanh tay xoay mặt, lạnh lùng hừ một tiếng.

Mặt Vạn Dực cũng giãn ra, “Nếu điện hạ không thích ‘Trăng tỏ’, ta liền múa bài..... Quân tử vũ?”

Khi nói đến hai từ ‘Quân tử’, Vạn Dực thoáng kéo dài giọng, ánh mắt mang theo thâm ý khác, ngóng nhìn hắn.

Sắc mặt Tề vương điện hạ thoáng chốc trở nên xanh xám.

..... ‘Có câu quân tử đầu miệng lưỡi tiểu nhân đầu chân tay, nếu điện hạ ghét bỏ Vạn Dực là tiểu nhân, Vạn Dực đành phải thỏa mãn điện hạ, làm quân tử đầu miệng lưỡi một lần.’.....

Cảnh tượng hắn hận không thể hoàn toàn cắt bỏ khỏi trí nhớ lại hiện lên trong óc.

Mỗi khi Tề vương điện hạ nghĩ đến việc bị cưỡng ép cướp đi nộ hôn đầu tiên, đều vô cùng đau đớn phần nộ buồn nôn.

Vạn Dực tựa như vô ý quệt ngón cái qua môi, cùng với nụ cười xấu xa kia, kích Kỳ Kiến Ngọc hận không thể một kiếm giết chết cái gã này trước mặt mọi người.

“Điện hạ, sao lại nhìn ta như vậy?” Vạn Dực lại như vô tội nói.

Tề vương ghen lời, chuyện cũ năm xưa ô nhục như vậy, đương nhiên hắn sẽ làm mọi cách để không ai biết đến.

Tiểu hoàng đế nghe vậy cũng nhìn về phía Tề vương, “Hoàng huynh, sắc mặt của huynh..... Hình như không tốt lắm.”

“..... Bỏn vương chẳng sao cả.” Kỳ Kiến Ngọc nghiêng răng thốt một câu, “Chắc là..... Say rồi.”

Vạn Dực thần nhiên kéo dài giọng, “À.....”

Khiến ánh mắt lạnh lẽo của Tề vương lập tức đánh tới.

Chọc người ta lừa giận ngập trời xong, nàng lại vắn ra vẻ đạo mạo, chậm rãi vào bàn.

Thị nữ đợi nàng vào bàn rồi mới ngoan ngoãn cầm một đôi guốc gỗ đỏ vẽ hoa văn cây cỏ, quỳ xuống mang cho nàng.

“Nhìn dòng nước xa, trúc xanh uốn lượn.” Vạn Dực ung dung phát cánh tay, xoay người, chân trái bước lên trước, guốc gỗ gõ ra âm thanh vô cùng róc rọt, “..... Có người quân tử, như thiết như tha, như mài như giũa.”

Nếu nói ‘Trăng tỏ’ là điệu múa mỏng manh tươi đẹp, lúc này đập ca* lại vô cùng ung dung tao nhã. (*một hình thức nghệ thuật vừa múa vừa hát)

Vạn Dực gõ ra tiết tấu, khép cánh tay che cằm, “Đàn này phách này, thịnh này suy này..... Có người quân tử, đòi không dối lừa!”

Nàng như bay như lượn, ngoảnh đầu cất tiếng. Khi đặt chân bên thuận thế xoay người, mạnh mẽ nhấc chân, từ trong thế ‘ngừng’ hoàn chỉnh bỗng nhiên nháy mắt liền ‘đi’, đi và ngừng đối lập, hình thành hình bóng tương phản tuyệt diệu.....

Khi thì gió lướt bay xa, lúc thì cuồng phong đứt đoạn.

“.....Nhìn dòng nước xa, trúc xanh uốn lượn. Có người quân tử, không nghe tiếng ngọc, lại thích ánh sao.”

Trong lúc giờ tay nhấc chân, nàng như có lực mê hoặc lòng người, khiến Kỳ Kiến Ngọc cực lực kháng cự, lại vẫn không thể khống chế mà dời tầm mắt chăm chú nhìn lên người nàng.

Dường như nhận thấy tầm mắt của Tề vương, Vạn Dực vắn eo hơi nghiêng về phía hắn, thắt lưng nàng treo ngọc, tay áo rộng dài, dáng múa tao nhã, trong miệng ngâm nga, “Đàn này phách này, thịnh này suy này. Có người quân tử, đòi không dối lừa!”

Bên bờ xuyên qua lụa mỏng mỏng lung, trong những người ở đế đô dõi theo bước nhảy của Vạn Lang, đã có mấy vị thi nhân túm được nàng thơ, vung

bút đề thơ:

“Có người quân tử, như vàng như bạc, như ngọc như bích.....”

Càng về sau, nàng lại chỉ ngâm một câu này, tựa như có điều phiền muộn, “Có người quân tử, đời không dối lừa.....”

Đêm nay Tề vương điện hạ lại ôm ấp con ác mộng đã lâu không gặp.

Người trong mộng nét mặt mơ hồ đang ngâm nga “Trăng tỏa sáng, vạn người xiêu.....”

Hắn nhẹ nhàng giữ chặt tay người nọ, người nọ tránh thoát, giống như muốn rời đi, trong miệng khẽ thở than ‘Có người quân tử, như thiết như tha, như mài như giũa..... Có người quân tử, đời không dối lừa.....’

Đầu hắn nóng lên, từ phía sau ôm chặt lấy thắt lưng ong của người nọ, không cho hắn rời đi, rồi sau đó..... Rồi sau đó.....

Vì thế mà đêm nay, mặc kệ là thái giám cung nữ có hay không có nhiệm vụ trực đêm, đều xui xẻo bị tiếng đổ vỡ binh binh bốp bốp khắp điện dọa sợ, chấp nhận số phận phải thu dọn tàn cục.

Ai lại khiêu khích khiến tiểu tổ tông này bốc hỏa rồi?

Từ sau khi Tề vương thắng trận trở về, tính tình trầm tĩnh hơn rất nhiều, đã lâu không thấy hắn tức giận như vậy.

Hùng đông hôm sau, cửa tấm cung của Tề vương điện hạ nhẹ nhàng hé ra, Kỳ Kiến Ngọc lặng lẽ gọi thái giám tâm phúc tới, gương mặt nghiêm nghị đỏ bừng nhét một túm chăn đệm quần áo vào lòng y, hung tợn nói --

“Mau chóng thiêu hủy cho bản vương! Quần áo này dính bẩn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 15

Tiết Thượng Ty, Vạn Lang múa một màn chấn động kinh thành.

Cuộc sống hàng ngày sau đó, Vạn Dực hưởng thụ đầy đủ đãi ngộ cấp siêu sao như Hoàng đế, số thiếu nam thiếu nữ vây quanh Quốc Từ Giám mỗi ngày chỉ vì mong được nhìn thấy Vạn Lang ngày càng gia tăng, hình thức ‘đạp ca’ do nam biểu diễn đã thịnh hành một thời khắp kinh thành.

“Đúng là tuổi trẻ mà.”

Vạn Dực cảm khái lắc đầu, vẫy vẫy tay với cái nhóm nóng đầu rầm rầm rộ rộ bên ngoài Quốc Từ Giám, đáp lại nàng là một đám khăn lụa hoa tươi lập tức đổ ập xuống.....

May mà vào triều trước, sau khi một vài mỹ nam nổi tiếng bị bu bị kéo mà chết, việc ném dưa và trái cây thể hiện sự ái mộ đã bị cấm tiệt, cho nên áo quần đầu tóc của Vạn Dực trong trận rầm rộ này, mới có thể được giữ nguyên hoàn hảo không tổn hao gì.

-- “Công tử, kỳ thi tháng sau người nắm chắc mấy phần?”

Thư đồng nhỏ chớp chớp mắt nhìn nàng, rốt cuộc cũng chờ được đến kỳ thi cuối cùng tại Quốc Từ Giám.

Vạn Dực sờ sờ đầu hắn ta, “Yên tâm, năm nay công tử ta đây có thể rời khỏi Quốc Từ Giám.”

Mất Thư đồng nhỏ lấp lánh ánh sao nhìn nàng, “Ngôn Trọng tin tưởng công tử!”

“Sao vậy? Chán ghét không muốn làm thư đồng cho công tử ta đây nữa à?” Khẩn cấp đến vậy ư?

Thư đồng nhỏ lệ rơi đầy mặt không giải thích.....

Sao hắn ta có thể để công tử biết, hắn ta tiếp nhận mật lệnh của trưởng lão, vì bảo vệ trinh tiết của công tử ở học viện, lúc nào hắn ta cũng phải làm tốt công tác chuẩn bị hiến thân thay công tử!

Một tháng sau, ngay khi kỳ thi lớn chấm dứt thì Thư Đồng nhỏ không kiểm chế được nữa, lại truy hỏi cảm tưởng của thí sinh vừa hoàn thành bài thi.

“Cũng như tự đánh giá lúc ban đầu thôi, “ Vạn Dực nói, “Sau ngày hôm nay sẽ không phải tiếp tục ở lại Quốc Từ Giám nữa.”

“Xem ra công tử đã làm bài rất tốt.” Giọng điệu chắc chắn vậy mà.

Vạn Dực từ tốn nói tiếp, “Sau ngày hôm nay, hoặc là ta có thể thuận lợi tốt nghiệp, hoặc là. sẽ bị đuổi khỏi Quốc Tử Giám, vĩnh viễn không có chức danh gì.”

Ngôn Trọng: “. ? !”.

Cùng thời khắc đó, giám khảo chấm thi rốt cục cũng duyệt đến bài của Vạn Lang. Hai tay cầm quyển bài thi mà run rẩy kịch liệt, thiếu chút nữa đã xé bài thi này thành hai nửa!

“Cái này, cái này, thẳng nhãi! Thẳng nhãi lớn gan!” Giám khảo tức sùi bọt mép, tức giận đến mức nói cũng chẳng xuôi, chỉ vỗ bàn bôm bốp, tựa như muốn lập tức tiêu hủy bài thi này!

“Chủ giám đại nhân.” Mấy giám khảo còn lại đều xúm đến, “Trăm ngàn lần đừng xúc động, bài thi này hoàng thượng đã dặn là muốn xem, lát nữa sẽ trình vào cung.”

“Loại bài thi này ư! Sao có thể đưa đến làm bản mắt hoàng thượng!” Dứt lời ông ta liền xắn tay áo muốn xé.

“Đại nhân bình tĩnh! Bình tĩnh.”.

Thoáng chốc phòng chấm thi ầm ầm nhốn nháo!

Kỳ thi lớn của Quốc Tử Giám lần này, quan chủ khảo có dặn, phải đánh giá được phẩm chất và khả năng thấu hiểu của mọi thí sinh.

“Đáp án của công tử thực. chấn động đất trời?” Thư Đồng nhỏ im lặng một lúc lâu, mới thật cẩn thận lựa chọn từng từ.

Vạn Dực nhấp một ngụm trà, “Ta chỉ đáp là, muốn làm quan phải tuân theo sáu chữ: không, cống, xung, tán, sợ, tặng.”

Thư Đồng nhỏ lặc giữa sưng mù, “. Quá thâm sâu.” Hắn ta nghe không hiểu.

Vạn Dực nhẹ giọng giải thích, “Không ư, tức không mong gì hơn, chỉ một lòng muốn làm quan, không đạt được mục đích quyết không từ bỏ. Cống hã, tức giới luôn cúi trước lợi, hợp tác diễn trò. Xung, là lời thốt ra chấn động, lấy lòng mọi người. Ví như việc công tử vẫn đang làm. Tán, tức là nịnh nọt, uốn mình theo người. Sợ, tức là mặt ngoài a dua nịnh hót cấp trên, thực tế lại ngầm đánh vào điểm yếu của đối phương. Tặng, còn không phải là lấy của công làm của riêng, mời khách tặng lễ sao.”

Thư Đồng nhỏ: “.”.

OTZ một trăm lần, một trăm lần.

“Ta còn có sáu chữ châm ngôn khi làm quan, có muốn nghe không?”

Thư Đồng nhỏ: “Không, không nghe đâu.”

Trái tim của hắn ta không chịu nổi.

Đáp án bài thi như vậy. Haizz, công tử thật có thể thuận lợi tốt nghiệp ư?

Bài thi chấn động mọi người này rốt cuộc cũng được trình lên trước mặt Tân đế.

Y có chút hăng hái suy nghĩ về sáu chữ châm ngôn khi muốn làm quan, sau đó phát hiện còn có sáu chữ châm ngôn khi làm quan.

“Cái gọi là sáu chữ châm ngôn khi làm quan chính là không, kính, lạnh, ác, điếc, làm.” Kỳ Kiến Thành xem mấy thứ luận điệu ca công tụng đức đến phát chán rồi, giọng điệu bài thi này chấn động, lại đánh thẳng vào chỗ ngứa, so với ca tụng rỗng tuếch đầy giấy kia, bài này càng khiến y chăm chú hơn, sau khi đọc kỹ từng chữ, hết mỗi câu lại tập trung suy nghĩ một lát, “Không, tức xem việc không đáng là quan trọng, giả vờ hồ đồ. Kính, tức là khúm núm cấp trên, khom người nịnh nọt. Lạnh, tức với dân chúng và đồng僚 phải giả vờ tài đức, oai phong凛冽. Ác, tức là để không ai biết mục đích mà không từ thủ đoạn, trên mặt lại tỏ vẻ hòa nhã khiêm nhường, ngoài nhân nghĩa trong đen tối. Điếc, là giả câm giả điếc với mấy lời phê bình góp ý, mắt điếc tai ngơ.” Đọc đến một câu cuối cùng Kỳ Kiến Thành không khỏi nở nụ cười, “Làm, tức là phải trăm phương nghìn kế đứng giữa trực lợi lập đây túi riêng ư.”

Đứng một bên nghe ầu ể đọc xong bài thi của Vạn Dực, bọn thái giám đồ mồ hôi như mưa, Vạn Lang này, thật to gan!

Kỳ Kiến Thành đọc xong, không đành lòng bỏ xuống, lại xem thêm lần nữa, dặn người hầu: “Mau truyền Vạn Dực tiến cung.”

Lát sau, khi nhìn thấy bóng dáng sáng trong chậm rãi bước đến thi trên ngai rồng, Kỳ Kiến Thành liền thu lại vẻ mặt trẻ con trong sáng trước kia, vẩy tay đuổi người hầu lui xuống.

Trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp của ầu ể ẩn chứa vẻ hung ác nham hiểm, “Người nên biết chỉ với bài thi này, trăm có thể giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 15: (Tiếp Theo)

Vạn Dực ngẩng đầu, ánh mắt làm càn đầu với tầm mắt ấu đố, “Nhưng hiện tại bệ hạ. lại cho đòi Vạn Dực vào cung.”

“Vạn Lang ơi Vạn Lang, nguoi thông suốt vậy sao, biết trẫm đang nghĩ cái gì ư.”

Lần này Vạn Dực lại thông minh, thấp đầu kính cẩn nghe theo, “Vạn Dực tuyệt không dám đoán mò thánh ý.”

Trên mặt Kỳ Kiến Thành lộ chút chán ghét của trẻ con, cuối cùng lần đầu tiên lộ ra tươi cười, “Vạn Lang ơi Vạn Lang, nguoi sẽ vì trẫm, làm ra điều gì?”

“Vạn Dực không thể cam đoan sẽ làm được điều gì vì bệ hạ, nhưng Vạn Dực nhất định có thể giúp bệ hạ thoát khỏi nguy khốn trong thời khác này.”

Hoàng đế không thốt lời, đảo mắt ý bảo nàng nói tiếp.

“Bệ hạ ngồi vào vị trí này đã năm năm, triều chính đều do Thái Hậu toàn quyền nắm giữ, đàn bà sao có thể nhìn và hiểu rõ đất nước cần gì?” Vạn Dực thâm yên lặng xin lỗi Thái Hậu, gặp thời thế thế thời phải thế. Tiếp tục nói, “Tuy có thể bảo vệ hoàng thất, nhưng thực lực lại khó ngăn nổi thân vương, lòng Thái Hậu nghiêng về ai, ai mà không biết? Bệ hạ ở trong cung năm năm, đương nhiên nhìn và hiểu rõ sâu nhất. Hai phe tranh chấp, tất nhiên trong đó sẽ có quan tham sinh ra từ kẻ hở, lộng quyền hoành hành. Hôm nay Vạn Dực trình lên sáu chữ châm ngôn muốn làm quan và khi làm quan, chính là hiện trạng của triều đình hiện nay! Nếu bệ hạ vẫn tiếp tục như trước, chỉ e cuối cùng Đại Chu chỉ là phù phiếm!”

Tân đế liên chấn động, lại không ngay mặt đáp lời nàng, chỉ trầm ngâm nhìn nàng, “Nếu nói như thế, ý của Vạn Lang là. Nguoi có thể làm trung thần?” Nếu gia tộc gian thần Vạn gia này lại sinh ra được một trung thần, thật đúng là chuyện cười lớn của thiên hạ.

Vạn Dực cũng đánh một quyền Thái Cực, “Nói vậy hai năm qua hoàng thượng cũng đã thử dùng Thanh Lưu đầu với gian thần quan tham.”

Sắc mặt Kỳ Kiến Thành có chút xấu đi, kết quả của cái đám nguoi ngay thẳng mục nát trung thì có trung kia, luôn thâm bị đâm cho đầu roi máu chảy, chỉ càng thêm phiền thôi.

Vạn Dực lớn mật nói, “Bệ hạ, thời gian của ngài đã không còn nhiều. Phóng tầm mắt khắp nơi mà xem, nguoi trong thiên hạ chỉ biết đế Tề Vương —— không biết đến bệ hạ.”

Y giận dữ mắng mỏ, “Nói càn! Vạn Dực chó cho rằng trẫm không dám giết nguoi!”

Vạn Dực càng khom nguoi khúm núm, miệng lại nói, “Vạn Dực cả gan nói thẳng, xin hoàng thượng thứ tội.”

Trên ngai rồng không có tiếng trả lời, tân đế tuổi còn quá nhỏ, trên nguoi lại bắt đầu có khí thế của kẻ bề trên, không khí đông đặc khiến nguoi ta hít thở không thông.

Sau một lúc lâu, từ phía trên truyền đến giọng lạnh lẽo, “Nói tiếp đi.”

“Thế lực của Tề Vương quá khổng lồ, nhóm Thanh Lưu lại quá mức cổ hủ, không thể dùng. Về phần nội các, thủ phụ Thương Lượng lại không do bệ hạ đề cử mới leo lên, tư tưởng tranh lợi của ông ta cả triều đều biết, nâng đỡ ông ta chẳng khác dẫn sói vào nhà.” Vạn Dực thờ sâu, nói “Bệ hạ có nghĩ tới —— thuật hạn chế hành vi, lấy giết ngăn giết?”

“Nói xem.”

“So với triều đình bị một mình Tề Vương độc đại, chỉ bằng hoàng thượng tự mình bồi dưỡng một quan to lạm quyền, đứng ra chống lại. Quyền lợi tuyệt đối đương nhiên sẽ gây ra mục nát và nguy cơ, nhưng sau khi quyền lợi bị phân chia, nhóm các bề tôi còn ai có thể một mình lộng quyền được nữa, bệ hạ chỉ cần đứng sau màn bày mưu nghĩ kế, không cần đánh nhau trực diện, gánh lấy tình hình nguy hiểm.”

“Ha? Đây chính là Hạn chế hành vi mà Vạn Lang nói đó ư.” Kỳ Kiến Thành nói, “Nhưng nguoi dựa vào đâu mà cho rằng, trẫm sẽ dùng hạng nguoi miệng còn hôi sữa như nguoi áp chế Tề Vương?”

“Bệ hạ còn có nguoi khác để dùng sao?” Vạn Dực cũng nhếch miệng cười, khi ấu đố một lần nữa gọi nàng là ‘Vạn Lang’ thì nàng đã biết, mình sắp thành công rồi.

“Thứ nhất: cha mẹ Vạn Dực đều đã mất, không phải lo lắng sẽ liên lụy tới gia tộc dòng họ đứng phía sau, tiện cho bệ hạ xử lý; thứ hai: Vạn Dực thân không giữ chức vụ, con đường làm quan bệ hạ có thể nắm trong tay tùy ý sắp xếp; ba là: mặc dù Vạn Dực bất tài, danh tiếng mỏng manh, lại giữ nền móng trong dân gian; quan trọng nhất là. trừ Vạn Dực, bệ hạ cho rằng còn ai có năng lực chống lại Tề Vương?”

Tân đế chậm rãi bước khỏi ngai rồng, giày Bàn Long màu vàng đứng trước mặt Vạn Dực, “Người xưa có câu nuôi hổ sẽ gặp họa. . . .” Ngón trỏ của y nhẹ nhàng nâng cằm Vạn Dực, nhìn sâu vào trong mắt nàng, “Vạn Lang, người thông suốt như ngươi, thật khiến trẫm lo lắng đó.”

Vạn Dực chậm rãi cong đôi môi đỏ mọng, tràn ra chút tươi cười, “Bệ hạ đã dám dùng thần, Vạn Dực cũng tin tưởng, bệ hạ nhất định có thể —— không chế thần thật chặt.”

Bàn tay lạnh lẽo của tân đế khẽ xẹt qua môi nàng, sung sướng nói, “Trẫm có thể, thực chờ mong đến ngày đó.”

Sau khi rời khỏi đại điện, Vạn Dực mới cảm thấy ngực nhói nhói đau, hẳn là do khi ở trong điện quyết đấu cùng tiểu Hoàng Đế, đã bị uy thế của tân đế ép tới gần như hít thở không thông.

Lưng nàng thoáng lạnh, mồ hôi thấm ướt quần áo, tân đế vui giận bất thường, là nhân vật không dễ sống chung, nàng nên làm thế nào chu toàn cả ba phía để đạt được lợi ích lớn nhất?

Đang trầm tư, tiểu thái giám dẫn đường phía trước đột nhiên quỳ xuống, miệng hô to, “Tề Vương điện hạ, thiên tuế thiên tuế!”

Vạn Dực ngẩng đầu, đang vén áo định bái lạy, lại phát hiện sau khi Tề Vương điện hạ ở đối diện nhìn thấy nàng, bàng hoàng như bị lửa cháy đến móng, vội vàng xoay người, nhanh chóng lui về đường cũ, vòng qua hành lang dài theo hướng ngược lại, rời đi.

Vạn Dực: “. . . .”.

Kỳ Kiến Ngọc nhếch môi, vui đầu đi thẳng về phía trước.

Phút chốc bỗng đột nhiên dừng lại ——.

Không phải hẳn nên, tìm một nữ nhân ư?

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 16

Khi trở về, từ xa Vạn Dực đã nhìn thấy Thư Đồng nhỏ đang vịn hai tay lo lắng rướn cổ ngồi trước cửa Quốc Tử Giám.

“Công tử!” Thấy Vạn Dực xuống xe ngựa, hai mắt Thư Đồng nhỏ lập tức sáng ngời, gấp rút chạy tới.

“Chờ lâu rồi nhì.” Vạn Dực nhìn cái đầu đầy mồ hôi của hắn ta.

“Không có không có, vừa mới ra đứng đây thôi.” Thư Đồng nhỏ lắc lắc tay, chờ sau khi Vạn Dực quay về phòng ngủ thì mới đột nhiên giữ chặt ống tay áo của công tử, không ngừng đánh giá cao thấp, “Công tử có sao không? Hoàng thượng vội vã gọi người tiến cung, có gây khó gì cho công tử không?”

Vạn Dực vỗ vỗ vai hắn, “Ta đương nhiên sẽ không sao, đừng lo lắng.”

“Vậy, hoàng thượng cho gọi công tử, là vì bài thi của kỳ thi cuối sao?”

Vạn Dực gật đầu, “Đúng thế.”

Thư Đồng nhỏ ngẩng thẳng mặt, “Quả là như thế, vậy. . . . sao công tử có thể thoát thân?” Dù sao bài thi này, đúng là rất chấn động, hoàng thượng vốn là vua của một nước, nhìn thấy bài thi ngộ nghĩnh như vậy, có thể xem như nhìn mà không thấy sao?

Vạn Dực cười mà không đáp.

Bị Thư Đồng nhỏ tràn đầy lòng hiếu kỳ truy hỏi mấy lần, ung dung hứng thú trả lời, “Trí tuệ có thể dùng vào chỗ mà người không biết, cũng có thể dùng vào chỗ mà người không thể.”

Thư Đồng nhỏ mờ mịt nhìn nàng: “. . . . ?”

Vạn Dực thở dài, lại nói thêm, “Giấu mưu vào vô hình, thường thắng vì không tranh không giành.”

Thư Đồng nhỏ xấu hổ ôm đầu, tiếp tục mờ mịt, “. . . . ? ?”.

Vạn Dực vỗ trán, cuối cùng tận lực nói trắng ra, “Đạo đối đáp với quân vương, chính là nghĩ một đằng nói một nẻo. Muốn mưu cầu cái gì, nếu ý ‘tranh’

lộ ra sẽ bị đề phòng, không bằng ‘không tranh’, đây là tranh trong vô hình, tranh mà không tranh.”

Thư Đồng nhỏ gật đầu, “A! Cái này ta biết. Công tử thật lợi hại!”

Vạn Dực khốn khổ quay đầu.

Năng luôn hoài nghi thật sâu là quyết định chọn Ngôn Trọng làm Thư Đồng nhỏ bên người năm đó có chính xác hay không?

Sau khi kỳ thi cuối kết thúc, để ăn mừng việc tạm thời thoát khỏi kiếp sống khổ sở vì bài vở và thi cử, nhóm các công tử bèn hẹn đến Phong Nhạc lâu, bàn bạc tìm nơi tiêu khiển.

“Vạn Dực, ý người thế nào?” Thương Hù theo thói quen quay đầu hỏi nàng trước.

Vạn Dực nín một nụ cười thần bí, “Dù chưa làm lễ đội mũ, nhưng chúng ta cũng đã đến. tuổi biết việc hiểu chuyện.”

Thương Hù “A?” Một tiếng, không kịp phản ứng.

Lý Hoan khanh cũng đã hiểu được ngụ ý của Vạn Lang, sắc mặt không khỏi thêm khó coi.

Tiểu công tử Ủy Trì nhà Thái Ủy không dám tin vào lỗ tai của mình, lúng ta lúng túng nói, “Vạn Lang, ý của người. có phải là ý mà ta đang nghĩ không?”

Vài công tử phong lưu lớn tuổi hơn một chút đã hiểu rõ việc gió trăng lặng lẽ trao đổi ánh mắt – hiểu mà không nói, nói với Vạn Dực, “Vây Vạn Lang muốn đến Tụy Nguyệt lâu, hay là. Nam Phong quán?”

. Nam Phong quán?!

Trong nháy mắt Vạn Dực liền đen mặt, nàng chưa bao giờ thể hiện loại tình cảm quý mến gì với các thiếu niên trong Quốc Tử Giám, vật mà bọn họ còn muốn đi Nam Phong quán!

Vạn Dực nói như đinh đóng cột, “Đương nhiên là Tụy Nguyệt lâu!”

Thương Hù thoáng chốc cảm thấy đất bằng dậy sóng.

Vạn Lang. Vạn Lang gìn giữ bao năm, thì ra trong lòng vốn yêu nữ tử.

Cũng đúng, bao nhiêu thái học sinh ưu tú trong Quốc Tử Giám ngưỡng mộ Vạn Lang, nhưng mấy năm nay chưa bao giờ nghe được chuyện tình gì của hắn.

Nhưng, Tề Vương điện hạ thì sao. Tề Vương điện hạ phải làm sao.

Vạn Dực không nhìn đến tâm tư của nhóm người trước mắt, trực tiếp gõ bàn, “Vây đêm mai liền đến Tụy Nguyệt lâu.”

“Công tử, Tụy Nguyệt lâu kia.” Sau khi trở về Thư Đồng nhỏ ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi. .

Vạn Dực tùy ý lấy từ trong hộp tối ra một bình sứ màu xanh, đổ ra một viên thuốc.

Ngôn Trọng nói, “Công tử ngài là muốn.”

“Đây là lần cuối cùng ta uống thuốc.” Vạn Dực nhắm mắt trút nước, nuốt viên thuốc vào, chậm rãi nói, “Nay ta đã mười lăm, là lúc thuốc này nên phát huy tác dụng lớn nhất.”

Gần đây Thái Hậu thực u buồn.

Hoàng tử đã mười bảy mà vẫn còn là đồng tử ở trong cung cũng chẳng là việc quang vinh gì.

Con cái tròn mười sáu tuổi của Tiên hoàng chỉ còn trường công chúa, nhưng Ngọc nhi.

Chẳng lẽ đúng như lời người đồn đại, Ngọc nhi. thích nam phong?

Cũng không đúng, lúc trước Thị Lang vụng trộm tặng nam sủng lại bị Ngọc nhi đánh sưng một trận.

Không dễ dàng gì mới có một ngày nó tới tìm mình, lấp bắp nửa ngày, thì ra là muốn nhờ bà phái đến cho nó một vị cung nữ chuyên việc phòng the.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 16: (Tiếp Theo)

Lần này Thái Hậu vô cùng thận trọng, tự mình chọn lựa bốn vị cung nữ xinh đẹp, Hoàn phi Yến gây gì đó đều có cả, đưa đến cho đứa con trai yêu quý.

Còn chưa hết hai ngày, bốn vị cung nữ lại đều bị đuổi trở về.

Các cung nữ bị đuổi về chỉ khóc sụt sùi nói, “Ban đầu. Ban đầu đều rất hoàn hảo, nhưng sau khi bọn nô tỳ coi sạch chỉ còn cái yếm, Tề Vương điện hạ liền vẫy tay bảo bọn nô tỳ đừng coi nữa, sau đó. sau đó điện hạ liền sờ, sờ soạng một chút, đột nhiên sắc mặt trở nên khó coi, nửa ngày không nhúc nhích. Bọn nô tỳ. Bọn nô tỳ chờ cả nửa ngày, kể cả thấy điện hạ không phản ứng, nên liền chủ động, chủ động đẩy Tề Vương điện hạ. Ai ngờ ngài liền trực tiếp đuổi chúng nô tỳ ra ngoài. Hu hu hu hu.”

Thái Hậu vỗ trán, đầu đầu vô cùng, đành gọi Tề Vương đến, tự mình hỏi hần.

“Mẫu hậu, nữ nhân đều trơn trụi, nhu nhược yếu kém, thịt mềm oặt như vậy sao.”

Thái Hậu gật đầu, “Có chỗ nào không đúng sao?”

Mất Tề Vương điện hạ lộ vẻ chán ghét, “. Tạm thời mẫu hậu đừng tặng đến nữa, chờ thêm một khoảng thời gian nữa rồi nói sau.”

Nghiêm Uy tướng quân Tiết Đào từng sống vai chinh chiến cùng Tề Vương ở biên cương, quan hệ của hai người rất tốt.

Sáng tinh mơ hôm nay, Tề Vương điện hạ liền xông vào phủ tướng quân, kéo y đến Phong Nhạc lâu uống rượu.

Y nhìn Tề Vương hết một ly lại một ly, như chưa từng dừng lại, không khỏi quan tâm nói, “Điện hạ có việc phiền lòng ư?”

Tề Vương ngưng tay, cặp mắt say ửng đỏ nhìn chăm chăm y, thẳng đến khi y bị nhìn đến sợ hãi, mới bỗng nhiên nói, “Nghiêm Uy tướng quân nhà ngoại. Cũng là một mỹ nam tử tư thế oai hùng hiên ngang nhĩ.”

Sau lưng Tiết Đào lạnh run, “Sao, sao đột nhiên điện hạ lại nói thế.”

Tiếp đến y liền giãy giụa vịn phần nhìn Tề Vương điện hạ chậm rãi vươn tay đến y. . . “Điện hạ! Thần, thần, thần. . . đã có vợ có con! Thần. . . . Không được, thần không thể.”

Tề Vương điện hạ giống như hạ quyết tâm, bàn tay to không hề chần chờ túm lấy y, “Không sao cả, cho bọn vương thử một chút là được.”

“Thử?!” Điện hạ, ta có thể không thử không?!

Chỉ thấy Tề Vương điện hạ thử thăm dò chạm vào nơi rắn chắc là Cơ ngực của y, hai người ớn lạnh rùng mình một cái, Tề Vương khốn khổ nhắm chặt mắt xoay đầu đi, tay chậm rãi dời xuống.

“Điện, điện hạ ——” Tiết Đào hoảng sợ hô lên.

Tay Tề Vương cách y gần một tấc liền cứng đờ, không cách nào dời xuống được.

“—— Ừa! Không được, thật là ghê tởm!”

Tề Vương gấp rút rút tay về, nhân tiện lợm giọng thốt lên, dả kích tâm hồn đã chịu đủ loại tàn phá của Nghiêm Uy tướng quân.

Hai người ra khỏi phòng, định rồi đi theo hướng đại sảnh thì thấy ở phòng đối diện cũng có một đoàn công tử thế gia bước ra, hình như trong đó. thấp thoáng bóng dáng Vạn Lang đạo gần đây đang danh chấn kinh thành.

Mất Tiết Đào chột hoa lên, nháy mắt tiếp theo đã bị Tề Vương điện hạ đè dúi người, hai người liền trốn sau một bình sứ lớn.

Tiết Đào im lặng. Điện hạ, ngài đang làm cái gì vậy?

May mà bọn công tử này đi về phía hành lang bên trái, chỉ loáng thoáng nghe thấy trong đó có người cao giọng, giữa tiếng nói cười hỗn loạn nghe ra mấy chữ mơ hồ như ‘tôi nay’, ‘Túy Nguyệt lâu’.

Chờ khi bọn công tử đều đi hết, Tề Vương điện hạ mới nói tay, hai người bước ra khỏi chỗ trốn.

Bà vai Nghiêm Uy tướng quân lại lần nữa bị túm chặt, “Điện, điện hạ, ngài sao vậy?”

Tề Vương bỗng thu tay, “Chẳng sao cả. Chúng ta về đi.”

Tiết Đào chịu khiếp sợ cả buổi rồi, liền gật đầu như giả vờ, hận không thể lập tức về nhà.

Nhưng sau khi bọn họ về đến phủ tướng quân, Tề Vương điện hạ lại lộ thái độ khác thường, cũng theo vào phủ tướng quân.

Tiết Đào hết cách, đành sai người hầu xuống hầm lấy mấy bình rượu ngon, tiếp tục cùng Tề Vương uống cho đủ.

Đợi khi màn đêm dần buông xuống, chén rượu trong tay Tề Vương điện hạ mới ngừng lại, cuối cùng ‘cách’ một tiếng, dần lên bàn! Tề Vương điện hạ lấp bấp nói——

“Tiết Đào. Ngươi có muốn, đến Túy Nguyệt lâu dạo không?”

Đứng một bên châm rượu, trong nháy mắt tướng quân phu nhân liền đen mặt!

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 17

Khi Tiết Đào mang về mặt ai oán cùng Tề vương điện hạ tới Túy Nguyệt lâu, trăng tròn mới nhú trên đầu ngọn Liễu.

Tề vương uống suốt một ngày, giờ phút này người đã chéch choáng, phản ứng ngây ngô, bướng bỉnh mà thành thật.

Tuy rằng đã ăn mặc cải trang, nhưng diện mạo hai người xuất chúng, khí thế bất phàm, Túy Nguyệt lâu lại là nơi tụ tập của nhóm người quyền quý trong kinh thành, cho nên không ít người lập tức nhận ra Tề vương từ trước đến nay chẳng ham mê nữ sắc này, hôm nay lại lôi kéo Quảng Uy tướng quân..... lên dạo thanh lâu?!

“Vào cái đêm Tề vương thắng trận hôm đó, các tướng sĩ dưới trướng như hổ dữ xuất chuồng, chạy thẳng đến thanh lâu. Nhưng Tề vương điện hạ lại vừa thả vừa đuổi các cung nữ hầu hạ, còn đánh Thị lang tặng nam sủng đến sủng người, cứ tưởng hẳn chính là Liễu Hạ Huệ đầu thai..... Đúng là bậy quá.”

“..... Thị ra Tề vương điện hạ chỉ đang giả đứng đắn mà thôi. Trước nay mấy thiếu niên trẻ tuổi luôn ngượng ngùng với việc ấy, có thể cảm thông, có thể cảm thông.”

Kỳ Kiến Ngọc quyết ý coi nhẹ mọi ánh mắt, vừa vào Túy Nguyệt lâu liền nhìn trái ngó phải, truy quét bóng dáng người nào đó.

“Oa! Công tử này thật đẹp.” Thôi mụ mụ kéo khăn lụa che mặt, là loi bước đến.

Kỳ Kiến Ngọc vẫn tiếp tục nhìn quanh, ngay cả chân mày cũng không lay động.

“Công tử?”

Hay là đã tới lầu hai..... Kỳ Kiến Ngọc lôi kéo Quảng Uy tướng quân mặt nhăn như cắn phải Hoàng Liên, đi thẳng lên trên lầu.

“Công tử..... Công tử.....” —□—

Tề vương thân nhiên đẩy tú bà lúc ẩn lúc hiện ra, vô cùng khí thế... đi bất gian..... A, không phải..... là, là đi tiêu khiển.

“Này, vị công tử này!”

Bị thờ ơ một lúc lâu, rốt cuộc Thôi mụ mụ cũng bùng nổ.

Tề vương điện hạ liếc đuôi mắt, không hé răng.

Dưới ánh mắt tuột tới không độ này, Thôi mụ mụ lập tức dụ ngoạn, hết sức hiền lành nói, “Công tử..... Là đang muốn tìm người?”

Tề vương cứng người một chút, dừ tợn nói, “Sao có thể! Ta chỉ tùy tiện tới dạo thôi!”

Quảng Uy tướng quân hoài nghi, yên lặng xoay đầu thoáng nhìn. [— —]

Thôi mụ mụ nói, “Nếu công tử chỉ muốn dạo chơi, dưới lầu cũng có chỗ tiêu tiền, trên lầu đều là phòng của các cô nương mà các công tử đã chọn.”

Vậy, vậy chính là nói..... Trên lầu là nơi đang làm việc?!

Làm việc..... Làm việc..... Làm việc?!

Giống như hòa cùng từng đợt sấm sét ầm ầm trong đầu Tề vương điện hạ, trong căn phòng bên phải đột nhiên truyền ra một loạt tiếng động mờ ám đầy nhịp điệu.

Mặt Tề vương điện hạ tối sầm, theo sát sau đó, phòng bên trái cũng bay tới một loạt tiếng rên rỉ phập phồng cao thấp!

Kỳ Kiến Ngọc chỉ cảm thấy trong đầu có một sợi dây đàn đột nhiên đứt đoạn, trong đầu toàn là hình ảnh người nọ đang ôm một nữ tử xa lạ nào đó, hết xx lại oo.....

Quảng Uy tướng quân kinh hồn táng đảm nhìn sắc mặt Tề vương điện hạ từ đỏ chuyển sang trắng, từ trắng lại chuyển xanh.

Bỗng dung một tiếng cười cất lên, liền thấy Tề vương điện hạ bỗng nhấc chân, một cước đá văng cửa phòng --

“..... Công, công tử!”

Giữa một loạt tiếng thét chói tai đỉnh tai nhức óc, Tề vương điện hạ chăm chú thăm dò, lập tức đóng sầm cửa.

Tiết Đào cùng tú bà còn chưa kịp thở phào, lại nghe ‘ầm ầm’ một tiếng --

Cửa của căn phòng kế bên lại bị đá văng!

Cứ như vậy, giữa một loạt tiếng thét chói tai, Tề vương điện hạ theo thứ tự từ trước đến sau, đá văng cửa phòng, hù dọa vô số đôi uyên ương vùng vọt.

Thấy cửa các phòng ở lầu hai đều bị đá sạch, rốt cuộc Tề vương điện hạ cũng dừng lại ở đầu cầu thang, hít thở hổn hển, trong ánh mắt ngày càng khiếp sợ của Quảng Uy tướng quân và Thôi mụ mụ, như hồ rình mồi ngáng đầu nhìn về phía lầu ba lầu bốn!

Ôi má ơi ~ Thôi mụ mụ thầm khóc ra máu, có ai không, mau đưa Sát tinh này đi đi.

Có tiếng người vọng đến!

“Ha, Vạn Lang, chúng ta đến đúng dịp rồi, hôm nay Túy Nguyệt lâu rất náo nhiệt.”

Hai chữ ‘Vạn Lang’ này giống như một liều thuốc dán hiệu nghiệm, xuyên qua từng đợt tiếng kêu thét sợ hãi lạnh lạnh, lọt vào trong tai Tề vương điện hạ.

Hắn thu tay lại quay đầu, cách lan can đỏ, nhìn xuống dưới lầu.

Người nọ cũng đang mỉm cười, quần áo màu đen viền đỏ hiếm thấy, ngửa đầu nhìn lên --

Trong phút chốc, nhịp tim mất đi không chế, đáy lòng bình thản bị khuấy đảo, lòng nhực hấn phập phồng như đang chịu một cơn đau buốt.

Kỳ Kiến Ngọc một tay ôm ngực, vội vàng quay đầu qua chỗ khác, cuống quýt lui về sau hiên.

Tiết Đào thấy hấn bỗng thay đổi sắc mặt, gấp gáp, “Điện hạ, người bị sao vậy?”

“Không sao.” Kỳ Kiến Ngọc đẩy tay y ra, ngáp ngà ngáp ngừng, lại không nhìn được mà lần nữa thò người ra nhìn xuống --

A, người đâu rồi?

Lúc say rượu, nhất cử nhất động của Tề vương điện hạ đều vô cùng trung thành với lòng mình.

Hắn bèn làm ra hành động khiến hấn hối hận cả đời --

“Vạn Dực!” Tề vương điện hạ vung cánh tay hô to một tiếng, một tay chống tay vịn nhảy xuống lầu, “-- bốn vương đến đây!”

Thoáng chốc cả sảnh hốt hoảng, mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Huyết thống Hoàng thất mỏng manh, trừ bệ hạ, Vương gia đương thời chỉ còn sót lại một Tề vương điện hạ.....

Oanh oanh liệt liệt tùy tiện tự bộc lộ thân phận, đại náo thanh lâu, Tề vương điện hạ..... ngài cải trang vì hành làm quái gì chứ?

Quảng Uy tướng quân lấy tay che mặt, sớm biết đã không đồng ý mang mấy bình rượu nặng lâu năm trong hòm đến, nếu việc này bị Thái hậu biết được, không bầm mình ra mới là lạ.

Sau khi Tề vương điện hạ sát khí tận trời nhảy xuống, bèn đưa mắt nhìn bốn phía, không nhìn thấy ai đó. Hắn lập tức xoay người, phát hiện Vạn Dực đang lẳng lặng đứng sau lưng hắn.

Hắn liếc tầm mắt, bên tai đỏ bừng, miệng chỉ thốt ra, “..... Thật khéo.”

Ánh mắt Vạn Dực chạm tầm mắt hần một lát, khóe miệng cong lên, “Đúng là rất khéo.”

Quảng Uy tướng quân cũng vừa chạy tới, cười khỏ ôm quyền chào Vạn Dực, “Điện hạ, hôm nay điện hạ uống nhiều rồi, say rượu lờ lờ, xin hãy bỏ qua.”

Vạn Dực mỉm cười, “Không dám.”

Lý Hoan Khanh lạnh mặt, gọi Thôi mụ mụ đang bước xuống theo, “Còn không mau mau bưng trà giải rượu đến.”

Thôi mụ mụ tức khắc nhận lệnh rồi đi.

Bầu không khí vì Tề vương điện hạ hò hét lúc này, thực có chút xấu hổ.

Vạn Dực lại bất động đứng đó, bình thản ung dung quay đầu nói với Kỳ Kiến Ngọc, “Điện hạ có cần đến sảnh trước ngồi nghỉ một chút không?”

Tề vương hiếm khi gật đầu nghe theo, gần như dính vào phía sau Vạn Dực bước vào sảnh.

Thương Hù thâm âm đậm, toàn bộ triều Đại Chu, ai có thể sánh cùng Tề vương điện hạ chứ?

Lý Hoan Khanh cũng trầm mặt, đuổi theo bóng dáng hai người phía trước.

Đội sau khi người hầu dâng trà giải rượu màu xanh biếc lên, Tề vương điện hạ liền nốc cạn, hình như cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm? Lại gọi người bưng thêm một ly.

Vạn Dực cũng không nhiều lời với hần, tựa như chẳng có việc gì, vẫn như cũ bình tĩnh tiếp tục tán gẫu chuyện trò cùng các công tử khác.

Mọi người vốn đều có chút không được tự nhiên, nhưng đương sự bình thản như vậy, cũng liền hăng hái tiếp tục đề tài, mọi việc cứ thế mà miễn cưỡng trôi qua.

Ngay lúc ta tốt người tốt mọi người đều tốt, không khí đang dần hài hòa, đã nuốt một tá trà giải rượu, Tề vương điện hạ dần dần tỉnh táo, liền vô cùng không tốt!

“Tiết Đào.....”

Lý trí bắt đầu quay lại, Tề vương cố gắng tự kiềm chế xúc động muốn chui đầu xuống đất, suy yếu nghiêng người qua nhò giọng hỏi, “Nói cho bốn vương xem, lúc này..... mấy việc lúc này..... đều là ảo giác?”

Tiết Đào đau xót đánh vỡ ảo tưởng của hần, “Điện hạ, trăm triệu lần đều thật!”

Tề vương điện hạ vẫn đang đầu choáng mắt hoa thoáng chốc bị sự thừa nhận này đánh sâu vào.

Nhưng ngay sau đó, Thôi mụ mụ lại đâm thêm một dao vào tim hần --

“Các vị công tử, lão thân đã đưa đến mấy vị nữ nhi, mời mọi người chọn lựa.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 18

Một hai ba bốn năm..... Mấy vị công tử mỗi người một nàng, rồi sắp xếp chỗ ngồi.

Quảng Uy tướng quân lộ ra vẻ mặt đau khổ, cố gắng làm như không thấy với nữ tử đang rúc vào bên cạnh hần ta, lòng thầm nghĩ sau khi trở về phải lập tức lớn tiếng ra oai phủ đầu tố cáo giải oan trước – hay nên chủ động đến phòng giặt chà sạch bàn giặt đồ rồi ngoan ngoãn quỳ ở đầu giường của phu nhân thì mới tốt? (LPH: ta thích anh này quá)

Tề vương điện hạ thì lại đang giận tái mặt không ngừng tỏa ra sát khí, không một bóng người ngồi cạnh.

Các hoa khôi lần này, vốn định ưu tiên hiến cho Tề vương điện hạ, ngặt nỗi ngay cả nhìn hần cũng không thèm liếc mắt một cái đã lạnh lùng từ chối, vì thế hoa khôi không thể lui ra mà phải vô cùng đáng thương đứng đờ tại chỗ, nhìn mọi người bằng ánh mắt xin cứu giúp.

“Người đến bên cạnh ta đi.”

Bên trái đã có một giai nhân xinh đẹp, Vạn Lang vẫn lộ ra nụ cười nhẹ nhàng với nàng ta, trong ánh mắt vừa ao ướm vừa ghen tị ở xung quanh, hoa khôi tiểu thư nom nớp lo sợ ngồi vào bên phải Vạn Lang..... Bởi vì Tề vương điện hạ đã ngồi xuống sát bên cạnh, ngay bên cạnh đó! ㄗㄗ__ㄗㄗ

Thấy Vạn Dực trái ôm phải ấp, rất là vui sướng, mọi người đều theo đuổi tâm tư của mình, uống rượu ngon giai nhân ngồi cạnh dâng lên, lại đều chẳng nghe ra mùi vị gì.

Thôi ma ma thấy tình cảnh có chút ngưng trệ, âm thầm trừng mắt liếc xéo các người đẹp vài lần, ý bảo các nàng ta mau chóng khuấy động không khí. Nếu không, đắc tội với mấy quan to quý nhân này, tất cả các người đều bị trừ lương, trừ trừ trừ!

Nhóm mỹ nhân kinh hãi nhận lệnh, lập tức tung ra toàn bộ nhiệt huyết --

“Công tử, để thiếp kính ngài một ly.....”

“Công tử, thiếp thấy ngài phong thái hơn người.....”

“Công tử.....”

Nhất thời oanh ca yến hót, vô cùng náo nhiệt.

Mặc dù Tề vương điện hạ uống trà tỉnh rượu đã thoát khỏi phức lý trí, nhưng rượu nặng lâu năm quý báu của Quảng Uy tướng quân, độ ngấm cũng không dễ tiêu đến vậy, mặc dù cực lực nhẫn nại, nhưng trên mặt hần vẫn càng ngày càng đậm sát khí khiến người khác nhìn thấy liền hốt hoảng.

Hoa khôi đáng thương đã muốn rút bản thân lại thành một cục, nhưng vì mưu sinh, vẫn kiên trì khoát cánh tay ngọc mềm mại lên vai Vạn Dực, “Công tử.....”

Lời còn chưa nói xong, ánh mắt như dao bên cạnh liền lập tức đánh tới!

Hoa khôi tiểu thư run run rút tay về, xấu số tiếp tục nở nụ cười quyến rũ, “Công tử có muốn thiếp hát một khúc vì ngài.....”

Tề vương lạnh lùng xùy một tiếng, nghiêm mắt liếc xéo nàng ta, “Không biết tự lượng sức! Hà có gì lại múa rìu trước cửa Lỗ Ban trước mặt Vạn Lang, định làm trò cười à.”

Hoa khôi cắn đầu lưỡi cảm hòng.

Vạn Lang vỗ vỗ tay nàng ta, đôi mắt nhìn phía Tề vương, miệng nói với nàng ta, “Điện hạ khen lắm thôi, không sao không sao, cô nương hãy giúp Vạn mỗ no tai vui vẻ đi.”

Nàng ta vội lúc lắc đầu, chỉ nói, “Không dám nhận, không dám nhận.....”

Kỳ Kiến Ngọc nhìn bộ dạng bảo vệ của người nọ với nàng ta, tim như bị kim đâm, cố tự kiềm chế, không hề hé răng.

Bên kia hoa khôi đã khảy đàn, trong treo uyển chuyển cất tiếng:

“Sông nổi biển nước xuân lênh láng, ngọn triều dâng trắng sáng biển khơi. Nước trôi muôn dặm trắng soi, sông xuân đâu chẳng sáng ngời ánh trăng.....”*

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hoa khôi này quả không phải giả, giọng hát thực rất êm tai.

Kỳ Kiến Ngọc thấy mọi người trầm trồ khen ngợi, cảm thấy nặng nề khó chịu.

“Điện hạ, uống trà nên rửa bụng, hay do thức ăn không hợp khẩu vị? Có cần Vạn Dực gọi người thêm chút rượu và thức ăn không?” Hiếm có thay, hai người quen biết nhiều năm, đây là lần đầu tiên Vạn Dực quan tâm đến hần.

Vào lúc tim hần khẽ lung lay, lời ca đã đến đoạn --

“.....Ai người thấy được trăng đầu? Trăng kia đã rọi người nào năm xưa? Người sinh mãi khai hoa chẳng tận. Năm rồi năm trăng vẫn thế hoài.” (*Trích trong bài Hoa trăng trong đêm trên sông xuân – tác giả Trương Nhược Hư – bản dịch Nhất Lang – trang thivien.net)

Tề vương điện hạ hiếm khi đa sầu đa cảm, đúng vậy, với bất kỳ ai, Vạn Dực cũng ôn tồn lễ độ, khiêm tốn quan tâm, chẳng tốt bụng chỉ riêng với hần.....

Đội đũa! Nghĩ đến đây, Tề vương điện hạ liền hốt hoảng.

Hần, hần không cần gãi ti tiện tiểu nhân này tốt riêng với hần! Hần chỉ..... chỉ đang vô cùng tức giận, rõ ràng xưa kia là người nọ ra tay trước, là gã ta đề tiện hạ lưu không biết liêm sỉ, hôn người ta, hôn người ta xong lại làm như chẳng có việc gì!

Hần chỉ không cam lòng, vì sao đối với nụ hôn kia, chỉ riêng mình hần..... nhớ mãi không quên, mà người nọ, sớm đã vứt ra khỏi chín tầng trời.

Tề vương điện hạ vừa mới biết yêu, lẻ loi ngồi một mình, gục mặt, trơ mắt nhìn người nọ vui mừng ca múa, vô cùng âm thầm.

Những người ngồi đây, đến lúc này sao còn không nhìn ra Tề vương điện hạ dĩ nhiên đã phải lòng Vạn Dực?

Không muốn bị tóm phải đuôi, đối với Tề vương điện hạ mặt đen, bọn công tử đều duy trì tình trạng ‘Bọn ta rất bận’ mà làm như không thấy, vì thế Tề vương điện hạ đáng thương, ngay cả đối tượng để an ủi cũng không có, tiếp tục bị bỏ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thân Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 18: (Tiếp Theo)

Vào lúc Tề vương điện hạ, Hoa khôi tiểu thư đã hát xong, lo sợ bất an quay về chỗ ngồi.

Chỗ bọn họ đề nên cùng cực, bên ngoài lại truyền đến tiếng mời rượu ồn ào.

“Bọn họ đang ồn ào gì vậy?” Một tiểu công tử mới đến lần đầu hiếu kỳ hỏi.

Thôi ma ma cười có thâm ý khác, “Đương nhiên là kỹ năng đặc biệt ‘Gót sen vàng dâng rượu’ -- của Tủy Nguyệt lâu chúng ta.”

Trước nay Thương Hủ luôn có tinh thần ham học, nghe vậy nói, “Nếu là thế, thật rất mong nhìn thấy.”

Thôi ma ma che miệng cười, nâng giọng nói với hoa khôi, “Con gái à, còn không mau dâng rượu cho các công tử?”

Vạn Dực có chút hứng thú nhướng mày.

Nhưng lại thấy tay hoa khôi không có động tác gì, chỉ chủ động đứng dậy, mềm mại đáng yêu tựa vào lòng Vạn Dực --

Tề vương thoáng chốc liền híp mắt.

Vạn Dực lại không chút nhăn nhó, vui lòng cho mỹ nhân ôm ấp, thậm chí tay phải còn khẽ vịn lấy thắt lưng nàng ta, ôm nàng ta thật vững.

Thiếu niên nhẹ nhàng, nghiêng mũ phong lưu.

Ngay cả hoa khôi vốn đã duyệt qua ngàn người, cũng không nhìn được mà bị thiếu niên tuấn tú nhã nhặn này ảm một tiếng câu mắt hồn.

Tay Kỳ Kiến Ngọc bất giác bấu chặt thành quyền, nỗ lực kiềm chế.

Tiết Đào không khỏi thở dài, cất lời dõng dạc chú ý của hắn, “Điện hạ, thức ăn vừa được bưng lên, không ăn ngay sẽ nguội mất.”

Tề vương điện hạ liền rời thu hồi tầm mắt, thù sâu hận lớn trừng mắt nhìn thức ăn bày đầy bàn thật lâu, nhấc đũa lên.

Mà hoa khôi đang lảng lảng tựa vào ngực Vạn Lang, giờ phút này đã bày điệu bộ chọc người, cời giày thêu, nâng trên tay, lộ ra gót sen ba tấc trắng nõn non mềm.....

Nên biết rằng chân chính là vị trí kín đáo của nữ tử, cứ vậy mà lác lác ra giữa một đám nam tử, các thiếu niên ngồi đây đa số đều chưa từng gần gũi nữ sắc, liền không nhìn được mà đỏ mặt.

Nhìn gần thì mới thấy, không biết bên trong giày thêu là chất liệu gì, một lớp mỏng manh gần như trong suốt, phủ kín lớp đáy, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi.

Hoa khôi đi chân trần giẫm trên nền đất, làn váy mềm mại thật dài che khuất hơn nửa bàn chân, chỉ mơ hồ lộ ra chút ngón chân thon thon nhỏ nhắn, trắng nõn mịn màng.

Nàng ta nắm lấy bầu rượu, tươi cười xinh đẹp, chậm rãi châm rượu vào trong chiếc hài sen, mềm mại dâng lên cho Vạn Dực.....

Mắt Kỳ Kiến Ngọc lộ ánh nhìn hung hăng, đũa gấp gấp gấp, hận không thể gấp cô ả hoa khôi phong tình vạn chủng từ bên người Vạn Dực ra, ném khỏi cửa.

-- Nào ai biết được giờ phút này trong lòng Vạn Lang đa tình đang cố chịu dày vò?

Tuy biết đây là thú vui bình thường của đám tri thức, nhưng thú tình thú này, Vạn Dực thực sự không thương thức nổi.

Hoa khôi tiểu thư lại vô cùng mềm mại đẩy đưa, nâng hài sen thúc giục, “Công tử ~”

Vạn Dực: “.....”

Áp lực tâm lý thật lớn mà! [→_→]

Nhưng trong mắt mọi người, chỉ thấy Vạn Lang bị mê hoặc kinh ngạc đón lấy chén rượu, lại không cần thận hất nghiêng, ướm vạt áo.....

“Công tử,” Hoa khôi tiểu thư hai mắt mê ly, giống như biết được đây là Vạn Lang đang kín đáo ám chỉ, thẹn thùng nói, “Thiếp, thiếp đưa ngài về phòng..... ‘Thay quần áo’”

Mấy chữ ‘Thay quần áo’ này, kéo thật dài, nghe vô cùng mập mờ.

Nàng bèn nhẹ nhàng nói, “Vây Vạn Dực ta, làm phiền rồi.”

Hai người dắt tay, rời viện lên lầu trước.

Trước khi đi, Vạn Dực ngoái đầu nhìn lại, như có như không liếc mắt nhìn Tề vương điện hạ một cái, cái liếc mắt này, khiến Tề vương đang nhặt nhều ngồi kia, bỗng dưng có phản ứng, biết được thâm ý của bọn họ khi lên lầu.....

Lầu một là nơi chọn người, lầu hai là nơi làm việc đó --

Làm việc, làm việc, làm việc!

Hai chữ này không ngừng xoay tròn trong đầu hắn, dần to ra.....

Lòng mê gì đó của Tề vương điện hạ đều nóng cháy, lại cố giữ vẻ mặt nghiêm túc trấn tĩnh.

Bỏn vương không thể mất mặt thêm lần nữa, ta phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh..... Tề vương điện hạ không ngừng tự nói với mình.

..... Hai khác sau.

Chỉ nghe ‘rộp’ một tiếng, dũa trong tay Tề vương điện hạ gãy thành hai đoạn!

Mọi người chỉ kịp cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó bóng dáng Tề vương điện hạ đã biến mất.

Kỳ Kiến Ngọc liều mạng chạy hùng hục ra, đến đầu cầu thang đột nhiên túm lấy cổ áo của gã người hầu đứng một bên, hung tợn nói, “Phòng nào là của Hoa khôi!”

“Ồ..... Ồ, ở cuối, cuối hành lang bên kia.....” Sát khí bao trùm, đồng chí người hầu run rẩy quỳ xuống.

Tề vương một tay ném gã ra phía sau, liều mạng vọt tới căn phòng cuối cùng, bỗng nhấc chân, dùng sức đạp một cái --

Trong phòng sau bức bình phong nửa mở, người nọ kinh ngạc quay đầu, giữa làn hơi nước mênh mông, lộ ra khuôn ngực trần trắng sáng.....

Tề vương điện hạ bỗng dưng che mũi!

Giữa khe ngón tay là dòng máu đỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 19

Mọi người đuổi sát theo Tề vương điện hạ chạy tới, chỉ thấy Tề vương một tay ôm mũi, giọng đặng đặng sát khí quay đầu nhìn về phía bọn họ, “Toàn bộ đứng lại hết cho bỏn vương, không được đến đây!”

Mọi người sùng sốt, kinh ngạc vạn phần nhìn Tề vương điện hạ máu mũi chảy dài ba thước.....

Nháy mắt tiếp theo liền nghe ‘rầm’ một tiếng, cửa phòng đã bị đóng chặt!

A, Vạn Lang đang ở bên trong.....

Lòng mọi người giãy giụa, kịch liệt siết cổ tay, chẳng lẽ cứ vậy mà tro mắt nhìn Vạn Lang bị cướp mất trinh tiết sao?

Mai phục chỗ tối, Ánh Nhất: Im lặng..... Kỳ thật cái các người lo lắng nên là trình tiết của Tề vương điện hạ.....

Ngoài phòng sáng ngăm mẫm liệt.

Trong phòng Cảnh xuân dụ người?

Vạn Dực cũng không vội che lại lồng ngực trắng bóng kia, mái tóc đen nửa buộc nửa thả, sau khi thấm ướt nước, giống như tơ lụa mềm mại động lòng người, từng sợi như tơ nhện tươi đẹp, vây lấy thân thể bằng phẳng mảnh mai kia.

Cởi lớp áo thư sinh đi, Vạn Dực gầy hơn tưởng tượng rất nhiều.

Y đứng trong thùng gỗ, tóc đen như thác chảy xuống, hòa vào làn hơi nước dày đặc, ngọn đèn màu quýt hoàn mỹ phát họa dung nhan y, y nghiêng mặt, mơ hồ nhìn thấy hai điểm anh đào nhạt trước ngực.....

Không được..... Không được!

Tề vương điện hạ bỗng quay người, không dám nhìn thêm.

Phun máu mũi đã đi ngược lại với ý muốn của hắn, như thế thật mất mặt không ít.

Rõ ràng mọi người đều là nam, người có ta cũng có, không phải chỉ nhìn thấy ngực thôi sao, không có gì đáng ngại.....

Kỳ Kiến Ngọc đang không ngừng thăm thuyết phục chính mình, nhưng hai gò má và vành tai lại đỏ bừng một mảnh, tựa như trong lúc vô ý đã liếc thấy vật cấm kỵ gì đó, mặt mũi đỏ bừng, lòng bàn tay ướt mồ hôi.

Phía sau truyền đến giọng đầy nghi hoặc của người nọ, “Điện hạ đột nhiên vào phòng, có việc gì quan trọng sao?”

Tề vương điện hạ lấp bắp, “Ta..... Ta, à, bốn vương vào nhằm phòng”

Người nọ cười khê, “Sao điện hạ phải khách sáo như vậy, ngài và ta đều là nam, không cần phải kiêng dè xoay người.”

Kỳ Kiến Ngọc nghe vậy, đột nhiên quay đầu lại, “Bốn vương đương nhiên không kiêng kỵ--”

Mà khi tầm mắt của hắn lại lần nữa chạm đến nửa thân trần của Vạn Lang, hai dòng máu tươi lại bỗng phun ra.

Vạn Dực sợ hãi hô một tiếng, “Điện hạ!”

Tề vương điện hạ vội vã túm chặt mũi, gấp rút xoay người, “Bốn vương chi..... chi bị nóng, nóng quá thôi!” Vừa mới nói xong, Tề vương liền nhanh chóng mở cửa, chạy như điên ra ngoài!

Cuối cùng, sau khi chạy ra hai bước, Tề vương điện hạ lại bỗng nhiên nhớ tới cái cửa chưa kịp đóng, lập tức chạy trở về nhanh chóng đóng chặt hai cánh cửa lần nữa, rồi lại chạy đi.....

Vạn Dực: “.....”

Đội khi bên trong lại im lặng một lần nữa.

Vạn Dực thu lại mỉm cười, mặt không chút thay đổi kéo bộ quần áo vắt trên bình phong xuống, quần chặt lấy thân thể.

Cuối cùng cũng chờ được Tề vương.

Nàng thăm thò phào một hơi, nếu vừa rồi không vì đội Tề vương, nàng cũng không muốn dùng cái cơ tắm rửa này, đuổi hoa khô rồi đi, kéo dài thời gian chờ Tề vương đến.

Bước khỏi thùng nước tắm, nàng khoác áo ngoài rồi bước đến trước gương đồng.

Trong mặt gương mờ nhạt chiếu ra một bộ ngực giống hệt nam nhi, tuổi ngày càng tăng, góc cạnh gương mặt ngày càng mềm mại nữ tính, tôn lên thân thể bằng phẳng của thiếu niên, ẩn chứa trong đó vẻ đẹp yếu mềm bạc nhược.....

Vạn Dực đứng trước gương đồng lạnh lùng nhìn thân thể của chính mình hồi lâu.

Nam không ra nam, nữ không ra nữ..... Thực giống như quái vật.

Ngón trở thon dài đặt lên gương đồng, tỉ mỉ miêu tả bóng hình mỏng lung mà vạn vẹo kia.....

Nàng bỗng dùng sức gạt đi--

Giương đồng ‘xoảng’ một tiếng bị gạt xuống đất, rơi vỡ thành nhiều mảnh.

Khi Vạn Lang khoanh tay bước xuống lầu, nghênh đón nàng là ánh mắt vô cùng bỏng cháy.

“Thế này là sao?” Vạn Dực cười tủm tỉm nói.

Cái bức tượng Phật lớn - Tề vương còn ở đây, mọi người đương nhiên không dám hỏi thẳng mặt: ‘Vạn Lang, ngươi có còn là đồng trinh không?’, tim thật như bị mèo cào.

Công tử nhà Thị lang nhỏ giọng hỏi, “Chẳng phải chỉ một lát Tề vương điện hạ liền rời đi sao? Hắn là không có gì đáng lo.”

Tiểu công tử Úy Trì Trì nhà Thái úy quay đầu khinh bỉ nhìn lướt qua, “Nếu điện hạ là dạng đầu thương mạ bạc..... Khả năng đó là tương đối cao.”

“.....”=0=!

Tề vương điện hạ không biết người khác oán thầm mình, giờ phút này hắn đang ngồi trước bàn rượu, làm đại gia sai bảo hoa khôi tiểu thư bê thức ăn rót trà cho hắn.

Khi nhìn thấy bóng dáng của Vạn Lang, hoa khôi tiểu thư đau buồn bước đến, nàng ta vốn ở phòng cách vách khổ sở đợi Vạn Lang tắm rửa xong, chờ được một đêm hầu hạ.....

Kết quả lại bị Tề vương điện hạ sai người kéo xuống lầu, hầu hạ rượu và thức ăn cho đại gia.

Tề vương đương nhiên là nhìn thấy Vạn Dực trước hết, ở trước mặt mọi người, vốn luôn cố giữ tư thế lạnh lùng bình tĩnh, thoáng chốc liền tan mất sạch, cảnh tắm rửa sông động vô tình nhìn thấy lúc này, không ngừng chớp lóe trước mắt hắn, khiến hắn khăn trương thờ gáp, ánh mắt dao động....

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 19: (Tiếp Theo)

Bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo của người kia, “Đã tới giờ hội, hôm nay Vạn Dực không thể ở hết đêm, đành về trước vậy.”

Quanh mình nổi lên một loạt lời than thở như thất vọng lại như vui sướng.

Kỳ Kiến Ngọc bỗng đứng dậy, theo bản năng nói, “Đội đã, bốn vương cũng muốn về cung..... Thuận tiện, tiễn người về Vạn gia.”

Vạn Dực ngoái đầu nhìn lại, Tề vương điện hạ chống lại ánh mắt giống như hiểu rõ của y, tim đập thiếu chút nữa vỡ tung.

Người nọ nhìn hắn liếc mắt một cái, rút cuộc gạt đầu, “..... Đã vậy, làm phiền điện hạ rồi.”

Trên đường trở về, Quảng Uy tướng quân mặt mày hớn hờ, thầm hô đã tránh được một kiếp.

Trong thùng xe chỉ có một mình Vạn Dực, Tề vương điện hạ cưỡi ngựa, cùng Quảng Uy tướng quân đi trước xe ngựa mở đường.

Ánh trăng rất đẹp, không khí rất tốt, chỉ là..... Chỉ là dáng vấp oai hùng của Tề vương kia, cứ lác lác trên mình ngựa, thực khiến người ta lo lắng.

“Điện hạ,” Xe chạy được khoảng thời gian uống cạn chén trà, Vạn Dực vén rèm xe, gọi với theo bóng dáng lung lay sắp đổ của Tề vương điện hạ, “Lúc này Điện hạ say không nhẹ, vẫn nên vào trong xe nghỉ ngơi một chút đi.”

Tề vương điện hạ bỗng túm chặt dây cương, tuấn mã đỏ thẫm dưới người không kiên nhẫn phát ra tiếng phì phì trong mũi, bốn vó lộp cộp gõ nền đất, nhẹ nhàng đá đạp lung tung.

Quảng Uy tướng quân cũng nhân cơ hội góp lời, “Điện hạ, hôm nay uống nhiều rượu như thế, không nên cưỡi ngựa, vẫn nên vào xe nghỉ ngơi đi..... Cái đó, ờ, nên nắm chắc cơ hội.”

Tề vương điện hạ liếc xéo hắn ta một cái, trách mắng, “Không hiểu thì đừng nói!” Nhưng động tác lại thần tốc, lập tức xuống ngựa, lao thẳng tới xe ngựa.

Tiết Đào:..... Mồ hôi như thác nước Lư Sơn.

Khi Tề vương điện hạ vén rèm xe bước vào, Vạn Dực liền chủ động nhích qua một bên.

Tề vương cụp khuôn mặt nghiêm túc xuống, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nàng, mấp máy môi muốn nói chuyện, nhưng vết hết cả bụng, cũng không tìm được đề tài chung nào.

Hai người đã đối địch rất lâu, giờ muốn tốt đẹp, nhiều năm đã qua, hẳn không biết nên làm thế nào cho phải.

“Điện hạ.” Vẫn nên để nàng bắt đầu trước thôi.

Bên ngoài chinh chiến sa trường anh minh thần võ, lúc này Tề vương điện hạ lại lúng ta lúng túng ‘ừ’ một tiếng, tựa như một thiếu niên đang độ xuân thì, đối mặt với người lần đầu mình yêu say đắm, chân tay luống cuống.

Người nọ nói chuyện vẫn lớn gan như vậy, không kiêng nể gì, “Điện hạ..... Thích Vạn Dực ư?”

Sau khi buông màn, trong thùng xem mờ tối không nhìn rõ biểu cảm của đối phương.

Tề vương điện hạ cắn chặt hàm răng, bên tai đỏ rực, ngượng ngùng vạn phần rống lên, “Ngươi đừng tự đa tình! Sao Bỗ vương có thể thích ngươi, nếu muốn thích, bỗ vương cũng không thích nam tử!”

Hắn vừa rống xong, bên kia liền thật lâu không đáp lại.

Kỳ thật, lời vừa ra khỏi miệng Tề vương điện hạ liền hối hận, im lặng một lát, hắn lại tiếp tục lấp bắp, “Kỳ thật..... Kỳ thật bỗ vương cũng không bài xích đến vậy.....”

“Điện hạ,” Rốt cuộc Vạn Dực cũng mở miệng, chất giọng bình tĩnh lúc này có chút tổn thương đến tình cảm nóng bỏng của chàng thiếu nam, “Điện hạ nói đúng, không thích là tốt rồi, Vạn Dực cũng không có hứng thú với người cùng giới.”

Tìm Tề vương điện hạ lập tức bị đâm một dao, một nhát đâm đĩa máu tươi!

Cả đêm nay, nhóm tiểu thái giám canh ngoài cửa cung được ôn lại tiếng đồ vỡ rầm rầm xoảng xoảng suốt đêm.

Mà đêm nay, cũng bị mất ngủ, còn có Vạn Dực.

Sau khi đập kín bình thuốc bằng sứ men xanh cất lại vào kho, nàng chỉ mặc áo đơn, ngồi một mình trước bàn tự châm cho mình một chén rượu.

Qua giờ tý đêm nay, chính là ngày giỗ của Vương thị.

Vạn Dực tay cầm chén rượu, nâng chén nhìn trăng.

Mẫu thân..... Dực nhi làm có tốt không?

Đối với thân phận nữ nhi đã bị cướp đoạt ngay từ lúc ra đời, kỳ thật lúc nhỏ trong lòng nàng cũng có oán giận.

Vì sao nàng không thể mặc quần áo xinh đẹp? Vì sao mỗi ngày nàng phải đổ mồ hôi tập võ đọc sách? Vì sao nàng phải gánh vác trọng trách chấn hưng Vạn gia, vì sao nàng không thể giống những nữ nhi cùng tuổi, chỉ cần khờ khạo làm nũng, rong chơi hái hoa bắt bướm?

Nàng cũng chưa từng nói lời phản kháng, chỉ lẳng lặng tiêu xài tư chất hơn người của mình, biến mình thành kẻ ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp, làm một thứ đồ bỏ đi mà cả thiên hạ đều biết.....

Nhưng đến nay, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn chăm sóc..... Mà cha mẹ lại không đợi được.

Sao còn có thể oán giận?

Kỳ thật nàng cũng biết mẫu thân rất đau lòng cho nàng, chỉ là bà càng yêu phụ thân hơn, không đành lòng khiến phụ thân bị chê trách khó xử.

Kỳ thật nàng cũng biết phụ thân cố ý bị ám sát, ông cũng càng yêu mẫu thân hơn, không muốn bà một mình cô đơn xuống suối vàng.

Nàng không oán, chỉ e là cuộc đời này sẽ không đợi được người, cũng có thể yêu thương nàng như thế.

Đến cuối cùng, vẫn như cũ, cô độc, cô đơn.

..... Nguyên tiêu của năm nay, trăng với đèn như cũ. Người năm trước nơi đâu, tay áo xuân lệ ướt. (Trích bài thơ Đêm nguyên tiêu (Sinh tra từ) của Âu Dương Tu)

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 20

Tin tức Tề vương điện hạ say rượu đại náo thanh lâu truyền vào thâm cung, bình trà chén ngọc gì đó của Thái hậu vỡ nát tại chỗ.

Thật nửa vui nửa buồn, chẳng lẽ rốt cuộc Ngọc nhi cũng thông suốt rồi?

Đại nội mật thám áp a áp ứng bổ sung nửa câu sau, “Cái đó..... tuy Tề vương điện hạ vào phòng hoa khôi, nhưng trong phòng chỉ có một mình Vạn Lang”

Sét giáng ngập đầu rồi!

Thái hậu phần nộ rồi! Tiên hoàng bị ông nội y dùng thể lực bắt ép, phu quân bị cha y chọc tức chết, thật vất vả cả nhà y mới chết sạch sẽ, con trai lại bị đứa bé mồ côi kia mê hoặc?

Các thế hệ Vạn gia đúng là mầm tai họa.

Giáp vàng chạm rồng thon dài đeo trên tay run run, Thái hậu bề ngoài không tỏ vẻ gì, nhưng lại âm thầm dặn dò xuống dưới, bảo ấu đế bóp nát con đường làm quan của Vạn Dực, lại điều thêm một nhóm sát thủ chạy đến Vạn gia.

Ai gia và nguoi, không chết không ngừng --

Phía bên này, Vạn Dực đóng đô ở Quốc Tử Giám chờ đợi thật lâu, cho đến khi các Thái Học sinh tốt nghiệp cùng lúc với mình đều đã nhận chức, hai tay y lại vẫn trống trơn.

“Hoàng thượng..... Sẽ không đổi ý chứ?” Thư đồng nhỏ âm thầm nghi hoặc.

Vạn Dực nhớ đến đôi mắt hung ác nham hiểm mà kiên định kia, nói, “Vua không nói đùa.”

Được rồi, vậy thì tiếp tục chờ thôi.

Vạn Dực trở về nhà, từ chối tiếp khách, sống những ngày cửa đóng then cài.

Đương nhiên, không phải như người ngoài tưởng tượng, rằng Vạn Lang đánh mất thánh sủng - giờ phút này đang vui mình trong chăn ôm nỗi hận cắn khăn tay. Ngược lại, nàng bận bịu nhiều việc, vô cùng nhiều việc.....

Sau khi ngừng uống thuốc, tác dụng phụ của việc nhiều năm ức chế phát dục liền bùng nổ, Vạn Dực bị người trong tộc khẩn cấp đưa đi điều dưỡng thân thể.

Mỗi ngày ăn bổ uống dưỡng, khiến sau này hề thấy gà hầm đậu nành, hạt thông, nhân sâm, đương quy thì da đầu nàng liền run lên, toàn bộ thầy thuốc có tiếng trong tộc đều dốc toàn lực nghiên cứu chế tạo phương thuốc điều trị, cũng định kỳ châm cứu thông huyết, ép hết khí lạnh tích tụ trong cơ thể nàng do uống thuốc nhiều năm ra ngoài.

Mấy việc đó còn có thể nén chịu được, xấu hổ nhất là mỗi khi tới tháng, cao thấp trong tộc như gặp đại nạn, đêm đêm Ảnh Nhất đều nằm úp trên xà nhà theo dõi nàng..... sẵn sàng ghém góc chần; mấy việc đi, đứng, ăn, ở... Thư đồng nhỏ không cho đụng tay vào, hận không thể ngày ngày dâng tới tận giường nàng.....

Tất cả đều chỉ vì kiên quyết ngăn chặn không cho công tử có bất cứ cơ hội nhiễm lạnh nào!

Với việc này, Vạn Dực chỉ đành vừa xấu hổ vừa buồn bực nhẫn nhịn, không muốn vứt bỏ ý tốt của mọi người.

Thấy thời gian niêm yết bảng vàng sau khi thi Hương đã qua, Thư đồng nhỏ sốt ruột không nhịn nổi nữa, liên tục làm phiền nhóm Âm vệ, nôn nóng thúc giục bọn họ tìm hiểu tin tức.

Vạn Dực sờ sờ đầu hấn ta, “Đừng vội, chúng ta phải tin tưởng hoàng đế đại Chu chứ, đúng không?”

“Sao? Nhưng không phải tộc ta có dạy, hoàng đế là kẻ không đáng tin nhất sao?”

Vạn Dực cười, “Nhưng hoàng đế lại là kẻ vĩnh viễn trung thành với quyền lực.”

.....

Được đưa tới vào một buổi sáng sớm tràn ngập sương mai..... là thư bổ nhiệm hiếm có, được đích thân hoàng thượng đề bút.

Vạn Dực mở bức thư đích thân bệ hạ viết ra.

Bên trên không giải thích gì nhiều, chỉ đơn giản rõ ràng nhắc tới điểm quan trọng:

Thái hậu ngăn cản, trầm đã đốc sức bảo vệ, khanh đành nhận chức Thứ cát sĩ*, bắt đầu từ đầu thôi. (*còn gọi là Thứ thường cát sĩ, là chức vị ngấn hạn trong Hàn Lâm viện, giống như kiến tập sinh ngày nay)

Thứ cát sĩ.....

Vạn Dực cau mày suy nghĩ một lát.

Nên biết rằng sau cuộc thi tuyển, Thương Hủ, Lý Hoan Khanh ít nhất cũng là Hàn lâm học sĩ hàng ngũ phẩm, Thứ cát sĩ tương đương với loại quan tể riêu thất phẩm, hơn nữa còn chưa có thực quyền, có thể gọi là quan viên dự bị kiến tập, phải vào Hàn Lâm viện, chịu dạy dỗ ba năm, ba năm sau thông qua cuộc thi hội, mới có cơ hội chính thức trở thành Hàn lâm, hoặc bị phái về các nha môn cấp dưới tiếp nhận chức vụ.

Đối với giới bình dân hoặc quý tộc nhỏ mà nói, Hàn lâm chính là viện cổ vấn của hoàng đế, người xưa có dạy ‘Không tiến sĩ không được vào Hàn lâm, không Hàn lâm không được vào nội các’, làm Thứ cát sĩ kiến tập ở Hàn lâm, được xưng là ‘vị tướng dự bị’, cực có tiềm năng làm quan.

Nhưng với gia tộc Vạn thị, khởi điểm này thật sự vô cùng thấp, Vạn Dực cần ít nhất ba năm, hoặc tốn nhiều thời gian hơn, có thể nói là chờ Thương Hủ - người bạn cùng khóa ngày xưa tốt nghiệp, rồi cùng bắt đầu kiếp làm quan.

Sau khi Ngôn Trọng biết được nội dung bức thư, lượn vòng vòng quanh Vạn Dực, muốn an ủi, lại không biết nên an ủi thế nào để không mạo phạm đến lòng tự trọng cao vút của công tử, gấp đến độ vò đầu bứt tai.

“Được rồi, được rồi,” Vạn Dực bị hấn ta xoay quanh mà chóng mặt, xách lấy sau cổ áo hấn ta, “Còn không mau mau theo công tử đi nhận quan phục?”

Ngày mặc quan phục vào triều tạ ơn, Vạn Dực cúi đầu đi theo sau các quan.

Y mặc quan phục màu xanh da trời, trước ngực là hình chim uyên ương bằng chỉ vàng và bạc, người quen biết Vạn Lang cũng không ít, dọc đường đi, từ cấp trên cho đến cấp dưới, ánh nhìn chăm chú chưa từng gián đoạn.

Dù Vạn Dực có thông minh đi nữa, lúc này bất quá cũng chỉ là một công tử trẻ tuổi mới bước vào đời, vốn cũng có chí khí thiếu niên, cũng oán thán bất mãn. Nhưng sau khi y nhìn thấy một quan cửu phẩm lướt qua người, y đã hoàn toàn lấy lại cân bằng.

Cho dù y có nhẩn nại hơn nữa, nhưng nếu bảo y mặc quan phục màu xanh lá cây thêu hai con chim cút thế kia, e là Vạn Dực khó giữ mà giữ được mình có thể không kháng chỉ.

Sau khi vào đại điện, Tề vương điện hạ khoác măng bào đỏ rực, phía trên thêu hình rồng bốn móng, đứng ở hàng đầu.

Vạn Dực chỉ bình tĩnh liếc mắt nhìn một cái, không nhìn thêm, duy trì tư thế cúi đầu kính cẩn.

Số ít những người biết chuyện hứng thú chú ý đến phản ứng của Tề vương, nhưng hiếm thấy là, từ đầu đến cuối, Tề vương điện hạ vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, dường như quay đầu nhìn lại, ngay cả sợi tóc cũng không lay động.

Khi tình yêu tan vỡ, có người yên lặng chờ đợi, có người từ đó mà lướt qua đời nhau, lại có người vì yêu sinh hận hóa xấu xa. Chúng ta có cao ngạo mấy thì sao có thể ngạo mạn bằng Tề vương, yên lặng chờ đợi..... Hấn giống sao? Mà khả năng hóa xấu xa thì lại tương đối cao đó.

Khoảng cách quá xa, dù có hoàn toàn nghe rõ lời răn dạy của đế vương hay chưa, Vạn Dực cũng phải yên lặng tiếp tục theo các quan bước vào lối ra, về Hàn Lâm viện.

Giữa đoàn đồng liêu cùng đi, có đủ hạng người, đủ lời chế giễu, Vạn Dực có tai như điếc, thậm chí còn có thể thỉnh thoảng tươi cười đáp lại, tro tro không phản ứng.

Tề vương cũng chỉ lạnh lùng dùng tầm mắt vào bóng dáng y một chốc, toàn bộ lực chú ý của hấn đều đặt vào tình huống nên như thế nào bảo toàn vị thế bản thân, cũng lựa chọn phe cánh cần kết giao.

Từ sau khi Vạn An ra đi, mặc dù Thủ Phụ mới nhận chức Thương Lượng rất muốn noi theo ông, nhưng lực còn chưa đủ, thêm vào đó Hậu cung lại liên tiếp tham gia vào việc triều chính, tình hình chính trị đang cực kỳ hỗn loạn.

Trong triều, trước mắt có ba đảng phái lớn, một là đảng Bảo hoàng do Thanh Lưu đứng đầu, hai là đảng Thân vương ủng hộ Tề vương, cuối cùng là phe cánh có thực lực còn khá yếu, là nhóm nội các lấy Thủ Phụ làm trung tâm, vừa không ủng hộ hoàng đế, vừa muốn đào góc tường nhà Tề vương.

Ở triều trước, Vạn An đứng đầu nắm quyền nội các, dường như là thân vương, ngay cả quyền uy của vua cũng phải nép sang một bên nhường lối, mà nay thiên hạ chia ba, kết đảng đầu đá, mặc dù cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng là thời điểm tốt để đục nước béo cò.

Vạn Dực đứng trước cửa cung quay đầu thân nhiên nhìn Vị Ương cung như đang tắm máu trong ánh hoàng hôn, đột nhiên phải đi lóp bệch không tồn tại trên quan phục màu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 1

Mùa xuân năm Thành trị thứ bảy, Hàn Lâm viện.

Lịch chỉ xé đi vài trang mới, tiểu đình còn đọng vệt pháo xuân. (Trích Tào xuân – Lai Hộc)

Đây là cái tết đầu tiên kể từ khi y vào Hàn Lâm viện.

Mồng một đầu năm, sáng sớm Vạn Dực theo các quan tiến cung chúc tết hoàng đế, tiếp đó hoàng đế sẽ ban thưởng mũ che tai lông chồn thể hiện sự quan tâm.

Vạn Dực đội mũ che tai lông chồn, sau khi hạ triều liền ôm lò sưởi nhỏ trong tay áo rộng, trên bộ triều phục màu xanh da trời khoác thêm áo lông chồn bạc, đội làn tuyết mỏng tung bay bước ra cửa cung.

“Vạn Lang! Vạn Lang!”

Xa xa, từ sau viện phía đông của Hàn Lâm truyền đến hai tiếng gọi.

Vạn Dực dừng lại, quay đầu nhìn về phía người đang chạy tới, “Thương huynh?”

Thương Hù cách y vài bước, ngượng ngừng dừng chân, chậm rãi đi tới, “Mấy tháng không gặp, ngươi và ta đều cùng ở Hàn Lâm viện, sao Vạn Lang ngươi lại không đến tìm ta?” Hàn Lâm viện chia thành hai viện, viện phía đông là nơi ở của những vị Hàn Lâm cao quý vừa nhậm chức hoặc những người có gia thế, viện phía tây là nơi ở của thứ cát sĩ kiến tập và mấy ông già cổ hủ nhiều năm không được cất nhắc.

Hai viện cách xa nhau chừng nửa canh giờ, nhưng mỗi lần gã đến viện phía tây tìm Vạn Dực, nếu không ngay lúc y bị phái đến lục bộ rèn luyện, thì cũng là đã đi trước một bước, không thấy bóng dáng.

Mười lần thì hết tám lần thất bại.

Đến cuối năm, Hàn Lâm viện lại bận việc đến rối tinh rối mù, chỉ biên soạn chiếu thư thôi mà cũng mất trắng mấy ngày đêm, bởi vậy tính sơ qua, dù cùng ở Hàn Lâm, nhưng căn bản lại không có cơ hội đến gần.

Vạn Dực kinh ngạc, “Sao vậy, Thương huynh tìm Vạn Dực có chuyện quan trọng gì ư?”

“Cũng..... Cũng không phải là chuyện quan trọng gì, chẳng qua đã lâu không gặp, hay là thừa dịp được nghỉ đông, cùng đến quán rượu chúc mừng?”

Vạn Dực nhếch mày cười, “Cũng tốt, đã nhiều ngày công việc quần thân, quả thật cũng nên thả lỏng thể xác và tinh thần một chút.”

Thương Hù vui vẻ ra mặt, liền không muốn rời đi, cứ thế ân cần đi theo phía sau Vạn Dực, “Vạn Lang, ngươi đang định về sao?”

Vạn Dực lắc đầu, “Ta còn phải đi đưa mấy tấm thiệp chúc.”

“Vây ngu huynh liền đi cùng ngươi một đoạn!”

Năm nay tuyết rơi không lớn, trên đường lát đá xanh tuyết đọng không cao, chỉ mỏng manh không tới mép giày.

Ven đường tiếng pháo bùm bùm vang vọng, Vạn Dực lấy từ trong tay áo một túi kẹo tròn, khi bước qua một nhóm trẻ con, y dừng bước, cười phát kẹo.

Bọn trẻ vui mừng tranh kẹo, miệng líu ríu, “Đa tạ Vạn Lang! Xin chúc tết Vạn Lang, chúc, ừm, chúc Vạn Lang năm mới cưới được một người vợ đẹp.....”

Vạn Dực cười, cũng không nói nhiều, xoay người dẫn Thương Hù đang sầm mặt, rời đi.

Kinh thành nhiều quý nhân, nhất là vào tháng giêng, gần như đốc sức lộ diện, mỗi khi Vạn Dực và Thương Hù đi được một khắc, sẽ dừng bước, chấp tay thi lễ với các đồng nghiệp, nói lời chúc tết.

“Thương Hù! Vạn Dực!”

Không ngờ, tiểu công tử Úy Tri Tri nhà Thái úy trên lầu cao của quán rượu nhìn thấy bọn họ, từ xa xa, không chút kiêng kỵ từ trên lầu ngoắc ngoắc bọn họ.

Vạn Dực chần chờ một lát, rồi vẫn bước vào quán rượu.

“Công tử, công tử! Xin chúc tết các công tử, chúc ngài mọi việc như ý, từng bước thăng tiến! Xin ngài cho chút tiền com.....”

Nhóm ăn mỳ quanh quẩn ngoài quán rượu nhìn thấy có khách, chân dồn sức, chạy ào đến đập đầu cầu khỉ.

“Đi đi đi,” Gã giúp việc cầm lấy chổi đuổi hết ra, “Cút hết cho ta, mới sang năm mới Xui!”

Tiểu nhị ở bên cạnh cúi đầu khom lưng, nhanh chóng đón bọn họ vào trong, “Thật có lỗi quá, quấy nhiễu đến các vị công tử, là lỗi của chúng tiểu nhân.....”

Vạn Dực khề cau mày, cắt đứt lời gã ta, “Hình như năm nay ăn mỳ nhiều hơn năm trước nhiều lắm? Nghe giọng nói cũng không giống như người trong kinh.”

“Nghe nói là dân chạy nạn từ quận Tây, hôm qua đã đuổi được mấy gã, không ngờ hôm nay xúm lại càng nhiều.....”

Vạn Dực nghe xong chưa mở miệng, lại có chút dăm chiêu.

“Sao vậy?” Thương Hù đứng một bên hỏi.

Vạn Dực khề lắc đầu, “Không có gì.” vén vạt áo, theo gã lên lầu hai.

Úy Trì Trì sớm không chờ nổi, trực tiếp đứng chờ ở đầu cầu thang.

“Các người giỏi lắm!” Nhìn thấy bóng dáng của Thương Hù và Vạn Dực, hắn ta lập tức thân thiết kẻ vai sát cánh, “Nếu ta không gọi, hẳn là các người sẽ không định đến tìm ta đâu.”

“Sao có thể,” Vạn Dực cười cong cong khóe mắt, “Lúc này có nhắc với Thương huynh, hai ngày nữa liền hẹn mọi người cùng dạo chơi tiêu khiển.”

Úy Trì Trì bồng một tay che mắt, “Chắc chắn, Vạn Lang, người càng ngày càng ..., càng ngày càng thêm xinh đẹp Phải làm sao đây?”

Vạn Dực chột né tránh, nghiêng người nhường lối, thở dài nói, “Lời này của Uất Trì huynh khiến Vạn Dực xấu hổ muôn phần, có việc gì, Vạn mỗ sẽ giúp huynh không tiếc mạng, sao lại nịnh nọt thế?”

Lời vừa ra khỏi miệng Úy Trì Trì liền thấy càn rỡ, cũng đang rất xấu hổ, được Vạn Dực đưa cho bậc thang, hắn ta liền theo đó leo xuống, “Thật ra cũng có việc muốn nhờ Vạn Lang hỗ trợ.”

Thương Hù cũng là người hiểu chuyện, bốn cột nói, “Là tam tiểu thư nhà Đô ngự sử?”

“Khụ,” da mặt Úy Trì Trì cũng khá mỏng, bị nói toạc tâm tư liền không khỏi quanh co, “Ừ, đúng, đúng là việc này.....”

Vạn Dực nhướn mày, “Việc này..... Vạn Dực phải giúp thế nào?”

Thương Hù trầm khó chịu, “Vạn Lang chưa nghe nói sao? Tam tiểu thư nhà Đô ngự sử tự cao mình là mỹ nhân đứng đầu kinh thành, trước đây từng lớn giọng, phải gả cho tình lang hoàn hảo -- Vạn Dực.”

Vạn Dực thoáng chốc há hốc 囧.

Úy Trì Trì lại hiểu lầm ý của y, “..... Hay là, Vạn Dực người cũng có ý với tam tiểu thư?”

“Không, Vạn Dực đương nhiên không có tình ý gì với tam tiểu thư.”

Uất Trì thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Vậy ta yên tâm.....” Nếu tình địch là Vạn Dực, hắn ta thật không có chút phần thắng nào.

“Uất Trì huynh cần ta giúp thế nào?”

“A! Việc này quá đơn giản,” Úy Trì Trì lập tức biến thành anh trai tốt ôm vai Vạn Dực, “Người chỉ cần đến Túy Nguyệt lâu ở ba ngày, hoặc là..... Hoặc là ở Túy Nguyệt lâu nhận hai người thiếp xinh đẹp, đến lúc đó không cần người mở miệng, lão già cổ hủ Đô ngự sử kia nhất định thả để tam tiểu thư xuất gia cũng sẽ không gả nàng cho người.....”

“Không được!” Thương Hù hất cái tay xấu xa của Úy Trì Trì ra, lập tức phản đối.

Vạn Dực không nhìn tới, trực tiếp hòa theo, “Đây chỉ là việc nhỏ, không sao cả.”

Úy Trì Trì nhào đến túm chặt hai tay, mắt lóe sao nhìn y, “Vạn Lang! Đúng là huynh đệ tốt!”

“Huynh đệ ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng,” Vạn Dực liếc hắn ta một cái, “Ôm được mỹ nhân thì cũng phải giúp Vạn Dực tìm hiểu một chuyện.....”

Chờ sau khi Úy Trì Trì tốn hết nước bọt nói về nỗi tương tư của mình với mỹ nhân xong, sắc trời đã sẫm tối, Vạn Dực cáo từ rồi đi, tiếp tục theo đường cũ tặng thiếp chúc đến vài vị cấp trên, đồng nghiệp.

Cái gọi là thiệp chúc, là một túi giấy đỏ, trên ghi ‘Đón phúc’, bên trong là mấy lời chúc tốt lành. Cứ vậy, không cần vào phủ chúc tết, chỉ cần thông qua người gác cổng, đưa thiệp tới là được.

Có Thương Hủ là con của Thủ Phụ đi cùng, trước kia khi đi đưa thiệp chúc đều bị dẫn vào cửa hông đứng chờ, hôm nay hiệu suất lại đặc biệt nhanh.

Chưa đến một canh giờ, mấy tấm thiệp chúc trên tay Vạn Dực chỉ còn lại một tấm, y cùng Thương Hủ sóng vai đi đến địa điểm cuối, bước vào nhà của cha Lý Hoan Khanh -- hình bộ Thượng thư.

Vừa mới đưa thiệp chúc lên, cửa chính nhà họ Lý lại đột nhiên mở lớn --

Một đám triều thần như sao ôm trăng - trào ra, vây quanh vị thiếu niên tuần tú còn chưa tới tuổi thanh niên, hắn mặc áo măng bào đỏ thẫm thêu rồng bốn móng, áo khoác lông báo đen, ngoài đen trong đỏ, bóng dáng cao to rực rỡ đứng giữa đám người vô cùng bất mắt.

Về mặt của hắn có chút không kiên nhẫn, hàm dưới khẽ nhếch, phát đầu ngón tay búng đi bông tuyết dính trên kim quan của mình.

“Điện hạ, đây là dự báo năm nay vận may sẽ rơi lên người ngài..... bla bla bla.”

“Điện hạ thật sự là anh tài vĩ đại siêu phàm, tài trí ngút trời..... bla bla.”

Trong miệng hắn ‘Ừ ừ’ vài tiếng cho có lệ, ánh mắt chán đến chết tùy ý lướt đi, phút chốc chạm phải một đôi mắt sâu thẳm.....

Không thể bỏ qua! Hai người đều chột nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 2

Đối với Kỳ Kiến Ngọc mà nói, sự tồn tại của Vạn Dực là một ký ức kinh hoàng nhất trong cuộc đời hắn.

Phải nói rằng, bị mạnh mẽ cướp đi nụ hôn đầu là một màn cực u ám trong thời niên thiếu của Tề vương điện hạ.

Cứ thế mà u mê bị y dẫn dắt, thậm chí náo loạn thanh lâu, chính là vết nhơ suốt đời Tề vương điện hạ, cả đời chỉ mong có thể gạt bỏ hoàn toàn ký ức đó!

Nhưng, đến khi thật sự muốn gạt bỏ.....

“Điện hạ, tử sĩ đã chuẩn bị tốt, lúc nào cũng có thể giải quyết mọi việc giúp điện hạ!”

“A..... Kỳ thật, bản vương cũng không quá lo.....” Chuyện tới trước mắt, Tề vương điện hạ lại xấu hổ do dự, mặt mặt không đành.

Nhưng nếu cứ vậy mà quên đi, lòng tự trọng cao ngạo lại vạn lần không cam, không cách nào cân bằng được

Vì thế, Tề vương điện hạ thực rồi rầm, hậu quả thực nghiêm trọng.

Đi kèm với trái tim thoáng lạnh thoáng nóng của thiếu nam Tề vương điện hạ đối với Vạn Lang, đảng thân vương lại như tự chui vào phòng tắm hơi, khi thì ấm áp như xuân, khi thì trời băng đất tuyết.

Nhưng mà hết thảy điều này Vạn Lang đều không nhận ra, y chỉ khiên tốn làm thứ cát sĩ của y, suốt ngày vui đùa vào Hàn Lâm viện, nghiền nát trái tim si mê của Tề vương điện hạ, chỉ hướng về giấc mộng [?] của bản thân y.

Cũng bởi vậy, khi nhìn thấy Tề vương ở cửa phủ Hình bộ Thượng thư liền sững sốt, sau đó Vạn Dực bèn chậm rãi cúi người vái chào, “Điện hạ vạn an.”

Kỳ Kiến Ngọc thấy y kính cẩn khiêm nhường dịu ngoan như vậy liền phiền chán, lạnh lùng liếc mắt, hắn lập tức lướt qua Vạn Dực, xem như người qua đường.

Hình bộ Thượng thư dắt con trai Lý Hoan Khanh ra cửa phủ đưa tiễn. Thấy Vạn Lang, Lý Hoan Khanh trực tiếp vứt bỏ cha già, chạy tới tiếp đón, “Vạn Dực, Thương Hủ! Các người đưa thiệp làm chi vậy, sao không trực tiếp vào phủ.”

Vạn Dực nói, “Chỉ tiện đường mà thôi, ở nhà đã dặn lão bộc làm bữa tối.”

“Sang năm mới, một thân một mình không ngại cô đơn ư?” Lý Hoan Khanh nghiêng người ngăn ở cửa, cong khóe môi, “Vạn Lang vào phủ cùng dùng cơm đi, tốt xấu cũng có bạn bè, chẳng nên cô quạnh. Sao phải như ông cụ non nhìn thấu tình đời, một thân một mình riết mà không sợ trống trải sao?”

Hình bộ Thượng thư cũng quan tâm nhìn qua, lão hồ ly bèn mở miệng, “Lần đầu lão phu thấy khuyến tử tha thiết quan tâm như vậy, nếu không chê, Vạn Lang liền vào phủ ngồi một chút, lão phu sẽ sai người chuẩn bị rượu và thức ăn.”

Đã nói đến mức này, Vạn Dực đương nhiên không thể làm xấu mặt mũi cấp trên, chấp tay khề vái, “Vây Vạn Dực liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Thương Hù hết cách, dù sao nhà họ Thương cũng là gia tộc lớn, lại không thể không phải lo lắng như Vạn Dực, đành ngượng ngùng nhìn hai người nói lời từ biệt, từng bước vừa quay đầu vừa rời đi.

Phía bên này ba người nói lời tạm biệt, phía khác lão hồ ly vừa trình diễn mười tám dặm tiến đưa*, vừa ném viên đạn bọc đường về phía Tề vương điện hạ, “Tối nay hạ quan có mời gánh hát miền nam đến giúp vui, định không làm bản tai điện hạ, nếu điện hạ có thể ở lại cùng xem, thì thật về vang cho kẻ hèn này, vinh hạnh đón chào..... bla bla.” (*lấy ý từ đoạn Sơn Bá tiễn Anh Đào về quê)

Bước chân của Tề vương điện hạ dừng lại vài giây.

Lão hồ ly nhận thấy tầm mắt Tề vương điện hạ đảo qua mấy lượt trên người Vạn Lang đang vén áo vào phủ, hai mắt chột sáng ngời, tiếp tục uốn ba tấc lưỡi, nhưng cũng biết ý mà không trực tiếp đề cập đến Vạn Lang, chỉ lòng vòng nhắc tới mấy trò đàn hát trong bữa tiệc đêm nay.

Lúc trước khi con trai cung Hoan Khanh vào Quốc Tử Giám, lão liền bí mật sắp xếp cơ sở ngầm bên cạnh con trai, xem xét mấy năm, sao không biết Tề vương nhìn như khinh thường không ngó tới Vạn Dực, bên trong lại sóng ngầm mãnh liệt. Về phần Hoan Khanh cũng có tâm tư mờ ám với Vạn Lang, chỉ cần không quá phận, lão cũng có thể vô như không thấy.

Thiếu niên đều thích phong lưu, quý tộc có dính tới nam phong một lần cũng bình thường, không cần cố sức cản ngăn.

Khi Tề vương điện hạ ngồi vào vị trí, Vạn Dực đang trò chuyện thật vui với Lý Hoan Khanh.

Hình bộ Thượng thư cố ý chạy tới sắp xếp chỗ ngồi, không biết là vô tình hay cố ý, lại sắp cho Vạn Dực ngồi sát bên cạnh Tề vương, mấy quan viên cố ý ngồi gần Tề vương đương nhiên liền bất mãn, nhưng quay đầu thấy Tề vương điện hạ rõ ràng có vẻ không hồn giận, liền yên lặng nuốt lời phản đối vào bụng.

Trên đài kép chính đang rún cổ họng, đêm nay diễn vở kiếm hiệp: [đánh hổ] và [lầu sư tử], Vô Tòng hoá trang thật giống, người đàn cũng lưu loát thật hay.

.....“Ta nhanh chóng tiến lui nhịp nhàng. Nghiệt súc kia mạnh nâng móng quào.” Kép võ hát một đoạn, la thanh vang ngay sau đó, kép ngưng lời, người mặc đồ da hổ chạy ra sân khấu, hổ nhào đến, kép lẩn trốn.

Vạn Dực không nhịn được, cười nhẹ.

Khóe mắt Tề vương điện hạ nghiêng đến, liếc xéo y một cái rồi dời đi.

Vạn Dực hiển nhiên lại duy trì vẻ mặt nghiêm túc, lạnh thinh không đề cập tới việc vừa nghe đoạn này bỗng liên tưởng đến Tề vương, không ngại hồ nhê nhanh múa vuốt mà không sợ chết lần nữa tới gần.

Phía bên kia, kép võ đã đề hồ xuống, nâng quyền đánh tới, “Hô! Nay chính là ngày chết của mi. Cuộc đời được có mấy khi, mấy khi.....”

Vạn Dực nhếch mi, khề “A” một tiếng, cười tủm tỉm thấp giọng ngâm nga theo một đoạn.

Lời hát này, thật sự..... Thật sự hợp khẩu vị.

Tề vương điện hạ thoáng nhìn Vạn Lang mặt đầy sung sướng ngồi bên cạnh, mấy thứ i i a a này hay đến thế sao?

Sau lưng lại nổi lên cơn rét lạnh khó hiểu.....

Đợi khi hát xong, tạm ngưng một lát, Lý Hoan Khanh liền chạy đến nhà vệ sinh.

Kỳ Kiến Ngọc cả đêm nhìn Vạn Dực - ngày xưa tùy tùng vây quanh, cảm thấy buồn vui lẫn lộn. Bỗng nhiên bên tai nghe một tiếng gọi, “Điện hạ.....” Âm thanh này không trầm thấp khàn khàn như nam tử bình thường, mà mang theo chút ấm áp thanh thoi chảy lười, lại trong trẻo lưu loát như ngọc.

Hắn bỗng lui người, trừng mắt tức giận nhìn người nọ, “Muốn nói gì liền nói, dựa gần như vậy làm gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 2: (Tiếp Theo)

Vạn Dực nói, “Chỉ muốn hỏi điện hạ, vở này đã diễn xong rồi, có muốn xem thêm vở khác không? Hình như vừa rồi điện hạ nghe không thích lắm.”

Kỳ Kiến Ngọc nghiêng người, tiếp nhận cái người xoay tới xoay lui kia. Vạn Dực chờ ở một bên, nếu ánh mắt của hắn thoáng dừng lại trên sân khấu lâu một lúc, y liền thấp giọng nhắc nhở hắn một chút.

Thái độ dịu dàng chu đáo như thế, lại không chỉ thuộc về riêng hắn, phàm là người tiếp xúc lâu với Vạn Dực, đều có thể được Vạn Lang dốc lòng quan tâm

Cảm thấy uất nghẹn bất mãn, không gặp người nọ, liền muốn tới gần, khi đến gần, lại vừa thẹn vừa giận không chịu nổi.....

“Điện hạ?” Người nọ đột nhiên lên tiếng.

Kỳ Kiến Ngọc bỗng hoàn hồn, phát hiện vào lúc mình không để ý, lại đè tay Vạn Dực lên ghế!

Màu da y có chút tái nhợt như bị bệnh, tay cực gầy, xương ngón tay rõ ràng, tôn lên màu xanh da trời ở cổ tay áo quan bào, có cảm giác như chạm vào bạch ngọc.

Hắn sùng sốt, nhiệt độ cơ thể hơi lạnh khê cử động dưới bàn tay hắn.....

Kỳ Kiến Ngọc theo bản năng từ ghế chuyển thành nắm, khi nhận thức được, liền như bị điện giật, vội vàng bỏ ra.

Tiếp đến hắn cũng không biết mình nhìn cái gì, xem cái gì, chán nản lại buồn phiền. Đến khi tiệc tan, Tề vương điện hạ mới thoáng khỏi phục phong độ ngày xưa, cười ngượng về cung.

Sau khi chấm dứt tiệc tối, Vạn Dực trở về nhà, Thư đồng nhỏ đã chờ ở cửa phòng.

Thấy công tử đã về, hắn ta lập tức kê sát đến, nói vào tai, “Công tử..... Trong cung đưa thư đến.”

“Ha?” Vạn Dực vỗ vỗ đầu hắn ta, theo hắn ta đến thư phòng lấy thư.

Bề ngoài, từ khi vào Hàn Lâm viện tới nay, tân đế chưa hề liên lạc gì với y, nghiễm nhiên là đã quên có người như vậy tồn tại.

Nhưng mong một mỗi tháng, hoàng đế sẽ phái ám vệ đưa tới một vài bản tấu, bên trên có mực đỏ mới tinh vừa phê duyệt. Hàn lâm và thứ cát sĩ có nhiệm vụ liên báo quan cho hoàng đế, lưu giữ lại, biên soạn văn thư, làm việc của bề tôi, phác thảo chiếu thư.

Nhưng bản tấu ban đêm tân đế lên giao đến cho Vạn Dực, không giống mấy thứ ca tụng tâng bốc mà nhóm Hàn lâm biên soạn ban ngày, đều là mấy chuyện mờ ám không thể thông báo rộng rãi.....

Mặc kệ là tôi luyện hay mượn chuyện này thăm dò thành ý của Vạn Dực, hay muốn tay Vạn Dực nhúng chàm, biến thành nhợc điểm để nắm cán..... Giờ phút này một vua một tôi dĩ nhiên đã ngồi chung một thuyền. Đều nắm được nhợc điểm của đối phương.

Vạn Dực vuốt vuốt trán, mở tấu chương xem sơ qua một lần, rồi ném xuống.

“Công tử?”

“Đề đây trước đã, ngày mai hãy xử lý.” Ngày tết an lành, y tạm thời không muốn đối phó với mấy chuyện bản thiêu này.

Thư đồng nhỏ gật đầu, cẩn thận thu dọn tấu chương, rồi sau đó lại dâng túi tiền li xi lên, “Đây là quan nhỏ các nơi vào kinh tặng than.”

Cái gọi là ‘tặng than’, chính là phí sưởi ấm. Có thể coi là quy tắc ngầm chốn quan trường, trước kỳ nghỉ đông mỗi năm, khi quan viên các nơi vào kinh, đều phải đưa tiền li xi đến các quan lớn nhỏ trong kinh thành, mong được yên ổn, được che chở.

Cũng là như thế, kỳ nghỉ hè thì có ‘tặng băng’ – phí làm mát.

Số tiền đưa tới, ít nhất phải hơn tám lượng, trong phong thư chứa các loại ngân phiếu còn có thiệp chúc và nhã danh.

Ví như bốn mươi lượng, liền xưng là “Bốn mươi người tài”; Nếu ba trăm lượng, liền tự xưng là “Mao thi nhất bộ”, là bài thơ đứng đầu ba trăm bài thơ trong [Kinh Thi].

Nếu mạnh tay hơn, đưa đến ngàn lượng, thì là chuyện vô cùng có mặt mũi, ngàn lượng bạc được xưng là “Thiên Phật danh kinh”. Lúc trước khi phụ thân Vạn An còn là Thủ Phụ, mỗi lần tết đến, “Thiên Phật danh kinh”, vàng bạc châu báu ào ào như nước.

Vạn Dực u oán búng lên xấp tiền li xi thật mỏng, con số cao nhất trên đó, chỉ “Bốn mươi người tài”, phụ thân, Dực nhi thật không có mặt mũi gặp ngài.

Sau khi đếm xong số tiền tặng than, Vạn Dực buồn tẻ chán nản đi ngủ, Ảnh Nhất không cần Vạn Dực mở miệng, chỉ cần công tử vừa đứng trước

giường ngẩng đầu lên, Ánh Nhất liền nhanh như chớp búng tay vào dưới yết hầu y một tấc, vừa đè vừa vuốt!

Thoáng chốc Vạn Dực che miệng nôn khan một tiếng, nhổ một viên bi màu đen ra.

Yết hầu vốn u lên liền biến mất, Vạn Dực ho khan vài tiếng. Thư đồng nhỏ lập tức dâng thuốc làm mát xanh biếc lên, chờ cảm giác bỏng rát nơi yết hầu rút đi, Vạn Dực vuốt vuốt cổ, “Thoải mái hơn rồi.” Ngày ngày cổ họng bị nhét một trái khế, cảm giác khó chịu không thể kể cùng ai.

“Công tử vất vả rồi.” Ngón Trọng nhìn vẻ mặt không giấu được mệt mỏi của y, hết sức đau lòng, “Mấy ngày tới công tử nghỉ ngơi cho tốt đi, việc xã giao thì cứ chối từ trước đã.”

Vạn Dực gật đầu, sau đó lại nhin không được mà lắc đầu, “Sáng mai cứ chối từ, nhưng buổi trưa phải cố gắng đến thăm khách quý.”

“Dạ, công tử.”

Vạn Dực nhắm mắt, lát sau liền nặng nề ngủ say.

Khi sắp tiến vào mộng thì mơ hồ có một khuôn mặt lướt qua, Vạn Dực hí hóp mắt, miệng khẽ ngâm nga, “Hô..... Nay chính là ngày chết của mi. Cuộc đời được có mấy khi, mấy khi.....”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 3

Mùng ba tháng giêng, trong cung ban thưởng phiên thắng vàng bạc cho trăm quan.

Sau khi thay triều phục xong, Vạn Dực không quá tình nguyện liếc mắt nhìn hộp ngọc chứa phiên thắng, phiên thắng đó dùng lá vàng cắt tia hình hoa, dưới ánh mặt trời vàng nhạt, thực có thể làm lóa mắt người đời.

Cái tục lệ thích đẹp của triều Đại Chu có thể thấy rõ ở điểm này.

“Công tử, còn trì hoãn nữa thì sẽ không kịp tiến cung tạ ơn.”

Vạn Dực hít sâu một hơi, nâng chỉ than tô vẽ tỉ mỉ, tô đậm hai hàng lông mày kéo xéch đến tóc mai, phong lưu hào hùng. Kế thừa vóc dáng cao ráo hơn người của cha mẹ, y cao hơn nữ tử bình thường tầm nửa cái đầu, trong áo đã khéo léo gắn miếng đệm vai, điều chỉnh vóc dáng, chân mang giày gấm. Nuốt viên trái khế, cuối cùng là buộc chặt thắt lưng nhỏ nhắn, y chấp một tay ra sau ngoái đầu nhìn lại mỉm cười, thật cao lớn vững chãi, cử chỉ nhẹ nhàng.

Ngón Trọng cẩn thận nâng phiên thắng, ghim vật trang sức đơn giản lại vô cùng táo bạo này lên mũ quan, “Công tử, mau đeo lên đi! Phải đi rồi!”

Vạn Dực đành bắt đắc dĩ cúi đầu, tùy ý Thư đồng nhỏ đeo mũ quan chói mắt này lên đầu mình, che khuất búi tóc.

Khi tới cửa cung, dù có muộn nhưng Vạn Dực vẫn không đến trễ.

Ước chừng đợi thêm thời gian một chén trà, cửa cung màu son nặng nề ‘két’ một tiếng, từ từ mở ra.....

Thái giám Nội thị rướn cổ hô to, “Mời – các quan vào yết kiến.”

Vạn Dực cúi đầu, tầm mắt dời đến cửa cung màu son.

Tiếng thái giám Nội thị bên tai vừa dứt, cách đó không xa một vị nội thị khác đã lập tức lặp lại, “Mời, các quan vào yết kiến --”

Giống như tiếng vang, nhóm nội thị truyền lời liên tiếp đến khắp các đại điện, một người nói tiếp một người, lời nói lan truyền quay lại vào tai hoàng đế trong điện.

Đến khi không còn âm thanh nào nữa, các quan mới chậm rãi bước, đi vào hoàng cung.

Chức quan của Vạn Dực quá nhỏ, sau khi dập đầu tạ ơn theo các quan liền hết việc để làm, đành chán đến chết nhìn quét một vòng các quan viên gần đó, nhin không được mà nôi đầy da gà.

Đại học sĩ..... Ta biết khi còn trẻ ngài cũng là một nữ nam, nhưng mà..... Nhưng mà hiện tại ngài đã quá sáu mươi, sao lại dậm phần đầy mặt thế kia, cũng đầu ngẩn được khe sâu nhăn nhú.....

Chết người ở chỗ, giờ phút này ông ấy đang nước miếng tung bay, mặt nhăn mày nhú không ngừng.....

Vạn Dực âm thầm che mặt, thật sự là thê thảm không nỡ nhìn.

Nhìn khắp trái phải một vòng, đại khái y nhìn thấy một quan viên duy nhất không son phấn, ngay cả Lý Hoan Khanh và Thương Hủ, hôm nay đều thuận theo tình hình mà bôi lên mặt một lớp phấn mỏng, miệng tô chút son hồng nhạt..... Cũng may mặt mũi bọn họ không tệ, lại đều còn trẻ, liếc mắt nhìn một cái vẫn có chút xinh đẹp tuấn tú.

A..... Không đúng, trừ y ra, trên triều vẫn còn một người không đụng gì đến son phấn.

Tề vương điện hạ tựa như cảm nhận được ánh mắt của Vạn Dực, hơi nghiêng mặt, lạnh lùng liếc y một cái.

Vạn Dực chỉ làm như không biết, khôi phục dáng vẻ ngoan ngoãn kính cẩn khiêm nhường.

Lúc bãi triều, Vạn Dực theo dòng người chậm bước ra ngoài, không ít quan viên ở các địa phương đang ở cửa cung đợi tặng than cho các quan của kinh thành.

Không biết là vô tình hay cố ý, Tề vương điện hạ vẫn chưa về cung, mà cùng đoàn người khổng lồ của hắn bước ra cửa cung, cuối cùng lác lác quanh y, trên tay tôi tớ bên người hắn lập tức trùng trùng điệp điệp “Thiên Phật danh kinh” hoành tráng, không ngừng tăng cao.....

Vị trí của Vạn Dực không tốt, giống như là cái đuôi thừa ra của Tề vương điện hạ, các quan địa phương vừa biểu “Thiên Phật danh kinh” cho Tề vương xong, đến phiên Vạn Dực, liền yên lặng lấy “Bốn mươi người tãi” đưa qua.....

Đối lập rõ ràng như thế thật khiến người ta khóc đổ máu.

Tề vương điện hạ âm thầm liếc nhìn Vạn Lang mặt càng lúc càng đen, hiếm khi có thể ức hiếp được Vạn Lang một chút, cảm giác thật tốt.

Hình bộ Thượng thư Lý Quỳnh Nhiên biết tông lòng dạ hắn, xoay mặt đi, điện hạ..... Quả nhiên là thiếu niên vừa mới biết yêu, loại tình cảm trong sáng lạnh lẽo ức hiếp người trong lòng này..... đã cách lão rất xa rồi.....

Tuổi trẻ thật tốt mà.....=v=

“Thượng thư đại nhân.....” Thị lang đứng bên trái áp a áp ứng nói.

Lão hồ ly liếc mắt một cái.

“Ngài..... phấn trên trán ngài.....”

Lão hồ ly gạt mình hốt hoảng, lập tức nhanh chóng thối lui về phía sau lấy một cái gương đồng nhỏ trong tay áo rộng thùng thình ra, tôi tớ thân to vóc lớn quanh mình lập tức vây quanh, che chắn.

Thượng thư đại nhân liền nắm chặt thời cơ, giữa bức tường người bán mạng dẫm phẫn thom.....

Tề vương điện hạ ức hiếp người xong, tâm lý có chút cân bằng, lại nhìn người nọ, liền cảm thấy..... Cảm thấy.....

Khi một quan viên địa phương đến dâng “Thiên Phật danh kinh”, Tề vương điện hạ trực tiếp gọi người đó đến trước mặt, nói nhỏ vài câu.....

Vạn Dực cầm trong tay “Bốn mươi người tãi” ít ỏi không được mấy ném vào trong tay áo, rồi sau đó lại ngoài ý muốn bị một quan địa phương mặc quan phục đồ rực rỡ ngăn lại, nên biết rằng triều phục của các quan từ nhất phẩm đến tứ phẩm có màu đỏ, ngũ phẩm đến thất phẩm màu xanh dương, bát phẩm cửu phẩm thì màu xanh biếc.

Hắn ta muốn gì.....?

Chỉ thấy quan tứ phẩm này lấy từ trong lòng ra một thiệp mừng “Thiên Phật danh kinh” ầm ập, hai tay nâng lên biểu y.....

Vạn Dực cảm thấy đầu óc mình như ầm một tiếng nổ tung..... Bất quá nhìn thấy vẻ mặt đối phương còn khôn khéo hơn mình, từ trước đến nay y luôn tốt bụng giúp đỡ mọi người, sao lại nhẫn tâm khiến đối phương khó xử?

“Thiên Phật danh kinh” này, coi như là y làm một việc tốt đi, aizz, ráng mà nhận vậy.....

Thư đồng nhỏ: Công tử..... Ngài có thể vô si hơn chút nữa được không.....[――]

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 4

Nàng ta đã ở Túy Nguyệt lâu ba năm, Thôi ma ma nói, hai tháng nữa, sẽ để nàng ta treo biển tiếp khách.

Quân Liên Ngã, Quân Liên Ngã..... (có thể hiểu là ‘xin chàng thương xót’)

Cái tên này, nàng ta căm ghét nhứt mảy, liều chết cũng muốn chạy khỏi nơi này!

“A, xin lỗi.....”

Đi ngang qua đình viện, đột nhiên một gã sai vặt hấp ta hấp tấp chạy từ trong góc ra, như sắp chui thẳng vào lòng Vạn Dực.

Vạn Dực nhanh chóng lui người, cúi mắt nhìn xuống, người trước mắt mặc quần áo gã sai vặt, là thiếu niên [?] đang bối rối không ngừng xin lỗi, thật khó khiến người ta không nghĩ là thiếu nữ. Tuy trên mặt trên cổ quệt đầy than đen, nhưng vẫn là cô nương nha, lỗ tai và cổ tay mềm mại của người này, lại trắng nõn vô cùng, mặc dù cố ý nén giọng, nhưng tiếng rên đau mềm mại kia cũng đã hoàn toàn phản bội người rồi.....

Hình như trên người thiếu nữ còn có vết thương, vừa va chạm, liền thất tha thất thểu ngã ngồi xuống đó.

“Còn đứng được không?” Vạn Dực không vạch trần, chỉ lẳng lặng vươn tay với nàng ta.

Quân Liên Ngã kinh ngạc ngẩng đầu, mỹ thiếu niên mỉm cười trước mắt, trên người áo thư sinh màu sáng, trong lúc nâng tay nhấc chân, phong thái vô cùng lịch sự tao nhã, y lẳng lặng vươn tay với mình, phía sau là đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong mắt nàng ta, đèn đuốc có sáng hơn nữa cũng không thể chói sáng bằng đôi mắt y.....

Có chút sợ hãi cầm cái tay kia, tiếp đó thân mình liền bị một lực kéo mạnh, sau khi đứng dậy, nàng ta nhanh chóng rút tay về, giấu ở sau người.

Thiếu niên kia cũng không nói gì, chỉ ngẩng đầu, xoay người rồi đi.

Y tựa như một giấc mộng, dần dần biến mất ở cuối hành lang dài.

[Lời thuyết minh cho cuộc gặp bất ngờ]:

Vạn Dực không dấu vết vỗ vỗ trước ngực mình.....

Lực lớn như vậy va trúng cũng không có cảm giác? ￣□￣

Trong lòng âm thầm phun lệ, đồ giả này làm quá thành công rồi, không biết nên vui hay nên buồn đây.....

Lần thứ hai nàng ta nhìn thấy y, là mười ngày sau, vào ngày Sơ long.

Ngày ấy nàng ta còn chưa chạy đến cửa trước liền bị nhóm người canh cửa phát hiện, Thôi ma ma giận dữ, trước mặt tất cả các tỷ muội, phạt ‘châm hình’ suốt đêm, thân thể nàng ta còn chưa kịp tốt hơn, Sơ long của nàng ta đã dời từ hai tháng nữa thành mười ngày sau.

Ngày Sơ long này, Thôi ma ma sợ nàng ta ngang bướng khó dạy, sau khi ép nàng ta uống hết nửa bình Nhuyễn cân tán, liền ép cái người không còn sức gầy dựa là nàng ta thay quần áo trang điểm.

Mái tóc dài của nàng ta được tháo ra, dùng trâm vàng vấn thành búi, sau khi vấn xong, một dòng nước mắt không ngăn được, không tiếng động chảy xuống.

Những thiếu nữ trẻ trước khi chính thức treo biển tiếp khách gọi là Sơ biện, sau khi tiếp khách, mới búi tóc, gọi là.....”Sơ long“.

“Thôi ma ma, việc này.....?” Ma ma trang điểm cho nàng ta sợ nước mắt làm hỏng son phấn, phát sầu gọi.

Thôi ma ma vừa lòng gật đầu, túm khăn lụa che miệng, “Không cần trang điểm lại, nam nhân đều thích cái vẻ vừa thấy đã thương này, ôi bảo bối của ta, người thật quá hiểu lòng người, thật đáng giá mà! Tối nay ngoan ngoãn kiếm nhiều tiền cho ma ma, ma ma ta nhất định sẽ không để người chịu thiệt.....”

Liên Ngã cô nương quá sợ hãi, giờ chết sắp đến, ta nhẫn nhịn, ta liều mạng nhẫn nhịn --

Không xong, nước mắt không thể nuốt trở về ￣ ￣ ￣ ￣ ￣

Trước khi lên đài, Thôi ma ma bám vào bên người đã trang điểm kỹ càng của nàng ta, nhỏ giọng dặn dò, “Nhớ cho rõ, bên trái kia là công tử nhà Thị lang, háo sắc lại keo kiệt, vung tiền ít nhất, nhìn bên phải đi, đứng đứng đứng, cái người ngoài cùng bên phải ấy, là tiểu công tử nhà Thái úy, chỉ là nghe nói gần đây vẫn luôn theo đuổi tam tiểu thư nhà Đô ngự sử, nghe nói tam tiểu thư kia là mỹ nữ đứng đầu kinh thành, sợ là sẽ không chơi đùa, bắt quá không cần lo lắng, có thấy không? Cái người mặc áo trắng thư sinh bên cạnh gã ta Ôi, không hổ là tiểu tử tông của ta, thì ra người đã sớm chú ý đến y!”

Quân Liên Ngã sừng sốt, dời ánh mắt lên trên người vị mỹ thiếu niên quen thuộc kia, có ý hỏi nhìn Thôi ma ma.

“Người thế mà lại không biết y?” Thôi ma ma chỉ chỉ lên trán nàng ta, “Cho dù không biết mặt y, cũng nên biết câu ‘Thiên hạ ai cũng biết đáng về hơn người của Vạn Lang’.....”

Nàng ta mới bừng tỉnh hiểu ra, “..... Y là, là Vạn Lang đó?”

“Phong thái đó, còn có thể là người khác sao?” Thôi ma ma nói, “Mấy năm trước, y đã danh chấn kinh thành, cùng Tề vương điện hạ được xưng là ‘Thái Học song bích’, vô cùng nổi bật, đáng tiếc không được thánh quân quan tâm, từ lúc vào Hàn Lâm viện, liền không tăm tiếng.”

Nàng ta nhẹ cắn cắn môi, “..... Thôi ma ma, ta.....”

Thôi ma ma trực tiếp chọc vỡ mơ mộng của nàng ta, “Đừng nói nữa, đầu gì y cũng là người mà khắp lâu này ai ai cũng đều mơ ước, chớ nói tới việc người chọn y, phải là y nguyện ý mua người kia.”

Nàng ta quạt cường mím môi, sau khi lên đài liền chẳng nhìn ai, chỉ nhìn một mình y.

Môi đỏ khẽ mở, nàng ta hát thêm một khúc, “Tay vén ân cần đỡ ngọc chung. Năm xưa say rượu má tươi hồng..... Sau ly biệt, Nhớ khôn cùng. Bao phen hồn mộng mong tương hội.

Đêm nay chung bóng, đèn soi tỏ. Có phải tương phùng trong mộng không?.....” (trích trong bài Giá Cô Thiên 1 – của Yên (Án) Kỳ Đạo)

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 4: (Tiếp Theo)

Cuối cùng.....

Cuối cùng như mộng thành sự thật, theo đường cong duyên dáng của đôi môi kia, phun ra một câu -- “Thôi ma ma, Vạn mỗ muốn vị cô nương này.”

Khi rời khỏi Túy Nguyệt lâu, sắc trời còn sáng. Mặt trời còn chưa khuất về Tây, vẫn sót lại vài hơi ấm.

Úy Trì Trì chấp tay nói, “Chúc mừng Vạn Lang, dung mạo Thanh quan kia trong veo, hôm nay người điểm phúc thật sâu rồi.”

“Nếu Uất Trì huynh thích, Vạn Dực vui lòng tặng lại thứ mình yêu thích.”

“Trăm ngàn lần đừng thế,” Úy Trì Trì lộ vẻ đau khổ, “Cuộc đời Tam tiểu thư hận nhất điều này, người đừng có hại ta.”

Vạn Dực cười nhẹ, “Vạn mỗ đã chịu thiệt vì Uất Trì huynh, chủ động rời khỏi nhóm người tranh làm con rể nhà Đô ngự sử.”

“Huynh đệ tốt!” Uất Trì vỗ vai Vạn Dực, “Ngày sau nếu tâu tử tương lai của huynh so đo chuyện này, ta chắc chắn sẽ đứng ra bảo vệ danh dự cho Vạn Lang!”

Mũi Vạn Dực khẽ hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Úy Trì Trì đành ngượng ngùng sờ sờ ót, nói như có như không, “Người tính để Thanh quan kia ở Túy Nguyệt lâu dạy dỗ vài ngày? Càng kéo dài..... e là..... nảy sinh biến cố.”

Vạn Dực cười như không cười nhìn hắn ta.

Úy Trì Trì thấy y không định tiếp lời, đành mặt dày chủ động nhắc tới, “Vây..... chỗ Thương huynh và Lý Hoan Khanh..... Khụ khụ.....” Nếu bọn họ biết hắn ta giật dây khiến Vạn Dực nạt thiếp, chắc không thể không tuyệt giao với hắn ta.

Vạn Dực ung dung búng búng tay áo, túm tay Úy Trì Trì, híp híp mắt, dùng trước mặt một gã ăn mày trẻ tuổi bản thủ, “Không biết Uất Trì huynh có phát hiện không, gần đây ăn mày lưu lạc trong kinh, càng ngày càng nhiều.”

Úy Trì Trì không hiểu ra sao nói, “Vây thì sao?”

“Nghe kỹ giọng của họ đi,” Vạn Dực nói, “Gần như tất cả đều là dân chạy nạn đến từ Tây quận, Vạn mỗ đã điều tra, vài quận gần đây, có thêm rất nhiều ăn mày xứ khác, chỉ mới đầu năm, mặc dù trong triều cao thấp cực lực ca tụng thiên hạ thái bình, oai trời mệnh mông cuồn cuộn, nhưng nạn dân lại rào rạt đổ tới, chắc chắn là có huyền cơ.”

Úy Trì Trì vốn là Thị lang bộ Công, đương nhiên biết một vài chuyện, “Việc này Công bộ Thượng thư đã phái người điều tra, chỉ có thể nói Tây quận xui xẻo, cuối năm đột nhiên bị một trận lụt mùa đông mấy trăm năm hiếm gặp, nhưng năm mới lại kiêng kỵ chuyện xấu, báo lên không phải là tự tìm xui xẻo

sao.....” Nói đến đây, hắn ta thấp giọng, nói nhỏ, “Ta chỉ nói với ngươi thôi nhé, Thượng thư tính ém chuyện này một tháng, chờ qua tháng giêng sẽ trình báo lên.”

Vạn Dực gật đầu, “Việc này Vạn mỗ chắc chắn miệng kín như bưng, Uất Trì huynh cứ yên tâm.”

“Đương nhiên rồi, chúng ta là huynh đệ tốt mà! Đã dám nói với ngươi, sao lại không tin ngươi được?” Ủy Trì thì sống thê chết, bày tỏ tình bạn vững vàng với Vạn Lang, rồi sau đó tái chột nhỏ giọng, “Vây..... vậy phía Lý huynh và Thương huynh.....” Thương Hù thì cũng chả sao, sẽ không lợi dụng người cha làm Thủ Phụ lấy thế ép người, đầu đầu nhất vẫn là con rắn độc Lý Hoan Khanh kia, không chừng ngày nào đó liền đẩy thuốc độc đến chỗ hắn ta.

Vạn Dực lấy tay áo che miệng, giống như một con hồ ly gian xảo, lời đầy sâu xa, “Vạn Dực nghe không hiểu Uất Trì huynh đang nói gì, có chuyện gì có liên quan với Uất Trì huynh sao?”.....

Đợi sau khi hai người vừa nói vừa rời đi, gã ăn mày trẻ tuổi bần thiêu bê bết trên đất kia bỗng dung mở mắt, bộc lộ tài năng.

“Những ngày sống không bằng chết thế này sẽ kéo dài bao lâu đây.....” Lão ăn mày lớn tuổi cách đó không xa ho sù sụ, tay chân nứt nẻ, thối rửa hơn phân nửa. Lão cũng từng là một tiên sinh dạy học, không ngờ cuộc sống vốn yên bình lại rơi vào địa ngục, vợ con qua đời, cháu trai duy nhất cũng chết trên đường chạy nạn, nay chỉ sợ sẽ chết nơi đất khách quê người.....

“Trời già đầy đọa, chính vì quân vương đương thời không phải là người do mệnh trời sắp đặt, mới giáng tai ương.....”

Lão ăn mày kinh ngạc ngẩng đầu, “..... Lời này..... Lời này quá đại nghịch bất đạo.....”

“Nếu quân vương do trời chọn lựa, sao mấy năm nay thời cuộc náo loạn, cuộc sống của dân chúng ngày càng gian nan? Kêu than khắp chốn? Vì sao sắp qua năm mới, lại bắt ngờ chịu trận lũ hiếm gặp? Chuyện lớn như thế, là trời cao cảnh cáo.....”

“Vây, chúng ta sao có năng lực.....” Đúng vậy, nay nghĩ lại, trong lòng mọi người không khỏi nghi ngờ, nếu tận đế thật sự do trời sắp đặt, vì sao vừa đăng cơ liền xảy ra họa lớn, đây là trời cao trừng phạt triều Đại Chu.

“Vương hầu, tướng lĩnh thì đã làm sao?” Người trẻ tuổi kia khí thế tăng cao, nhóm ăn mày xung quanh dần dần vây đến, “Đã lưu lạc đến mức ăn xin, chúng ta còn gì mà sợ mất. Dù sao cũng chết, các vị có muốn đi cùng bọn ta không? Không phải chờ chết, mà là dùng hết sức cố gắng giành lấy một khoảng trời mới, không còn bần cùng, không còn đói khát, mỗi người chẳng phân biệt ngươi ta, không phân cao quý đê hèn, đều là một nhà.....”

Nhóm ăn mày sợ hãi hỏi, “Thật..... Thật có thể có một vùng trời như vậy sao?”

“Đúng vậy, chỉ cần chúng ta đoàn kết một lòng, chúng ta nhất định có thể nhìn thấy.”

Ông lão đảo đứng dậy, bước chân tập tễnh, “Lão đây đã quá bảy mươi..... Không biết kiếp này có thể nhìn thấy hay không.....”

“Không xa đâu, ngày đó cách chúng ta không xa, các ngươi nguyện ý theo ta chứ? Cùng đi xem khoảng trời mới chứ.”

“Nếu, nếu thật có một ngày như thế.....” Nhóm ăn mày tốp năm tốp ba tùm tùm bên cạnh gã --

“Có xa hơn nữa, chúng ta cũng nguyện ý theo ngươi.....”

Gợn sóng kỳ quái nổi lên trong các góc tối ở kinh thành, như mối lửa, từng đốm từng đốm nhỏ, nhanh chóng lan tràn mở rộng.

Từng chút từng chút một, dồn nén thêm dồn nén, bọn họ đang chờ đợi ngày bùng nổ.....

Cùng lúc đó, cả đế đô vẫn như cũ đắm chìm trong việc ca múa mừng cảnh thái bình xa hoa lãng phí.

Đến ba ngày sau, Tề vương điện hạ của chúng ta mới nghe được tin tức Vạn Dực nạp thiếp.

Hắn ngỡ ngàng ngồi dựa vào ghế quý phi, siết chặt chén rượu trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thân Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 5

Tề vương điện hạ thực u buồn, bất quá Liên Ngã cô nương càng ưu sầu hơn.

Ba ngày sau, Vạn Dực lại chuộc thêm một vị khác trong Túy Nguyệt lâu - cô nương Liên Khanh.

Chỉ là nàng ta còn tuổi nhỏ, sao có thể che giấu tình cảm bản thân? Vào lần gần nhất gặp được Vạn Lang, nàng ta do dự hồi lâu, rốt cuộc vẫn có lấy dũng khí hỏi, “Vạn công tử, Liên Ngã không khiến ngài hài lòng? Cho nên..... Sau khi đã chọn ta, còn chọn thêm Liên Khanh tỷ tỷ?”

Thôi ma ma đứng bên cạnh hận không thể lập tức bùm miệng nàng ta tha về dạy lại, thân phận của nàng ta sao có thể hỏi lời này? Bà còn không có tư cách để hỏi.

Không chừng mực không lễ nghĩa như thế, nếu Vạn Lang đổi ý không cần nàng ta nữa thì phải làm sao?

Quả nhiên, nàng ta vừa dứt lời, sắc mặt Vạn Lang rõ ràng liền không tốt.

Thôi ma ma gấp đến độ tim gan vận vẹo, “Thật ngượng quá, đứa nhỏ Liên Ngã này vui đến hồ đồ rồi, mong ngài xem xét, ôi trời, toàn là nói nhảm thôi!”

Thiếu niên chỉ cười nhẹ, “Túy Nguyệt lâu thật đúng là biết cách dạy dỗ.” Dứt lời, y nhắc ngón tay nhẹ nhàng nâng mặt Liên Ngã, nghiêm mặt nói, “Liên Ngã cô nương, đừng ôm ấp chân tình với ta, Vạn mỗ ắt sẽ phụ lòng ngươi.”

Liên Ngã chỉ ngây ngốc nhìn y, nàng ta vừa gặp y đã thương, nhưng lại si tâm vọng tưởng, Vạn Lang nổi danh khắp thiên hạ, sẽ có chút động lòng với một nữ tử phong trần ư?

“Sau khi vào cửa, vẫn nên để ma ma trong phủ dạy dỗ lại một phen đi.” Vạn Dực nói.

Thôi ma ma nghe vậy vui vẻ ra mặt, chỉ cần không trả hàng lại, vẫn nhận người là tốt rồi!

Thiếu niên tựa như thấy Thôi ma ma rất chướng mắt, phát tay cho bà lui ra.

Đợi khi trong phòng chỉ còn hai người, Liên Ngã quật cường ngửa đầu nhìn hắn, “Nếu..... Ngài đã không thích ta, sao ngài lại ngoại lệ nạp ta.....”

“Ta chọn ngươi, chẳng qua vì lần đầu gặp mặt, nhìn ngươi giống một người quen cũ, với ta mà nói, cứu ngươi chẳng qua cũng chỉ là một cái nhắc tay, chỉ thế mà thôi.”

“Ý của ngài là, ngài xem ta là thể thân của nàng ấy?”

“Không, sao ngươi có thể bằng người?” Miệng thốt ra lời quá đáng, trên mặt y lại vẫn mang theo ý cười, túm mặt nàng ta, Vạn Dực chậm rãi kẻ sát đến, nói, “Cứu ngươi, chẳng qua chỉ là một khắc xiêu lòng. Đối với ta mà nói, không có ý nghĩa gì. Bộ dạng ngươi nhu nhược, tính tình lại kiên cường, là cô nương tốt, nhưng xưa nay Vạn mỗ rất ghét phiền phức. Nếu Liên Ngã cô nương có thể ngoan ngoãn một chút, học quy củ xong, Vạn mỗ hứa sẽ cho ngươi một tương lai, coi như là thực hiện lời hứa với người nọ.....” Nói đến đây, y liền đổi giọng, còn nghiêm mặt nói, “Nhưng ngươi cũng nên nhớ rõ, vĩnh viễn, vĩnh viễn không được hy vọng xa vời là sẽ được ta đáp lại, đừng thích ta.”

Những lời cuối cùng này, nếu là từ miệng người khác, không khỏi hết sức lông bông buồn cười.

Nhưng người nói ra những lời này, là Vạn Lang. Lời rắn đe này, liền vô cùng chân thành trịnh trọng..... hoặc là trong mắt nàng ta, mỗi lời nói cử chỉ của y đều bị điểm tô thành đẹp, thành hợp lý.

Mặc kệ thế nào, rốt cuộc y cũng đã cứu nàng ta, giúp nàng ta nghênh đón cuộc sống tương lai.....

Trong lòng nàng ta yên bình sao lại mang oán chứ?

Sau ngày ấy, Vạn Lang không hề quay lại Túy Nguyệt lâu.

Các cô nương sớm nghe được tin tức từ ma ma, biết Quân Liên Ngã kia ý có chút xinh đẹp, còn chưa vào cửa liền ghen tuông đố kỵ, đắc tội với Vạn Lang, lại có thêm vị Liên Khanh cô nương xinh xắn nũng nịu, e là sau khi vào cửa liền một mình chiếc bóng.

Bất quá lần này Vạn Dực thực vô tội, cả ngày làm việc chân không chạm đất.

Mấy ngày nay công văn mà y phải làm đột nhiên gia tăng rất nhiều, mỗi ngày qua canh hai, mới có thể ôm gối. Lại thêm vị tiểu hoàng đế xinh đẹp âm u kia, cứ vài ba bữa liền ném cho y một nhiệm vụ khó giải quyết, thật khiến người ta sút đầu mẻ trán.

Tất cả thời gian nghỉ ngơi đều bị chiếm hết, Vạn Dực đành dùng việc nạp thiếp để đùn đẩy trốn tránh.

Tháng giêng đã sắp trôi qua, Vạn Dực chống trán nhìn đồng công văn mỗi ngày đều chất cao như núi, lúc này Công bộ Thượng thư lại trình lên tấu chương Tây quận gặp thiên tai, trong triều các quan viên cao thấp bất luận là đã sớm nghe phong phanh hoặc hoàn toàn không hay biết gì, cũng đều thức thời không dám ho một tiếng khi khuôn mặt tân đế vương đen như đáy nồi.

Đây chính là củ khoai lang phòng tay, ai dám nhận?

Xử lý tốt, là đúng, là phải làm, nhưng nếu mắc lỗi, tội danh sẽ bị hoàng đế tìm cớ, đổ lên người mình, là chuyện lớn dính tới tính mạng, người thân.

Vì thế triều đình to như vậy, thật lâu, vẫn lặng ngắt như tờ, mọi người đều giả câm giả điếc, trong lòng âm thầm khẩn cầu trăm ngàn lần đừng nhắc đến

mình.....

“-- Ta nhận.”

Một khắc lại trôi qua, một giây trước khi hoàng đế bệ hạ bùng nổ, rốt cuộc Tề vương điện hạ cũng mở miệng.

Trăm quan âm thầm nhỏ lệ, không hổ là Tề vương điện hạ anh minh thần võ! Bọn ta vĩnh viễn nhớ ơn ngài

Tân đế cúi mắt nhìn Tề vương bước ra khỏi hàng, vẻ mặt khê động, “Vương huynh có cần trầm cử thêm người không?”

Lần này Kỳ Kiến Ngọc lại không chối từ, trực tiếp một lời đồng ý.

Hôm đó, vừa qua buổi trưa, Vạn Dực mở danh sách mà Hàn Lâm viện đưa tới.

Quả thế, lo thế nào cũng không thể thiếu y.

Hôm sau lâm triều, tân đế miệng vàng lời ngọc, xóa bỏ vị trí thứ cát sĩ của Vạn Dực, đặc biệt đề bạt lên chức Hàn Lâm biên tu*, hộ tống vài vị quan viên nghe lệnh Tề vương, năm ngày sau đến Tây quận trước. (*biên tu: quan chép sử)

Vạn Dực xưa nay luôn tuân theo phép tắc, việc hôm nay hôm nay làm, làm thêm giờ là đương nhiên. Nhưng hoàng hôn hôm ấy, khi vừa tan việc, Vạn Dực liền bỏ lại một chồng công văn thật dày, trực tiếp canh ở gần cửa cung.

Khi Tề vương điện hạ tiền hô hậu ủng bước ra, xa xa liền thấy Vạn Dực hai tay chấp ở sau lưng, đứng lặng lẽ, nghe tiếng, y liền quay đầu, dáng như cây ngọc.

“Điện hạ,” Vạn Dực lập tức đi đến trước mặt Tề vương điện hạ, “Có thể tạm dừng bước trò chuyện một lát không?”

Tề vương điện hạ trực tiếp đuổi những người khác đi, Vạn Dực dẫn đường, một trước một sau bước vào rừng mai.

Trong rừng, mai trắng là chính, thỉnh thoảng xen lẫn vài gốc mai hồng, mệnh mang phấn trắng điểm chút đỏ hồng, cực gây chú ý.....

“Vạn Dực đã làm gì đắc tội với điện hạ ư?” Dừng lại trước một gốc mai trắng, Vạn Dực xoay người đối diện Tề vương, đi thẳng vào vấn đề.

Trùng hợp sau lưng Kỳ Kiến Ngọc là một gốc mai đỏ, hần quần áo đỏ áo choàng đen, Vạn Dực quần áo xanh áo choàng trắng, một cương một nhu, một động một tĩnh, đứng dưới gốc mai đỏ - trắng, giống như tiên ở trong tranh.

Tề vương điện hạ khê héch cằm, hơi nhếch môi, dưới chất vấn rõ ràng của y mà vẫn tỏ vẻ ngạo mạn khinh thường, nhưng trong mắt Vạn Dực, sao lại mang theo vài phần uất ức?

..... Tám phần là do y hoa mắt.

“Ngươi tìm bốn vương chỉ để hỏi việc này?” Kỳ Kiến Ngọc nhú mày lạnh nhạt nói.

Vạn Dực đáp, “Vệ Vạn Dực đã đường đột rồi, điện hạ luôn bận rộn công vụ, sao có thể rảnh rỗi mà đi trêu chọc Vạn Dực cho vui chứ?”

Kỳ Kiến Ngọc lạnh buốt đáp lại, “Ngươi biết thì tốt rồi, chỉ sợ hành vi thường ngày của ngươi không đứng đắn, mới chọc người ghét.”

Vạn Dực sờ sờ cằm, “Ừm, nói ra thì gần đây hạ quan cũng chỉ mua hai tiểu thiếp, bất quá đây là việc tư, về việc công, suốt một năm ở Hàn Lâm viện Vạn Dực luôn cẩn thận, chưa từng làm việc gì sai lầm.....”

Hai tiểu thiếp..... Mặt Tề vương điện hạ xanh mét.

Vạn Dực nói, “Lại nói, Vạn mỗ thật nhỏ nhen, hiểu lầm điện hạ, sau này mọi việc ôn hòa sẽ đến nhận lỗi, vậy xin bái biệt”

“Đợi, đợi đã..... Ngươi đừng đi!”

Thấy người nọ sắp bước đi, Tề vương điện hạ không kiềm chế được, theo bản năng cũng theo mong muốn, đuổi theo, từ phía sau túm lấy vòng eo nhỏ nhắn của y, giữ y lại.

Cả người Vạn Dực gần như nổi đầy da gà, y đè tay Tề vương điện hạ, nhanh chóng bước ra trước một bước, lui người, “Điện hạ!”

Vừa dứt lời, phía sau không có gì đáp lại.

Vạn Dực xoay người, mới phát hiện Tề vương điện hạ đang cúi đầu mắt nhìn y trừng trừng, hai gò má đỏ như đốt lửa, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nháy mắt lan đến bên tai, dưới cổ.....

Y sững sốt một giây, rồi sau đó đột nhiên kịp phản ứng, Tề vương vô cùng cao quý trước mắt đã e lệ mặt đỏ như cà chua chín rồi.

--“Ta, bốn vương về cung trước!”

Tề vương điện hạ khẽ thốt lên một tiếng, thật nhanh lướt qua người Vạn Dực.

Che giấu vụng về đến vậy, nhiệt tình hồn nhiên mà thẳng thắn đến thế.....

Không giả vờ cũng không hề trốn tránh.

Vạn Dực đứng tại chỗ thật lâu, cuối cùng thở ra thật dài.

“..... Thật đau đầu mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 6

Bởi vì bản thánh chỉ không đúng lúc này, việc nạp thiếp lại lần nữa bị kéo dài không kỳ hạn.

Trước hôm xuất phát một ngày, giữa đêm Vạn Dực bị triệu vào cung, tiểu hoàng đế..... Không, có lẽ hiện tại không nên gọi như thế nữa.

Kỳ Kiến Thành nay đã mười ba, bắt đầu tự mình chấp chính. Gương mặt trứng ngỗng trẻ con dần dần mất đi vẻ tròn trịa, cằm dần nhọn hơn, mặt mũi cực kỳ sắc nét, nếu thoa phấn, môi tô son đỏ, có thể xinh đẹp đến mức khiến nữ nhân tức giận. Đôi mắt hồn nhiên sáng rực như sao Mai kia tựa như cũng sắc sảo theo độ tuổi, không thể kháng cự, ngày càng sâu lắng khó dò.....

Cùng lúc đó, trong triều đình, Kỳ Kiến Thành cũng bắt đầu dần có dị nghị với việc Thái hậu tham gia chính sự, thậm chí có thời điểm, Kỳ Kiến Thành không kiêng kị gì mà buộc tội nhóm cận thần duy trì Đảng thân vương.

Chuyển biến sau khi Tiểu hoàng đế tự mình chấp chính đương nhiên không gạt được tai mắt của Thái hậu, ngặt nỗi không thể làm trái quy định của tổ tiên, bà chỉ đành oán hận dậm chân thúc giục bề tôi đang đẩy nhanh tốc độ, đừng để tiểu hoàng đế có cơ hội ngồi vững trên ngai vàng.

Giờ khắc này Vạn Dực có chút hiểu được dụng ý của tân đế khi cho triệu kiến y.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Sau khi vào điện, y nhìn không chớp mắt, véo áo cúi lạy.

Tân đế lại không cho y đứng dậy, Vạn Dực cúi mắt lặng yên quỳ tại chỗ, một lát sau, từ trên ngai rồng truyền đến một loạt tiếng quần áo sột soạt..... Một đôi giày rồng màu vàng sáng từ từ đi về phía y.

“Vạn Lang.” Bàn tay hơi lạnh trượt đến cầm y, nhẹ nhàng nâng mặt y lên.

Vạn Dực mặt mày nhú chặt, gắng tự dè nén một lát, cố hết sức thư giãn gương mặt bị tân đế kéo căng, thuận theo mà ngẩng mặt.....

“Núi có Phù Tô, ao còn sen thắm.....” Tân đế tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt nơi tay, miệng đột nhiên quát to, “Vạn khanh.”

Từ ‘Khanh’ này, đa phần chỉ những quan thần quyền cao chức trọng hoặc được hoàng đế nể trọng, mới có thể được hưởng.

Vạn Dực vừa nghe đến từ này, liền biết không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên, tân đế tiếp tục nói, “Năm đó ở Quốc Tử Giám, tuổi còn nhỏ mà ngươi đã cùng Vương huynh được xưng là ‘Thái Học song bích’, nay Vạn khanh đã trưởng thành, càng thêm xinh đẹp..... Chẳng trách, Vương huynh luôn mắt cao hơn đầu cũng nghiêng ngả vì khanh.”

Triều Đại Chu yêu thích mỹ nam thuộc dạng mềm mại âm nhu, mấy năm nay Tề vương điện hạ chạy tới biên cương rèn luyện, dáng vẻ nhỏ nhắn vốn vô cùng tuần tú dần trưởng thành mạnh mẽ đương cương, đương nhiên có chút lệch khỏi phạm vi thẩm mỹ của đại chúng.

Đương nhiên, Tề vương điện hạ vẫn tuần tú như trước, chẳng qua so sánh với dung mạo ngày càng tươi đẹp kinh người của Vạn Lang, Vạn Lang càng phù hợp với hình tượng mỹ nam âm nhu, đương nhiên thắng một bậc.

Vạn Dực nghe tân đế nói xong, đơ mặt ㄟ không nói gì, quyết lấy tĩnh chế động, duy trì im lặng.

Tân đế vẫn không nhanh không chậm, “Vạn khanh, có nguyện san sẻ lo toan cùng trẫm? Đã nhàn nhả ở Hàn Lâm viện một năm rồi, có phải cũng nên để trẫm nhìn thấy giá trị của ngươi rồi không?”

Trán Vạn Dực tuôn đầy vệt đen.= =#

Cầm thú quá mà! Cái gì mà nhàn nhã một năm? Một năm qua y từng rảnh lúc nào sao? Có hả, có hả? Làm thêm hằng đêm còn không được trợ cấp lương bổng kia!

“Voi khanh, hình như Vương huynh rất mê muội.....” Tần đế đột nhiên chậm rãi cúi người đến gần Vạn Dực, Vạn Dực không né không tránh, vẫn duy trì tư thế nhắm mắt giữa đầu, đến khoảng cách gần mặt y một tấc tần đế mới khó khăn dừng lại, ánh mắt chợt như mang chút mờ lung, ngón trỏ dò xét đi xuống theo cái cổ thon dài ngẩng cao của Vạn Dực, nhẹ nhàng vuốt ve, vì tư thế này mà trái khế càng nổi lên, thấp giọng thì thào, “Đáng tiếc khanh là nam tử, nếu là nữ tử, e rằng trăm cũng không thể cam đoan.....là có không chế được không.....”

Vạn Dực lớn mặt giương mắt nhìn hấn ta, mỉm cười lui mặt về sau, thoát khỏi bàn tay tần đế, miệng nói, “Không thể khiến bệ hạ toại nguyện, vì thần cảm thấy tiếc nuối sâu sắc.”

Tần đế như chợt hoàn hồn, rồi bật cười, trực tiếp nói rõ ý đồ triệu y vào cung, “Vạn Lang ơi Vạn Lang, kể mỹ nhân xưa, nếu ngươi tận lực thực hiện, e là thế gian này không mấy ai có thể tránh được. Lại xét tổ tiên Vạn gia trước đây, việc này cũng không hiếm.”

Chẳng lẽ tần đế cũng xem y như người ông là loi được xưng là “Mỹ nhân đứng đầu Thiên hạ”, danh tiếng như sấm bên tai kia?

Vạn Dực nhú mày, trung vẻ mặt khiếp sợ khó tin, “Bệ hạ muốn vi thần..... Bán sắc? Sắc - dụ Tề vương?”

Tần đế cũng không ngại mất mặt, vô si gật đầu, không thèm lảng tránh nói, “Vạn khanh, sau khi mọi việc thành công, chắc chắn trăm sẽ bồi thường cho sự hy sinh của ngươi, sẽ trọng thưởng.”

Vạn Dực..... Vạn Dực còn có gì để nói đây, quân muốn thần chết thần không thể không chết. Chi đành bất đắc dĩ thu hồi vẻ khiếp sợ, thay bằng vẻ mặt hết can đảm, “Thần..... Tuân chỉ.”

Tần đế thấy y như thế, một lòng gan vàng dạ sắt như thế, hiếm khi lộ ra chút đồng tình, vỗ vỗ vai Vạn Dực, “Việc này chỉ được thành không được bại, trăm đã có sắp xếp, khi thời cơ đến, sẽ sai người gặp ngươi.”

“..... Vi thần.” Vạn Dực xóa nhanh vẻ mặt thất vọng, chết lặng đổi thành vẻ mặt cảm động đến rơi nước mắt --

“Vi thần tạ chủ long ân.”[͡° ^ ͜°]

Ngày xuất phát, xe Tề vương chạy ở phía trước, ba vị quan viên còn lại ở phía sau.

Bởi vì chức vụ của Vạn Dực là biên tu của Hàn Lâm, nghĩa cũng như tên, thân phận tương đương với quan chép sử, chịu trách nhiệm ghi lại quá trình cứu trợ thiên tai. Bởi vậy y không còn lựa chọn nào khác, cùng nhân vật chính Tề vương điện hạ cứu trợ thiên tai lần này, được sắp xếp ngồi cùng một xe.

Khi Vạn Dực vén rèm bước vào, Tề vương điện hạ đang ngồi lau kiếm, đưa lưng về phía hấn.

Vạn Dực tự giác ngồi xuống vị trí cách hấn xa nhất..... Để tránh việc điện hạ khản trương quá độ, lỡ tay chợt một lỗ trên mình y.

Sau khi Vạn Lang vào cửa, Tề vương điện hạ vẫn như cũ không nhúc nhích tấm lưng thẳng tắp, tiếp tục động tác chơi đùa lau kiếm.

Vạn Dực chỉ thân nhiên liếc mắt một cái, liền dựa lưng vào thùng xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Tề vương điện hạ bóp cổ tay, sau khi lau thanh kiếm bóng loáng từ đầu đến cuối kém chút là phai luôn màu, cũng vẫn ghen không ra một câu nào.

Tề vương điện hạ thấy mình ngờ ngốc vô cùng, ảo não bỏ kiếm, buồn bực ra ngoài cưỡi ngựa.

Sau sự việc đối mặt tỏ bày kia, hấn cũng không biết mình nên lấy loại hình tượng nào mà đối mặt với y. Vừa chua xót, vừa lúng túng, còn ản chứa vài phần xấu hổ đối với hành vi không khống chế được ngày hôm đó.

Tề vương điện hạ do dự, nên dứt khoát ngã bài, giải quyết hết một lần? Hay vẫn nên giả vờ không có việc gì, lui về vị trí an toàn.

Việc rối rắm này, liền từ kinh thành rối rắm đến vùng ranh giới, Tề vương điện hạ ghen không thành lời, lại luyến tiếc không rời xe. Vì thế bầu không khí nơi này, nặng nề khác thường, hai người luôn ngồi đối mặt, miệng kín như bưng, im ắng ngẩn ngơ cả ngày.

Đến ngày thứ hai mươi, rốt cuộc xe chỉ cách ranh giới Tây quận nửa ngày đường. Dọc đường thấy nạn dân càng ngày càng nhiều, kết bè kết đội ngồi nằm đầy hai bên đường.

Vừa đến buổi trưa, mọi người đứng dưới tàng cây, bắt tay chuẩn bị bữa trưa.

Trong thùng xe, Vạn Dực vẫn như cũ nhắm mắt dưỡng thần, không quan tâm đến Tề vương đang muốn nói lại thôi, một khắc sau, tiểu thị kéo mở cửa xe, hai tay kính cẩn dâng bữa trưa.

Vạn Dực mở mắt ra, khi định cúi người tiếp nhận, trước mắt chợt tối sầm, sau một trận trời đất quay cuồng, liền phát hiện mình đang bị Tề vương điện hạ đặt ở dưới người?!

Giờ phút này, Tề vương một tay đặt bên hông, cong một chân, kiếm đã tuốt vỏ, trên mặt lộ sát khí!

Vạn Dực ngẩn ra, tiểu thị vốn đang kính cẩn cúi đầu đứng một bên bỗng dung ngã thẳng về phía trước, đầu của gã tựa vào cạnh chân hắn, sau lưng lại cắm mũi tên nhỏ dài khoảng một gang tay --

Kỳ Kiến Ngọc theo bản năng một tay kéo Vạn Dực bảo vệ sau người, vững vàng dùng thân mình ngăn trở, trường kiếm nơi tay phải vung ngang, ánh mắt ngay lập tức trở nên sắc sảo, “Phía trước có thích khách đánh bất ngờ --”

Chỉ một tiếng cảnh báo, trong phút chốc, giọng nói kiên cường của võ tướng bỗng nhiên mềm mại hẳn, rốt cuộc Tề vương điện hạ cũng phun ra cái tên mà bản thân đã âm thầm gọi trăm ngàn lần, “..... Vạn Lang, người theo sát ta, ta sẽ bảo vệ người.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 7

Đuổi theo ra khỏi xe, mới biết chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi không đến nửa chén trà, tất cả thị vệ bên ngoài, đã ngã ngổn ngang.

Từng vết máu lớn phun tung toé trên vách xe, khi xuống xe, tay áo thư sinh màu trắng của Vạn Dực vô ý phát qua vết máu, y bất giác nhũn mảy, sau khi Tề vương điện hạ phát hiện, sạch sẽ lau sạch vùng kiếm cắt đứt tay áo nhuộm máu của y --

Đoạn tụ..... (~ cắt tay áo ~ gay)

Đến khi tay áo trắng bạc rơi xuống bụi cỏ, hai người không hẹn mà cùng ngó ra.

Tề vương điện hạ phản ứng cực nhanh, một tay cời áo khoác ngoài của mình, xoay tay phủ lên người Vạn Dực, che lại cánh tay trơn bóng như ngọc bị lộ ra của y.

Kỳ Kiến Ngọc cũng không thể giải thích nguyên nhân, chỉ là dưới ánh mắt bình tĩnh của hắn, luôn cảm thấy dù chỉ lộ ra chút da thịt cũng đã xúc phạm đến thiếu niên này.

Mà sau khi hắn vung kiếm cắt tay áo.....

Cứ như từ chỗ u minh đang ám chỉ ý trời, lại nhìn Vạn Dực, ánh mắt Tề vương điện hạ dần trở nên kiên định.

Chuyến đi này có tất cả bốn chiếc xe ngựa, xe của Tề vương điện hạ khi trước, bởi vậy sau khi bị tập kích, hai người liền muốn phá vòng vây quay lại phía sau tập hợp cùng người khác, dò xét tình hình.

Dù khi còn niên thiếu Vạn Dực từng tập thuật truy bắt và cận chiến, nhưng chỉ thể thôi, y vẫn chưa có công rèn luyện mặt này.

Nhưng Tề vương điện hạ đã từng được chinh chiến tới luyện, sớm không như trước, chỉ một thanh trường kiếm đã bảo vệ Vạn Dực cẩn thận, huyết khí dọc ngang sát khí đầm đìa.

“Vạn..... Dực.” Lúc này Tề vương điện hạ lại ngược ngờ không gọi ‘Vạn Lang’, so với lời ngược ngờ trong miệng, động tác trên tay Tề vương lại cực kỳ tàn nhẫn.

Vạn Dực đang vung kiếm ngăn trở, nửa đường đột nhiên chém về phía hắn mặt một nhát, không rảnh trả lời.

Nháy mắt tiếp theo, liền thấy cánh tay của thích khách kia bỗng bay xéo ra ngoài, Tề vương điện hạ chợt quay đầu xoay người, trong con ngươi hiện lên ánh mắt tàn độc, hắn hoàn toàn chỉ công không thủ, hung hăng một đường từ vai trái đến thắt lưng phải của thích khách đánh lên Vạn Dực, chém thành hai nửa!

Nửa người đầm máu, Tề vương như một pho tượng thân chết, một tay chặt chẽ nắm chặt Vạn Dực, hung ác và dịu dàng, vào thời khắc này lại cùng tồn tại.

Thích khách trước mặt dày đặc, tựa như chẳng có điểm cuối, Vạn Dực bình tĩnh phán đoán tình thế, “Điện hạ, chúng ta lên xe trước, vẫn còn hai con ngựa.....” Nếu cứ tiếp tục phá vây e sẽ rơi vào vòng vây của thích khách, dù võ nghệ của Tề vương có cao cường hơn đi nữa, cũng không chống nổi chiến thuật biển người này.

Kỳ Kiến Ngọc gật đầu, liên tục che chở y, một lần nữa chém giết mở đường máu quay về xe ngựa.

“Điện hạ!” Vạn Dực kéo Tề vương đang định lên xe ngựa, vòng ra đầu xe, một kiếm chặt đứt dây cương.

Xe ngựa là mục tiêu quá lớn, không linh hoạt bằng cưỡi ngựa.

Tề vương hiểu ý yểm trợ cho y, đợi y chặt đứt dây cương của hai con ngựa, Vạn Dực nhanh chóng nhảy lên ngựa, Tề vương điện hạ cũng theo sát phía sau, nhảy lên một con ngựa màu đỏ khác, hai chân kẹp thân ngựa, con ngựa cất bước hơi chậm một chút.

Tề vương điện hạ khẽ rủa một tiếng, không chút nào thương hương tiếc ngọc rút kiếm đâm vào mông ngựa --

Cảm nhận mùi vị bạo hoa cúc kia!

Hồng mã thoảng chốc hí dài một tiếng, rớt cuộc tung vó chạy như điên.

Không hổ là Tề vương, ngay cả ngựa kéo xe cũng dùng ngựa tốt khó tìm.

Một canh giờ đầu tiên vẫn có thể nghe được tiếng vó ngựa lộc cộc đuổi sát phía sau, lúc trăng treo ngọn liễu, khi hai người dừng trước một ngôi miếu hoang, truy binh đã sớm bị vứt xa không thấy bóng.....

Tề vương thất dây buộc ngựa vào cành cây thấp trước miếu, bước nhanh đuổi theo Vạn Dực, “Nơi này rừng núi hoang vắng, cẩn thận vẫn hơn.”

Y ngoái đầu nhìn lại cười, “Vạn Dực đương nhiên sẽ thật cẩn thận.”

Trên người y khoác duệ tạt Kỳ lân nhũ đỏ bạc rộng thùng thình của Tề vương, ai chẳng biết Vạn Lang thích trắng, đây là lần đầu tiên Kỳ Kiến Ngọc nhìn thấy Vạn Dực khoác áo đỏ.

Y cúi đầu khép mắt, lông mi thật dài che giấu ánh mắt y, trong lúc trốn chạy không biết buộc tóc đã tuột ra khi nào, mái tóc đen nhánh mềm mại xõa dài trên áo đỏ, tản ra sự hùng dũng và quyến rũ không ngờ.....

-- Lúc này chỉ có hai người chúng ta.

Ý thức được điểm này, trái tim Tề vương điện hạ lại bắt đầu không khống chế được mà đập loạn, hấn vội dời mắt, ho nhẹ một tiếng che giấu, ngẩng đầu lên đẩy cửa bước vào trước --

Cùng với một tiếng “cọt kẹt” đè nén, cửa miếu sơn đỏ đã bong ra từng mảng hoàn toàn bị mở ra.....

“Ai, khụ khụ, là ai.....”

Giọng nói thuộc về nữ tử trẻ tuổi kinh hoàng truyền ra từ trong miếu.

Tề vương điện hạ thất vọng xụ khóe miệng, thì ra bên trong có người.

Vạn Dực theo sau tiến vào, sắc trời đã hoàn toàn tối, trước khi vào cửa hai người đã lấy mỗi lửa đốt nhánh cây làm thành ngọn đuốc đơn giản, soi ánh lửa chiếu sáng miếu nhỏ âm u, sau khi tuần tra một vòng, mới phát hiện một thân thể nhỏ gầy quần áo lam lũ dưới bệ thờ.

Khi bị ánh lửa chiếu vào mắt, nữ tử kêu lên sợ hãi, liêu chết lui người, cuống quýt nâng tay trái nghiêng đầu che ánh sáng.

Tề vương điện hạ cả người đầm máu vừa mới đến gần một bước, nữ tử lập tức phát ra tiếng thét chói tai cao quãng tám, không ngừng cố gắng chui nhanh vào dưới bệ thờ.

Vạn Dực giữ chặt hấn, nhẹ nhàng lắc đầu, rồi sau đó lộ ra tươi cười âm áp thân thiện, chậm rãi đến gần, “Cô nương, tại hạ và người bạn này không ác ý, đừng hốt hoảng.....”

Ánh lửa soi sáng gương mặt dịu dàng như ngọc của thiếu niên đang ân cần trò chuyện, lộ ra thiện ý vô cùng, nữ tử dần yên tĩnh lại, rớt cuộc, sau nửa canh giờ nàng ta mới chậm rãi nhô đầu ra khỏi bệ thờ, vừa che miệng ho sặc sụa, vừa cố hết sức nói, “Các người..... Khụ khụ, muốn hỏi..... Muốn hỏi điều gì?”

Ánh lửa màu da cam soi rõ vết bầm đỏ sẫm dưới hàm và sau gáy nàng ta, mơ hồ có thể nhìn thấy chỗ miệng mấy vết thương gần đó có dấu vết thối rữa.....

Kỳ Kiến Ngọc thoảng chốc hít mạnh một hơi, bước nhanh đến kéo lấy Vạn Dực, ngăn hai người ra xa.

“Bệnh dịch..... Là bệnh dịch!”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hồ! Gian Thần Lộng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 8

Lũ lụt qua đi, đáng sợ nhất chính là bệnh dịch.

Bởi vì tin tức lũ lụt bị giấu giếm, không có viện trợ lại thiếu thầy thuốc chữa trị, Tây quận bị quan sai phong tỏa cách ly, tựa như địa ngục trần gian.

Có thể trốn, đều đã trốn hết, còn ở lại trong vùng Tây quận, đều là người già phụ nữ và trẻ em bệnh yếu khó di chuyển.

Đầu tiên chỉ có một vài xác chết bị gom lại đặt bên đường, sau khi phơi thây hoang dã mấy ngày, ruồi muỗi bầu vào, rắn chuột tràn lan.

Không quá lâu sau, ngay cả chuột cũng chết, chuột chết được vài ngày, người liền chết như ngã rạ.

Bệnh dịch bùng nổ với tốc độ cực nhanh, đợi khi dân chạy nạn ở Tây quận có phản ứng, muốn trốn, đã không kịp, người chết trên đường chạy trốn rải rác khắp nơi.

Sao Kỳ Kiến Ngọc không biết sự tàn khốc của bệnh dịch, nghĩ đến vừa rồi Vạn Dực còn gần gũi khuy gối nói chuyện với nàng ta, đáy lòng hẳn liền không tự chủ được mà trầm xuống.

Hai người mở lớn cửa miếu, che miệng mũi đứng nơi thông gió, không dám bước vào trong.

Nữ tử lấy tay áo che mặt, khóc lóc thảm thiết, “Trời trút..... trời trút bệnh dịch, ngày phát đêm vong. Chỉ trong vòng một đêm..... bước vào cổng liền chẳng thể sống sót bước ra..... Hai vị công tử còn muốn đến Tây quận chịu chết sao.”

Kỳ Kiến Ngọc siết chặt nắm tay, nghiêng đầu nhìn về phía Vạn Dực, không nói một lời.

“Điện hạ, sợ ư?” Vạn Dực nói.

Kỳ Kiến Ngọc bình tĩnh nhìn y, nói, “Vạn Dực..... Ngươi không ư.”

Vạn Dực nghiêng mặt đi, không đáp lại.

Nữ tử kia không sống được qua đêm, một lúc lâu sau nàng ta ho sặc sụa, phun ra từng ngụm đàm đầy máu, toàn thân biến tím rồi suy yếu mà chết.....

Vạn Dực ném cây đuốc vào trong miếu, Kỳ Kiến Ngọc tháo dây cương của một con ngựa, đuổi cho chạy theo hướng khác để xóa dấu vết.

Hai người đứng nhìn miếu hoang bị ngọn lửa dần nuốt sạch, Kỳ Kiến Ngọc lại chặt bỏ một nhánh cây sum xuê, cột chặt vào đuôi ngựa, “Vạn Dực, chúng ta vẫn nên thừa dịp trời đêm mà chạy đi thôi.”

Vạn Dực quay đầu nhìn hẳn một cái, không chút do dự xoay người lên ngựa.

Từ mấy lời ‘Ngày phát đêm vong. Chỉ trong vòng một đêm, bước vào cổng liền chẳng thể sống sót bước ra’ trong miệng nàng ta liền biết, trận bệnh dịch này lây lan rất mạnh, tốc độ phát bệnh cũng cực mau.

Mặc kệ vừa rồi có khả năng bị lây bệnh hay không, y không thể, cũng tuyệt đối không cho phép bản thân, vừa ra trận còn chưa chiến thắng đã chết không có ý nghĩa gì ở đây.

Về phần Tề vương điện hạ.....

Chỉ có thể than đáng tiếc, nếu y thật sự nhiễm bệnh, vậy để hẳn làm bạn một đoạn đường đi.

.....

Mặt nghiêm của Tề vương điện hạ khẽ nựng nựng, xoay người ngồi sát phía sau Vạn Dực, hai chân thúc vào bụng ngựa, con ngựa đồ hí dài một tiếng, trong bóng đêm mờ mịt sải chân chạy như điên, nhánh cây sau đuôi ngựa phẩy “sàn sạt”, quét lên đường xóa đi dấu vó ngựa.

Trong bóng đêm, đom đóm bay lượn quanh những cây cối thấp bé, tựa như các vì sao lặng lẽ buông xuống nhân gian.

Ước chừng đến canh bốn, chạy suốt hơn nửa đêm, hai người mới dừng ngựa, nghỉ ngơi một lát.

“Ta đi trước tìm chút cành khô cỏ khô.” Vạn Dực sắc môi tím tái, tóc và vạt áo bị sương sớm cùng mồ hôi thấm ướt, gió đêm thổi suốt dọc đường, y cảm thấy đầu của mình cũng bắt đầu có chút choáng váng.

Tề vương điện hạ theo hai bước, “Rời đi hơi xa, cẩn thận một chút.”

Vạn Dực gạt đầu, vén tay áo để quý giá lên, cẩn thận tìm kiếm ở cửa rừng.

Tề vương điện hạ buộc ngựa, sau khi dò xét khắp xung quanh, cũng đến giúp Vạn Dực một tay. Không bao lâu sau, hai cái đệm cỏ chưa thể nói là khéo

léo, nhưng cũng có thể miễn cưỡng được thông qua, liền như vậy mà thành hình.

Kỳ Kiến Ngọc nhóm lửa, nhìn về phía Vạn Dực, “Chạy lâu như vậy, người có đói bụng không?”

Vạn Dực cách ngọn lửa, cười nói, “Là điện hạ đói bụng ấy chứ.”

Kỳ Kiến Ngọc ngượng ngừng sờ sờ mũi, giống như ảo thuật, từ phía sau lấy ra một con thỏ mập, ném cho Vạn Dực, “Vừa rồi dò xét xung quanh liền tiện tay bắt lấy, hẳn là đủ cho chúng ta một bữa no nê.”

Vạn Dực theo bản năng đón lấy con thỏ, sừng sốt một chút, túm con thỏ mập lông xù ngơ ngác cùng nó hai mặt nhìn nhau.

Nói thực ra, từ nhỏ y sống an nhàn sung sướng, nếu giao cho y chút việc dân việc nước thì còn được, chứ việc..... đun nấu này, y thực sự không biết gì cả.

Rốt cuộc Kỳ Kiến Ngọc cũng nhìn ra Vạn Lang giỏi về lục nghệ cũng có bộ dáng ngơ ngốc trăm năm khó gặp, hẳn tâm tình tốt đoạt lại con thỏ, gấp không thể chờ tỏ rõ ưu điểm với người trong lòng, “Không sao, xem bốn vương đây!”

Năm đó hành quân đánh giặc ở biên cương, ăn uống nơi hoang dã thực ra chính là sở trường của quân đội.

Tề vương điện hạ lưu loát cắt yếm hầu, lấy máu, mổ bụng, đắp bùn, thổi lửa nướng thịt thỏ.

Đến khi mọi việc xong xuôi, Kỳ Kiến Ngọc xé một cái chân thỏ to nóng hổi, dùng lá cây lau sạch, nâng gương mặt lem nhem như mèo hoa lên, cẩn thận đưa cho Vạn Dực, “Người thử mùi vị xem!”

Vạn Dực đón lấy cái chân thỏ, dưới ánh mắt ân cần của hắn, cắn một miếng, “Ừm, mùi vị thật không tệ.”

Mặt Kỳ Kiến Ngọc sáng ngời, đắc ý tranh công, “Bốn vương mọi thứ tinh thông, đâu cần phải nói.”

Vạn Dực lộ ý cười, “Điện hạ đương nhiên oai hùng nhất rồi.”

Đáy lòng Kỳ Kiến Ngọc ngọt ngào, cúi đầu chia con thỏ thành hai phần, phần cho Vạn Dực gần gấp hai mình. Dưới ánh lửa, trên mặt hắn như được từng nhát dao thời gian gọt bỏ vẻ thiếu niên lông bông, trước mắt y, ánh mắt trộn lẫn chút ngượng ngừng xấu hổ và kiên định của nam nhân, nhiệt tình mà tinh khiết kia, cực động lòng người.....

Vạn Dực một tay chống cằm, dưới ánh mắt nóng như ngọn lửa này, hắn không nhìn được mà khẽ nghiêng sang một bên.

Tề vương điện hạ thực ngoan, nuôi hắn đại khái cũng như nuôi một con mèo lớn vừa nhiệt tình vừa kiêu ngạo..... Nếu hắn bằng lòng để y nuôi.

Trong bóng tối, Ánh Nhất số khổ bốn ba cả đêm nhìn không được khẽ than một tiếng: Đa tình tự cổ luôn ôm hận, nỗi hận liên miên chẳng thể dừng.....

Khi Vạn Dực lại mở mắt ra, một giọt nước trong veo theo mi gầy rơi khỏi mắt y.

Ngực có chút khó chịu vì hít thở không thông, đầu càng thêm choáng váng.

“Người tỉnh rồi ư?” Kỳ Kiến Ngọc nhú chặt mày, thấy y muốn ngồi dậy, vói tay đè y xuống, “Cảm thấy thế nào? Hay vẫn..... nghỉ thêm một lát đi.”

Lúc này Vạn Dực mới phát hiện trời đã sáng choang, vàng dương chói lọi đã sớm rời khỏi trời đông chiếu lên người y, trán như bị lửa thiêu, y thờ hốt hốt nặng nhọc, tránh khỏi tay của Tề vương điện hạ, cố hết sức ngồi dậy, “Ta bị sao thế.....”

Nói còn chưa dứt, cổ họng bỗng dung ngứa ngáy, Vạn Dực nhìn không được che miệng ho ra tiếng --

Tề vương hoàn toàn biến sắc.

..... Trời trút bệnh dịch, ngày phát đêm vong.

Tám chữ này như xiềng xích nặng nề, giữ chặt lấy hai người, nhất thời hai người không nói một lời, chỉ còn lại tiếng ho dần nén đứt quãng, không khí trở nên nghiêm trọng.

Chẳng lẽ..... Vẫn bị nhiễm bệnh.

Kỳ Kiến Ngọc đột nhiên đứng dậy, cố gắng thoải mái nói, “Chắc chắn là do tối qua chạy suốt một đêm, thân thể Vạn Dực người mỏng manh, mới nhiễm lạnh, bốn vương sẽ đến thành trấn gần nhất tìm thầy thuốc.”

Sắc mặt Vạn Dực tái nhợt, không còn sức động dậy, trong đầu ong ong như sấm.

Mặc dù trí tuệ khiếp người, hắn cũng chỉ là một người trẻ tuổi, sau khi chính mắt nhìn thấy bộ dạng thảm thương của người nhiễm bệnh, lo lắng chất chứa trong lòng ngay lúc này liền bùng phát.....

Đối lập với ảm áp nhẹ nhàng trước khi ngủ là tin dữ sau khi tỉnh táo, Vạn Dực kỳ thật cũng chỉ là thiếu nữ vừa tròn mười sáu, tình cảm dần nén nhiều năm, gần như khó có thể thừa nhận.

“Người ở đây chờ ta, ta sẽ quay lại nhanh thôi!” Kỳ Kiến Ngọc tháo dây cương, đồ ngẫu mắt, đêm qua giống như một cảnh đẹp trong mơ, lần đầu tiên y nhẹ nhàng gần gũi cười nói với hần như vậy, sáng sớm khi tỉnh lại, hần gọi Vạn Dực lại không dậy nổi, trong lòng hần liền hoảng loạn không thôi.

Trước khi lên ngựa Kỳ Kiến Ngọc lại liếc mắt nhìn Vạn Dực, cắn răng một cái, quay trở lại, “Không được, ta lo lắng, người vẫn nên cùng đi với ta thôi.”

Vạn Dực lắc đầu, “Điện hạ..... Khụ khụ, biết rõ thời khắc này Vạn Dực khó có thể lên đường, chắc chắn sẽ làm chậm trễ hành trình..... Cũng sẽ, làm phiền điện hạ.....”

Nói những lời này ra, với tính tình của Tề vương, nhất định sẽ không bỏ rơi y.

Kỳ Kiến Ngọc mím chặt môi, lập tức bế thiếu niên xinh đẹp gầy gò bệnh yếu này lên ngựa, dùng sức vung dây cương, “Giá --”

Đây là người mà lần đầu tiên hần động lòng.....

Hần không cho phép, tuyệt không cho phép bọn họ cứ thế mà chấm dứt, tan thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 9

Tiếng vó ngựa lộp cộp buồn tẻ là bạn đường duy nhất của hần.

Bởi vì Vạn Dực mang bệnh, dọc đường đi, Tề vương điện hạ luôn quan tâm đến sức khỏe của y, không dám phóng ngựa chạy như điên, hành trình của hai người khó tránh việc bị trì hoãn.

Chạy suốt một ngày đường, Kỳ Kiến Ngọc nhìn xa về phía trước, vẫn như cũ không nhìn thấy bóng dáng thành trấn. Thiếu niên trước ngực nóng hầm hập, mặt trắng như tờ giấy, mê man tựa vào lòng hần.

Đây là lần đầu tiên y không hề chống cự chủ động tựa vào lòng hần..... Có lẽ cũng là một lần duy nhất.

Lòng Kỳ Kiến Ngọc vừa ngọt ngào vừa khổ sở, đau lòng một tay ôm chặt Vạn Dực thêm vài phần.

Cảm thấy trước khi trời tối vẫn không kịp vào thành, Kỳ Kiến Ngọc đột nhiên nhớ lại mấy lời khi đi theo quân y năm đó: Bệnh dịch đa số độc vì nóng, khô nóng lại lan nhanh, nếu phát bệnh đột ngột tại nơi hoang dã, quan trọng nhất là phải hạ nhiệt giải độc, giúp máu lưu thông.

Bằng trí nhớ của hần, chỉ mơ hồ nhớ rõ hai, ba vị thảo dược hạ nhiệt, ngẩng đầu nhìn về phía trời tây, vầng dương đang dần xuống núi

Hần dùng lực kéo dây cương, dừng lại trước một sườn núi nhỏ, thật cẩn thận ôm Vạn Dực xuống ngựa.

“Vạn Dực, người nghỉ ngơi ở đây trước đã, ta thừa dịp trước khi trời tối đi hái vài nhánh thảo dược, tuy không thể cam đoan là có hiệu quả hay không, nhưng được tính ôn hòa, có ích không có hại, sẽ không tổn hại thân thể.”

Vạn Dực suy yếu gật đầu, y được xếp nằm dưới tán một gốc cây cao to, quanh mình lại được Kỳ Kiến Ngọc cẩn thận đào sẵn vài cạm bẫy.

Thấy không còn mấy thời gian nữa, Tề vương điện hạ mới cẩn thận từng bước, đi hái thuốc.

Vạn Dực đợi khi Kỳ Kiến Ngọc đi xa, mới cố hết sức mở mắt ra, miễn cưỡng nâng người dậy.

Áo giáp trong có chút buông lỏng sau mấy ngày liền bốn ba, y cắn răng, cố nâng người, một lần nữa buộc chặt áo giáp trong mềm dẻo, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

Bỗng dưng, từ nhánh cây to trên đỉnh đầu y xuất hiện một bóng đen.

Ảnh Nhất hoàn mỹ hòa mình vào bóng cây, nếu hần ta không chủ động hiện thân, e là ai cũng không thể phát hiện dưới bóng cây thưa thớt này vẫn có thể che giấu một người cao lớn.

“Công tử!” Ảnh Nhất từ trên cây vội vàng nhảy xuống, thân là ảnh vệ, phải vĩnh viễn lẻ loi chiến đấu một mình, đương nhiên có hiểu biết về y thuật. Từ một nơi bí mật gần đó, hần ta đã chờ đủ lâu, rốt cuộc cũng đợi được Tề vương chương mất biến mất, mới nắm chặt cơ hội hiện thân.

Lúc hán ta tới gần Vạn Dực cố sức quay đầu, “Che miệng mũi trước đi đã.”

Ảnh Nhất sững sốt, rồi sau đó quỳ một gối xuống, đầu gối lê mấy bước bên người Vạn Dực, không chút kiêng kỵ nắm lấy bàn tay trái mềm oặt của y trên mặt đất, tập trung bắt mạch, “Công tử đừng suy nghĩ nhiều, nếu công tử có gì bất trắc, thuộc hạ sẽ lấy đầu tạ tội.”

Vạn Dực lặng thinh, thần nhiên nói, “Nếu ta chết, sẽ coi bỏ được trôi buột suốt đời của ngươi, tương lai bất cứ lúc nào..... ta mất, ngươi liền tự mình rời đi, cưới vợ sinh con, sống những ngày yên ổn, về phần trưởng lão ta sẽ để lại thư nói rõ.”

Ảnh Nhất nghiêm túc ngắt đầu, trung thành kiên định nói, “Cả thân thể và tâm lòng của thuộc hạ đều thuộc về công tử!”

Khi chết mới biết người tri kỉ. Hán ta chưa bao giờ cảm thấy cùng sống chết với công tử có cái gì không tốt.

Dù bị bệnh thất điên bát đảo, Vạn Dực nghe xong lời Ảnh Nhất tuyên thệ vẫn không nhịn được phì cười, “Được rồi, vậy sau này nếu ta cô độc cả đời, có lẽ vẫn còn có Ảnh Nhất làm bạn.”

Ảnh Nhất nghe vậy quá sợ hãi, “Công, công, công tử có ý gì? Thuộc, thuộc hạ chỉ kính trọng khâm phục công tử từ đáy lòng, không có ý ngưỡng mộ khinh nhờn gì cả. Công tử trăm ngàn lần đừng hiểu lầm.....” Kỳ thật hán ta vẫn chỉ yêu nữ nhân đó TAT

Vạn Dực thờ nhẹ một hơi, vẫn còn cố sức trêu đùa, “Không phải ngươi vừa nói, thể xác và tinh thần của ngươi đều thuộc về ta sao?”

Ảnh Nhất thật cẩn thận nói, “..... Khâm phục và ngưỡng mộ là hai việc khác nhau.....”

Vạn Dực còn muốn nói thêm, đột nhiên Ảnh Nhất bỗng nhảy bật dậy, mừng như điên rống một tiếng, “Công tử!”

Vạn Dực nhìn về phía hán ta.

Ảnh Nhất lập tức như đang moi tiền, không ngừng tìm trong lòng ngực, trong tay áo, trong ống chân, lấy ra một lọ thuốc viên --

“Công tử! Ngài chưa nhiễm bệnh dịch! Chỉ bị phong hàn!”

Khi Kỳ Kiến Ngọc đập ánh chiều tà trở về dưới bóng cây to, đột nhiên cảm thấy không khí bỗng trở nên kỳ diệu tựa như thoải mái hơn rất nhiều.

Chưa kịp nghĩ suy, hán nhìn thấy Vạn Dực định đứng dậy, lại uest oải không còn sức lực, liền cuống quýt chạy đến dìu y, “Vạn Lang, ngươi có sao không? Có phải đang khó chịu ở đâu không? Ngươi đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm xuống bla bla.....”

Vạn Dực quay đầu đi, miệng khẽ khụ một tiếng, khách sáo nói, “Ta không sao..... Khụ khụ, đa tạ điện hạ quan tâm”

Cánh tay Kỳ Kiến Ngọc đang đặt trên vai y cứng lại, lòng tự trọng cao ngạo lại bị khoét một lỗ lớn, tay kia buông rồi siết, siết lại buông, cuối cùng chỉ nói, “Bổn vương..... Đi sắc thuốc. Ngươi đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt đi đã.”

Thiếu niên cũng không cho hán trốn tránh, khi hán định rời đi, liền túm lấy góc áo hán, ngắt đầu lên, khoe mắt ửng đỏ không chớp một cái nhìn hán, “Điện hạ..... Tội gì điện hạ phải mạo hiểm lớn như thế vì Vạn Dực? Việc người cần phải làm, chính là để ta lại, trở về thành trước.”

Trên cây Ảnh Nhất nhìn thấy công tử bày ra bộ dạng dịu dàng bị thương động lòng người đó, lòng bàn chân vô ý trượt một cái, thiếu chút nữa từ trên cây ngã xuống.

Ngất nổi tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, trong mắt Tề vương điện hạ, đây chính là độc dược trí mạng không thể nghi ngờ, một chiêu thấy máu.

Hán lấp ba lấp bắp nói, “Ta..... Bổn vương chỉ tiện tay cứu ngươi thôi.”

“Điện hạ, có phải có phải với Vạn Dực, vẫn như trước đây.....” Vạn Dực nghiêng mặt, vành tai ửng đỏ, giống như khó có thể mở miệng.

Tim Kỳ Kiến Ngọc thoáng chốc đập như điên, đầu loạn như tương xay, “Bổn vương..... Chính là.....”

Ảnh Nhất một tay che mặt, không đành lòng xem tiếp --

Haizz, Tề vương điện hạ, hiện tại nhìn ngài giống như một cô gái hoài xuân.

Vạn Dực ngưng ngưng đủ rồi, trực tiếp nói thẳng, “Điện hạ..... Còn thích Vạn Dực sao?”

Kỳ Kiến Ngọc chân tay luống cuống duy trì tư thế đứng thẳng bất động, cả người nóng rực, thật lâu, cuối cùng hán vẫn thành thực thuận theo lòng mình, khẽ gật nhẹ đầu đến mức khó có thể nhận ra.

Vạn Dực cúi đầu nói, “..... Vì sao lại thích ta? Vạn Dực trừ bề ngoài, còn có điều gì đáng để điện hạ yêu thương cảm mến?”

Hơn nửa ngày Kỳ Kiến Ngọc mới nghẹn ra một câu, “Bổn vương..... Nếu biết thì tốt rồi.”

Vạn Dực giống như có thêm dũng khí, khẽ ho một tiếng nói thẳng, “Vạn Dực..... Khụ khụ, e là thời gian không còn nhiều, tối nay chỉ muốn nói, câu nói

‘Không có hứng thú với đồng tính’ năm đó, lúc trước là thật, nhưng mà hiện tại.....” Y mập mờ dừng lại, lại nâng lên đôi mắt đã khôi phục bình tĩnh nhìn hần, “Tối nay Vạn Dực nói thẳng, chính là muốn trước khi chết, giải quyết xong nỗi lòng.....”

Mặt Tề vương điện hạ, thoáng chốc từ hồng chuyển trắng, bỗng nhiên ôm lấy y, kiên quyết, “Sẽ không Ngươi sẽ không.”

Mây Vạn Dực nhú lại, nghiêng mặt đi, buồn bã nói, “Điện hạ mau buông ra, cùng cười ngửa cả ngày trời, lòng Vạn Dực đã khó yên, nay vạn lần không thể.....”

Không biết là do gương mặt mỹ nhân nhìn nghiêng mê hoặc tâm tình, hay do ý trong lời y khiến tim hần đau đến mức khó có thể tự điều khiển --

“Bôn vương thật muốn xem thử, dịch bệnh rốt cuộc có dám đánh vào người ta không!”

Kỳ Kiến Ngọc bỗng nắm lấy cái cằm nhọn kia, nâng mặt y lên, cúi đầu dùng sức gặm xuống --

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 10

Có lẽ là do đang bệnh, cả người y vô lực, hàm cắn không chặt, Kỳ Kiến Ngọc gần như không phí sức lực quá lớn, dễ dàng dùng lưỡi đỉnh mở môi y, tham lam chui vào.....

Có lẽ do bị sốt, miệng Vạn Dực nóng bỏng, mềm mại nung nóng lưỡi hần.

Kỳ Kiến Ngọc kim lòng không được mà ôm người trong lòng chặt thêm một ít, gắp thêm một ít, lưỡi không lưu loát, thử nhẹ nhàng va chạm với y

Thiếu niên trong lòng bỗng gãy dựa, hơi thở của y ấm nóng mà dồn dập, kéo theo Tề vương điện hạ, hô hấp cũng loạn rồi tỉnh rồi mù.....

Đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hành vi vô sỉ! -- Lương tâm của Tề vương điện hạ đột nhiên nảy ra.

Chẳng lẽ ngươi muốn trơ mắt nhìn y ôm kiểu thể mỹ thiếp vào lòng? Bây giờ còn chưa đại hôn mà y đã có tiểu thiếp, còn một lúc nạp hai người! Hai người! Nếu không nghĩ cách gài giữ, về sau trong lòng y sẽ càng không có sự tồn tại của ngươi! -- tiểu ác ma nơi đáy lòng Tề vương điện hạ cũng nhảy ra theo, dùng sức bóp tắt chút ánh sáng cuối cùng của lương tâm.

Đây có thể xem là tự bê đá đập chân mình không.

Vạn Dực không làm sao được, nhú chặt mày, muốn nổi giận khiển trách, môi lưỡi lại bị hần giữ chặt chẽ, muốn chống đẩy, cơ thể bệnh yếu đương nhiên khó có thể chống nổi,

Không nói gì vẫy tay đuổi lui Ảnh Nhất, liền thấy Ảnh Nhất che mặt, bộ dạng không nở nhìn, hốt hoảng lui người..... Ngay cả ảnh vệ biết mình phản nam trang, cũng chấn động thật sâu, y thật không biết nên khóc hay cười.

“Điện..... Điện hạ.....” Thật vất vả thừa dịp hần hít thở, gãy dựa nghiêng đầu phun ra đôi lời, Kỳ Kiến Ngọc cũng nhắm hai mắt lại, giả bộ như chẳng nghe chẳng thấy gì, trương ra cái mặt đã chưa chín, hùng hực cúi đầu tiếp tục cắn tới --

Vạn Dực im lặng.... - -

Tròng mắt nhìn gương mặt đỏ thắm gần trong gang tấc, Tề vương điện hạ tựa như thực khản trương, sợ y nghiêm khắc chối từ, lông mi khẽ run, làm thế nào hần cũng không chịu để y mở miệng nói chuyện, gấp gấp siết chặt đôi tay như hận không thể khảm y vào thân thể.

Hần cần y đến vậy, toàn thân đều mãnh liệt tan ra đáng về ‘Thích ngươi, thích ngươi..... Xin đừng từ chối ta.....’.

Tình cảm mãnh liệt như vậy, là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay Vạn Dực được nhận.

Trái tim vốn hừng hờ của y, tĩnh lặng như nước hồ thu, bị vụng về mà mãnh liệt cạy mở, đối mặt với nhiệt tình như thế, Vạn Dực gần như luống cuống.

Y bỗng dưng nhắm hai mắt lại, một lần nữa làm rõ suy nghĩ hỗn loạn

Như vậy không phải tốt lắm sao, vốn chỉ muốn thử tình cảm của Tề vương điện hạ đối với y sâu đậm đến mức nào, có thể cho phép ngày sau sẽ tác động được đến trình độ nào, thậm chí có thể đưa y vào phe cánh của hần không.

Đối với tiểu hoàng đế, cho tới giờ y vẫn không quá yên tâm, cũng vĩnh viễn không có khả năng phục tùng dứt khoát.

Y biết rõ, nay bản thân có thể sinh tồn, tương lai có thể vùng lên, dựa vào chính là việc khống chế Tề vương trong tương lai, bọn họ một bên tốt thì tất cả đều tốt, không thể tổn hại một ai khiến toàn cục đều tổn hại.

Đối với Vạn Dực như cò chưa phát gió lúc này mà nói, bất luận y có tổn hại hay không, địa vị của Tề vương vẫn khó có thể lay động.

Nhưng nếu Tề vương bị tổn hại, y nhất định sẽ phải đứng mũi chịu sào, kẻ biến mất kế tiếp sẽ là y!

Bởi vậy, Tề vương -- phải là quân cò mà y nắm chặt trong tay.

Lần nữa khi Vạn Dực mở mắt ra, trong con ngươi đầy mê mẩn rồi.

Hai tay vốn đặt trên hai vai Tề vương, từ đây đã thành túm.

Kiếp sống ăn chơi trác táng lúc trước, đã quan sát rất nhiều..... kỹ xảo, hôm nay rốt cuộc cũng có đất dùng.

Chỉ thấy Vạn Dực bỗng chốc khẽ cắn cái lưỡi của Tề vương đang bồi hồi trong miệng y --

Sau khi hần bỗng bị đau rứt lưỡi về, Vạn Dực liền tiến tới, hôn hần thật sâu

Kỳ Kiến Ngọc thật không ngờ, thì ra môi lưỡi giao hòa, chính là loại cảm giác này.

Không giống hần mút cắn lung tung, thỉnh thoảng còn đụng đến răng nanh, Kỳ Kiến Ngọc cảm giác được cái lưỡi kích thích thâm nhập trong miệng hần nhẹ lướt qua hàm trên, răng nanh, khe đầy, di chuyển, khiến lưng hần tê dại âm ỷ.

Hần bắt tri bất giác buông bỏ quyền chủ đạo, tùy ý y càng thêm suồng sã đè lấy hần, một tay túm mặt hần, một bàn tay khác đỡ lấy gáy hần, hôn hần hết sức triển miên.

Cái lưỡi ngọt mềm kia quấn lấy hần, sau khi nhẹ nhàng ve vuốt, liền dùng sức mút lấy!

Đầu óc hần thoáng chốc âm âm trống rỗng, xương cột mềm yếu hoàn toàn không chống nổi, thân thể không tự chủ được theo sức lực mãnh mẽ kia, ngã ngửa vào bụi cỏ phía sau, không biết vào lúc nào Vạn Dực đã bao trùm thân thể hần, đè chặt hần, hôn hần đến thất điên bát đảo.....

“Điện hạ.....”

Giữa lúc nụ hôn đôn dập nóng bỏng, Tề vương điện hạ mờ ảo cảm giác được có một bàn tay chui vào trong áo hần, mập mờ, liên tục di chuyển lên xuống.....

“Điện hạ, thoải mái chứ.....”

Cái mặt nghiêm của Kỳ Kiến Ngọc đỏ ửng, nói không ra lời, tuy rằng mơ hồ cảm thấy câu hỏi này có chút không thích hợp, nhưng vào lúc động tình, hần chỉ yên lặng mở miệng phối hợp với động tác của y, thậm chí nhẹ nhàng thay đổi góc độ, cho y càng thuận lợi hôn hần.

Được rồi, Tề vương điện hạ, nguoi chính là thiếu nữ thâm trầm hoài xuân!

“Điện hạ..... Có muốn thoải mái hơn không?”

Lời này mang theo chút mập mờ nào đó, cũng không bỏ qua chút ám chỉ, khiến Tề vương điện hạ đột nhiên tỉnh táo!

Quả nhiên, một tay Vạn Dực đang khẽ đặt trước ngực hần, miệng khẽ trầm giọng nói, “Uất ức điện hạ rồi..... Vạn Dực sẽ chú ý, sẽ nhẹ một chút..... sẽ không làm cho điện hạ khó chịu lâu đâu.....”

Nhẹ? Nhẹ một chút?!

Đầu óc Tề vương điện hạ nháy mắt liên thông suốt, tuy rằng, tuy rằng hần thực thích Vạn Lang, nhưng mà, nhưng mà.....

Hần tưởng tượng một chút đến bộ dạng hần ‘Hầu hạ dưới người’ – thân thể vốn nóng bỏng trong nháy mắt như bị một chậu nước đá từ đầu đổ xuống!

Không!

Không được!

Hần không thể nhận!

Liền thấy Tề vương điện hạ bỗng đẩy y ra, bối rối che miệng lại, lập tức lui vài bước, “Đội, đội đã, bổn vương..... đội bổn vương suy xét chút đã.”

Vạn Dực cũng khẽ thở hắt hắt một tiếng, xoay người, cố giữ bình tĩnh nói, “Là Vạn Dực vô lễ, chẳng ra thể thống.....”

“Không, là bổn vương bắt đầu trước” Tề vương điện hạ vội tới gần lần nữa.

“Điện hạ nên quên chuyện vừa rồi đi thôi,” So với Tề vương điện hạ quần áo đã tụt quá nửa, Vạn Dực vẫn áo mũ chỉnh tề, rất có phong thái của cầm thú nhà nhận. Y đột nhiên co nắm tay, để ở trên môi khẽ khụ một tiếng, “Vạn Dực..... thân đang mang bệnh, vốn cũng chẳng làm được cái gì, chỉ là vừa rồi..... Quả hơi càn rỡ”

Tề vương điện hạ nhất thời xấu hổ nói, “Là bổn vương, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.....”

.....

Ảnh Nhất ở trên cây bữu môi: Kết quả thiếu chút nữa là bị công tử ăn luôn, đúng không?[_→_→]

Mà vào thời khắc này, trong căn nhà gỗ cách đó trăm dặm.

Trong phòng là một vị thần y suốt ngày phiền muộn, bộ dạng gã nằm ngoài vẻ trẻ trung mà người đời tưởng tượng, cũng chẳng già nua như suy nghĩ của nhiều người.

Việc buồn rầu lớn nhất đời gã chính là, bản thân là một nam nhân có tư tưởng có nội hàm, nhưng mọi người chỉ chú ý đến cái vẻ ngoài hơn nội hàm của gã.

Giấc mộng lớn nhất đời gã chính là, xuất hiện một nam nhân còn xinh đẹp hơn gã! Để buồn rầu thay gã.

Vì thế, cái kẻ vất cổ chày ra nước chính tông như gã, đã nguyện ý miễn phí dâng lên một cơ hội cứu chữa đặc biệt.

Gã không biết, mơ ước thiết tha của gã, ở ngay trăm dặm phía trước. Mà cuộc đời của gã, cũng vì thế mà lừa ra được một khúc ngoặc.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 11

Chạy gấp suốt ngày đêm, Tề vương điện hạ mang theo bệnh nhân, rốt cuộc vào hôm sau cũng tới được thành trấn gần nhất.

Chỉ là suốt cả đoạn đường tại đây, mười nhà trống chín.

Hai người ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi lượn qua hơn nửa trấn, gần như nghỉ đây là tòa thành trống.

Hầu như tất cả nhà dân ở ven đường đều mở rộng cửa, xương cốt nằm trong lòng gà chuồng heo còn khô héo không đầy đủ, thỉnh thoảng trong cửa sổ che kín lại truyền ra mùi hôi thối nồng nặc, sợ là những người dân mắc bệnh không kịp trốn đi, liền cứ vậy mà bị vây chết tươi trong phòng.....

Sắc mặt Kỳ Kiến Ngọc càng thêm nghiêm trọng, tay giữ dây cương bắt gác càng nắm càng chặt, con ngựa đỏ dưới thân đột nhiên bắt mẩn hí dài một tiếng, hần chột tỉnh hồn, thả nhẹ tay, nhẹ nhàng vỗ đầu ngựa trấn an.

“Không thể tưởng tượng được là tình hình thiên tai ở Tây quận lại nghiêm trọng đến mức độ này.....” Tây quận chẳng qua chỉ là một trấn nhỏ ở biên giới xa xôi, tình hình bệnh dịch đã lan tràn lợi hại đến thế, nếu là giải đất trung tâm chỉ e.....

Vạn Dực dựa vào lòng Tề vương, tuy sắc môi trắng bệch, nhưng vì lúc trước Ảnh Nhất đã lên nhét cho một đồng lớn thuốc viên, nên sắc mặt y đã tốt hơn nhiều.

Tề vương điện hạ lại nghĩ rằng được thảo mình nấu có hiệu quả, tất nhiên là vô cùng vui mừng. Bất quá từ đêm qua, sau khi thiếu chút nữa là bén lửa, hề nhìn Vạn Dực, tâm tình Tề vương điện hạ liền phức tạp vạn phần.

Vạn Dực thì ngoan ngoãn thực hiện tốt trách nhiệm của bệnh nhân, nói quên, liền thật sự xem như chưa từng xảy ra việc gì, lời nói cử chỉ, thậm chí ngay cả khi ánh mắt ngẫu nhiên chạm nhau, vẫn thông dong như thường.

Tề vương điện hạ cảm thấy có chút mất mát.....

“Vạn Dực! Hình như ở đây có vết chân.” Tề vương điện hạ ủ rũ suốt đoạn đường đột nhiên phấn chấn tinh thần, hai chân hần thúc vào bụng ngựa, con ngựa đỏ dưới thân nhanh chóng chạy xuyên qua một ngõ nhỏ gấp khúc và hai ngã ba.

Queo trái queo phải một hồi, đến khi đầu tóc Vạn Dực rối bù lên, rốt cuộc bọn họ cũng dừng lại trong một ngôi nhà trống rỗng.

“Xa như vậy, sao có thể tìm được tới nơi này?”

Kỳ Kiến Ngọc nói, “Ngươi ngồi thế này bị ta che khuất tầm mắt nên nhìn không thấy. Mới vừa rồi ngay phía sau khu vườn chúng ta đứng, có cột khói bay lên.” Hần nương theo khói bếp lập loè thản nhiên mà tìm đến đây.

Sau cổng viện, có một lão ông râu tóc trắng hơn phân nửa ngồi khom khom, sau khi phát hiện hai người bọn họ, lão ông thoát một cái đứng dậy, ném chén rượu đang uống một cái, bước chân mạnh mẽ hơn nhiều so với vẻ ngoài của lão, lao nhanh vào căn phòng phía sau, ‘rầm’ một tiếng, đóng chặt cửa lại!

“Lão..... Lão đại gia?” Vốn muốn trực tiếp gọi ‘Lão ông’, Kỳ Kiến Ngọc nuốt lời vào miệng, từ lưng ngựa xoay người xuống, bước hai ba bước đến trước cửa, thờ sâu, cố giữ bình tĩnh nói, “Lão tiên sinh, xin mở cửa, bọn ta không phải người xấu.”

Trong phòng ông lão nói với vẻ đương nhiên, “Đúng rồi, các ngươi chỉ là trộm hoặc cướp thôi, kẻ xấu nào mà không nói vậy, lần sau có thể đổi lời thoại không?”

“Bọn ta thật sự không phải là cướp, trên ngựa là một người bạn của ta, y không khoẻ, không tiện bốn ba, cần tìm một nơi tạm nghỉ ngơi tối nay, chẳng biết có thể sắp xếp một chút không? Bọn ta không lừa lão đâu, lão tiên sinh bước ra nhìn một cái liền biết.”

“Lần trước cũng có hai nạn dân chạy đến, còn chân thành hơn các ngươi.”

Lúc này Vạn Dực liền ngắt lời, y ở xa xa ngoài viện gọi Kỳ Kiến Ngọc một tiếng.

Kỳ Kiến Ngọc lập tức chạy trở về, ôm y xuống ngựa, “Sao thế? Vẫn khó chịu sao.”

“Hình như chủ ngôi nhà này là thầy thuốc,” Vạn Dực nhìn nhìn mấy cái chày giã thuốc vút lung tung ở góc viện, “Bọn ta cũng đang cần một thầy thuốc giải thích xem bệnh dịch rốt cuộc đã lan tràn đến mức độ nào.”

Kỳ Kiến Ngọc không dấu vết liếc mắt nhìn y một cái, “Cũng bảo ông ấy chẩn trị cho ngươi luôn, đã phát bệnh đến ngày thứ ba rồi.”

Vạn Dực gật đầu, đứng ở trước cửa ngoan ngoãn gõ ba cái, rồi sau đó bằng giọng điệu thản nhiên vô hại, nói, “Ông à, bọn con chỉ xin nghỉ lại một đêm, sáng mai liền đi ngay. Mặt khác cũng muốn hỏi ông một ít việc có liên quan đến tình hình bệnh dịch, không phải nạn dân cũng không cướp bóc.”

“Ngươi là người bạn mà hần vừa nói?”

Lão ông vẫn chưa chịu mở cửa, chỉ nói qua cánh cửa, “Nếu đã nhiễm bệnh dịch thì đừng kêu nữa, lão phu sẽ không chữa.”

Mọi người nhất thời im lặng.

Tiếp theo Tề vương điện hạ liền trực tiếp vung bội kiếm, sạch sẽ lưu loát xẹt qua ván cửa mỏng manh --

Chỉ nghe răng rắc một tiếng.

Trong nháy mắt cửa lớn biến thành ba mảnh!

Lão ông vẫn ngơ ngác duy trì tư thế vịn cửa, hóa đá tại chỗ.

Tề vương điện hạ vuốt thân kiếm, vừa lòng thỏa dạ thu kiếm, đây mới là phong cách làm việc bình thường của hần.

Lão ông bỗng dung rơi lệ là chả, “Đại hiệp, lão phu chỉ là một thầy thuốc tha hương, mới xui xẻo định cư ở Tây quận nửa năm, với việc này thật đành bất lực.....”

Nói vậy! Nếu chỉ là một thầy thuốc tha hương thông thường, mọi người quanh mình chết hết, sao chỉ có mình lão khỏe mạnh tiếp tục sống phây phây như thế.

Lão ông trực tiếp cung khai, “Đi thêm năm dặm nữa, trong cánh rừng phía sau trấn có một căn nhà gỗ, người ở nơi đó mới đúng là thần y.”

“Thần y?” Hai người kinh ngạc nói.

“Tuy tính tình thần y có chút quái dị, lại cực thích bạc vàng ngọc quý, nhưng xem ra hai vị công tử cũng là người sang quý, có thể thử một lần.”

Hai người yên lặng liếc nhau, Kỳ Kiến Ngọc..... bỗng ra tay độc ác, điểm huyết đạo của lão.

“Tạm tin ông vậy, ta và y đi trước xem thử thế nào, nếu là lời nói thật, ta sẽ trở về thả ông.”

Thường nghe nói nơi cao nhân ẩn cư, tất sẽ có kỳ môn độn giáp, bầy rập trùng trùng.

A..... Quả nhiên là xem tiểu thuyết nhiều quá rồi.

Khi hai người không tốn chút sức nào, cũng không cần trải qua các loại thử thách nào đã bước đến trước căn nhà gỗ, cảm thấy không hên mà cùng có chút hụt hẫng.

Diện mạo của cái dòng họ Hoa này còn vượt luôn cả danh tiếng thần y.

Hoa Ứng Nhiên vẫn vì thế mà cực buồn phiền.

Nhưng nhớ đến vị đệ đệ tên Hoa Mộ Nhiên trong tộc lần nào gã cũng cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều.

Điều mà gã buồn bực nhất là, thân là một nam nhân có tư tưởng có nội hàm, nhưng mọi người lại chú ý đến diện mạo của gã nhiều hơn nội hàm.

Mỗi sáng sớm, Hoa Ứng Nhiên tỉnh lại liếc mắt nhìn gương đồng một cái, liền muốn che gương mà khóc.

Gã chỉ muốn cho mọi người biết..... Gã là một người có tư tưởng

Mà hôm nay, vào mùa xuân năm Thành Trị thứ bảy, hạnh phúc liền tiến đến --

“Xin hỏi..... Thần y tiền bối ở đây phải không?” Ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng người lạ.

Lại là mấy người cần y nghe tiếng mà đến?

Chắc..... Đã chuyển đến đây rồi, mà bệnh dịch cũng chạy theo đến sao.

Hoa Ứng Nhiên thả chày gõ thuốc bạch ngọc trong tay xuống, thần nhiên quay đầu.....

Kỳ Kiến Ngọc ở phía trước, đứng mũi chịu sào.

Khi thanh niên áo xanh đai ngọc trước mắt này xoay đầu lại, thoáng chốc khiến người ta có cảm giác xinh đẹp như hoa như ngọc. Tuy rằng nơi này chỉ là một căn nhà gỗ đơn sơ, lại nhất thời như cũng phát sáng.

Bất quá, ánh mắt Tề vương điện hạ chỉ dừng lại trên người thanh niên xinh đẹp này một chốc liền lần nữa dời lên người Vạn Dực.

Người này đương nhiên vẫn kém hơn Vạn Lang. =v=

Nhưng thanh niên xinh đẹp kia lại không bình tĩnh như hấn, chỉ thấy gã thờ ơ đảo ánh mắt qua người Vạn Dực, sau đó đột nhiên liền bất động.

Cặp mắt nóng hừng hực kia dính chặt lên người Vạn Dực, dẫn tới tay Tề vương điện hạ bắt đầu ngứa ngáy.

‘Xoảng’ một tiếng, không biết là cái gì bị đánh nghiêng.

Thanh niên xinh đẹp kia đột nhiên chạy như bay tới, hòn tui lại nòng nài vô hạn nhìn về phía Vạn Dực, “Xin hỏi tôn tính đại danh? Huynh đài! Người chính là người mà ta đau khổ chờ đợi hơn mười năm qua!”

Vạn Dực: “.....”

Tề vương điện hạ: = #

“Có phải chúng ta đã tìm nhầm” Vạn Dực dùng sức túm chặt ống tay áo đang vung nhanh, ngăn Tề vương đang muốn đại khai sát giới, “Hay là, tìm kỹ lại lần nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 12

Sự thật chứng minh, tưởng tượng chỉ là mây bay.

Sau khi xác định đi xác định lại nhiều lần, hai người vút luôn hình tượng tài ba sáng chói của người nào đó ra sau đầu, một trước một sau mang theo thần y xuống núi.

“Công tử, nhìn người sắc mặt trắng bệch, môi khô lưỡi hồng, có cần tại hạ chẩn mạch cho người không?”

Ngoài dự kiến của hai người, vị Hoa thần y này lại không chút do dự mà gật đầu đồng ý rồi núi, hoàn toàn không có hành vi phong thái bình thường của cao nhân, thậm chí còn chủ động dâng lên xe ngựa xa hoa đặt phía sau núi, suốt dọc đường không chút rụt rè xoay quanh Vạn Dực.

Vạn Dực đứng khoanh tay, mỉm cười nói, “Không phải các hạ là thần y sao? Nếu thật sự là thần y, trong ‘vọng, văn, vấn, thiết’*, vọng nên làm trước, sao ngươi lại chọn thiết?” (*4 bước chẩn bệnh trong đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ)

Hoa thần y lắc lắc ngón tay, “Tuy đáng về công tử rõ ràng là nhiễm gió độc, hít thở không thông, nhưng nào ai biết trong cơ thể có còn bệnh gì khác không.....”

“Đội đã,” Tề vương điện hạ đột nhiên chặn ngang, “Nhiễm gió độc, hít thở không thông..... Ý ngươi là, Vạn Dực chỉ nhiễm phong hàn?”

Hoa thần y gật đầu, “Tất nhiên là thế, chẳng lẽ các ngươi tưởng là dịch bệnh? Tuy rằng bệnh trạng khi mới phát tương tự nhau, nhưng dịch bệnh phát với tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ mấy canh giờ trên người sẽ phát ban, một ngày là đủ để mất mạng.....”

Tề vương điện hạ quyết định không thêm đề ý đến cái gã đang luyên thuyên về bệnh lý nữa, đối với hắn mà nói, tin tức quan trọng nhất cùng lắm cũng chỉ thế mà thôi.

“Vạn Dực, Vạn Dực.....” Lo lắng treo cao suốt ba ngày đêm bỗng được rũ bỏ, hắn giữ chặt Vạn Dực, bước nhanh lùi ra phía sau xe ngựa, túm chặt vai y, hô hấp càng nhanh, cúi đầu, hai mắt không chớp nhìn y. Nhưng há miệng ngậm miệng vài lần, cũng chỉ không ngừng gọi tên y, thật không biết nên nói gì cho tốt.

Lòng Vạn Dực thầm thở than một tiếng, “Điện hạ..... Vạn Dực hiểu.” Cho đến lúc này, sao có thể không hiểu lòng hắn chứ?

“..... Bỏn vương thật sự Thật vui quá.” Mãi cho đến cuối cùng, Tề vương điện hạ cũng nghẹn được một câu ngắn ngủn. Nói xong, hắn liền nhanh chóng xoay người, bước ra phía trước dẫn ngựa mà đi.

Lời ngắn, mà tình dài.

Vạn Dực cau mày nhìn bóng dáng hắn, cúi mắt nghiêng đầu đi.

Vạn Dực thân đang mang bệnh, mà hình như Hoa thần y cũng là nam tử nho nhã yếu đuối? Vì thế đành phải để Tề vương điện hạ vừa không nhu nhược lại vô cùng khỏe mạnh sắm vai phu xe, đánh xe về phía tây.

Càng đến giải đất trung tâm, thì càng quý dị, dân chạy nạn tụ tập trên đường cái càng lúc càng đông.

Khi xe ngựa lướt qua đám người xanh xao vàng vọt thì bọn họ đều đỏ mắt nhìn theo, không hẹn mà cùng nhìn bọn hắn chăm chăm, dùng dáng vẻ tham lam không tiếng động, chết lặng ngắm nhìn.

Hoa Ứng Nhiên vén rèm xe, khẽ “Gi” một tiếng.

“Sao vậy?”

“Lần trước khi đi ngang qua đây, đường cái nơi Tây quận này gần như là đường chết, mà nay sao lại có nhiều..... dân chạy nạn khỏe mạnh tụ tập đến đây như thế?”

Đúng rồi, những nạn dân chưa nhiễm dịch đã chạy khỏi đây..... Không ngờ đều trở lại?

Quả thực..... Tựa như bị người ta ép buộc.

Vạn Dực buông màn xe, ngón tay vẫn luôn nhìn chăm chăm không dứt ngoài xe.

..... Lúc này đây hành trình đến Tây quận, sợ là không hề đơn giản.

Sau khi đoàn người tới châu phủ Tây quận, có lẽ là do bệnh dịch hoành hành, nha môn yên tĩnh, không có một bóng người.

Nơi ngã tư ven đường, phồn hoa ngày xưa đã mất, từng nhóm nạn dân tụ tập ở hai bên ngã tư đường, không tiếng động nhìn ba người ăn mặc đẹp đẽ quý giá, tựa như một vở kịch cảm kỳ dị.

Trong không khí có mùi cây thuốc gay mũi, Hoa Ứng Nhiên nhăn mũi ngửi ngửi, nói, “Chẳng lẽ khi ta đi rồi, Tri Châu keo kiệt kia đã mời thầy thuốc khác?”

Kỳ Kiến Ngọc nói, “Trước đây ngươi đã từng tới? Một khi đã vậy, sao lúc ấy không kê đơn bốc thuốc, khống chế bệnh dịch lan tràn?” Cũng không dễ mặc Tây quận gần như biến thành một tòa thành chết.

Hoa thần y chắc một tiếng, “Đương nhiên tại hạ nguyện kê đơn thuốc, nhưng tri châu này rất keo kiệt, chỉ trăm lượng mà thôi, lại qua loa tặc trách, mới vài hôm đã phải binh lính phong tỏa tin tức, chỉ nói phụng ý của cấp trên, không thể tiết lộ thiên tai trong tháng giêng, sợ quấy nhiễu tân đế.”

Vạn Dực nghĩ đến những lời úp mở của Úy Trì Trì khi đó, chỉ là lúc đó y cũng không biết, lũ lụt vừa qua, không ngờ Tây quận liên tục bạo phát bệnh dịch.

Lần này Thượng thư bộ Hộ phái người phong tỏa tin tức, bệnh dịch bùng nổ trong một tháng không có viện trợ cứu nạn, mặc kệ bệnh dịch lan tràn khắp

bốn phía trong quận.....

Sau việc này, không thể không cách chức rồi.

Tề vương dù sao cũng không vừa mắt với vị Hoa thần y này, “Tri châu không đồng ý, chẳng lẽ ngươi không thể lên chữa bệnh từ thiện giúp nạn dân? Dùng y cứu đời, lương y như từ mẫu, không phải nên thế sao.”

“Tại hạ chưa thành gia lập thất, lấy đâu ra nhiều con cái như vậy?” Hoa Ứng Nhiên liếc xéo Tề vương một cái, “Ai nói với ngươi thầy thuốc nhất định phải có tấm lòng cha mẹ, còn phải làm mọi cách để người khác vui? Dù có là anh em ruột, một văn tiền khám bệnh cũng không được thiếu!”

Tề vương: “.....”

Vạn Dực: “.....”

-- Hoa thần y, có ai từng góp ý là ngươi nên đến ngân hàng tư nhân công tác sẽ hợp hơn không?

Nha môn không có người, ba người đành phải tìm đường đến dinh thự nhà Tri châu.

Vừa nhìn thấy, liền trầm trồ kinh ngạc.

Trước cửa dinh thự trước mắt này bị binh mã vây chặt như nêm cối, Vạn Dực hoài nghi toàn bộ binh lực của Tây quận, đều dồn đến đây.

Mà Tề vương điện hạ của chúng ta trước đao kiếm canh phòng nghiêm ngặt, lại mặt không đổi sắc, ném thẳng lệnh bài mà tân đế ban thưởng cho người gác cửa, vô cùng kiêu ngạo ngang ngược nói, “Gọi tri châu của các ngươi ra gặp ta. Lập tức, nhanh lên --”

Vạn Dực đã lâu không thấy dáng vẻ này của Tề vương điện hạ, tạm thời muốn xem thử trong hồ lô của hắn bán thuốc gì.

Tồn thời gian uống cạn chén trà, liền thấy Tri châu mũ quan nghiêng ngả, áo quan mặc ngược, hấp tấp lao tới, không đợi cửa chính mở hết liền bộp một tiếng quỵ xuống, vừa quỵ vừa gào lên, “Hạ quan khấu kiến Tề vương, không tiếp đón từ xa, mong Tề vương điện hạ thứ tội --”

Lời vừa nói ra, các binh lính xung quanh vốn vùng đao nâng kiếm liền rầm rập cùng quỵ xuống, trùng trùng điệp điệp kêu lên, “Xin Tề vương điện hạ thứ tội --”

Tề vương điện hạ vừa lòng nhếch miệng, vung tay áo, bước trước vào phủ.

Suốt đường tàu xe mệt nhọc, ba người ung dung thông thả tắm rửa thay quần áo, sau khi ăn uống no nê, Lưu tri châu sợ hãi đến xin cầu kiến.

Vừa đến đây Kỳ Kiến Ngọc đã lệnh cho lão gửi tin về kinh, báo cho Thái hậu biết, hắn đã thuận lợi tới Tây quận. Nhưng khi đề cập đến việc đã mời thầy thuốc không chế tình hình bệnh dịch lúc nào, sao lại huy động người ngựa bảo vệ phủ? Lưu tri châu áp ứng, trả lời mập mờ.

Cảm giác ngột ngạt trong lòng Vạn Dực càng thêm mãnh liệt.

Vào phủ một đêm, trần trọc trong phòng đến nửa đêm, y xoa tóc, đứng dậy mở cửa sổ, “..... Ảnh Nhất, ngươi còn ở đây chứ?”

Từ bên giường y bỗng dung lộ ra một cái đầu, “Công tử! Ta đây!” (rất biết nhất ma J)

“.....”

Vạn Dực yên lặng đóng cửa sổ, không đốt đèn, trong bóng đêm thấp giọng nói, “Đưa ta đến phòng Lưu tri châu, ta muốn..... Tự mình xác nhận một việc.”

Ảnh Nhất nói, “Công tử, rất nguy hiểm. Vẫn nên để thuộc hạ âm thầm mai phục điều tra.....”

Vạn Dực ngắt lời hắn ta, bình tĩnh lặp lại một lần, “Ta muốn tự mình xác nhận.”

Ảnh Nhất lặng yên một lúc, “Dạ, công tử.”

“Thật có lỗi, Ảnh Nhất,” Sau khi ra cửa, Vạn Dực thấp giọng nói, “..... Tha thứ cho lần tùy hứng này của ta.”

Ảnh Nhất trung thành nói, “Ý muốn của Công tử, chính là ý muốn của ta.”

Bởi vì nửa đêm về sáng đột nhiên nổi gió Đông, tiếp theo có bóng đêm cùng tiếng mưa rơi che giấu, Vạn Dực theo sát sau Ảnh Nhất, hai người hợp thành bóng quý, im hơi lặng tiếng lên vào phòng Lưu tri châu.....

Phòng trống!

-- Sao phòng lại trống?

Ảnh Nhất thăm hoàng hốt, công tử lại lộ vẻ quả nhiên.

“Đưa ta trở về đi.” Vạn Dực thấp giọng nói.

Ảnh Nhất không dám hỏi nhiều, chỉ lặng yên không tiếng động đưa công tử quay về đường cũ.

“Cộp cộp cộp!” Trong bóng đêm, tiếng bước chân lẫn trong tiếng mưa càng thêm mơ hồ.

Có người đến

Ảnh Nhất tạm dừng bước, hai người âm thầm ẩn núp, không hề nhúc nhích, nương theo đèn quả quýt trong tay người tới, nhận ra vẻ mặt xơ xác tiêu điều của nam nhân trung niên, chẳng phải là Lưu tri châu ban ngày nịnh nọt cầu xin thương xót kia sao?

Chờ khi bóng dáng kia hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, Vạn Dực bám vào bên tai Ảnh Nhất, “Vòng qua hành lang trước, sau đó hãy quay trở về.”

Ảnh Nhất có chút không được tự nhiên chà xát lỗ tai, nhích xa một chút, theo lời làm việc.

Hai người đợi trời mưa to, canh giữ ở hành lang dài bên ngoài phòng khách đến gần hết giờ dần, một bóng dáng cao to im hơi lặng tiếng lướt qua hành lang.

Tầm nhìn của Ảnh Nhất trong đêm vô cùng tốt, sau khi nhận ra hoa văn màu đỏ chột lóe nơi góc áo của người nọ liền theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía công tử.

-- là Tề vương điện hạ.

Vạn Dực không nói, đáy mắt giống như bốc lên một cảm xúc cực kỳ phức tạp, Ảnh Nhất chăm chú nhìn kỹ lại, vẻ mặt đó đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 13

Y phát hiện y phạm phải điều tối kỵ.

Vạn Dực nhắm chặt mắt, đúng là trong lúc vô tình, y đã lôi cả tình cảm cá nhân vào, nếu không có..... Lưu tri châu kia lộ chút sơ hở trên sảnh lớn, thiếu chút nữa y liền cứ như vậy mà bị mê hoặc, phối hợp với bọn họ diễn một vở tuồng.

Đúng vậy, Lưu tri châu biến một châu quận xinh đẹp thành khiếp đảm giống y như đức, nhưng sơ hở duy nhất của ông ta, đó là khi Tề vương lệnh cho ông ta truyền tin về đề độ, thông báo tin tức bình an cho Thái hậu, ông ta lại không hề chần chờ, lĩnh mệnh mà đi.

Kỳ thật lúc ấy Vạn Dực cũng không có phản ứng gì, chỉ là sau khi quay về phòng, theo thói quen mà suy nghĩ sắp xếp lại mọi việc từ đầu đến cuối hai lần, mới dần dần phát hiện ra chỗ không thích hợp.

Người Tề vương muốn thông báo, là Thái hậu chứ không phải là hoàng đế.

Tuy hậu cung có tham gia vào chính sự, trong triều đình Thái hậu buông rèm chấp chính ẩn mình nhiều năm, nhưng so với ấu đế nay đã tự mình chấp chính, thế lực càng mạnh hơn vài phần. Tuy nhiên, đối với các quan lại châu quận bên ngoài mà nói, quyền sinh sát vẫn nằm trong tay tân đế.

Tân đế cùng Tề vương tranh quyền đoạt lợi, cả thiên hạ đều biết.

Lúc này hành tung của Tề vương, theo lệ thường là phải khai tấu với hoàng đế, chứ không phải là Thái hậu. Với Lưu tri châu đóng vai kẻ nịnh nọt tham sống sợ chết, sao lại tự nhiên đến thế, không hề nghi ngờ mà nhận lệnh?

Lại nghĩ sâu hơn, khi đó đột nhiên bị tập kích, sau khi Tề vương điện hạ kéo theo y chém giết thoát khỏi vòng vây, liền lập tức chạy đến Tây quận. Vạn Dực đã đấu với Tề vương từ nhỏ đến lớn, sớm biết tính nết trừng mắt tất báo của Tề vương điện hạ, nay tai họa ập xuống đầu, Tề vương không thay đổi phương hướng, quay đầu lệnh cho viện binh bao vây tiểu trừ, phản ứng đầu tiên cũng là chạy thoát, tiếp tục đi về phía Tây quận

Vạn Dực neho mắt, rốt cuộc Tề vương muốn làm gì?

Hay nên nói, kỳ thật lần này bị tập kích, hoàn toàn là do hấn sắp xếp?

Nhớ đến lúc ấy thích khách từng chiêu đầu tòn nấn muốn đẩy y vào chỗ chết, đối lập với thiếu niên Tề vương vừa sa vào lưới tình nhiệt liệt ngay thơ suốt đường đi, đáy lòng Vạn Dực không khỏi thấy lạnh cả người --

“Công tử?” Ánh Nhất thấp giọng, “Đêm đã khuya, công tử nên nghỉ ngơi thôi.”

Vạn Dực gật đầu, cảm thấy vẫn tắc nghẽn hít thở không thông, đè nén sự ón lạnh, phần nộ, đau đớn như lần đầu bị phản bội.

..... Đúng là đồ ngốc mà.

Y tự giấu mình, không phải lúc trước đã hạ quyết tâm rồi ư, rốt cuộc cũng không thờ ơ nổi?

Ánh Nhất chỉ yên lặng nhìn cử chỉ khác thường của công tử tối nay. Không ai rõ ràng hơn hẳn ta, công tử là loại người ngoài nhiệt tình trong giá lạnh. Nếu chỉ xem là bèo nước gặp nhau, đương nhiên sẽ vô cùng dễ chịu, nhưng nếu muốn đi sâu vào nội tâm được bảo vệ tầng tầng lớp lớp của công tử, sẽ khó khăn trùng trùng.

Tối nay công tử thất thường, chẳng lẽ đúng là không biết vào lúc nào..... Công tử đã bị Tề vương âm thầm làm cảm động ư.....

Buổi trưa hôm sau, Vạn Dực mới khoan thai cùng Hoa Ứng Nhiên bước đến.

Quen luyện kiếm từ bình minh, Tề vương điện hạ đã sớm ngồi ở phòng khách chờ y.

“Vạn Dực!” Nhưng khi ánh mắt lấp lánh của Kỳ Kiến Ngọc liếc đến Hoa thần y bên cạnh y, đã nhanh chóng trở nên tăm tối, “..... Thần y dậy cũng thực sớm”

Hoa Ứng Nhiên chỉ mỉm cười, không trả lời.

Giờ phút này tâm tình của gã, cực, kỳ, tốt!

Vạn Dực ngày càng nảy nở, dung mạo cũng ngày càng xinh đẹp ngây người. Chỉ rửa mặt chải đầu, chỉnh trang một chút đã thành thiếu niên áo đen đai lưng đỏ giản đơn, cài tóc trán châu, y chỉ cần đứng tựa lan can, liếc mắt lười biếng, một cái ngoái đầu liền hút mắt hồn người. Đứng bên cạnh y, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên Hoa Ứng Nhiên hưởng thụ được cảm giác bị bỏ qua, dọc đường đi, toàn bộ ánh mắt ngó ngang nóng bỏng, đều đổ hết lên người Vạn Lang.

-- điều này không làm gã mừng rỡ như điên sao được?

Về phần tâm tình của Tề vương điện hạ..... gã chả quan tâm.

Vạn Dực ngồi xuống bên cạnh Kỳ Kiến Ngọc, dịu giọng nói, “Điện hạ, chuyện của Lưu tri châu đến đâu rồi?”

Kỳ Kiến Ngọc và y ngồi chung một bàn..... Ừm, còn có gã Hoa thần y chường mắt nữa.

“Cách ly toàn bộ dân chúng nhiễm bệnh là quan trọng nhất,” Kỳ Kiến Ngọc nói, “Tiếp đến phải làm phiền Hoa thần y kê đơn thuốc, lần này thù lao trăm lượng nhất định sẽ không thiếu, hy vọng Hoa thần y có thể dốc hết toàn lực cứu chữa.....”

“Đội đã,” Hoa Ứng Nhiên lắc lắc ngón tay, “Ai nói là trăm lượng?”

Kỳ Kiến Ngọc đen mặt, “Trên đường cái, bốn vương nghe chính miệng người nói.”

“Đó là giá chẩn bệnh lần trước,” Hoa thần y bắt đầu nghịch móng tay, “Hiện tại giá cả đương nhiên phải khác.”

“.....”

Tề vương điện hạ thở sâu, “..... Vậy Hoa thần y muốn nhận bao nhiêu tiền chẩn bệnh?”

“Chắc chắn, tiền bạc làm sút mẻ tình cảm đó,” Hoa thần y cười tủm tỉm lật lòng bàn tay của mình, “Chỉ cần tăng gấp đôi là được ~♥”

“..... Người muốn nhân lúc cháy nhà mà hôi của hả?”

“Không không không, tại hạ hành y cứu người nhiều năm, không ức hiếp người già trẻ nhỏ, tiền chẩn bệnh này tuyệt đối hợp lý,” Hoa Ứng Nhiên bắt đầu tính toán, “Điện hạ người xem đó, lần trước bệnh dịch mới vừa khởi phát, bệnh trạng chỉ có một, đồng thời bệnh dịch cũng không lan tràn, được liệu cần thiết đương nhiên rất dễ giải quyết, nhưng đã hơn một tháng, trận dịch này đã bắt đầu xảy ra biến chứng, đồng thời số dân chúng nhiễm bệnh cũng tăng cao, được liệu cần thiết phải..... bla bla.”

Vạn Dực liếc Tề vương đang ép giá Hoa thần y một cái, “Điện hạ.....”

Tề vương lập tức quay đầu.

Vạn Dực chậm rì rì thoáng nhìn về phía Lưu tri châu đang đứng xa xa ở một bên, “Điện hạ định cướp công của Tri châu đại nhân ư? Nên hợp tình cho Tri châu đại nhân cơ hội biểu hiện chứ.”

Tề vương điện hạ nhất thời đầy ý sâu xa liếc mắt nhìn Lưu tri châu một cái, ánh mắt tối tăm.

Lưu tri châu:..... Các người thật tàn nhẫn.

“Đại nhân! Không hay! Không hay rồi --”

Vạn Dực đang định mở miệng, bỗng nhiên từ ngoài đại sảnh truyền đến một trận ồn ào, xen lẫn trong đó vài tiếng kêu thảm, lộn xộn rồi ren.

Những người đang ngồi chợt biến sắc.

“Lưu tri châu, chuyện gì thế này?!”

Tề vương chợt ra uy, dưới con giận lôi đình, sát khí quét khắp sảnh.

Người hầu, binh lính vốn đang nhao nhao ồn ào trong nháy mắt liền miệng câm im tiếng, mặt Lưu tri châu từ trắng thành đỏ, lại từ đỏ biến xanh, nom nớp lo sợ nói, “..... Khởi bẩm điện hạ, là, là đám điều dân bên ngoài Lại bắt đầu tạo phản”

Vạn Dực miễn cảm tím được một từ, “Lại?”

“Hạ quan đáng chết, hạ quan cai quản không tốt.....” Lưu tri châu nằm sấp bò tới, nước mắt đầm đìa quỳ gối dưới chân hai người, làm trò hề, “Mấy ngày qua lũ điều dân kia đã vây quanh biệt viện ba lần, nhưng..... Nhưng lúc này đây..... Lúc này lại không thể tưởng được mà đánh thẳng vào đây!”

Vạn Dực gần như vỗ tay cho ông ta, hành động kỷ càng đến mức này, Côn Khang vương gì, Liễu đại ban gì đó, toàn bộ đều phải dẹp sang một bên.

Hoa thần y bỗng dừng phản ứng, “Người nói đánh thẳng vào đây?” Không đợi Lưu tri châu mở miệng, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng vó ngựa càng ngày càng gần bên ngoài đã cho gã đáp án chính xác nhất.

Hoa Ứng Nhiên lập tức quay người muốn thu dọn hòm thuốc, đều là tiền của gã đó! Tiền --

Tề vương điện hạ lại vô cùng dứt khoát giữ chặt Vạn Dực, kéo y ra phía sau, bảo vệ kín kẽ, sát khí tràn trề rút kiếm ra khỏi vỏ, “Chỉ là một đám dân đen, lát nữa bọn vương đánh giết mở đường ra ngoài, người nhớ phải đi theo phía sau ta, chớp thời cơ phá vòng vây.....”

Vạn Dực chỉ mỉm môi một cái, “Đa tạ điện hạ.....”

“Người không cần tạ ơn ta,” Tề vương điện hạ không quay đầu lại, tay trái không cầm đao lại đột nhiên túm lấy y, lòng bàn tay có nốt chai mỏng khăn trương nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay non mịn của y, rồi sau đó nhanh chóng buông ra, Tề vương điện hạ ửng đỏ bên tai, “Nếu, nếu lần này thuận lợi về kinh..... Bọn vương đương nhiên..... sẽ cho Vạn Lang một câu trả lời thuyết phục.”

Vạn Dực mỉm cười đáp, “..... Vạn Dực chờ mong.”

Kỳ Kiến Ngọc không tự giác nhếch khóe miệng, không thấy đáy mắt lạnh lẽo của người thiếu niên được bảo vệ sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 14

Khi Vạn Dực mở mắt ra, vầng dương đã khuất.

Ánh mặt trời mỏng manh thân nhiên đang tiêu tán từng chút phía trời tây, đêm đen dần buông xuống.

Xe ngựa lắc lư lắc lư trên đường núi gập ghềnh, gió núi len vào qua cửa sổ xe, cửa gỗ thô ráp không che được mấy.

“..... Từ..... Công tử, Vạn công tử.....”

Tiếng gọi tựa xa, lại tựa như quá gần, trên trán đột nhiên chợt lạnh, Vạn Dực gian nan quay đầu, phát hiện ngồi yên bên cạnh là người thanh niên xinh đẹp quen thuộc, “..... Hoa thần y?”

Hoa Ứng Nhiên cười gật đầu, muốn khom người cúi y, “Rốt cuộc công tử cũng tỉnh.....”

Trước khi gã chạm đến bả vai Vạn Dực liền tránh né, lắc đầu, “Không cần, Vạn Dực có thể tự mình đứng dậy.”

Hoa Ứng Nhiên thu tay về, tươi cười trên mặt không thay đổi, chỉ nói, “Vốn còn nhỏ tuổi..... Công tử, thật sự không cần cậy mạnh như vậy.”

Vạn Dực không nói tiếp, chỉ đáp tạ, “Mấy ngày nay đa tạ Hoa thần y quan tâm.”

Lòng y cảnh giác mãnh liệt, không biết trong lúc y mê man, Hoa Ứng Nhiên..... Có thể phát hiện ra dấu vết gì không.

Nhìn ra bên ngoài theo cánh cửa sổ nửa khép nửa mở, hai bên xe ngựa, đều là dân chạy nạn quần áo tả tơi, bọn họ trừ vài món vũ khí may mắn đoạt được từ Tri châu, đại đa số ngay cả một thanh gươm mũi giáo tiện tay cầm lấy cũng không có, chỉ một số rải rác cầm cuốc hoặc gậy gỗ rìu đồng..... Xa hơn chút nữa, là tù binh bị dây thừng trói thành một chuỗi, quần áo binh lính trên người bọn họ rách hơn phân nửa, mặt mũi bầm dập, tập tễnh bị nhóm nạn dân xua đuổi, đi thành nhóm lớn.

Hai ngày trước nạn dân đánh vào, Vạn Dực cùng Tề vương chen cùng một nhóm người phá vòng vây, lại đi nhằm hướng, đúng lúc đối mặt với nhóm chủ lực của quân phản loạn.

Trong lòng y vốn đã không hề tin tưởng Tề vương, sau một đêm hai phe hỗn chiến, thừa dịp náo loạn vùng thoát khỏi Tề vương, lập tức trốn ra sau núi, lại chính là nơi Hoa Ứng Nhiên ẩn trốn.

Hoa Ứng Nhiên thân là thầy thuốc, đại quân của nạn dân thiếu thốn vũ khí thuốc men, rất cần thầy thuốc gia nhập, bởi vậy đi cùng Hoa Ứng Nhiên nhất định có thể bảo toàn mạng sống.

Quả nhiên, khi phản quân bắt họ làm tù binh biết Hoa Ứng Nhiên là thầy thuốc liền tiếp đãi như tướng lĩnh, ban đêm, cầm đầu của phản quân - Ngụy Phi, liền triệu kiến hai người bọn họ.

Vạn Dực cẩn thận hồi tưởng từng lời nói, hành động của Ngụy Phi, theo trực giác, tựa như có chuyện gì đó, phát sinh ngoài tầm với của y.

Ngụy Phi trẻ tuổi khó ngờ, vóc dáng chưa phát triển hết, thân hình to lớn, gương mặt bình thường mà nghiêm chỉnh, khiến người ta có ấn tượng rất sâu, chỉ là đôi mắt lại giống như đầm nước sâu lạnh lẽo khó dò.

Vạn Dực từng chú ý, khi ánh mắt lại hại kia quét đến mình, trên mặt hắn ta tựa như có chút biến hóa, nhưng chỉ chột lóe rồi biến mất, y chẳng thể xác định rõ ràng. Từ đó về sau Ngụy Phi chỉ xem y là người vô hình, tùy ý trao đổi với Hoa Ứng Nhiên về thời gian và thuốc thang trị thương cho đám nạn dân, nghiêm nhiên muốn Hoa Ứng Nhiên trở thành quân y đi theo phản quân, thậm chí sau khi bọn họ rời đi, Ngụy Phi còn cử một bé trai và bé gái đến chăm sóc cuộc sống hằng ngày của Hoa Ứng Nhiên.

Có lẽ do liên tục bồn ba, cũng có thể là do bệnh còn chưa dứt, sau khi Vạn Dực trở về đầu vừa chạm gối, liền lập tức mê man, cho tới khi vầng dương khuất giữa trời Tây, mới dần tỉnh lại.

Chỉ là trước khi ngủ, Vạn Dực đang nghỉ tạm trong phòng nghỉ cho nạn dân do phản quân chiếm được, mà khi y mở mắt ra, lại phát hiện mình đang nằm trên xe ngựa, điều này sao không khiến y đề phòng được chứ?

-- “Thiếu chút nữa đã quên ngươi cả ngày chưa ăn gì,” Hoa Ứng Nhiên nhìn về phía Vạn Dực ngồi dựa trong góc, nói, “Ngươi đợi một chút, ta sẽ bảo Thập Lang nấu cho ngươi chút cháo.”

Vạn Dực cảm tạ, sau đó lơ đãng nói, “Đoàn xe đi được bao lâu rồi? Sao sáng nay khi đi không gọi ta dậy, thật làm phiền Hoa thần y rồi.”

Hoa Ứng Nhiên nói, “Tại hạ thấy công tử mặt xanh môi trắng, thân thể rệu rã, vẫn nên tĩnh dưỡng mới tốt, nếu không tương lai xấu đi thì làm thế nào?”

Vạn Dực 囧, nói, “..... Quân tử quý trọng ở tài đức chứ không phải diện mạo.”

Hoa Ứng Nhiên lệ tuông như bão một lúc, gã trịnh trọng giữ chặt vai Vạn Dực, nghiêm túc nói, “Nếu công tử không đẹp, ta sống còn có ý nghĩa gì!”

Vạch đen lập tức tuông đầy trán Vạn Dực, “.....” . ￣□￣||

Hoa Ứng Nhiên nói, “Công tử chỉ cần biết, tại hạ có thể gặp ngươi là do số phận an bài..... Ta sẽ dùng hết các loại phương pháp, giữ gìn và phát triển vẻ đẹp của công tử.....”

Khóe miệng Vạn Dực run rẩy, “..... Đa tạ thần y quan tâm”

“Đây là việc phải làm, việc phải làm.”

Vạn Dực im bất..... Hai người nhất thời không nói gì thêm. lát sau, một tiểu đồng áo vải bụng một chén cháo nóng tới, “Thần y đại nhân, cháo của ngài đây, cẩn thận nóng.....”

Hoa Ứng Nhiên cười cầm lấy khay, sờ sờ đầu tiểu đồng, lại cầm lấy đĩa thức ăn trên tay tiểu nha đầu áo đỏ, nhẹ nhàng đặt lên bàn nhỏ trước mặt Vạn Dực.

Vạn Dực cúi đầu dùng bữa, “Làm phiền rồi.”

Hoa Ứng Nhiên vờ vẽ một cây kim châm cứu, “Ái dà, sao công tử khách sáo vậy? Bây giờ mọi người đều lưu lạc chân trời góc bể, quan tâm nhau là việc phải làm”

Vạn Dực không hé răng.

Hoa Úng Nhiên mở hòm thuốc ra, xếp mấy cây kim thành một hàng, “Công tử, lát nữa dùng bữa xong, để tại hạ châm cho ngươi mấy kim, cam đoan ngày mai liền khỏe mạnh sáng khoái.”

Vạn Dực như trước không lên tiếng.

“Sao công tử không nói chuyện? E ngại tiền khám bệnh sao? Đừng lo lắng, nếu là công tử, tại hạ không thu tiền đâu ~” Hoa Úng Nhiên nhiệt tình vạn phần bắt đầu quay vòng quanh y.

Vạn Dực chỉ giương mắt thoáng nhìn, mặc gã chơi đùa, vẫn duy trì trạng thái im lặng là vàng, thẳng đến khi chậm rãi ăn xong chén cháo, Vạn Dực mới lần nữa mở miệng, “Ăn không nói, ngủ không nói.”

Hoa Úng Nhiên im bất.....

Vạn Dực tiếp lời, “Thần y tự châm cho mình là được, Vạn mỗ chỉ cần vài chén thuốc là tốt rồi. Tiền khám bệnh, ta sẽ trả theo giá gốc.”

“Ai da, Vạn Lang khách sáo quá..... Đứng rồi, gọi công tử là Vạn Lang được chứ?” Hoa Úng Nhiên nói, “Mọi người đều đã quen thân, huống chi còn gần gũi mấy ngày, đâu cần xa lạ như thế.”

Vạn Dực nghiêng mắt liếc nhìn gã một cái.

..... Không phải ngươi đã gọi rồi sao.

Hoa Úng Nhiên kẻ sát vào y, tiếp tục làm như thân quen lắm, nói, “Đến đây, thân quen rồi ta cũng không vòng vo nữa, Vạn Lang, ta hỏi nhỏ ngươi một việc.”

“Nói đi.”

“Là Ngụy Phi ấy,” Hoa Úng Nhiên một tay nâng mặt, quay đầu thấp giọng nói, “Vạn Lang biết hắn ta chứ?”

Vạn Dực nhú mày, “Có chuyện gì sao? Trước đây Vạn mỗ chưa từng gặp hắn ta.”

“Vậy thì kỳ quái thật,” Hoa Úng Nhiên vuốt vuốt cằm, “Trước đây kỳ thật Ngụy Phi kia chỉ định giữ một mình ta lại, kết quả không biết vì sao, qua đêm sau, hắn ta lại không sai người đưa ngươi về trại tù binh.....”

Vạn Dực kinh ngạc nói, “Nhưng Vạn mỗ quả thật không có ấn tượng từng gặp người này.”

“Thì đó, thật đúng là nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được.....”

Cái chuyện không rõ đầu đuôi này làm hai người như lọt vào trong sương mù, mà đáp án thật sự, chỉ có Ngụy Phi kia biết.

Đêm sau khi hạ trại, trong lều chủ tướng, một nam tử trung niên tóc bạc sớm nói, “Sao đêm qua công tử lại giữ người kia lại?”

Ngụy Phi vuốt bản đồ, ngón trỏ kéo từ Tây quận đến kinh thành, “Ngươi có nhớ mấy tháng trước, khi chúng ta chạy nạn tới kinh thành không?”

Hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nếu không vào kinh, chúng ta sẽ không biết khi người dân gãy dựa giữa con sông chết, trong kinh vẫn như cũ thờ ơ ca múa vui say, thậm chí bọn quan lại còn dùng hình trượng đánh chết nhóm thúc thúc Đại Lang, Nhị Lang, Lý Tam báo cáo lên trên cầu xin quan nha viện trợ”

Ngón trỏ của Ngụy Phi dừng ở vị trí kinh thành, nặng nề không nói.

Tuy Vạn Dực đã quên, nhưng gương mặt bắt mắt vô cùng đó hắn ta sẽ không quên. Ngày đó thiếu niên từng khoác quan bào, cùng đồng nghiệp đứng trước cái chén bễ xin ăn của hắn ta, tác phong nhanh nhẹn.....

Lúc gần đi y từng bỏ vào trong chén của hắn ta một thỏi bạc.....

Hôm nay, thuận tiện trả ân tình một chén cơm kia.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 15

Đoàn xe đã đi được ba ngày, từ sau ngày thất lạc với Tề vương hôm ấy, Vạn Dực không hề nhìn thấy hắn.

Trong ba ngày này Ảnh Nhất đã thăm dò khắp trại tù binh, truyền tin đến, trong này không có Tề vương, thậm chí ngay cả Lưu tri châu cũng không có.

Vạn Dực nghe xong, vẫn bình tĩnh ung dung duy trì bộ dạng trầm tĩnh dịu dàng, ban ngày ngơ ngẩn trên xe ngựa, buổi tối sau khi toàn quân hạ trại, cũng chỉ ngẩn ngơ trong lều bạt, an phận vô cùng.

Đáy lòng y âm thầm đánh giá và thu thập thêm chút tin tình báo cuối cùng là có thể về kinh phục mệnh. Tuy rằng suốt chuyến đi đến Tây quận lần này tràn ngập chuyện xấu, nhưng miễn cưỡng tính toán thì đã có thể thành công quay lại.

Mặc dù tiểu hoàng đế muốn hoành hành, cũng không tìm được nhiều khuyết điểm.

Trời không quá đẹp, đêm ngày thứ ba, mưa xuân tí tách cả đêm.

Hôm sau lúc khởi hành, mưa xuân vẫn chưa dứt, cứ vậy khi tuông khi ngừng suốt mấy ngày.

Thời tiết lạnh lẽo ẩm ướt, dân chạy nạn quần áo tả tơi phải đứng mũi chịu sào, ào ào nhiễm bệnh, Hoa Ứng Nhiên đã nhiều ngày vội vã, chân không chạm đất.

Vạn Dực ngẫu nhiên theo gã đạo quanh các lều bạt, hỗ trợ gã, nhưng thương binh và bệnh nhân quá nhiều, có khi quá mệt mỏi, liền trực tiếp chợp mắt trong trại.

Khi phản quân xuôi nam, là ngày thứ mười Vạn Dực bị bắt, đêm nay bọn họ cắm trại ở bờ sông, bữa tối là cháo cá khó mà có được, đêm nay Vạn Dực không theo Hoa Ứng Nhiên đi chữa bệnh, sau khi ăn xong bữa tối rất nhanh y liền ngủ mất, cũng không quá lâu y đã bị một bàn tay lay tỉnh --

“Công tử, công tử!” Ảnh Nhất nhỏ giọng gấp gáp gọi.

Vạn Dực nhanh chóng mở mắt, chỉ trong chớp mắt, y liền tỉnh táo, “Xảy ra chuyện gì?”

Ảnh Nhất nhanh chóng đưa y theo một lối bí mật ra khỏi trại, vừa đi vừa nhỏ giọng báo cáo, “Không biết phản quân bên ngoài nhận được tin tức gì, đột nhiên đưa Hoa thân y đi, điều một đội lính hộ vệ đến trại của gã, ta sợ người tới rào rạt, sẽ có tai họa.....” Trong toàn trại quân y chỉ có hai người Hoa Ứng Nhiên và Vạn Dực, bởi vậy mục tiêu của Phản quân là ai, chẳng cần nghi ngờ nữa.

Mưa đêm lạnh như băng ngoài lều đánh lên người hai người, bóng cây gần đó đều bị các lều trại chiếm hết, dưới lửa trại sáng ngời, lướt qua loạt vệ binh dày dặc, hai người là mục tiêu quá lớn, bởi vậy Ảnh Nhất đành chọn trốn bằng đường thủy.....

Nước sông lạnh như băng làm máu toàn thân sắp đông cứng, thân thể Vạn Dực không nén được run rẩy, lập tức bị y dùng ý chí hùng mạnh đè nén.

Mưa lại như càng rơi càng lớn.

Từ giữa sông nhìn khắp chốn, giữa trời đất như treo một bức màn bằng nước lớn vô cùng, chỉ lờ mờ nhìn thấy vô số ngọn đuốc đi tuần tra xung quanh doanh trại của vệ binh, tiếng chó sủa râm ran, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng người bị ồn giạt mình bừng tỉnh, thấp giọng mắng.....

Đêm tối chợt bị mấy ngọn đuốc chiếu sáng, Vạn Dực và Ảnh Nhất trốn giữa sông không dám động đậy chút nào.

Một khắc sau, một loạt tiếng gót sắt dồn dập vang dội, đánh vỡ màn đêm.

Những ngọn đuốc dọc bờ sông bắt đầu rời xa, co cụm về hướng doanh trại.

“Đến gần một chút.....”

Ngay khi ngọn đuốc vừa rút lui, Vạn Dực lớn mật lộ đầu nhìn về hướng tiếng vó ngựa truyền tới.

Xuyên qua ánh sáng mờ hồ của ngọn đuốc, trong khoảnh khắc con ngựa tới gần, Vạn Dực thấy rõ đó là một con thần mã đồ cao lớn, kỵ sĩ cũng toàn thân áo đỏ, chỉ áo choàng và mũ giáp là màu đen.

Gió đêm cuồng loạn thổi bay áo choàng của hắn, hắn khẽ cong lưng, eo và sống lưng hợp lại, rần rờ tuyệt đẹp, cả người lẫn ngựa, giống như sấm sét, đánh thẳng vào trại chủ tướng --

Rõ ràng chỉ thoáng nhìn trong bóng tối, thậm chí hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt người nọ, nhưng lòng Vạn Dực lại nói rõ với y, người kia --

Đương nhiên vẫn là Tề vương.

“Đi mau, chúng ta phải lập tức rời đi!”

Vạn Dực gấp gấp xoay người bỏ chạy, trì hoãn sẽ không còn kịp nữa.

Dòng nước giữa sông chảy xiết hơn, hai người dùng tốc độ nhanh nhất trốn tới bờ bên kia, âm thanh ồn ào phía sau cũng càng lúc càng lớn.....

Bờ bên đây nhìn lại, doanh trại như trận pháo, con ngựa nhảy vào trại chủ tướng không bao lâu, toàn bộ đội ngũ phản quân đều bình tĩnh, tay ai cũng cầm đuốc, khiến bờ bên kia sáng như ban ngày.

Nghiêng tai lắng nghe, trong gió loáng thoáng nghe thấy mấy từ “Điều tra”, “Tù binh”.

“Rốt cuộc có thể về kinh rồi” Vạn Dực thở dài một hơi.

Ảnh Nhất nghĩ hoặc nói, “Trước đây đã mấy lần công tử không chịu theo ta trở về, sao lần này lại thế?”

Vạn Dực im lặng một lát, nói, “..... Tề vương mua được tri châu, kích động dân chúng oán than, lại cấu kết với phản quân Những tin tức này, cũng đủ để ta về kinh phục mệnh.”

Ảnh Nhất kinh ngạc nói, “-- người vừa nãy là Tề vương?”

Vạn Dực khẽ gật đầu, quay đi, không hề mở miệng.

Từng chút từng chút mấy hôm nay, rốt cuộc cũng xâu thành một chuỗi.

Trách sao vừa vào địa phận Tây quận liền gặp thích khách, Tề vương hận không thể khiến Tây quận càng loạn càng tốt, sao có thể cho quan lại cơ hội cản trở. Lưu tri châu cũng sợ Tề vương, sớm đã kích động dân chúng, bố trí tất cả, chỉ chờ dân chạy nạn khởi nghĩa vũ trang.

Mà Ngụy Phi thống lĩnh nhóm phản loạn, để Tề vương đi lại tự nhiên trong doanh trại, sao có thể không biết vai trò của hắn?

Đúng rồi, cớ hiệu “Tân đế không phải do trời cao sắp đặt, mới giáng tai ương” khởi xướng phản loạn, mặc kệ có thành công hay không, phản quân ngày càng lớn mạnh, cho dù cuối cùng vẫn bị tân đế trấn áp, tân đế cũng sẽ tổn thương nguyên khí, mà theo dư luận, dù tân đế thành hay bại, cũng đã rơi vào thế bị động.

Đến lúc đó, thân là huyết mạch chính thống, Tề vương sẽ làm ngư ông đắc lợi, nhân cơ hội này mà chỉ huy làm phản, chính là dẫn binh vì nghĩa, sách sử sau này còn có thể ca tụng danh thơm.....

Về phương diện gian xảo, Tề vương có thể sánh bằng tiên đế, không chỉ muốn oán vị, mà còn muốn danh thơm.

Nghĩ thông suốt những điều then chốt, vậy là có cơ hội trở về phục mệnh rồi.

Trong trận mưa to tầm tã, hai người thừa dịp đêm đen bỏ trốn.....

Thân thể Vạn Dực mỏng manh, bệnh cũ chưa lành lại thêm bệnh mới, ngấm nửa ngày trong nước sông lạnh như băng, liền đau đầu khủng khiếp, y lấy trong lòng ra cái bình sứ thuận tay trộm của Hoa Ứng Nhiên, ngấm một viên thuốc giảm đau, nhin cơn đau dần dần và choáng váng mất hết, nửa mê nửa tỉnh cứ thế chạy đi.....

Xa xa phía sau truyền đến tiếng người ngựa qua sông, tiếng ngựa hí hòa cùng tiếng chó sủa càng ngày càng gần.....

Bọn họ vội nằm rạp xuống nền cỏ ướt, tiếng tim đập vang lên dồn dập, các loại bụi gai không biết tên cùng lá cây sắc bén cứ vào làn da lộ ra dưới quần áo khi họ chạy nhanh, Vạn Dực thuở nhỏ sống an nhàn sung sướng, làn da mềm mại nhiều lần phủ đầy vết máu mỏng manh, vừa ngứa vừa đau.....

Nhưng y chẳng quan tâm, trước hừng đông bọn họ phải chạy tới Trại dịch cách đó năm mươi dặm mới có ngựa, ra rồi thúc ngựa, sau khi chạy khỏi địa phận Tây quận, lại chuyển lên xe ngựa lao thẳng tới kinh thành.....

Phía sau, kỵ binh càng lúc càng gần.....

Tiếng vó ngựa lộp cộp như đòi mạng, từng tiếng giẫm nát trái tim hai người.

“Không được!” Ảnh Nhất bỗng dừng lại, khác với tiếng thở dốc dồn dập của Vạn Dực, hô hấp của hắn ta chỉ có chút hỗn loạn, “Công tử, bọn họ có ngựa, chúng ta có chạy thêm nữa cũng không chạy khỏi bọn họ..... Vẫn nên chọn một nơi ẩn nấp, chờ truy binh đi xa, hãy tiếp tục chạy đi?”

Vạn Dực nói, “Chọn nơi trốn trũng thấp thôi, Tề vương sẽ không vừa đuổi vừa tìm, nếu là hắn..... ta sẽ chia quân ba đường, một đường đốc hết sức người phóng ngựa chạy như điên, tiến hành phong tỏa, rồi quay vòng lại. Tốp hai theo sát phía sau, ven đường điều tra xem có dị động gì khác không, tốp cuối cùng mới thông thả lật từng tác đất.....” Cứ như vậy, cho dù không thể lập tức bắt lấy bọn họ, cũng sẽ kéo dài hành trình chạy trốn của bọn họ tới hừng đông, chờ khi trời sáng rõ, chỉ hai người bọn họ, giữa mấy vạn phản quân, đương nhiên không còn chỗ trốn.

Ảnh Nhất lau mồ hôi lạnh, “Nếu thế, quả thực là có chấp cánh bay cũng khó thoát”

Vạn Dực nói, “Bởi vậy mới tìm nơi trũng thấp, đến khi.....”

Ảnh Nhất rút cuộc cũng biết đến khi của công tử..... là lúc nào.

Khi người ngựa gào thét chạy qua trước mắt, hấn ta nén mình, bất động, quả nhiên đúng như công tử dự đoán, một khắc sau đội người ngựa thứ hai đánh tới.

Hai người nín thở hụp xuống rãnh nước đục ngầu, đội người ngựa thứ hai tóa ra đánh úp đến, rất nhanh, còn có một con chó lông sục đến rãnh nước gần đó, chó rất mẫn cảm với mùi, cái mũi uơn ướt khịt khịt trong bụi cỏ, lập tức sủa nhỏ rồi chạy tới theo rãnh nước.....

Gần.....

Gần rồi.

Chính là lúc này!

Khi kỵ binh nhanh chóng thúc ngựa đuổi theo, con chó đột nhiên im bật.

Trong không gian yên lặng, kỵ binh lấy còi ra, hoài nghi bước gần thêm vài bước.....

Trong phút chốc, một khắc khi nhìn thấy con chó nằm nghiêng trong rãnh nước, ngực gã ta liền đau nhức --

Một cây thương dài sắc bén im hơi lặng tiếng từ dưới ngựa đâm thẳng đến, xuyên qua bụng ngựa đâm thẳng vào bụng gã ta.....

Một người một ngựa ngay cả rên cũng không kịp, liền lặng yên không tiếng động ngã xuống.

Ảnh Nhất ung dung kéo tay, rút trường thương, tay kia lau đi vết máu đầy mặt. Chán ghét dụi dụi miệng, “..... Mặn quá, thật đáng ghét.”

Vạn Dực liếc trắng mắt, “Cũng đâu phải lần đầu tiên.”

“Công tử không lo lắng ta sẽ có bóng ma tâm lý ư?”

“Thôi đi, trái tim của Ảnh Nhất nhà ngươi cứng lắm.”

Ảnh Nhất sờ sờ mũi, “Được rồi, trở về vấn đề chính, thân thể công tử còn chịu nổi không? Phía trước còn hai trạm khó qua.....”

Mặt Vạn Dực không đổi sắc, nói, “Ai nói là sẽ phá vây về phía trước.”

“Hả?”

Y thân nhiên xoay người, “Giờ chúng ta chạy ngược trở lại.....”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 16

Nhóm truy binh thứ ba không cười ngựa giống hai nhóm trước, mà chọn đi bộ dò xét cẩn thận, lóp lóp đến gần.

May mà nhóm truy binh thứ ba trước mắt này đều được chọn từ nạn dân, tốt xấu lẫn lộn, nếu không, quân chính quy mà đuổi bắt thiên la địa võng như vậy, ai có thể trốn được?

Nhưng bởi vậy, Vạn Dực mới thừa cơ trốn được, “Công tử..... Nếu lát nữa ngài hôn mê, ta sẽ lay tỉnh ngài.”

Vạn Dực nghiêng đầu, chỉ thấy Ảnh Nhất vuốt mũi, ồm ồm nói.

“Sao vậy?” Vạn Dực đề thấp giọng hỏi.

Ảnh Nhất khó nén run run áo khoác, “Thì ra công tử còn chưa bị ngộp choáng váng..... Quả nhiên là anh minh thần võ.”

Nhóm truy binh thứ ba gộp hai người một tổ, tra xét cách nhau khoảng trăm mét. Một canh giờ trước hai người nương theo bụi cỏ cao nửa người và mưa đêm che giấu, lặng yên không tiếng động lần dọc theo biên giới bí mật quay về doanh trại, đương nhiên không thể tránh việc đụng độ với nhóm truy binh thứ ba này.

Ảnh Nhất khi trước, tới gần hai tổ truy binh vừa mới trao đổi vị trí, thân hình như bóng quỷ nhảy về phía trước, nháy mắt liền biến mất giữa không trung.

chỉ là trong chớp mắt, khi Ảnh Nhất xuất hiện lần nữa thì đã đứng sau một gã truy binh, tay trái phất chốc bùm chặt miệng gã ta, lưỡi kiếm mỏng trên tay phải không tiếng động xẹt qua cổ họng gã ta, ngay cả khí quản cũng bị cắt đứt --

Hàng loạt động tác nhanh như ánh chớp, thậm chí ngay cả đồng bọn gần bên cách gã ta mười bước cũng không phát hiện.

Vạn Dực chợt như ngừng thở, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Ảnh Nhất.

Chỉ thấy hắn ta nhẹ chân nhẹ tay kéo thi thể vào trong bụi cỏ, đồng thời thật nhanh lột áo của thi thể khoác lên người mình, cố ý phát ra tiếng vang sột soạt, cúi đầu tỏ vẻ đang tra xét, đi về phía một truy binh khác.

“Nhanh vậy đã lục soát xong rồi?”

Ảnh Nhất ậm à “Ừ” một tiếng, khi cách gã ta chỉ còn ba bước thì đột nhiên dòn lực nhảy lên --

Dưới màn mưa đã tạnh ngày, bóng dáng hai người đang lần lượt chớp lóe chợt dừng lại.

Ảnh Nhất nhanh chóng ra dấu với Vạn Dực, Vạn Dực lập tức dùng tốc độ nhanh nhất khom lưng chạy đến.....

“Nhanh lên!” Ảnh Nhất nhỏ giọng thúc giục, đồng thời nhanh chóng lột áo của người nọ đưa cho Vạn Dực, mặt khác bày ra bộ dạng anh em tốt, ôm lấy bả vai thi thể, che chắn cho Vạn Dực.

Vạn Dực luống choàng áo, kỳ thật hiện tại phản quân còn chưa đủ quân lương để đặt mua quân phục thống nhất, chỉ là cái áo bào rộng tay trên người y quá xa hoa, mà bộ quần áo đi đêm của Ảnh Nhất cũng không thể để lộ, bởi vậy..... dù quần áo trên người hai phản quân này bốc ra mùi như ướp muối nhiều năm, mặc dù, mặc dù trong đó có lẽ còn chứa luôn bọ chết.....

Bọn họ đều phải cố mà đứng vững.

Suốt một đêm mưa to không ngừng không nghỉ, trút lên người khiến người ta âm ỉ sinh đau.

Không có áo tơi, bọn họ đều cố sức không mở miệng, nếu không mưa sẽ chảy ngược vào mũi, cảm giác chắc tuyệt vô cùng!!!

Ảnh Nhất túm tay công tử, độ ẩm như băng khiến hắn ta càng thêm lo lắng, cẩn thận truyền qua chút nội lực muốn giúp công tử chống lạnh, nhưng Vạn Dực lập tức rút tay về, nhẹ nhàng lắc đầu với hắn ta, “Phá vỡ quan trọng hơn.” Chờ lắng phí nội lực trên người y.

Ảnh Nhất cắn răng gật đầu, dùng sức lau đi giọt mưa trên mặt, đưa mắt nhìn bốn phía, sau khi chọn phương hướng, hai người cẩn thận tránh đám người, nếu thật sự không tránh khỏi, liền dứt khoát cúi người giả bộ lục soát, từng bước một gian nan đi về phía doanh trại.....

Thời gian càng trôi, trán Vạn Dực càng lúc càng nóng, hô hấp qua yết hầu nóng bỏng mà đau đớn, tinh thần mơ hồ khó có thể kiểm soát, chỉ dùng ý chí mà chống đỡ.

Ảnh Nhất đi trước dò đường, Vạn Dực gắng gượng đi theo, ý thức nửa mơ nửa tỉnh, khi nhìn thấy ngọn lửa giữa doanh trại rớt cuộc lần nữa xuất hiện trước mắt, Ảnh Nhất bỗng dừng bước, đẩy Vạn Dực vào trong bụi cỏ --

“Công tử cẩn thận!”

Trong nháy mắt lưng Vạn Dực tiếp xúc với bùn đất ướt đầm, một ngọn tên cháy sáng thật dài cùng thời khắc đó đâm vào bụi cỏ bên cạnh cách người không đến một thước!

Trán Ảnh Nhất thoáng chốc trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Tuy rằng mũi tên không làm đám cỏ bùng cháy được, nhưng một ánh lửa vừa lóe này, đã đủ để người gần bờ sông phát hiện ra bọn họ.

“Tìm được bọn họ rồi!”

“Bọn họ ngay đây này!”

Vô số ngọn đuốc và mũi tên cháy đỏ lao về hướng bọn họ, sáng như ban ngày, hai người bại lộ hành tung dưới ánh nhìn chằm chằm của họ.

Vạn Dực thở gấp, chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy bên bờ sông có ba bốn con thuyền nhỏ đi lại, ở bờ bên kia cách đó không xa, đã có phản quân đẩy thuyền vội qua sông truy bắt, lại quay đầu, tiếng vỗ ngựa cùng tiếng chó sủa râm ran phía sau càng ngày càng gần.....

Thật có thể nói là bốn bề thọ địch.

Vạn Dực thở hỗn hển, rồi sau đó lộ ra một chút tươi cười cực nhạt, “Ảnh Nhất, hôm nay chúng ta liền đánh cuộc một phen thôi.”

“Thuộc hạ thề sống chết nguyện trung thành.”

Vạn Dực không nói gì thêm, chỉ vỗ vỗ vai hắn ta, đột nhiên dốc sức, thả người xuống dòng nước chảy xiết giữa sông, Ảnh Nhất không chút do dự, theo

sát phía sau!

“Vạn Dực --”

Một mũi tên cháy rực xẹt qua, trong nháy mắt chiếu sáng mặt Vạn Dực, rồi sau đó thẳng tắp ghim vào vai trái y, Kỳ Kiến Ngọc ở trong khoang thuyền nghe được tiếng huyền não bên ngoài, dài chân gấp gấp bước ra, vào giờ khắc này khoảng cách của hai người chỉ ngắn ngủn hơn mười thước, chính trong chớp mắt ánh lửa xẹt qua đó, Tề vương nhìn mà hết hoảng, dòng máu phun trào.

Trong đầu hần nháy mắt trống rỗng -- “Ai cho các ngươi bắn tên!”

Tề vương đột nhiên xoay người, tròn mắt mở to, bỗng nhiên một đao vung về phía tên vệ binh đã bắn tên vào hai người dưới nước, “Ai cho phép các ngươi ra tay tổn thương y!”

“Điện.....” Vệ binh còn chưa kịp nói một câu, đầu đã rời khỏi thân.

“Toàn bộ dừng tay hết cho ta --” Kỳ Kiến Ngọc hít sâu tung người, chỉ trong vài bước đã vung kiếm liên tục chém giết mấy kẻ bắn tên, “Ai dám tổn thương y, ta nhất định sẽ khiến kẻ đó chết không toàn mạng!”

Dưới sát khí lạnh lẽo bỗng nhiên bùng nổ của Tề vương, những người còn lại cảm như hén, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chẳng lẽ Tề vương hơn nửa đêm lòng như lửa đốt lệnh cho họ dốc hết toàn quân, là vì tìm vị tù binh bỏ trốn kia, chứ không phải để diệt cỏ tận gốc?

Trong lòng mọi người không khỏi nảy ra nghi vấn, xem bộ dạng Tề vương khẩn trương vì gã tù binh kia như vậy.....

Đành cầu cho người nọ mạng lớn, nếu không, nếu không thì lần này bọn họ

“Ngụy Phi,” Tề vương quay về khoang thuyền, hung hăng túm lấy áo gấm, “Tốt nhất ngươi nên cầu nguyện y bình an vô sự --”

“Điện hạ, người làm việc lớn phải dứt khoát,” Ngụy Phi vì thiếu dưỡng khí mà mặt dần đỏ ửng, nhưng vẫn như cũ cất giọng bình tĩnh, “Điện hạ đặt sự quan tâm sai chỗ rồi. Mong đợi của Thái hậu nương nương với điện hạ”

Tề vương bỗng vung tay, hung hăng hất gãi lên vách thuyền, lập tức khiến chiếc thuyền lay động không ngừng, “Đừng dùng mẫu hậu đàn áp ta, từ hôm nay trở đi, ngươi nên biết rõ ai mới thật sự là chủ của ngươi.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã bước nhanh ra ngoài, bên ngoài thuyền đến một loạt tiếng rẽ nước mơ hồ.

Ngụy Phi dang rộng chân tay, nằm trong khoang thuyền thờ hờn hén, thấp giọng lầm bầm, “Đương nhiên ta biết chủ nhân thật sự là ai.....”

Rồi chợt nhảy dựng lên, chạy khỏi khoang thuyền đuổi theo Tề vương.....

Vào khoảng khắc trùng tên giữa làn nước, Vạn Dực chợt hụt hơi, sau khi chìm xuống sông, dòng nước lạnh như băng điên cuồng trút vào mũi, y ho sặc sụa trong nước, đầu và phổi tựa như muốn nổ tung.

Từng đợt từng đợt đèn đuốc thấp sáng cả mặt sông.

Vạn Dực được Ánh Nhất túm thắt lưng kéo đi, về phía sâu của dòng sông, từng sợi máu đỏ tràn khỏi bả vai y, tóc đen thật dài lay động như tảo biển..... Cách dòng nước, Vạn Dực mơ hồ nhìn thấy một người áo đỏ chèo thuyền gấp gấp, tự mình chèo thuyền, lòng như lửa đốt lo lắng hô to gì đó.....

Nhưng bốn phía rất ồn ào, nước sông chảy xiết đánh sâu vào màng tai, lỗ tai y ù ù, cái gì cũng không nghe rõ.

Ánh Nhất vô cùng thuần thực đưa y vượt qua dòng nước, khi thì mượn dòng nước đẩy y ra khỏi mặt nước bổ sung không khí.....

Cách một dòng nước, Vạn Dực vô tri vô giác lẳng lặng nhìn người nọ như đang nổi điên, giữa trời mưa lớn tự mình lật lay thuyền nhỏ, qua lại lo lắng tìm kiếm, động tác điên cuồng khiến chiếc thuyền vài lần muốn lật úp

Tinh thần bỗng nhiên sáng sủa.

-- Tề vương không đá thương y.

Suy nghĩ này đột nhiên không báo động trước hiện lên trong óc y, rõ ràng mà kiên định.

Có cái gì đó gạt bỏ dòng nước, khiến y nhìn rõ Tề vương..... Cũng nhìn rõ chính mình.

Phía sau Ánh Nhất đột nhiên dồn lực đẩy y ra ngoài, y trở mặt nhìn chính mình lướt qua đáy thuyền, tung người ngược phía với Tề vương trên dòng sông

Trước mắt tối sầm từng chút.

Ánh lửa mơ hồ lấp lăm như một quả cầu lửa, Vạn Dực cố hết sức muốn mở mắt, quả cầu lửa lung lay, tầm mắt cuối cùng tối đen một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 17

Khi Vạn Dực mở mắt ra lần nữa, phát hiện mình lại ở trên xe ngựa.

Trong xe phủ kín lông dê, trên người còn phủ một áo khoác thật dày.

Vạn Dực vịn vào cái bàn trà cố sức muốn đứng lên, áo khoác dĩ nhiên tuột xuống tới ngực, lộ ra vạt áo trong bị xé đi một nửa.

Đầu tiên y hốt hoảng, từ vai trái truyền tới cơn đau khiến y không khỏi rên lên một tiếng, lập tức trước mắt chột lóe, một bóng đen như ánh chớp từ chỗ đánh xe xông vào.

“Công tử!” Ảnh Nhất vừa chui vào thùng xe liền lo lắng nhìn vai trái Vạn Dực, “Miếng vết thương nứt ra ư?” Đến khi đầu ngón tay bóng loáng truyền đến cảm giác mềm mịn, hẳn ta mới đột nhiên xoay người, bị kịch nhắc nhở chính mình: Công tử không phải nam nhân, không phải nam nhân! Nam nữ thụ bất thân.....

Vạn Dực lại thật tự nhiên trêu đùa, “Trốn cái gì, sao giờ lại biết e lệ thế?”

Ảnh Nhất lúng ta lúng túng, “Công tử.....”

Vạn Dực ngoắc ngoắc ngón tay với hắn ta, “Lại đây để công tử nhìn xem, ngươi có bị thương gì không?”

Ảnh Nhất không tình nguyện xoay người đối diện y, tầm mắt tránh trái tránh phải, nhất định không dám dừng trên bờ vai trần của công tử, “Chỉ bị thương nhẹ thôi, công tử không cần lo lắng.....”

Vạn Dực liếc nhìn vai trái quần kín lụa trắng lại không quá ảnh hưởng đến cử động, “Kỹ thuật của ngươi cũng không tệ lắm”

Ảnh Nhất nhếch nhếch miệng, “Có câu bệnh lâu thành thầy thuốc, do từ nhỏ luyện thành.”

Vạn Dực vỗ vỗ vai hắn ta, “Chúng ta đến đâu rồi?”

“Đã sắp ra khỏi địa phận Tây quận, phản quân phía sau tạm thời sẽ không đuổi theo, bất quá vì an toàn, mấy ngày nữa công tử vẫn phải vất vả, sẽ chạy suốt ngày đêm”

Vạn Dực lắc đầu, “Ngồi xe ngựa mà, vất vả gì đâu.” Y cúi đầu đánh giá bộ quần áo trong hoa văn vân thủy xa lạ trên người, cách đó không xa là một cái áo ngoài màu lam cùng bộ, phối cùng một miếng bội ngọc tinh xảo hoa mỹ đặt trên áo, đối lập hoàn toàn với bộ quần áo lam lũ đầy mùi lạ trên người hai người lúc bỏ trốn hôm trước, có cảm giác như vừa trải qua giấc mộng Nam Kha. “Quần áo này..... Ngươi lấy đâu ra?”

“Ặc..... cái này á,” Ảnh Nhất nói lời ngay thẳng, “Chính là tạm thời trưng dụng của hiệu buôn ven đường”

Vạn Dực: “.....”

nói dễ nghe đến vậy, không phải là cướp bóc sao.

“..... Vậy xe ngựa của chúng ta lúc này, cũng do cướp được?”

“Sao công tử lại nói khó nghe như vậy.” Ảnh Nhất đứng lý hợp tình nói, tiện đó bổ sung một câu, “Kỳ thật phu xe đang đánh xe cho chúng ta, cũng là thuận tiện ‘mời’ từ hiệu buôn.”

Vạn Dực vỗ trán, “..... Được rồi, tình huống khác thường, cách xử lý cũng phải khác thường”

một đường ra roi thúc ngựa, mấy ngày đầu Vạn Dực tận tâm phối hợp chạy chữa, mỗi ngày chén thuốc không rời miệng.

Đợi đến khi vết thương tên bắn tốt hơn ba bốn phần, Vạn Dực quyết không uống thuốc nữa.

Ảnh Nhất tận tình khuyên bảo, mặc kệ Vạn Dực chống cự thế nào, vẫn như cũ ba bữa nấu thuốc trên xe, “Công tử, bất luận trong lòng ngài có tính toán gì, thân thể là quan trọng nhất.”

“Giữ lại vết thương này tất có tác dụng,” Vạn Dực nhẹ vỗ về vết sẹo dử tợn trên vai trái, “Sắp phải diện thánh, tất nhiên là càng chặt vật càng tốt.”

“Ít nhất, cũng phải khiến vết sẹo này biến mất chứ,” Ảnh Nhất thấp giọng nói, “Dù công tử có mạnh mẽ thế nào chẳng nữa..... Cũng vẫn là nữ tử, nữ tử trên người có sẹo..... Tóm lại không tốt.”

Tay áo Vạn Dực tung bay, nghiêng đầu cười khế, “Đời này ta sẽ không có hôn phu, sao phải e ngại vết sẹo?” Dáng vẻ y thật ung dung, “Cứ như trước đây thôi, vẫn là nam tử.”

Ảnh Nhất há miệng thờ dốc, quay đầu đi, tự lẩm bẩm

“Nhưng công tử, chung quy không phải mà.....”

Trong tiếng xe ngựa lộc cộc, Vạn Dực cuối cùng cũng về tới đế đô vàng son quen thuộc.....

Nơi này, mới là chiến trường chính để y sống còn.

Ảnh Nhất hộ tống Vạn Dực đến địa phận kinh thành liền trở về với số mệnh của hắn ta, một bóng dáng không thể lộ diện, từ sáng thành tới. Mà người đánh xe ngựa, trên đường vào kinh cũng thay đổi mấy lần, bảo đảm an toàn tuyệt đối cho công tử.

một ngày trước khi vào kinh, Vạn Dực liền dùng bò câu đưa tin, thông báo với tiểu hoàng đế là y đã may mắn trở về, giờ tý hôm sau, khi Vạn Dực phong trần mệt mỏi quay lại cánh cổng màu son quen thuộc, không thể tưởng tượng được là tiểu hoàng đế lại không cho y chút thời gian nghỉ ngơi nào, trực tiếp phái người suốt đêm đứng chờ ở cửa thành.

Vạn Dực vỗ vỗ tay áo, “Vốn định tắm rửa chuẩn bị rồi mới diện thánh..... Xem ra trang phục này đánh làm bẩn mắt Hoàng thượng rồi.”

Thị vệ đến đón tiếp chỉ biết ngay cả một khắc tân đế cũng không chờ được, muốn gặp mỹ thiếu niên trước mắt này, cung kính khom người, “Đại nhân mặt ngọc cốt tiên, đừng tự coi nhẹ mình.....”

Với thân phận thứ cát sĩ của Vạn Dực, kỳ thật không nhận nổi tiếng đại nhân này của Ngự tiền thị vệ, nhưng trước mắt có người xu nịnh, Vạn Dực cũng sẽ không làm mất mặt nhau, chỉ cong môi hiền hòa nói “Khen trật rồi”.

Đêm khuya, tuy hoàng cung vẫn lộng lẫy, lại ẩn chứa vài phần quỷ dị.

Vạn Dực theo lão thái giám cầm đèn cung đình, lặng yên không một tiếng động đi vòng vèo uốn lượn trên hành lang gấp khúc.....

“Đại nhân, đã đến điện Thừa Đức.”

Thái giám dẫn đường cúi đầu, khom người mời y vào điện.

Vạn Dực vén vạt áo rộng thùng thình, ngọc bội đính đang, y cũng không cố ý khép kín tà áo, từ cổ áo mở rộng có thể dễ dàng nhìn thấy băng vải hơi thấm máu, giày và áo y loang lổ vết bùn, có thể mơ hồ thấy được nhúm nhúm trên tay áo..... Nhưng mặc dù chật vật như thế, mái tóc dài của y lại vẫn buộc cẩn thận tỉ mỉ chỉnh tề, ánh mắt bình thản yên tĩnh, từ đầu tới cuối vẫn duy trì khí thế thanh cao tuyệt trần.....

Khiến người ta, nhìn không được sinh ra dục vọng muốn nhúng chàm

“Ái khanh đi đường vất vả rồi.”

Tối nay Tân đế lại không uy nghiêm triều phục, hắn ta chỉ mặc một bộ măng bào trắng thêu chỉ bạc, thật đơn giản tựa vào ghế dựa. Kim quan trên tóc chỉ cột một nửa, một nửa tóc đen còn lại theo thắt lưng mềm mại buông rơi trước ngực. Ảnh nên soi rọi khiến một nửa mặt tân đế chìm trong bóng đêm, nửa bên mặt còn lại càng thêm gầy yếu, gần như tìm không thấy vẻ phúng phính trẻ con ngày xưa, đôi môi đỏ sẫm quá đáng khắc sâu khuôn mặt bạch ngọc, mềm mại mà nguy hiểm.

Vạn Dực nhanh nhẹn quỳ bọp xuống, “Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, vi thần có thể thuận lợi trở về, làm việc vì Hoàng thượng, vi thần sao có thể vất vả chứ?”

Kỳ Kiến Thành phát tay, “Được rồi, bót miệng mồm lâu linh đi. nói cho trẫm nghe xem, chi bảo người cùng hoàng huynh đi cứu tể, sao lại thành ra bộ dạng này? Còn hoàng huynh của trẫm đâu, sao chỉ có một mình người trở về.”

Vạn Dực xoa xoa huyệt Thái Dương, “Xin nghe vi thần kể rõ.....”

Tiểu hồ ly, mọi việc đều biết, sao có thể giấu được người. Còn bày đặt giả mù sa mưa vờ như quân thần tình thâm, cả hai đều nổi đầy da gà, tội gì phải thế?

Tiểu hoàng đế nói, “Trẫm không vội, ái khanh cứ từ từ.”

Vạn Dực cất giọng, kể rõ đầu đuôi từ việc bị ám sát, rồi sau đó gặp phải bệnh dịch, kết quả thật vất vả mới tìm được thần y, đến phủ tri châu lại bị lưu dân vây đánh, trong hỗn loạn thất lạc khỏi Tề vương lại bị phản quân bắt làm tù binh, cuối cùng sau trăm cay nghìn đắng mới chạy thoát trở về.....

Mạo hiểm kích thích trăm bổng pháp phòng này, càng phấn khích hơn xem đấu võ diễn tuồng.

Kỳ Kiến Thành nâng má, khi thì gật đầu, khi thì trầm ngâm, khi thì phối hợp hỏi han vài câu, nhiệt tình sắm vai người nghe vô cùng say mê.

Chờ khi Vạn Dực kể xong, tiếp nhận nước trà mà tay rồng tự mình đưa tới, y hóp một ngụm, về mặt vô cùng trầm tĩnh, tìm lại theo dáng vẻ bình tĩnh của tân đế mà đập thành thịch.....

“Kể xong rồi?” Kỳ Kiến Thành đứng thẳng dậy, trên mặt còn giữ vài nét trẻ con, nhưng dưới ánh nền lay động lại biến mất không còn.

Vạn Dực giữa ánh sáng chói lòa, trong đầu nhanh chóng xẹt qua ánh mắt nóng bỏng lại ngượng ngùng của người nọ.....

“..... Sao lại thích ta? Vạn Dực trừ bề ngoài, đầu còn gì đáng để điện hạ yêu thương cảm mến?”

“Bỏn vương..... Nếu biết được thì tốt rồi.”

“Nếu, nếu lần này có thể thuận lợi về kinh..... Bỏn vương đương nhiên, sẽ cho Vạn Lang một câu trả lời thuyết phục.”

“..... Vạn Lang, ngươi theo sát ta, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Cuối cùng hình ảnh dừng ở một màn trắng tên rơi vào dòng nước --

Bất luận thế nào, dù ngươi không muốn tôn thương ta, nhưng người phía sau ngươi, chung quy vẫn không chấp nhận được ta.

Người của Vạn gia, cũng không thể ngồi chờ chết.

Vạn Dực cúi đầu, chậm rãi nói, “Khải tấu bệ hạ..... Vi thần cả gan góp lời, Tề vương Kỳ Kiến Ngọc, thông đồng với địch mưu phản.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 18

Điện Thừa Đức thoáng chốc trở nên yên lặng.

Chỉ có từng hàng nến to bằng nắm tay phát ra tiếng nổ tí tách nhỏ bé, chợt một trận gió mạnh cuốn cuộn thổi bay màn lụa lớn nơi cửa cung, xuyên qua ánh nến màu quả quýt, lơ lửng chiếu ra hai bóng dáng một cao một thấp.

Vạn Dực vẫn duy trì tư thế cúi đầu, lưng thẳng tắp. Tân đế vẫn chưa mở miệng, y liền tiếp tục duy trì tư thế này, ném hết mọi việc tiếp theo vào tay hoàng đế.

Thật lâu, cho tận đến khi thân thể bị thương của y không chống đỡ nổi nữa, khẽ lung lay choáng váng, tân đế mới vươn tay, nâng y dậy, miệng nói, “Trẫm quên mất ái khanh còn đang trọng thương, cùng ngồi trò chuyện đi.”

Mi tâm Vạn Dực hơi nhúu, cố nén ý muốn rút tay về, theo cái phát tay của tân đế, ngồi vào ghế gỗ lim bên cạnh.

Trong ánh nền lay động, trên gương mặt mềm mại vẫn còn mang nét trẻ con của tiểu hoàng đế lại có một đôi mắt trưởng thành lạnh lùng, gãi nhìn y, cong lên một nụ cười sung sướng lại mang theo chút tiếc nuối, “Ái khanh, có biết nếu vừa rồi ngươi không kịp thời bỏ sung một câu cuối, chờ đợi ngươi sẽ là điều gì không?”

Vạn Dực rùng mình, cảm thấy chấn động.

“Đoán được rồi ư? Ngươi thực thông minh,” giọng điệu Kỳ Kiến Thành càng thêm tiếc nuối, “Rốt cuộc thì trời vẫn xót thương, không đành để Vạn gia có nhiều thế hệ tài năng vượt trội bị diệt tộc đêm nay.”

Vạn Dực cố tươi cười đáp lại tân đế, “Đa tạ bệ hạ ban ân, Vạn Dực suốt đời khó quên.”

Kỳ Kiến Thành nói, “Ngươi đã biết, cũng nên hiểu, việc này trẫm đã vì ngươi, mà mạo hiểm huy động âm vệ, ngăn cản Thái hậu ám sát, nếu không thì chẳng biết ái khanh có còn mạng để về phục mệnh hay không.”

“Ngày đó sau khi gặp thích khách ở Tây quận, là do bệ hạ ra tay tương trợ?”

Sau khi Vạn Dực hiểu rõ tình ý của Tề vương, một lần nữa phỏng đoán, xét tình hình gặp chuyện lúc ấy, Tề vương rõ ràng hiểu rõ tình huống, nhưng một nửa thích khách trong đó đều nhắm vào y, mà Tề vương cũng không hề che giấu ý định bảo vệ y, bởi vậy y phỏng đoán tuy Tề vương biết rõ mọi việc, nhưng thật sự muốn giết y, lại có thể ra lệnh được với người của Tề vương, trừ Thái hậu, còn có thể là ai?

Chả trách sau khi bọn họ trốn đi lại không gặp phải truy binh, y vốn tưởng nhóm thích khách e ngại thân phận của Tề vương, thì ra là do tiểu hoàng đế phái người bao vây truy quét.

Tân đế tâm tình không tệ gật đầu, cầm tay y, “Vạn Lang ơi Vạn Lang, người nói người nên báo đáp trẫm thế nào đây?”

Vạn Dực.....

Vạn Dực bị tiểu hoàng đế đùa giỡn liên tục, đã luyện được phương pháp đối kháng, y tê dại trượt quỵ xuống đất, thuận thế rút tay về, “Vi thần nguyện máu chảy đầu rơi vì xã tắc, không nuôi tiếc.”

Một cánh tay thon dài trắng nõn lại ẩn chứa sức mạnh bùng nổ túm cầm Vạn Dực, ép y ngẩng đầu, động tác ngạo mạn này là động tác tân đế yêu thích nhất, Kỳ Kiến Thành từ trên nhìn xuống gương mặt xinh đẹp kinh hồn dưới ánh nến, “Ái khanh trước giờ luôn dẻo miệng như thế.”

Vạn Dực chợt cảnh giác với cặp mắt ngày càng sâu thẳm kia, y nén lại mọi cảm xúc, chỉ lẳng lặng nhìn lại tân đế.

Kỳ Kiến Thành chợt dừng lại, rồi mới dời ánh mắt gần như mê muội đi, khẽ nói như thờ dài, “Vạn Lang..... Thật quá xinh đẹp.”

Vạn Dực không nói. Chẳng lẽ đáp trả lại một câu: Hoàng thượng ngài cũng không tệ?

Kỳ Kiến Thành chống một tay dưới cằm, nói như đùa, “Nếu Thủ Phụ trước đây có thêm một người con gái. E là trẫm cũng bất chấp mọi thứ, nhất định phải đón vào cung.”

Vạn Dực oán thăm, thẳng nhóc thối tha lông còn chưa dài kia, dám mơ tưởng đến y? Cuộc đời này y nhất định phải bảo vệ bí mật đó thật kỹ.

Tân đế đứng lên, vẫy tay với nội thị canh giữ ở cửa điện, lão thái giám bê một cái hộp gỗ phủ vải nhung vào, Kỳ Kiến Thành mở hộp, lấy một lá thư có dấu ấn đỏ tươi ở cuối, “Để khen ngợi sự thành khẩn của ái khanh, tối nay liền giúp khanh nhìn rõ lòng người.”

Vạn Dực tiếp nhận lá thư, ánh mắt liền bị nét chữ triện ghi ở cuối thư – từ ‘Ngụy’ hấp dẫn.

Quả nhiên là hấn ta!

Suy tư thoáng xoay chuyển, Vạn Dực không xem nhiều, hai tay nhanh chóng hoàn trả thư cho tiểu hoàng đế, miệng vội hô, “Hoàng thượng đoán chuyện như thần.”

Tân đế ý vị sâu xa nói, “Trong thiên hạ này, có nơi nào không phải đất của vua, có ai không phải bề tôi của vua đâu chứ.”

Vạn Dực chấn động mạnh rồi.

Tay phải của Tân đế như có như không xẹt qua mặt y, “Ngoan ngoãn đi theo trẫm, trẫm sẽ không bạc đãi người, kiên nhẫn của trẫm cũng chỉ có hạn thôi.”

Sau khi ra khỏi cửa cung, vừa lên xe ngựa Vạn Dực gần như nửa hôn mê trên giường, tuy rằng thân thể đã vượt qua cực hạn, khó có thể chịu đựng thêm. Nhưng trong đầu y vẫn tính toán thật nhanh, thì ra ngày đó trước khi tân đế triệu y đến gặp lần cuối, có nhắc tới việc sẽ phái người giúp y một tay, hóa ra người nọ đúng là Ngụy Phi?

Chả trách tân đế có thể rõ như lòng bàn tay, dưới mí mắt Thái hậu cùng Tề vương lại có thể bố trí nội gián, tay tân đế cũng quá dài rồi.

Nghĩ đến đây, Vạn Dực e sợ không thôi, mồ hôi ướt áo..... Tân đế nói phái người trợ giúp, e là âm thầm giám sát nếu y cùng với Tề vương thông đồng. Mà sự kiện thích khách trước đó, tân đế sớm đã biết rõ, lại mặc kệ bọn thích khách chặn giết nhóm quan lại đi cứu trợ, một mặt là buộc y sau khi biết được chân tướng sẽ đoạn tuyệt với Tề vương, mặt khác là vì không muốn đánh rạn động cò, không để nội gián bị bại lộ.

Chả trách sao hoàng thành càng ngày càng nhiều dân chạy nạn Tây quận, tuy có hỗn loạn, lại chưa bao giờ bị đuổi đi..... Lại nghĩ đến, Kỳ Kiến Thành còn nhỏ tuổi, khôn ngoan cùng tàn nhẫn lại khiến người ta kinh hãi.

Cẩn thận chọn lựa quan lại, tro mắt nhìn mấy trăm binh lính đi theo chịu chết; vì đặt bẫy, khích Tề vương cùng Thái hậu lộ ra bằng chứng phản nghịch, lại vứt bỏ tính mạng mấy vạn nạn dân, khiến Tây quận người chết như ngã rạ, đến lúc đó lại đứng lý hợp tình, hát toàn bộ vết nhơ này lên người Tề vương và Thái hậu.

Nên nói Kỳ Kiến Thành có tư chất trời ban nhỉ? Còn trẻ đã hiểu thế nào là đế vương vô tình.

Mà đêm nay tiểu hoàng đế cho triệu y, kỳ thật cũng không cần cái gọi là tình báo, thứ gã thật sự muốn xem, chính là giữa hoàng quyền và Tề vương, y chọn bên nào, thái độ của y mới là thứ mà Kỳ Kiến Thành muốn thấy.

Vạn Dực trở mình, ngẩng mặt nằm trên thảm nhung thật dày, thờ dài một hồi.

Bất luận thế nào, tối nay trời xui đất khiến giúp y vượt ải, lại thêm suốt chuyến đi đến Tây quận, y cũng không làm ra việc xấu gì.....

Tốt lắm, Vạn Dực thở gấp một hơi, rốt cuộc cũng được gã tiểu hoàng đế biến thái thông qua, là lúc y sắp một bước lên mây rồi --

A..... Ha ha ha.

Vạn Dực không tiếng động cười to, chỉ là bất giác lại cười ra nước mắt.

Hôm sau lâm triều, Vạn Lang đơn độc trở về, lại dâng lên tin tức quan trọng, tân đế đặc biệt đề bạt, giữa triều thăng y lên làm Diên Giang quan của Tả Xuân phò mã, thăng lên cấp ngũ phẩm.

Ngấn ngùn chưa đến hai năm, từ thất phẩm thăng lên hai cấp, mọi người có mặt đều ghen ghét, tầm mắt sáng quắc nhìn chòng chọc thiếu niên này, có người thạo tin, quét ánh mắt mập mờ lên người y và tân đế, không dám cất lời.

Vạn Dực cũng nghi hoặc vì sao tân đế không lập tức công bố tin tức Tề vương làm phản? Suy nghĩ này chỉ chợt lóe, y liền tự bắt buộc mình không được nghĩ tiếp, không bắt y đưa đầu làm tốt thí, y hẳn nên biết ơn rồi.

Lúc ôm quan bào mới tỉnh về phủ, trước cửa chiêng trống ngập trời, hai vị thiếp thất Liên Ngã cùng Liên Khanh của y, sáng sớm liền được đón khỏi Túy Nguyệt lâu, một người vàng nhạt, một người hồng phấn, giống như hai đóa hoa tươi, xấu hổ cúi đầu đứng một bên.

Vạn Dực xoa xoa huyệt Thái Dương, đúng là thiếu chút nữa đã quên mất các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chương 19

Lam Phượng Hoàng

Thanh minh đã qua, vốn là thời tiết tốt để cày bừa gieo trồng vụ xuân, Tây quận lại vẫn hoang vu khắp chốn.

Giờ hội canh ba, phía đông doanh trại.

“-- Báo!”

Mưa dầm liên tục không ngừng, cứ đều đều đúng nhịp ~ mỗi hai canh giờ, sẽ có một thiết kỵ từ phía đông đến, chạy thẳng vào đại doanh.

Chỉ khác là, lần này người mật báo nhất thời có cảm giác như lửa và băng cùng giáng xuống.

“Rốt cuộc cũng về kinh rồi sao.....”

Gương mặt tối tăm nhiều ngày lần đầu quang đãng sau mưa, tư thế ngồi của Kỳ Kiến Ngọc bỗng chốc dựng thẳng.

Hắn không nói thêm gì nữa, bước thong thả ra trước cửa doanh, hai tay chấp phía sau, ngẩng đầu nhìn xa xa về hướng đế đô.

“Điện hạ.....” Ở phía sau hắn, các phụ tá ngỡ ngàng không rõ - hô lên.

Tề vương không quay đầu, miệng lại chây lười kéo dài âm cuối, “Chuyện gì.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy rằng không muốn phá hư tâm tình tốt đẹp khó khăn lắm mới có được của Tề vương, nhưng dù sao cũng phải có người ngay dám thốt lời thật khó nghe.

“Điện hạ, nếu Vạn Dực kia đã về đến Đế kinh, e là việc lần này của chúng ta”

Giọng điệu Tề vương lại bình tĩnh không ngờ, hắn chỉ phát phát tay, đầu cũng không ngoảnh lại, “Cô vương tự biết, đừng nói thêm nữa.”

Kẻ nào đó lại không có mắt mà tiếp tục, “Ngày đó thả cộp về núi, để tránh thất bại trong gang tấc, nên.....”

Lời còn chưa dứt, Tề vương đột nhiên quay đầu, nhìn về phía người đang nói, về mặt không rõ là vui hay giận, “Nên thế nào?”

Lão thần kia thiếu chút nữa không thở được, lúng ta lúng túng nói, “Nên..... không thế nào ạ.” Người ta đã về đến kinh thành, lão có mắt bò mới lo làm chuông cũng chẳng được tích sự gì.

Lúc này Tề vương mới quay đầu, một lần nữa lặng im ngắm nhìn phương Đông, thật lâu sau, hắn nói, “Cô tự có cách đối phó, nếu không thể thúc quân, chúng ta liền dùng kế sách đã bàn lúc trước duy trì một đường lui.”

“Điện hạ,” Ngụy Phi đứng dậy chấp tay, đến gần Tề vương, “Kế này thật sự quá mức.....”

Lời của gã lập tức bị tin tức tiếp theo đánh gãy.

--“Báo!”

Một loạt tiếng vó ngựa lộc cộc vang dội bỗng dừng trước cửa doanh trại, trên người là giáp mũ màu đen, ướt mưa chảy ròng ròng xuống, theo bước chân của người vừa bước qua màn cửa, hóa thành vệt nước, mỗi một bước cho thấy rõ thế nào gọi là từng dấu chân một.

“Điện hạ, quân tiền trạm đã phát hiện nơi giáp ranh Tây quận và Hưng quận có dấu hiệu đóng quân, liền cấp tốc báo về.”

Tề vương cau mày, có người hô nhỏ, “Sao đối phương biết được nơi tiếp theo quân ta muốn tấn công? Chỉ sợ.....”

Ngụy Phi tiếp lời, sắc mặt nghiêm trọng, “Chỉ sợ..... Có nội gian.”

Lời vừa nói ra, mọi người biến sắc.

Sắc mặt Tề vương lại thân nhiên, ánh mắt đảo qua mặt tất cả mọi người trong doanh trại.

Người bị hấn nhìn chăm chú đều thích một cái quỳ xuống đất, miệng hô vang mấy lời trung thành.

Tề vương để bọn họ quỳ khoảng một khắc, mới phát tay lệnh cho bọn họ đứng lên, nghiêng mặt coi áo khoác, ném cho người hầu, xoay người nói, “Tự về doanh của mình cả đi, sáng sớm ngày mai, cô tất sẽ có kết luận.”

Dưới uy thế của Tề vương điện hạ, mặc dù có vài người muốn vì mình biện bạch vài câu, người hầu trong doanh lại hành động quá nhanh chóng, trực tiếp tiến sổ ít những người còn không nguyện rời đi – từng người một – kéo ra ngoài.

Sau khi mọi người đi hết, Kỳ Kiến Ngọc cảm lấy phong thư vừa nhận được, trực tiếp hơ trên ngọn lửa, một lát sau trên mặt trái của phong thư chậm rãi hiện ra chữ viết.....

“..... Người nghĩ chỉ mình người biết cái người sao?”

-- Báo!”

Canh năm còn chưa tới, ngoài doanh lại có cấp báo.

Kỳ Kiến Ngọc vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn xa về phía trời đông, áo khoác vẫn đặt ở mép giường, vạt áo bào tung bay trong gió đêm đã ướt đầm, nghiêm nhiên là một đêm không ngủ.

“Điện hạ! Ngụy Phi đã không còn ở trong doanh, Dao Tứ được phái giám sát gã lúc trước, thi thể bị phi tang, thi thể của Dao Ngũ được phát hiện ở cái ao sau núi.”

“Quả nhiên là gã.....” Ân Tiểu theo vào sau lính liên lạc, năm đó khi hắn còn chinh chiến ở biên cương, đã một tay đề bạt hắn ta làm phó tướng, hắn ta mặt trắng dữ tướng, khuôn mặt dài gian xảo trời sinh - ngoài cười nhưng trong không cười.

Năm đó bởi vì mặt mũi âm hiểm gian trá mà hắn ta bị mọi người xa lánh, may mà Tề vương điện hạ khí phách sáng suốt, xuyên qua gương mặt nhìn rõ tài năng, chung quy đã đào viên ngọc này từ trong đá.

Lần này Tây quận làm phản, vốn do các thuộc hạ cũ của Tề vương, trước sau theo các châu quận âm thầm xâm nhập, người trong doanh trại nơi Tề vương đóng quân, tạo thành từ quân chính quy trộn lẫn với nạn dân.

Kỳ Kiến Ngọc nói, “Cô tuy là kẻ luyến tiếc người tài, nhưng tôi kỳ kẻ nào lừa gạt ta,” Hắn giật tung ống tay áo đầm sương, trong mắt chột lóe tia tàn độc, “Truyền lệnh xuống, bấy rập bố trí lúc trước có thể thu lưới rồi, một khi bắt được Ngụy Phi, không cần đưa về, trực tiếp giết chết tại chỗ.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 19 (2)

Lam Phụng Hoàng

Ân Tiểu chờ lính liên lạc rời khỏi, mới như anh em tốt đặt mông ngồi trên giường Kỳ Kiến Ngọc. Mặc dù hấn ta trời sinh gian tướng, lại là người tính tình ngay thẳng nghĩa khí, cùng Kỳ Kiến Ngọc dùng mạng kết thân, là người hầu cận cũng là huynh đệ.

“Xem ra tiểu hoàng đế đã biết rồi, cũng không biết gã Ngụy Phi kia rốt cuộc biết được bao nhiêu, thật đáng giận.”

“Chả sao cả,” Kỳ Kiến Ngọc nói, “Gã chỉ nói suông không chứng cứ, việc đàm phán trước đây cô đều trực tiếp giao cho cấp dưới, không để lại bất kỳ thư từ nào, Kỳ Kiến Thành đương nhiên sẽ không lấy được vật chứng gì. Mà nay gã ta vừa mới tự mình chấp chính không lâu, còn chưa hoàn toàn ngồi ổn trên ngôi hoàng đế, tất không dám đánh trực diện cùng ta, chỉ dám lén lút ngầm ra tay với cô thôi. Huống chi mặc dù gã ta muốn bịa đặt chút gì đó, mẫu hậu cũng có thể vững vàng ngăn chặn toàn cục, chờ ta trở về.”

Ân Tiểu nói, “Xem ra điện hạ đã sớm tính toán tốt cả tiến và lùi, uống công ta lo lắng một đêm”

Kỳ Kiến Ngọc cười vỗ vỗ vai hấn ta, nói, “Sáng sớm ngày mai, cô liền truyền tin về, bảo rằng sẽ truy quét phản tặc vì Hoàng thượng, xin điều thêm viện binh.....”

“Ha ha ha!” Ân Tiểu cất tiếng cười to, “Xin điều thêm viện binh? Chiều nay của điện hạ thật sự quá nham hiểm, chỉ sợ tiểu hoàng đế nhận được thư của điện hạ, không tức giận đến hộc máu cũng không được!”

Tâm tình Kỳ Kiến Ngọc không tệ, gật đầu “Bỏn vương anh minh thần võ, không cần phải nói.”

Với Kỳ Kiến Thành, thật ra mà nói, hấn cũng không căm thù đến tận xương tủy.

Thế hệ này, huyết mạch hoàng thất mỏng manh, bản thân Kỳ Kiến Ngọc từ nhỏ đã bị tiên đế mang theo bên người khi xử lý chính vụ, nghiêm khắc dùng thân phận thái tử bồi dưỡng hấn, lớn lên trong sự hun đúc của hoàng quyền.

Với Kỳ Kiến Ngọc mà nói, ngôi vị hoàng đế cùng thiên hạ đã mặc định như lẽ thường, là thứ thuộc về mình, nhưng đột nhiên có một ngày, tự nhiên xuất hiện một người xa lạ, cướp đi thứ vốn thuộc về hấn. Đối mặt với khóc lóc của mẫu hậu và ánh mắt hoặc cảm thương, hoặc vui sướng khi người gặp họa của tất cả mọi người, lòng tự trọng trước nay của Kỳ Kiến Ngọc cao ngạo - chưa từng nhục nhã đến vậy.

Nói hấn phần nộ do hoàng quyền bị đoạt, chi bằng nói thứ thật sự làm hấn tức giận, là loại cảm giác bị sỉ nhục trước nay chưa từng có.

Vì thế đối tượng dẫn đến sự sỉ nhục -- Kỳ Kiến Thành, Vạn Dực, đều là bia sòng mà thua thiếu thời hấn nhắm đến.

Nhưng Tề vương lại không thể nào tưởng tượng được, trong tương lai không xa, hấn lại thích Vạn Dực, mà nay còn tràn ngập nhớ thương, muốn trong thời gian ngắn nhất giải quyết triệt để đám nạn dân đã sắp vô dụng này, sớm chạy về kinh gặp y.

Cũng không biết vết thương của người nọ lành chưa?

Sự thật chứng minh, kế hoạch xa không cần nổi biến hóa gần.

Ngay lúc Tề vương điện hạ lập chí dốc sức, muốn trong vòng hai tháng bình loạn rồi về kinh, mười ngày sau, từ kinh thành lại truyền tới một trận sấm sét, đánh tan ba hồn bảy phách hấn!

Theo bản năng hấn xiết chặt nắm đấm, sau đó đột nhiên ý thức được bức thư còn ở trên tay, cuồng quát mở thư ra, xác nhận lại mấy lần, đến khi lá thư mỏng manh nhàu như một đồng dưa muối, mới bất buộc chính mình chấp nhận chuyện này là thật.

-- Người nọ, người nọ đúng là đã chọn xong ngày hoàng đạo, vào tết đoàn ngo, tuân theo “Truyền tông tiếp đại”, rước hai tiểu thiếp vào cửa?!

“Điện, điện hạ.....”

Thấy sắc mặt Tề vương điện hạ đột nhiên từ hồng chuyển trắng, lại từ trắng biến xanh, mọi người không khỏi sợ hãi, “Đã xảy ra chuyện lớn gì ư?”

Kỳ Kiến Ngọc không trả lời. Cách đoàn ngo..... còn chưa đến mười ngày.....

Hấn đột nhiên đứng dậy, nghiền lá thư thành mảnh vụn!

“Người đâu, lập tức chuẩn bị ngựa cho cô --” Dứt lời, người đã biến mất như một làn gió.

Vạn Dực gần đây thực đau đầu.

Từ sau khi về kinh, có lẽ là tiếng lòng rốt cuộc cũng nhẹ nhõm hơn, nên đêm hôm sau y liền sốt cao, sau đó bệnh quay trở lại, ước chừng nằm hơn nửa tháng mới miễn cưỡng xuống giường, dần dần khỏi hấn.

Người đẹp yếu bệnh trọng thương về triều, tránh không được một đồng tàn cục lưu lại sau khi thăng chức.

Hoàng thượng thương tiếc [?] y bệnh nặng mới khỏi, cho phép y tan triều trước một canh giờ để tĩnh dưỡng.

Ngày kia đã là đoan ngo, mà sau giờ ngo hai hôm nay, nắng như đổ lửa. Quan bào trên người Vạn Dực đã đổi thành màu tím nhạt thêu gà lôi trắng, thời tiết càng ngày càng nóng. Vạn Dực rồi cung liền thay quan phục, chỉ mặc thường phục áo trắng thêu trúc xanh, đầu đội nho khăn, ngồi kiệu quan mà về.....

Sau nửa canh giờ rốt cuộc cũng về đến phủ.

Khi Vạn Dực vén màn kiệu định bước xuống, đột nhiên nghe được một loạt tiếng vó ngựa dồn dập, từ sau lưng truyền tới --

Kỳ Kiến Ngọc không ngủ không nghỉ, ra roi thúc ngựa, ước chừng đã chạy chết ba con ngựa, rốt cuộc cũng về tới để đồ hào nhoáng quen thuộc.....

Gần rồi.

Hắn cách phủ ngày càng gần

Đôi mắt mấy ngày không ngủ phủ đầy tơ máu, cay xót đến cực điểm, đuôi trong ma sát gần như xung huyết, vết thương cũ mới kết thành một khối, lúc cử động đau rất như xé rách thịt da.....

Rốt cuộc đã đến chưa.....

Là y sao?

Lúc này là lúc nào? Đầu Kỳ Kiến Ngọc trống rỗng, không biết mình có đến chậm không?

Một cây dù trúc đột nhiên mở ra trước mắt hắn, một người thông thả bước khỏi chiếc kiệu màu lam.

Người nọ chậm rãi nâng dù, che trên bộ áo nho sinh màu trắng thêu trúc xanh đang lay động theo gió, nho khăn thêu chỉ xanh thật dài xõa cùng mái tóc đen, cũng bị gió thổi thật cao.....

Rốt cuộc, khi lướt qua bóng dù nhìn đến sắc hồng trên đôi môi kia.....

Hắn mỉm cười, lưu hết phong nhã của cả thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 20

Lam Phượng Hoàng

Hai người cách nhau một cái kiệu.

Một bên là kỵ sĩ phong trần mặt mũi ngồi trên lưng ngựa, bên còn lại là con người phong lưu cầm dù trúc cười tao nhã.

Khi hắn thực sự nhìn thấy người nào đó liền trở thành anh hùng hột hơi, không oán được, mà cũng không thể giận.

Kỳ Kiến Ngọc bình tĩnh nhìn chằm chằm người dưới tán dù, há miệng ngậm miệng một lúc lâu, cũng chỉ cúi đầu gọi được tên y, “..... Vạn Dực.....”

Thật có vài phần uất ức, anh minh thần võ gì đó sớm đã vút lên chín tầng mây.

Vạn Dực nâng dù cao hơn vài phần, rốt cuộc lộ ra đôi mắt mà hắn nhớ thương.

“Điện hạ.....” Cuối cùng y cũng không thối lui, bất đắc dĩ đứng từ xa mở miệng, “Điện hạ..... sao lúc này ngài lại trở về.”

Kỳ Kiến Ngọc một tay chống lên lưng ngựa, ung dung lưu loát nhẹ nhàng nhảy xuống, một khắc khi hắn chạm đất, con ngựa đen như cũng đến cực hạn, khi chủ nhân bình an nhảy xuống liền hí vang một tiếng, âm âm ngả xuống!

“Rầm” thật mạnh một tiếng --

Thân ngựa cao cao ngã mạnh văng lên một vòng nước, Tề vương điện hạ râu lõm chồm, tóc hỗn độn, toàn thân bụi đất bị nước bùn vấy ướt càng thêm chật vật.....

Kỳ Kiến Ngọc lúng ta lúng túng nói, “Đây là..... con ngựa thứ tư kiệt sức mà chết.....”

Lại muốn dùng khổ nhục kể với y?

Vạn Dực rũ mắt, không đáp lại ánh mắt tha thiết của Tề vương, im lặng xoay người quay về phủ.

Đi được hai bước, quay đầu phát hiện Tề vương điện hạ đã cụp tai, nhìn trông mong theo y, không khỏi tức giận liếc hắt một cái, “Nhà cửa đơn sơ, điện hạ có nguyện hạ mình vào nghỉ ngơi một lát.”

Kỳ Kiến Ngọc lập tức sáng cả hai mắt, bước nhanh đuổi theo, “Tất nhiên là nguyện ý.”

Hai người một trước một sau vào cửa phủ, Vạn Dực vừa vào cửa liền dùng ánh mắt ra hiệu với người gác cổng, ở phía sau bọn họ không xa, phu khiến kiệu lúc này đã bị bịt miệng, lặng yên không tiếng động bị tha đi.

Vạn Dực vừa vào sảnh chính liền gọi người hầu ở ven đường chuẩn bị nước ấm cho Tề vương tắm rửa, quay đầu nói với Tề vương đang nhắm mắt theo sát bên y, “Điện hạ đừng bước, trước hết hãy để người hầu đưa ngài đi rửa mặt chải đầu, Vạn Dực sẽ ở đây chờ ngài.”

Kỳ Kiến Ngọc vừa định lên tiếng, Vạn Dực không đợi hắt cật lòi, liền quay lưng đi.

Tề vương nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của người nọ, yên lặng nuốt lời muốn nói vào lòng.

Đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của hắt, Vạn Dực suy nghĩ, quay đầu bảo nha hoàn chọn một bộ quần áo cũ hơi rộng một chút đưa đến cho Tề vương. Thức ăn vốn đã được y yêu cầu hâm sẵn, chờ Tề vương tắm rửa xong sẽ bưng lên.

“Công tử có muốn dùng trước một chút điểm tâm dần bụng không?”

“Cũng được,” Vạn Dực gật gù đầu, “Nấu thêm một bát trà gừng mật ong đi.”

Nha hoàn nhận lệnh lui ra, còn chưa ra khỏi cửa, đã bị công tử gọi lại, “Thuận tiện thông báo với Trần đại phu trong phủ, sắp xếp hòm thuốc, đến hậu viện phía đông đi.”

Nha hoàn kính cẩn đáp, “Dạ.”

Vạn Dực liền vung tay, cho nàng ta lui xuống.

Khi trong sảnh chỉ còn lại một mình y, Vạn Dực thở dài một hơi, khẽ khép mắt tựa lên ghế quý phi, tỉ mỉ sắp xếp lại suy nghĩ.

Vào thời điểm quan trọng này Tề vương đột nhiên gấp gấp trở về, thật khiến y có chút trở tay không kịp.....

Suy nghĩ lộn xộn thành đống, bỏ không xong, quan tâm càng loạn.

Nên đuổi hắt đi thế nào đây?

Vạn Dực hỏi chính mình, lại nhất thời không tìm được đáp án.

-- “Công tử!”

Lý quản gia vội vã từ phòng nhỏ phía đông chạy tới, khi đến được trước mặt công tử, lại ấp a ấp úng, “Người khách đó không chịu..... Không chịu.....”

“Không chịu gì?”

Lý quản gia nhắm mắt cắn răng, “Vị khách đó nói, nếu công tử không đến gặp hắt, hắt liền..... Hắt nhất định sẽ không mặc quần áo!”

Vạn Dực: “.....”

“Công tử, công tử?” Trả lời đi chứ?

Vạn Dực nghiêm mặt, nghiêng đầu, “Vậy cứ để hắt trần truồng thôi.”

“Công tử à!” Lý quản gia phun lệ! TOT

“Được rồi, được rồi,” Vạn Dực chậm chậm đứng dậy, như chẳng việc gì kéo vạt áo, “Cũng chẳng phải chưa từng.”

Còn chưa đi đến phòng phía đông, liền nghe được bên kia ồn ào náo loạn.

Người hầu vây quanh ngoài cửa van xin khuyên bảo, quần áo trên tay vẫn đầy đủ không sút mẻ bị cấn ở ngoài phòng, trong phòng không một tiếng động.

Thấy công tử đến, bọn nha hoàn người hầu giống như tìm được chỗ dựa, nhẹ nhàng thở hắt một hơi, sôi nổi hành lễ, “Công tử vạn an.....”

Vạn Dực khẽ gạt đầu, cầm lấy quần áo trên tay gã sai vặt đứng ở đầu hàng, phát tay cho bọn họ lui ra, sau đó nhẹ nhàng gõ gõ cửa, “Ta đến rồi đây.”

Cửa bỗng nhiên nhẹ bẫng, ngay sau đó liền nghe thấy nước “ùm” một tiếng, giọng nói khàn khàn từ bên trong cửa truyền đến, “..... Vào đi.”

Chỉ nghe kết một tiếng, Vạn Dực đẩy cửa bước vào.

Trong phòng ngập đầy hơi nước, Tề vương điện hạ đối diện y, vươn người đứng trong thùng nước tắm, thắt lưng gầy mạnh mẽ rắn chắc hẳn rõ hình dáng cơ bụng, buộc tóc của hắn đặt trên bàn nhỏ, mái tóc dài xõa xuống tấm lưng ướt đẫm nước, dính sát lên vai và eo, đang nhỏ từng giọt nước.....

Lại một tiếng tí tách.....

Vài lọn tóc rũ xuống trước ngực che đi lớp mô hôi mỏng, hòa cùng dòng nước, dọc theo đường cong cơ thể trơn nhẵn tuyệt đẹp, chạy thẳng vào háng...

Tình cảnh này sao mà quen thuộc, chỉ là đôi bên đổi vị trí mà thôi.

Vạn Dực cũng không lảng tránh, sắc mặt như thường nhìn thẳng hắn, “Người hầu săn sóc không chu toàn, điện hạ còn có gì không hài lòng không?”

Kỳ Kiến Ngọc không khỏi có chút thất bại.....

Xem ra sắc dụ không hữu hiệu rồi nhỉ?

Nhưng mà, nhưng mà năm đó, với chính mình mà nói..... Thực, vô cùng hữu hiệu!

Vạn Dực cũng nói thẳng, “Điện hạ gọi ta đến, rốt cuộc là muốn làm gì? Vạn Dực bất tài, cũng không muốn chơi trò suy đoán với điện hạ.”

Vành tai đỏ ửng của hắn dưới ánh mắt không hề che giấu của Vạn Dực, theo sự lạnh nhạt trong câu nói này của y mà chợt phục hồi, Kỳ Kiến Ngọc đương nhiên biết với tài năng của Vạn Dực, nếu trốn về kinh thành, thì sao lại không biết chuyện kỳ lạ trong đó, nhưng không biết nên giải thích thế nào với y? Hắn chăm chú nhìn y, thành kính trước nay chưa từng có - nói, “Ta không hề muốn tổn thương người, bất luận vào lúc nào, bản vương không muốn, cũng sẽ không làm.”

Vạn Dực quay đầu đi, trong mắt chứa oán giận như thực như giả, “Không ư? Xem ra không phải là do mạng Vạn Dực lớn, mà do điện hạ xuống tay lưu tình? Thì ra đây chính là không tổn thương của điện hạ? Không chết chính là không tổn thương?”

Kỳ Kiến Ngọc khẽ mở miệng, nhưng người thật sự muốn giết Vạn Dực ... là mẫu hậu hắn.

Hắn không thể mở miệng.

“Lời của Điện hạ trước nay đều rất xui tai,” Vạn Dực không nể mặt nói, “Đáng tiếc Vạn Dực mạng lớn, chưa khiến điện hạ có cơ hội cảm thán: ‘Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết’.”

“Vạn Dực.....” Kỳ Kiến Ngọc không thể biện bạch, lòng như lửa đốt.

Vạn Dực lại đã xoay người, “Nếu Điện hạ tắm rửa xong rồi, liền mặc quần áo rồi nghỉ tạm, đợi khi ăn xong, xin điện hạ hãy rời đi, Vạn phủ này chỉ là miếu nhỏ, sao có thể chứa nổi pho tượng phật lớn như ngài.”

Nhìn bóng dáng y lạnh lùng rời đi, Kỳ Kiến Ngọc nóng nảy, “Vạn Dực, đợi đã.....”

Vạn Dực lại như không nghe thấy, bước chân không ngừng, xoay người rời khỏi.

“Vạn Dực.....”

Y bỏ ngoài tai cái người réo gọi phía sau, khi đầu ngón tay chạm tới khung cửa, đột nhiên nghe rầm rầm một tiếng --

Vạn Dực không kiên nhẫn dừng bước, lại muốn dùng khổ nhục kể gì đây?

Phía sau chợt không còn tiếng động.

Vạn Dực nhíu mày, cuối cùng tâm không cam lòng không nguyện quay đầu lại, đã thấy người nọ uể oải nằm trên đất, thùng nước tắm đổ ập một bên, gương mặt tuấn tú từng cao cao tại thượng khiến người ngưỡng mộ rũ xuống, như hôn mê bất tỉnh, miệng vết thương trên người hắn nứt toát, da thịt ngấm nước sưng phù, nhuộm thùng nước thành màu loãng.....

Khổ nhục kể này, thật thật quá vô si rồi.

Vạn Dực bức tức, nhưng cũng đành không tình nguyện di chuyển hai chân, túm Tề vương điện hạ - tựa như trung khuyến bị chủ nhân vứt bỏ, cố sức nâng dậy.....

Vừa mới dính vào người, Tề vương điện hạ lập tức giống như con lười, lăn vào lòng Vạn Dực!

Tìm Vạn Dực thích một cái, khi cúi đầu nhìn lại, ánh mắt đảo nhanh như chớp qua khu vực dưới bụng Tề vương ba tấc..... Dù y có bình tĩnh hơn nữa, cũng nhìn không được mà nóng bừng cả tai, nhũ mày vùng tay vội phủ quần áo lên trên người hấn.

“Đừng giả vờ giả vịt,” Vạn Dực không chút khách sáo lắc tỉnh Tề vương điện hạ đang giả chết, “Tự mình bước ra, hay là để ta mở cửa sai bọn tôi tở vào khiến ngài ra? Tiện đó cũng giúp mọi người được chiêm ngưỡng phong thái của điện hạ.”

Kỳ Kiến Ngọc tựa vào lòng Vạn Dực không muốn tỉnh dậy, nhưng mánh khỏe đã bị vạch trần, chỉ đành dè dặt mở mắt, thấy sắc mặt Vạn Dực biến thành màu đen liền không dám nói thêm lời nào, ngoan ngoãn tự đứng lên mặc quần áo.

Vạn Dực chờ Tề vương điện hạ đứng dậy xong, không dấu vết cúi đầu vỗ vỗ ngực của mình..... lòng vui buồn lẫn lộn.

Như vậy..... Thậm chí ngay cả như vậy, cũng không khiến người ta phát hiện ra điều khác thường sao?

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 21

Dùng bữa xong, Vạn Dực liền bảo Trần đại phu trị thương cho Tề vương, chỉ chờ chữa cho hấn xong, liền lập tức đuổi người ra khỏi phủ.

Kỳ Kiến Ngọc luôn nhìn y chăm chú, đương nhiên cũng biết rõ quyết định của y, nên khi Trần đại phu yêu cầu trị thương, hấn liền chết sống không chịu, chỉ nhấn mạnh một câu: trừ Vạn Dực, ai cũng không được phép đến gần.

Đúng là được một tác lại muốn lần thêm một thước mà!

Vạn Dực giận dữ, “Điện hạ chết hay sống cũng không phải là trách nhiệm của thần, chỉ xin điện hạ dời bước, tha cho trên dưới Vạn phủ.” Ngụ ý là có chết hay không đều tùy ý hấn, chỉ cần đừng chết ở Vạn phủ là được.

Kỳ Kiến Ngọc được cung chịu từ nhỏ, ngay cả khi bị phồng tay trên ngôi vị thái tử thì cũng chẳng có ai dám thẳng mặt sỉ nhục hấn như vậy, huống chi hôm nay người nói lời này, là Vạn Dực.

Trong mắt hấn phừng phừng lửa giận, lại cố nén, siết chặt hai nắm tay, tim chưa xót căng đau, nếu không phải, nếu người nọ không phải là Vạn Dực. Kế luôn mắt cao hơn đầu như hấn, sao lại có thể nhiều lần cúi đầu, vờ si giả ngốc chỉ vì muốn người nọ cười vui?

“Cô đi liền đây.” Sắc môi hấn tái nhợt, phát tay áo bỏ đi.

Hấn là Tề vương, dù thích đến mức nào, cũng không thể từ bỏ niềm kiêu hãnh của bản thân.

Vạn Dực xoay người, hai tay bỗng dưng cũng nắm chặt, nhưng quyết không quay đầu.

“Người nói xem, bốn vương phải làm gì mới được đây!”

Quảng Uy tướng quân Tiết Đào nhìn không nổi xoa xoa huyệt Thái Dương, “. Điện hạ, ngài nên nghỉ ngơi thôi?”

Tề vương toàn mùi rượu, hung hăng vỗ lên bàn đá, túm cổ áo gã ta trọn mắt nhìn, “Đừng lảng tránh vấn đề của bốn vương! Nói ngay!”

Tiết Đào cẩn thận thoáng liếc qua mặt bàn nứt như mạng nhện, nuốt nuốt nước miếng, “Điện hạ muốn vi thần. nói, nói gì đây?”

“Nói!” Mắt Kỳ Kiến Ngọc đỏ ngầu, hơi thở đầy mùi rượu, “Người nói xem có phải. Có phải y chán ghét bốn vương rồi không?”

Tiết Đào nhìn không được vuốt vuốt mồ hôi lạnh tươm đầy trán, “Cái này. Đương nhiên, đương nhiên là không rồi.”

Hấn lập tức vui sướng buông cổ áo gã ta ra, “Vi sao? Sao người biết được?”

Tiết Đào vô cùng cẩn thận nói, “Nếu. Thật sự chán ghét điện hạ, Vạn lang sẽ không chủ động mời điện hạ vào phủ, còn thay điện hạ gọi người đến trị thương.”

Sau khi say rượu, lời nói và cử chỉ của Tề vương điện hạ cực kỳ vâng theo cõi lòng, “Ta liền đi tìm y, hỏi cho rõ ràng!”

“Điện hạ à ——”

Tiết Đào hô một tiếng, ôm túm lấy đuôi Kỳ Kiến Ngọc đang muốn bay ra khỏi phủ, “Lúc này không ổn, không ổn đâu.” Gã hối hận, gã không nên vì bị Tề vương điện hạ uy hiếp mà vào hầm lấy vò rượu mạnh ra đây.

Kỳ Kiến Ngọc bắt mẫn đá đá chân, muốn gã buông ra, “Ngươi dám ngăn cản cô sao!”

“Không phải Không dám, thần, thần không dám, “Quảng Uy tướng quân trưng về mặt đau khổ nhìn Tề vương điện hạ đang say khướt, cố gắng trấn an, “Điện hạ, người xem Vạn lang còn đang nổi nóng, điện hạ qua đó chẳng phải là thổi thêm gió? Châm dầu vào lửa hay sao? Không bằng Chờ sáng sớm ngày mai, Vạn lang bớt giận, điện hạ lại đi?”

“Nghe ra. . . . hình như cũng có chút đạo lý.” Rốt cục Tề vương điện hạ cũng không ầm ĩ nữa, im lặng một hồi, lại rũ tai chán nản, “Nhưng mà ngày kia y sẽ nạp thiếp, còn muốn nạp hai người. . . . Hai người đó! Cô không thể không can. . . .”

Tiết Đào chưa từng thấy Tề vương bùng bùng phấn chấn gặp phải tình cảnh như vậy, mà đối tượng kia. . . . Cũng là kẻ có mầm móng đa tình.

Điện hạ chí tình chí nghĩa, chỉ sợ. . . . Nhất định sẽ đau lòng.

“Điện hạ, trời đất đâu thiếu cỏ thơm, hương chi Vạn Dực kia. . . .” Lời khuyên nhủ vừa mới thốt, liền bị cái trừng mắt sắc lẹm tàn độc làm câm.

Được rồi, Quảng Uy tướng quân câm miệng rồi. Xem ra điện hạ không va phải tường thì không quay đầu lại rồi.

Kỳ Kiến Ngọc liếc xéo gã một cái, lại nâng cốc rượu ngửa đầu uống cạn. . . .

Tiết Đào không nhìn nổi nữa, muốn đoạt lấy bầu rượu mà không dám, vội thốt lên, “Nếu điện hạ thật sự buồn phiền, y không đồng ý với điện hạ, chẳng lẽ điện hạ thật muốn ngoan ngoãn nghe lời sao?”

Kỳ Kiến Ngọc bất động một lúc.

“Điện hạ có khi nào ngoan ngoãn thế đâu chứ?”

Có lẽ ông trời cũng chiều lòng người

Đến hôm Đoan Ngọ, mặt trời cũng ló dạng sau những ngày dài lê thê mưa gió.

Lễ nạp thiếp cử hành lúc chạng vạng, chiêm trống rền vang nghiêm cẩn đúng theo lễ chế từ Tủy Nguyệt lâu kéo dài đến trước cửa Vạn phủ, ven đường rất nhiều người qua đường hóng chuyện đứng vòng trong vòng ngoài, hận không thể theo con gió thổi bay màn kiệu đỏ, dòm ngó dung mạo tân nương.

Rốt cuộc thì nữ tử xinh đẹp đến mức nào đã khiến Vạn lang động lòng?

Cửa lớn Vạn phủ đã mở, Vạn Dực chờ ở trước cửa, y mặc áo đỏ chỉ vàng, đầu đội mũ nhị long tranh châu khảm vàng, hình ảnh lúc này, tươi đẹp bức người. Mặc dù vẻ mặt vẫn còn chút bệnh yếu, nhưng quần áo màu đỏ may mắn đã tôn màu da, nhìn thoáng qua, cũng lộ ra chút hồng hào.

Khi hai cỗ kiệu màu đỏ dừng trước cửa thì Lễ Quan cao giọng:

“Giờ lành đã đến —— mời tân nương xuống kiệu.”

Hai bàn tay ngọc thon thả vén màn kiệu, một vội vã nhanh chóng, một e dè chậm rãi. . . .

Đang lúc người hai bên đường ồn ào bàn tán thì một trận gót sắt ầm ầm, nghe qua dường như là một đội kỵ binh, đang hành quân đến nơi này.

“Người tới là ai thế?”

Tình huống gấp gáp, bọn thị vệ của Vạn phủ giờ bình khí nổi đuôi nhau chạy ra.

Đám kỵ binh kia tới cực nhanh, mới vừa nghe được tiếng vó ngựa, chỉ chớp mắt hai cái, cuối ngã tư đường liền hiện ra hơn mười kỵ sĩ, người đi trước hét lớn một tiếng ——

“Không phận sự mau tránh đường!”

Thoáng chốc đường xá hỗn loạn, người qua đường cùng đội ngũ đón đầu tranh nhau chạy trốn, lại bị cản đường, vô cùng hỗn loạn. . . .

Bọn thị vệ Vạn phủ tiến lên ngăn lại, quát, “Ai lại làm loạn vào lúc này, hôm nay là ngày vui của chủ nhân bọn ta, các vị muốn làm gì!”

Không thể tưởng được đối phương lại trực tiếp rống trả, “Cướp cô dâu!”

Lời vừa nói ra, mọi người bất giác ngẩn ngơ.

Xem ra tân nương Vạn lang cưới quả là người đẹp như tiên, mới gây ra sự cố phong lưu ngay trước cửa phủ thế này.

“Bảo vệ tân nương! Mau bảo vệ tân nương. . . .”

Bọn thị vệ đều đen mặt, nếu ở trước mắt bao người mà để tân nương bị cướp đi, cấm cho công tử cái sừng thật to, thì sau này không bị lột sạch da mới là lạ.

Ai có thể nghĩ ——

“Công tử!” Phía bên kia truyền đến một loạt tiếng hô hoảng hốt.

Đột khi mọi người chăm chú nhìn lại, chỉ thấy đám cướp cô dâu kia vụt đi như gió, trước sau không đủ thời gian để thở, nhóm tân nương vẫn bình yên vô sự, mà tân lang thì.

Vạn Dực bị cướp đi rồi! ￣□￣||

Giờ phút này, trong đại nội hoàng cung.

“Khởi bẩm hoàng thượng.”

Kỳ Kiến Thành đặt chén trà xuống, bức bối nói, “Chuyện gì mà ập a ập ứng vậy?”

Hôm nay là ngày người nọ nạp thiếp, sáng sớm hán ta tỉnh lại, liền phiền muộn khó nén, trong lồng ngực nghèn nghẹn u uất, lộ ra chút nóng nảy hiếm thấy.

“Bẩm hoàng thượng, thám tử vừa báo lại, lễ nạp thiếp ở Vạn phủ đột nhiên bị một đám người che mặt cướp cô dâu ven đường phá hủy.”

Tiểu Hoàng Đế cảm thấy ngực đột nhiên nhẹ nhõm, lộ chút vui mừng khó hiểu, miệng lại bình tĩnh vô lo nói, “Xem ra lần này Vạn khanh điểm phúc sâu, tân nương thực xinh đẹp nhỉ. mà đã đuổi theo cứu được tân nương chưa?”

“. Ấc.” Người hầu trong điện không nhịn được run run khóc miệng:

“Bị cướp là tân lang. không phải tân nương!”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 22

Gió gào thét lướt qua tai.

Sau khi bị bắt lên ngựa, nửa người Vạn Dực vắt trên lưng ngựa, thuật cưỡi ngựa của người này cực tài tình, một tay giữ khống chế ngựa, tay kia thật nhanh rút từ trong lòng ra một cái khăn lụa màu đen, nhanh chóng bịt kín mắt y.

Bóng đen bao trùm toàn bộ tầm nhìn, Vạn Dực cảm thấy bên hông bỗng nhiên bị một cánh tay sắt túm lấy, xô dịch một chút, y biết được người nọ ôm lấy y nhanh chóng đổi ngựa, giờ phút này dưới móng hai người, không thể nghi ngờ chính là thiên lý mã hiếm có.

Lúc đầu còn có thể nghe được tiếng vó ngựa hỗn độn quanh mình, chỉ vài khắc sau, toàn bộ đất trời dường như chỉ còn hai người bọn họ.

Trừ tiếng tim ‘thình thịch’ chỉ có tiếng gót sắt lộp độp buồn tẻ.

Không biết đã được bao lâu, bị u tối bao trùm, không cảm nhận rõ thời gian.

Tuần mã hí dài một tiếng, rốt cuộc cũng ngừng lại, mông Vạn Dực cũng ê không ít.

Người nọ cẩn thận ôm y xuống ngựa, sau khi chạm đất cũng không buông tay, thể lực vẫn thật tốt ôm hán đi một lúc, cuối cùng dừng trước một căn phòng sáng sủa, thơm tho.

Vạn Dực cảm giác mình được nhẹ nhàng xếp nằm trên đệm chăn mềm mại [?], người nọ từ đầu tới cuối không nói một câu, chỉ nghe ‘két’ một tiếng, Vạn Dực ý thức được gã đóng cửa phòng lại --

Một loạt tiếng sột soạt vuốt phẳng quần áo vang lên, Vạn Dực bắt giác nhũn mảy, mặt nghiêng về phía âm thanh.

Nhưng người này cũng không nói lời nào, y liền cứ thế không chịu cất tiếng.

Trong không gian yên tĩnh run rười, một bàn tay to nóng rực nhẹ nhàng phát qua mái tóc tán loạn của y, sau khi vén cái đám tóc không nghe lời của Vạn Dực ra sau tai, bàn tay lớn đó lại chậm rãi ve vuốt mặt y.....

Ngón tay thô ráp chạy trên da thịt non mịn, mang đến chút nhói đau, Vạn Dực không tự nhiên nghiêng đầu tránh, lập tức hàm dưới bị ngón tay dài có vết chai tím lầy, y hẳn cảm nhận thấy một loạt hơi thở nóng hổi dồn dập phá vào mặt, người tới cúi xuống, cách y càng ngày càng gần, càng ngày càng --

“Điện hạ, chơi đủ chưa.”

Giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt này, tựa như một chậu nước lạnh, ào một cái tạt lên ngọn lửa đang cháy hừng hực kia.

Vạn Dực vốn đang chờ Tề vương điện hạ bị vạch trần thân phận sẽ xấu hổ buông y ra, không ngờ, y đã quá xem nhẹ bản chất gian trá của Tề vương rồi.

Trong chớp mắt tiếp theo, thân thể vốn đang ngồi nghiêm chỉnh chợt ép tới, Vạn Dực còn chưa kịp hít một hơi, môi đỏ mọng liền bị một cái gì đó mềm mại ướt át bổ vào thật mạnh.

“Ừm.....”

Sau khi người nọ hôn lên, trong yết hầu tràn ra giọng mũi ngọt lịm như sung sướng lại như thờ dài, lưỡi nhanh chóng xâm nhập vào trong miệng y, hai tay đang giữ lấy y cũng không nhàn rỗi, từ mặt y bắt đầu sờ dấn xuống, lướt qua vành tai, cổ, bả vai..... Sau đó bồi hồi tại chỗ lõm xuống của xương quai xanh.

Trán Vạn Dực thiếu chút nữa tuông mồ hôi lạnh.

Cũng may trên người y có đeo ngực giả, thêm nữa giờ phút này lại đang nằm thẳng Cái vốn không nên bằng phẳng kia..... giờ cũng rất bằng, so với nam nhân..... Hẳn là không khác mấy. ㄗㄗ__ㄗㄗ

May mà tay của người này chỉ đảo quanh xương quai xanh, tựa như không có dũng khí kéo mở cổ áo y, thâm nhập vào trong.....

Vạn Dực âm thầm thở phào một cái, trong lòng cũng không khỏi có chút bi thương.

“Điện..... Hạ, dừng tay.....” Đầu lưỡi bị người nào đó cạy mạnh müt đến phát đau, Vạn Dực giãy dụa cất lời.

Nhưng người nào đó vẫn giả chết ngoảnh mặt làm ngơ, càng đè ép, bàn tay đang bồi hồi ở xương quai xanh của y chợt lướt qua bộ ngực, nhẹ nhàng giữ chặt thắt lưng, lòng bàn tay tỏa ra hơi nóng, nung chín vùng da thịt mềm mại nơi thắt lưng mỏng manh của y.....

Đến khi nhận thấy cái tay kia quyết tâm như tráng sĩ chặt cổ tay, vén áo y, tiếp tục đi dấn xuống, Vạn Dực bệnh nặng mới khỏi cả người suy yếu chợt bộc phát thần lực, tránh khỏi trời buộc, lớn tiếng khiển trách --

“Kỳ Kiến Ngọc!”

Được rồi.

Lần đầu tiên nghe được Vạn Dực gọi cả họ tên hần, vốn định phớt lờ kháng nghị của y, Tề vương điện hạ giả chết kia, rốt cuộc cũng dừng động tác.

Vạn Lang mà giận thật, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Kỳ Kiến Ngọc sáng suốt chọn không khiêu chiến với hậu quả chọc giận Vạn Dực.

Không tình nguyện nhắc người, rời khỏi đôi môi mềm mại, Kỳ Kiến Ngọc còn chưa khôi phục nhịp thở, ngực dồn dập phập phồng, lẳng lẳng cúi nhìn thiếu niên bị bịt chặt mắt dưới thân.

Tuy rằng không muốn khiến y thêm giận, nhưng thà y..... Đẩy lòng lại luyến tiếc.

Vì thế cuối cùng Tề vương chỉ cời mảnh khăn đen trên mắt y, vừa vặn thân thể vẫn như cũ giữ chặt y, lại lo lắng sẽ đè hồng cánh tay mỏng manh kia, hai tay Kỳ Kiến Ngọc chống hai bên tai Vạn Dực, chia sẻ một nửa sức nặng với y.

Lòng Vạn Dực đang ghen một con tức, trong ngày vui tân lang lại bị cướp đi, việc hôm nay chỉ sợ sẽ truyền đi gây xôn xao dư luận, làm trò cười cho thiên hạ.

“Điện hạ! Việc này thật quá hoang đường!” Vạn Dực lạnh lùng nói, “Rốt cuộc Điện hạ có gì bất mãn với Vạn Dực, nói thẳng ra là, sao lại làm nhục ta trước mặt mọi người.”

“Chẳng lẽ ngươi không biết vì sao bản vương lại làm thế ư?” Nói đến đây, Kỳ Kiến Ngọc không khỏi đen mặt, “Tâm lòng của bản vương Ngươi thật không hiểu sao.”

Vạn Dực tắt nghẹn, dòi tầm mắt, chỉ nói vài lời ít ỏi, “Ba điều bất hiếu, không con lớn nhất.”

Kỳ Kiến Ngọc cũng thay đổi sắc mặt.

“Bất luận..... trong lòng Điện hạ có ý gì với ta, chung quy Vạn Dực cũng không thể quên được trách nhiệm của mình. Mà điện hạ, lại càng không thể.” Dù ngài nguyên ý, Thái hậu cũng không.

Vạn Dực nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có cái cơ này, mới có thể tạm thời ngăn cản hắn.

Kỳ Kiến Ngọc cũng cắn chặt hàm răng, giam chặt Vạn Dực vào lòng, không thốt được lời cãi lại, cũng vô cùng không muốn buông y ra.....

Vạn Dực đợi hồi lâu, Tề vương vẫn một mạch ôm lấy y, duy trì trầm lặng. Y cúi đầu thúc giục, “Điện hạ?”

“Cô..... Đáy lòng khó chịu.” Thật lâu sau, Kỳ Kiến Ngọc mới chậm rãi phun ra mấy lời này, “Đạo lý đó, cô hiểu, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Vạn Lang muốn ôm người khác..... Cô không chịu được,” Hắn nói xong, khẽ thối lui một chút, nắm tay trái của Vạn Dực, nhẹ nhàng đặt lên ngực trái hắn, “Nơi này, vô cùng đau đớn.”

Vạn Dực cảm nhận được dưới bàn tay là nhịp tim nặng nề, y không ngờ lại nghe được lời từ tận con tim như thế, không biết nên trả lời thế nào, mới là tốt nhất.

Hai người trầm lặng, trong yên tĩnh khó hiểu đó, ôm nhau đến lúc trăng treo giữa trời.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một loạt tiếng ồn ào, tựa như có một đội người ngựa vội vã chạy tới cửa, lại không dám mạo muội tiến vào, chỉ vây quanh ngoài cửa lo lắng chờ đợi.

“Xem ra bốn vương đã coi nhẹ hoàng đệ rồi, động tác thật rất nhanh, chưa tới hai canh giờ đã tìm tới.” Khóe môi Kỳ Kiến Ngọc nhếch lên một độ cong trào phúng, cúi đầu nhìn y thật sâu, tựa như muốn lưu giữ hình ảnh y mặc áo cưới đỏ rực xuống tận đáy lòng.

Vạn Dực rũ mắt, thu hồi bàn tay đặt nơi ngực hắn, “May được điện hạ yêu quý, mong là điện hạ sớm ngày quên Vạn Dực đi.”

So với hành trình đến đây, chuyến trở về của Vạn Dực vô cùng ngắn ngủi.

Từ xa xa, Kỳ Kiến Ngọc nhìn theo bóng dáng mặc áo cưới đỏ rực từng bước một đi vào Vạn phủ đèn đuốc sáng trưng, bước chân y dường như ngập ngừng, nhưng lại lập tức bị đám đông chen chúc vây quanh.....

Kỳ Kiến Ngọc nhìn cửa lớn đỏ son của Vạn phủ khép lại thật mạnh, sức lực cả người cũng theo đó mà trôi mất, hắn đứng ngốc một hồi, ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng giữa bầu trời mênh mông.....

Phật viết: Đời người là bể khổ, không động lòng, sẽ không mù quáng, không mù quáng sẽ không tổn thương.

Động lòng khiến người mù quáng, tổn thương đến thân, tâm..... Vì thế mà cảm nhận được đau khổ của thế gian.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuối cùng phải nói một câu mà mình rất thích, từng dùng trong “trọng sinh”, nói chuyện yêu đương cần thêm hoàn cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 23

Vạn Dực bước đến trước cửa phủ, lại luôn cảm thấy như có một đôi mắt, lưu luyến trên bóng dáng mình.

Trong tình cảnh bị vây vòng trong vòng ngoài, y không tự giác dừng bước

“Công tử?” Quản gia bên cạnh nghi hoặc nhìn qua.

Vạn Dực cong khóe miệng, “Không có việc gì.”

Lập tức không dừng lại nữa, đi nhanh về phía trước.

Trong chính sảnh, chữ hi đỏ nhũ vàng còn đó, trong phòng lại rối loạn một trận, người người canh giữ, có chút lạnh lẽo.

Quản gia xoay đầu qua, nói nhỏ, “Công tử, hai vị di nương đã chia ra đưa vào phòng kẻ phía tây.”

Vạn Dực khẽ gật đầu, “Ta qua thăm họ.”

Bởi vì mới vừa bị cướp đi, giờ phút này dù Vạn Dực đi đâu, phía sau đều trùng điệp theo sát một chuỗi dài hộ tống.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, Vạn Dực dừng trước cửa phòng Liên Ngã đầu tiên, chỉnh trang lại áo mũ, Vạn Dực liền tươi cười hòa nhã, chậm rãi đẩy cửa vào --

Ngay khi nghe thấy cửa phòng mở ra, sớm biết tin tức Vạn Dực rút cuộc cũng bình an trở về, Liên Ngã không nén được xiết chặt áo cưới màu hồng, không yên lòng thẳng lưng mong đợi, mà phần dưới khăn voan ửng đỏ, nín thở chờ mong --

Giày mềm dẫm lên thảm dày, tiếng bước chân đều biến mất.

Liên Ngã hạ tầm mắt, theo tầm mắt bị khăn voan che mắt, thấy một đôi giày mũi cong thù hoa vẫn đứng trước người nàng ta, nháy mắt tim nàng ta liền đập nhanh hơn, siết chặt tay nín thở chờ đợi, lại chậm chạp không thấy y xốc khăn voan.

“Liên Ngã.....” Vị hôn phu tương lai của nàng ta đột nhiên mở miệng, “Nghe tên liên khiến người ta nhìn không được mà sinh lòng thương tiếc.”

Mặt Liên Ngã ửng hồng, cần môi nghĩ nàng ta có nên đáp lại những lời này không? Phải trả lời thế nào mới không quá ngả ngớn?

Không chờ nàng ta gầy dựa xong, Vạn Dực liền nói tiếp, “Tối nay ta không ở lại, ngươì rửa mặt chải đầu, rồi ngủ đi.”

Cái gì?

Liên Ngã quỳnh lên, thấy y thật sự nhấc chân muốn đi, nhìn không được, tự xốc khăn voan, run giọng nói, “Chàng..... Ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái, chàng cũng không muốn, liền rời đi sao.”

Vạn Dực khó chịu dừng bước, quay đầu, tỉ mỉ đánh giá nàng ta.

Chỉ thấy mắt nàng ta rung rung, môi đỏ cắn chặt, mặt đầy buồn khổ nhìn y.

Vạn Dực hít một hơi, ngón cái khẽ quét qua khóe mắt của nàng ta, lau đi một giọt sắp rơi xuống, dịu giọng nói, “Hôm nay Liên Ngã rất đẹp.”

“Vậy..... Vì sao chàng lại đi?” Liên Ngã nhìn không được tới gần thêm một bước, ngửa đầu nhìn y, “Vì sao không nhìn ta?”

Vạn Dực ngậm miệng không đáp.

Tiền thật nhỉ, có kẻ dám chặn bước y.

Liên Ngã cảm thấy mình đã đoán đúng, nàng ta nhìn không được nói thêm, “Là, là vì Liên Khanh tỷ tỷ?”

“Ngươi tham quá rồi.” Vạn Dực một tay nâng mặt của nàng ta, hơi cúi đầu nhìn xuống, “Trước hôm đón dâu ta đã từng nói, ta không phải là phu quân của ngươi, ta cũng vĩnh viễn sẽ không đáp lại ngươi, đừng động lòng với ta.”

Liên Ngã ngẩn ra.

“Không phải ta đã cứu ngươi sao, ít nhất đã kết thúc kiếp sống tiếp khách ở lầu xanh.” Vạn Dực không chút lưu tình nói, “Ngươi phải làm, chính là biết ơn, thứ khác thì đừng nghĩ tới.”

Liên Ngã một tay túm chặt vạt áo mình, im lặng một lúc lâu, ngẩng đầu lên nhìn y, “Liên Ngã hiểu rồi..... sau này công tử muốn Liên Ngã làm gì, Liên Ngã đều sẽ cố gắng làm.”

Vạn Dực hé môi, tựa như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ vỗ đầu nàng ta, nói, “Liên Khanh còn đang chờ ta.”

Dứt lời liền trực tiếp xoay người rời đi.

“Công tử ~”

Giọng nữ mềm mại đáng yêu khiến người ta nghe mà nhũn người vang lên.

Lúc Vạn Dực đi vào một hành lang dài khác ở góc phòng Liên Khanh, ánh nến khắp phòng nháy mắt bị dập tắt.

Vạn Dực bất đắc dĩ thở dài, đỡ lấy ngay thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện trong lòng y --

“Liên Khanh, chơi đủ chưa?”

Người đẹp thiên kiều bá mị vừa rồi chậm rãi nâng đầu lên, nước mắt trong suốt nhìn y, “Mấy tháng không gặp công tử, người ta nhớ muốn chết, nhớ mà tim phôi đều đau.”

Vạn Dực liếc nàng ta một cái, “Nếu không buông tay, có muốn thử cảm giác tay đau chân đau đầu đau luôn không?”

“Công tử thật xấu mà ~” Liên Khanh không cam lòng đứng dậy, vén tay áo đi châm nến.

Khi bên trong một lần nữa được ánh nến ấm áp bao phủ, Vạn Dực ngồi trên ghế, một tay nhận lấy danh sách Liên Khanh dâng lên, “Tất cả đều ghi chép hết rồi?”

Liên Khanh mềm mại không xương lại dựa lên người Vạn Dực, vênh đôi môi đỏ mọng gọi cảm, “Người ta đã ra tay, công tử còn lo lắng gì chứ?”

Vạn Dực đọc nhanh như gió từng trang trong danh sách, “Hai năm nay..... Vất vả cho ngươi rồi.”

“Liên Khanh làm việc cho công tử, sao có thể vất vả chứ?”

Vạn Dực nghiêng đầu kề sát vào nàng ta, chậm rãi kéo gần khoảng cách của hai người, “Choi đến nghiệm rồi? Thật muốn cứ vậy mà gả cho công tử ta ư?”

Giọng Liên Khanh vốn đang mềm mại gọi cảm bỗng trở nên nghiêm chỉnh, mang theo chút khàn khàn của riêng phái nam, “Lòng dạ công tử thật độc ác, vừa đi liền đi mây tháng, Liên Khanh thật sự rất nhớ công tử.”

Cùng với lời nói, Liên Khanh thối lui vài bước, hai tay quen thuộc phát qua xương vai và mấy huyết lớn trên người.....

Rốp rốp.

Chỉ nghe một loạt tiếng xương rôm rốp khiến người ta dựng cả tóc gáy, Liên Khanh mặt không đổi sắc, từ một nữ nhân kiều diễm, thân thể hoàn toàn biến thành một nam nhi cao ngất, nàng ta..... Không đứng, hẳn là – gả ta! Lúc này mới thần nhiên một lần nữa tới gần Vạn Dực.

Súc Cốt công này thật khiến Vạn Dực mở rộng tầm mắt.

Một kẻ giả phượng, một gã hư hoàng*. (*cũng là giả phượng nhưng nói theo cách khác)

Hai nhân vật giả trang, đều sấm vai như đực, mỗi khi gặp gỡ, Vạn Dực luôn có cảm giác gặp người cùng lưu lạc chân trời. Nên độ bao dung với Liên Khanh, cũng tương đối cao.

Vạn gia..... Chắc, thật sự là nhân tài đông đúc mà.

Khi Vạn gia tỉ mỉ bồi dưỡng được cao thủ hư hoàng, hai năm trước lúc Liên Khanh vừa vượt qua kỳ sát hạch, liền được đưa vào Túy Nguyệt lâu.

Sau khi bị chuốc rượu rồi trèo lên giường, chính là lúc nam nhân lẩm miệng.

Hỏi khắp thế gian có nơi nào để tìm hiểu thông tin hơn lầu xanh?

Liên Khanh là tay ăn chơi trời sinh, vào lầu xanh không khác thả én vào rừng, phối hợp nhịp nhàng với người đã lên vào Túy Nguyệt lâu làm nội ứng trước đây, trong hai năm thu hoạch vô cùng phong phú.

Chỉ là dù sao gã cũng là nam thân, lẩn lộn trong nơi ở của nữ nhi hai năm liền đã là cực hạn, nếu cứ kéo dài, đến lúc dậy thì thân thể trưởng thành nhanh chóng sẽ lộ ra nhiều sơ hở, bởi vậy sau khi thu thập đủ danh sách liên nhân cơ hội này thoát thân.

Vạn Dực bình tĩnh tự nhiên đưa tay với vào trong lòng Liên Khanh, lấy ra một gói gạo nếp to bằng nắm tay, “Hèn chi hôm nay cứ có cảm giác cứng hơn rất nhiều, sao không mặc cái áo giả ngực kia.”

“Không phải người ta đã gả cho công tử sao.” Liên Khanh ném một ánh mắt hút hồn qua, “Với công tử, còn giả vờ làm gì.”

Vạn Dực cau mày, “Mọi việc đều phải cẩn thận, ngươi sơ suất quá.”

Liên Khanh liếc xéo, oán giận lẩm bẩm, “Thật là không hiểu phong tình.....”

Vạn Dực nhin không được run rẩy một cái, cây quạt trong tay gõ lên ót gã, “Đứng đắn một chút, Liên Ngã bên kia.....”

Không đợi y nói xong, Liên Khanh liền tiếp lời, “Ta hiểu, ta sẽ xử lý nha đầu kia trong thời gian ngắn nhất, công tử cứ yên tâm.”

Vạn Dực cũng miễn cưỡng gật đầu.

Liên Khanh nói, “Cả nhà họ Quân trước đây, trong nhóm nữ quyến chỉ còn lại một mình nàng ta, lão Thương Lượng làm việc nham hiểm có thừa, tàn nhẫn lại không đủ, lão gia nhà chúng ta làm việc, lưu loát hoàn mỹ hơn.”

Vạn Dực ‘Ừ’ một tiếng, người cha Vạn An của y không chơi thì thôi, nếu đã ra tay, nhất định sẽ diệt cỏ tận gốc.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 24

Mọi việc phải nói lại từ đầu.

Liên Ngã vốn họ Quân, chính là đời sau của gia đình nho học nổi danh, ba năm trước Quân gia xui xẻo tham gia phong trào buộc tội Thương Lượng.

Kỳ thật Thương Lượng bị buộc tội gần ấy năm, đã sớm luyện được về tự nhiên lù lù bất động, mặc kệ các người buộc tội.

Ngặt nỗi lần đó Quân gia giúp vui không đúng thời điểm, lúc ấy triều đình Mông Cổ nội loạn, Tề vương xuất chinh đại thắng, hướng gió trong triều đột nhiên thay đổi.

Lúc này cục diện biến hoá hết sức kỳ lạ, đối với tất cả phần tử phản động đảo góc tường nhà mình, Thương Lượng đều rất coi trọng, vì thế Quân gia không nơi nương tựa trong triều, chẳng chỗ nương nhờ chốn hậu cung, chỉ có danh tiếng trong dân gian liên trùng tuyến, vinh quang trở thành đối tượng giết gà dọa dọt.

Sau đó trai tráng Quân gia lưu đầy ngàn dặm, nữ quyến sung làm quan kĩ, bị bắt đưa vào Giáo phường.

Lúc đó Liên Ngã còn quá nhỏ, bị nhóm ma ma Giáo phường dạy dỗ hơn nửa năm, thật vất vả được người hầu ngày xưa và các tỷ muội che giấu chạy khỏi Giáo phường, lại bị nhóm mẹ mìn bắt cóc, cứ thế bị bán vào lầu xanh.

Cũng may vóc dáng nàng ta xinh đẹp, bị nhóm ma ma chỉ định là hoa khôi tiếp theo, đốc lòng dạy dỗ.

Chỉ là nàng ta không bạo lực không hợp tác, ngày qua ngày bị Thôi ma ma dùng gậy săn sóc, hơn nửa sau đó trốn đi lại bị bắt được, mới có một màn Vạn Dục “Anh hùng cứu mỹ nhân”.

“Công tử, chúng ta còn phải chờ bao lâu?” Liên Khanh hai mắt trong suốt nhìn Vạn Dục.

“Phải kiên nhẫn, thu phục nàng ta quan trọng hơn.”

Vạn Dục vỗ vỗ tay gã, Liên Ngã là lá bài tẩy, vào thời cơ thích hợp sẽ phát huy tác dụng lớn nhất.

Giờ tỵ, điện Thừa Đức.

Suốt một đêm, Kỳ Kiến Thành trần trọc trên long sàng thật lâu, cuối cùng cũng không ngủ được.

Loại cảm giác khó hiểu và xa lạ này, khiến hắn ta thấp thòm không thôi.

“Người đâu!”

Lăn lộn trên long sàng một canh giờ, rốt cuộc Kỳ Kiến Thành không nhịn được nữa, xoay người dậy, quát lớn.

Trong khoảnh khắc, nhóm cung nữ thái giám hầu hai bên bồm bộp quỳ xuống, cùng hô vạn tuế.

Giữa ánh nến trong điện, Kỳ Kiến Thành dùng sức phun ra con uất nghẹn ở ngực, tầm mắt lảng đãng tuần tra một vòng lên hàng cung nữ quỳ gối bên dưới, hắn ta tập trung suy nghĩ một lát, tùy ý chỉ chỉ một cung nữ cách mình gần nhất.

“Người ở lại, kẻ khác lui hết ra cho trẫm.”

Cung nữ bị chọn trống rỗng như bị bánh thịt rớt trứng đầu, giống như nằm mơ. Dung mạo của nàng ta thật sự không hơn người, năm nay đã mười bảy tuổi, thấy Tiểu hoàng đế còn nhỏ tuổi, lại xinh đẹp dịu dàng chọn mình, nàng ta cảm thấy tim đập thình thịch, được sủng mà lo, thẹn thùng chưa xót khó nén.

“Người lại đây.”

Hoàng đế tựa trên giường ngọc, tư thế lười biếng mà nguy hiểm, nửa thân thể của hắn ta bao phủ trong bóng đêm, áo mỏng màu vàng sáng trên người mở rộng, lộ ra hơn phân nửa vòm ngực trẻ mỏng manh, mái tóc đen xõa tung trên người, uốn lượn chảy xuống thắt lưng mảnh mai.....

Cung nữ run rẩy bước đến, khó khăn lắm mới bước đến gần long sàng, tay phải liền bị một lực lớn đột nhiên tóm lấy, ngã mạnh lên long sàng.

“Đừng nhúc nhích.” Bên tai truyền đến giọng cảnh cáo trầm thấp.

Nàng ta run run dừng lại, chỉ cảm thấy tay phải nháy mắt bị kéo mạnh, từ khuỷu tay đến bả vai, bị vặn thành một độ cong quái dị, đau đớn dữ dội khiến tay phải của nàng ta run rẩy không thôi, mồ hôi lạnh trên trán tuôn xuống, nhưng dưới áp lực mạnh mẽ của hoàng đế, nàng ta nén nhịn tiếng kêu rên, cắn môi không nói một lời.

“Thực ngoan,” Cánh tay kéo tay nàng ta rốt cuộc cũng buông ra, hắn ta tựa như vừa lòng xoa mặt nàng ta, bàn tay lạnh như băng thô bạo nâng cảm nàng ta lên, theo sát phía sau là đôi môi cũng lạnh lẽo như vậy, đôi môi màu hồng kia chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi nàng ta, liền lập tức dời đi.

“Ngươi thích trẫm ư?” Giọng từ trên cao truyền xuống vang lên.

Nàng ta nhìn đau cong lên một nụ cười tươi, “..... Nô tỳ thích... thích ạ.”

“Vậy nói cho trẫm nghe xem,” Trên mặt Kỳ Kiến Thành rốt cuộc hiện ra vẻ hiếu kỳ phù hợp với độ tuổi của hắn ta -- “ ‘Thích’ là gì?”

Cũng một đêm mất ngủ, còn có nhóm Tề vương điện hạ.

“Điện hạ..... Chúng ta phải về thôi.”

Quảng Uy tướng quân Tiết Đào cứ đi theo hắn suốt, cuối cùng không đành lòng mà mở miệng.

“Cò..... Đợi hơn nửa đêm rồi,” Kỳ Kiến Ngọc không nhìn hắn ta, vẫn như cũ ngồi ở trên cây cao, ánh mắt dừng trên cửa chính dán chữ hi đỏ tươi ở nơi xa xa đó, “Y không bước ra.”

Tiết Đào không biết nên an ủi hắn thế nào, thật lâu sau cũng chỉ đành nhai đi nhai lại luận điệu cũ rích, “Điện hạ..... Thiên hạ thiếu gì cò thơm.”

Kỳ Kiến Ngọc im lặng một lát, “Nhưng trên đời này, chỉ có một Vạn Lang.”

“Dù người đó tốt thế nào đi nữa, nếu đã không thích, y sẽ không thương tiếc điện hạ, chỉ bằng dứt khoát buông bỏ. Đôi cánh của điện hạ, không nên bị trói buộc, lại càng không nên vì một kẻ vô tình, muốn lợi dụng, trói buộc điện hạ như mỹ nhân rắn rết kia.”

Kỳ Kiến Ngọc không nói gì.

“Điện hạ, đây không chỉ là kẻ đầu tiên, không, là kẻ thứ hai! Ngày sau y còn có thể cưới chính thê, nạp tiếp được kẻ thứ ba, thứ tư..... Điện hạ sao mà can được?” Tiết Đào thấy trong mắt Tề vương thoáng chốc hiện lên nỗi đau, bình tĩnh nói, “Vì chính mình, điện hạ nên giữ lại chút tư cách người thừa kế, dù không vì ngài, thì cũng nên vì Thái hậu nương nương nơi thâm cung lo lắng, đấu tranh cho điện hạ nhiều năm.....”

“Cho bốn vương một chút thời gian.”

Thật lâu sau, Kỳ Kiến Ngọc bỗng đứng xoay người nhảy xuống đất, không nhìn sắc đỏ đầy phù kia nữa, “Ta sẽ thử..... Quên y.”

Hôm sau.

Từ trong giấc ngủ, Vạn Dực mơ màng tỉnh lại, phát hiện Liên Khanh đã một lần nữa ‘Lắp ráp’ thân thể xong, giờ phút này đang khoác áo lụa màu tím nhạt ngồi trước gương trang điểm, tỉ mỉ kẻ mày.....

“Công tử dậy rồi?” Xuyên qua gương đồng, Liên Khanh không quay đầu lại, tiếp tục chăm chú dặm phấn thơm lên mặt.

Vạn Dực “Ừm” một tiếng, tự nhiên thay quần áo.

Liên Khanh “chặc” một tiếng, cũng không biết Vạn Dực không xem hắn ta là nam nhân, hay căn bản không xem chính mình là nữ nhân.

Cha mẹ Vạn Dực đều đã qua đời, Liên Khanh Liên Ngã cũng chỉ là tiểu thiếp, bởi vậy rửa mặt chải đầu xong Vạn Dực vẫn chỉ làm những việc nên làm, bỏ lại hai tiểu thiếp tủi hờn, y vẫn như cũ đến phòng Nghị Sự làm việc.

Khi vòng qua hành lang dài, y dừng lại trước một cây trúc xanh đã bị bẻ cong, năm ngón tay dưới tay áo rộng nhẹ nhàng phát một cái, không nói một lời xoay người rồi đi.

Lần này Kỳ Kiến Ngọc âm thầm về kinh, chỉ ở lại ba ngày, tựa như sương mai, im hơi lặng tiếng biến mất.

Tiểu hoàng đế nhận được tin chiến sự của Tề vương điện hạ mà muốn nội thương.

Sao lại vô si đến vậy, rõ ràng là ngươi một tay xúi giục phản quân tạo phản, còn lạng lẽ triệu tập quân Chính quy dưới trướng hỗ trợ, kết quả bị bại lộ, lập tức liền trả đũa, trong thư tràn đầy nhiệt huyết, hiên ngang liệt kê khoe khoang đã triệu tập quân đội dưới trướng, vì nước vì dân diệt phản bình loạn, hắn không quan tâm đến an nguy của bản thân, dũng mãnh phi thường xung phong liều chết ở Tây quận thế nào, đúng là tô vẽ lung tung. Vậy cũng thôi đi, không ngờ còn mặt dày nhắc lại, thế lực của phản quân rất lớn, hắn sức yếu lực mỏng, binh lực có hạn, thỉnh cầu hoàng đế phái thêm viện binh trợ giúp.

Kỳ Kiến Thành sao mà không biết, nếu lại phái binh, chính là dùng bánh bao chọi chó, có đi không về.

Nhưng hắn ta cũng chẳng ngồi không, trên triều vui mừng cảm động liên tục điểm tướng, trong thư hồi âm cũng đầy chân thành, huynh đệ tình thâm.

Chỉ là khi viện binh được khẩn cấp đưa đi, lương thảo không năm lần bảy lượt bị đốt bị cướp, thì hành quân đường núi chín cong mười tám quẹo, hư hỏng thất lạc vô số.

Kỳ Kiến Ngọc cũng thức thời, không chơi đùa quá mức, trong lúc hai người thường xuyên trao đổi thư từ, đã kết thúc xong trận nội loạn vô si bất lương. Đương nhiên, nhóm viện binh cũng thực khéo mà tập hợp với quân đội khi nội loạn chấm dứt, mọi người cùng nhau về kinh, luận công ban thưởng.

Vào ngày Tề vương vinh quy về triều, Vạn Dực cũng rời phủ lên triều.....

“Tại hạ có thể nói rằng, gặp lại tức là có duyên không?”

Dưới ánh ban mai mờ nhạt, Hoa y sư xách hòm thuốc, đầu đầy sương sớm lộ ra nụ cười còn tươi hơn ánh mặt trời nhìn y, “Thật khéo quá, lại gặp mặt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 25

“Trên thế gian này chỉ có tri kỉ là khó gặp gỡ.” Hoa Ứng Nhiên chỉ lên bầu trời trong xanh, chân tình bạch bạch: “Đây là xuất phát từ tình cảm bằng hữu chân thành của tại hạ.”

“Thì ra Hoa thần y là người tình sâu nghĩa nặng!” Vạn Dực cười như không cười nói.

Hoa Ứng Nhiên vô cùng đau đớn: “Vạn Lang không tin ta sao? Với tấm lòng của một thầy thuốc, ta luôn suy nghĩ nếu không có ta, không biết Vạn Lang sau này mỗi lần đau ốm sẽ như thế nào? Cứ nghĩ như vậy lòng ta lại đau như cắt.”

Vạn Dực không nhanh không chậm nói: “Quý phủ đã có y sư, Hoa huynh tốn nhiều tâm tư rồi.”

“Vậy sao?” Ngón tay cái Hoa thần y nhẹ vuốt bờ môi hồng nhuận, khẽ nói: “Y sư của quý phủ đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa thể chữa khỏi bệnh tật trên người của Vạn Lang, sao không để cho tại hạ thử một lần? Tốt xấu gì thì tại hạ cũng có ít hư danh.”

Đôi mắt nàng chợt tối sầm lại, bình tĩnh nói: “Vạn Dực thân mình khoẻ mạnh, chưa từng có bệnh tật nào.”

Hoa Ứng Nhiên ý vị sâu xa: “..... Thật không có sao?”

Về mặt của Vạn Dực vẫn thản nhiên, ánh mắt lạnh như vô ý xẹt qua mặt gã: “Tại sao Hoa huynh lại nói vậy?”

Hoa Ứng Nhiên tự nhận mình là một thầy thuốc luôn biết thương xót bệnh nhân, không nhanh không chậm nói: “Dù sao thần y và y sư bình thường sẽ tồn tại sự khác biệt, lương y như từ mẫu, có sao Vạn Lang lại nghi ngờ tại hạ? Dù sao chúng ta đã từng đồng cam cộng khổ trong lúc hoạn nạn, tại hạ là người luôn biết cách đối nhân xử thế, Vạn Lang rõ ràng là.....” Nói đến đây, gã lại nhân tiện lợi dụng thời cơ, da mặt dày sửa lại cách xưng hô: “Ngu huynh cùng đệ mới gặp mà đã như quen biết từ lâu, lần này gặp lại đệ..... Khụ, thổ lộ được tình cảm, hình như là có duyên từ trước, ta luôn coi vạn đệ như người nhà. Đã coi nhau như huynh đệ, làm sao có thể nào nhẫn tâm nhìn thấy đệ đệ mình mang bệnh tật trong người, mà nhắm mắt làm ngơ được? Về phần tiền khám bệnh..... ta sẽ dựa theo tình cảm... tình cảm của chúng ta.”

Vạn Dực chậm rãi cười: “Hả, ta nhớ rất rõ lần trước Hoa huynh đã từng nói ‘Ai nói thầy thuốc nhất định phải có tấm lòng cha mẹ, mặc dù là anh em ruột, một văn tiền khám bệnh cũng không được thiếu?’”

“Bởi vậy mới nói Ngu huynh đối với vạn đệ là mới gặp đã như bạn bè lâu năm, hết sức yêu thương, tuy không phải anh em ruột nhưng mà tình cảm còn hơn hẳn cả anh em ruột đó.”

Vạn Dực 囧.....

Lần đầu tiên nàng gặp phải một thần y mặt dày bám dai như đĩa, Vạn Dực nhất quyết không thêm đề ý đến gã nữa.

Nhưng Hoa Ứng Nhiên một mực chắc chắn nàng mang trong mình hàn khí nhiều năm tích tụ, ánh mắt thâm ý của gã khiến Vạn Dực ngờ vực --

Hay là, gã đã nhận thấy được điều gì?

Cũng tốt, nếu gã tự động đưa mình đến cửa, nàng cần gì phải khách khí, đơn giản chỉ cần nhét hắn vào phủ, nàng muốn xem xem Hoa thần y này đến tốt cùng là muốn làm gì!

Vạn Dực đã quyết định, ôn hoà hiền hậu cười, chấp tay nói: “Nếu như thế thì đành làm phiền Hoa huynh tạm thời đến hàn xá vậy.”

Hoa Ứng Nhiên không ngừng đáp lễ: “Đây là việc tất nhiên là phải làm, phải làm.”

Vạn Dực trở lại liền bảo gã sai vặt gọi quân sự đến, dàn xếp ổn thỏa chỗ ở cho Hoa thần y. Nháy mắt lại mơ hồ nghe thấy Hoa Ứng Nhiên ở phía sau nàng lặng yên than thở: “Nhan sắc quả thật cũng là một loại gánh nặng mà.....”

Vạn Dực:.....?? ()

Bởi vì Tề vương điện hạ đại thắng trở về, tuy nhiên dù hành quân với tốc độ nhanh nhất nhưng buổi trưa hôm sau mới đến. Trên triều đình, nội dung làm triều lần này đến một nửa nghị vấn đều quay xung quanh vấn đề về việc ban thưởng cho Tề vương điện hạ.

Nếu tiếp tục thăng quan thì chức vụ của Tề vương trên triều đình sẽ ngày càng cách vị trí hoàng đế rất rất gần.

Đối với một gian thần đã có kinh nghiệm, Vạn Dực lại càng biết cách quan sát sắc mặt và lời nói của đối phương để dễ dàng có thể đoán được tâm tình của họ.

Cũng chính vì lẽ đó cho dù xung quanh đều là những lời khen ngợi thao thao bất tuyệt về Tề vương điện hạ, thì Vạn Dực vẫn duy trì sự trầm mặc. Tuy rằng trên gương mặt tiểu hoàng đế luôn duy trì một nụ cười không thay đổi, nhưng nàng biết giờ phút này hoàng đế miệng thì cười đầy nhưng trong lòng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Vì vậy nàng đâu cần phải trở thành vật hy sinh!

--“Vạn khanh, người có ý kiến gì không?”

Đột nhiên lại có ánh mắt hướng về phía mình, Vạn Dực vẫn cố gắng che giấu sự tồn tại của mình từ nãy đến giờ bất thành linh bị hoàng đế hỏi.

“Vi thần.....” Vạn Dực âm thầm cắn răng, ngoài miệng vẫn bình tĩnh nói: “Vi thần muốn nói, lời của các chư vị đại nhân nói vừa rồi hết sức chu toàn, vi thần hoàn toàn tán thành không muốn bổ sung thêm gì cả.”

Không những lời đối đáp này cực kỳ khô cứng và nhạt nhẽo mà bên trong còn có ý tứ nhỉnh bộ các quan viên triều thần.

Hoàng đế bệ hạ không hề che giấu nhử nhử này, rõ ràng không hài lòng đáp án của y, sau đó liền vung tay cho Vạn Dực lui về chỗ.

Lần này, tất cả đều âm thầm cắn răng hận Vạn Dực không từ thủ đoạn biến bọn họ trở thành bàn đạp để giẫm chân đi lên, ai cũng tức đến ói máu, trong lòng ngực không ngừng phun ra một ngụm đầy trọc khí.

Vạn Dực dùng vẻ mặt miễn cưỡng lui về chỗ, không thềm đề đến ánh mắt vui sướng khi người gặp họa bên cạnh, y vẫn bình thản đứng đó.

Trong khi Kỳ Kiến Ngọc vẫn lo lắng về sự hỗn loạn của dân chúng, đem phần lớn binh lính đóng ở ngoài thành, hẳn chỉ mang theo ba trăm thân binh cùng tiến vào kinh đô thì Vạn Dực vẫn đang mãi mê ở Hàn Lâm viện sửa sang lại thư sử.

Trên danh nghĩa thì chức vụ của nàng đơn giản chỉ là biên soạn chiếu thư của hoàng đế, mỗi ngày cần phải đọc rất nhiều sách vở, để đến khi nào hoàng đế triệu kiến có thể tiến hành bàn bạc, giảng giải.

Tuy chỉ là một chức vụ suông nhưng từ khi nhậm chức cho tới nay Vạn Dực cũng chưa bao giờ bị triệu kiến. Nàng biết tâm lý của tên tiểu hoàng đế kia rất âm u, không phải là một người đơn giản, chỉ cần lo trước khỏi họa thì việc thăng quan sẽ không khó.

Vừa qua giờ Mùi*, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận huyên náo.

*Giờ Mùi: từ 13h-15h

Hàn lâm học sĩ cùng thứ cát sĩ cũng bắt đầu rục rịch theo nhưng Vạn Dực đến cả mí mắt cũng không thềm nâng lên, nàng vẫn ngồi yên lặng đọc văn thư như cũ.

“Vạn đại nhân! Tề vương sắp vào thành rồi, đại nhân có muốn..... muốn đi ra ngoài nhìn xem một lúc không ạ?”

Sau thời gian một chung trà, mọi người cử ra một người, thừa dịp hiện tại đang lúc thanh nhàn, thật cẩn thận nhìn về phía Vạn Dực hỏi.

Vạn Dực đầu cũng không thềm ngẩng lên, tay nắm thư cuốn sách tùy ý giờ giờ lên, thoải mái nói: “Đi đi, không cần phải đợi ta đâu.”

“Dạ!”

“Cám ơn đại nhân.....”

“Đa tạ đại nhân.....”

Cho đến lúc tất cả các tạp âm đều biến mất, Vạn Dực rút cuộc mới dời mắt, đưa tay cầm lấy cuốn sách văn thư từ nãy tới giờ vẫn chỉ dừng lại ở trang thứ nhất nhẹ nhàng đặt lại trên bàn.

Thời tiết vẫn còn ở giữa hạ, kinh thành tràn ngập ánh nắng giống như câu thơ: ‘Mai tử liêu toàn tiện si nha, Ba tiêu phân lục thương song sa’.** Đây đúng là thời tiết tốt.

**Trích trong bài thơ ‘Hạ Thủy Khởi’ (Sau giấc ngủ ngày hè) của nhà thơ Dương Vạn Lý (1124-1206)

Mai tử liễu toàn tiện sĩ nha

Ba tiêu phân lục thưởng song sa

Nhật trường thủy khởi vô tình tứ

Nhàn khán nhi đồng tróc liễu hoa

Dịch nghĩa:

Cháy thêm nước miếng ngó mai già

Tàu chuối xanh xanh rọp mái nhà

Ngủ dậy ngày dài tình tứ rỗng

Rồi nhìn đàn trẻ đuổi sắn hoa

(Nguồn tham khảo: Đường - Tổng thơ bốn câu _ Bùi Hạnh Cần biên dịch xuất bản năm 2014)

Mặc dù đi phía sau Tề vương có đến ba trăm thân binh nhưng tất cả đều thống nhất mặc chiến giáp màu đen, ngân lượng khôi giáp bao trùm toàn bộ diện mạo từ xương ngực tới các đốt ngón tay, kể cả tuấn mã cũng được trang bị một màu đen duy nhất từ mũ đội đầu cho đến yên ngựa.

Kỳ Kiến Ngọc cũng một thân khôi giáp đen tuyền, bên ngoài mũ giáp đánh tơ vàng uốn lượn phức tạp lấy đó làm ký hiệu.

Hắn cười một con tuấn mã đỏ thẫm, dẫn đầu đoàn người, hắc giáp hồng mã, vẻ mặt thì nghiêm túc không tiếng động, khiến cho những nam tử mềm mại nữ tính thích chưng diện son phấn trong kinh thành đều cảm thấy ngại ngùng, xấu hổ.

Màu đen của khôi giáp hòa với chiến hỏa dưới ánh nắng ngày hè chói chang thật khiến cho người ta vô thanh vô tức choáng ngợp hơn cả vẻ đẹp nguy nga vàng son của cung điện đế đô. Khung cảnh ấy cứ như trải dài vô tận trên con đường hoàng thành.

Tề vương còn chưa tiến vào cửa cung, liền nghe thấy tiếng truyền dụ từ phía xa xa, tiếng nói cố ý kéo dài cổ họng, từng tiếng như hồi âm: “Hoàng thượng giá lâm --”

Kỳ Kiến Ngọc chột nhứ mi, ánh mắt phía sau khôi giáp hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn.

Mắt thấy đã gần đến cửa cung, Kỳ Kiến Ngọc giờ tay phải hướng sau gù lưng lên --

Chỉ nghe thật mạnh một tiếng “Bá!”

Ba trăm binh lính đồng thời xuống ngựa, nhưng lại chỉ có một thanh âm.

Chư vị đại thần từ sớm đã chờ ở trước cửa cung nghênh đón Tề vương không khỏi biến sắc, lập tức bị ánh mắt lạnh lẽo của Tề vương đảo qua, không hèn mà cùng nhau ngậm miệng thật chặt.

Kỳ Kiến Ngọc đợi đến khi vị minh hoàng cùng một đám tùy tùng gần đến chỗ mình đứng mới không nhanh không chậm xuống ngựa, lưu loát đi đến phía hoàng đế quỳ xuống rồi nói: “-- Thần đã may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Kỳ Kiến Thành dùng vẻ mặt tươi cười nâng hân đứng lên: “Hoàng huynh đi đường lần này rất vất vả, nay đã đắc thắng trở về, trẫm cảm thấy được an ủi rất nhiều.”

“Hoàng thượng không cần lo lắng, thần một lòng trung thành, vì giang sơn xã tắc, thần không ngại gì vất vả.....”

Huynh đệ tình thâm vô cùng thân mật thăm hỏi lẫn nhau, lời nói toàn là huynh tốt, đệ tốt, mọi người đều tốt, cố nén sự chán ghét đối phương trong lòng, cùng dắt tay nhau đến gặp Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 25

“Thế gian này tri kỉ khó tìm.” Hoa Ứng Nhiên bất chấp lý lẽ, dốc hết chân: “Đây là tiếng gọi của tình bè bạn.”

“Hóa ra Hoa thần y tinh sâu nghĩa nặng đến thế!” Vạn Dực cười như không cười nói.

Hoa Ứng Nhiên vô cùng đau đớn: “Vạn Lang không tin ta sao? Với tấm lòng của một thầy thuốc, ta luôn suy nghĩ, nếu không có ta, chẳng biết sau này sao Vạn Lang có thể chịu được nỗi khổ ớn đau? Nghĩ đến mà lòng đau như cắt.”

Vạn Dực không nhanh không chậm nói: “Quý phủ đã có y sư, Hoa huynh hao tâm tổn trí rồi.”

“Vậy sao?” Ngón tay cái của Hoa thần y nhẹ vuốt bờ môi đỏ hồng, khẽ nói: “Nhiều năm như thế mà Y sư của quý phủ vẫn chưa chữa khỏi bệnh tật trên người Vạn Lang, sao không để tại hạ thử một lần? Tốt xấu gì thì tại hạ cũng có chút hư danh.”

Đôi mắt của thiếu niên chợt tối sầm, bình tĩnh nói: “Vạn Dực luôn khỏe mạnh, chưa từng mắc bệnh gì.”

Hoa Ứng Nhiên ý vị sâu xa: “..... Thật không có sao?”

Về mặt của Vạn Dực vẫn thản nhiên, ánh mắt lạnh như vô ý xẹt qua mặt gã: “Sao Hoa huynh lại nói vậy?”

Hoa Ứng Nhiên tỏ cái vẻ thầy thuốc trách trời thương dân, nói: “Dù sao thần y vẫn hơn y sư bình thường chứ, thầy thuốc như mẹ hiền, sao Vạn Lang lại nghi ngờ? Dù sao chúng ta cũng từng đồng cam cộng khổ, cách cư xử của tại hạ, ắt Vạn Lang rõ hơn ai hết.....” Nói đến đây, gã lại tùy cơ ứng biến, mặt dày sửa lại cách xưng hô: “Ngu huynh vừa gặp đệ mà như đã quen thân, gặp lại liền yê..... Khụ, thân thiết, chắc là duyên từ kiếp trước, luôn xem Vạn đệ như người nhà, nên sao có thể nhẫn tâm mặc kệ đệ đệ của mình nặng mang bệnh tật, mà không dốc sức? Về phần tiền khám bệnh..... đương nhiên sẽ ưu đãi, ưu đãi nhé.”

Vạn Dực ung dung vạch rõ: “Gi chứ, ta nhớ rất rõ lần trước Hoa huynh từng nói ‘Ai nói thầy thuốc nhất định phải như mẹ hiền, dù có là anh em ruột, một văn tiền khám bệnh cũng không được thiếu?’”

“Bởi vậy mới nói Ngu huynh mới gặp Vạn đệ mà như đã quen thân, dốc hết lòng thành, tuy không là anh em ruột nhưng lại hơn hẳn cả anh em ruột đó.”

Vạn Dực 囧.....

Từng gặp nhiều thần y, nhưng thần y mặt dày bám dai như đĩa thế này, đúng là lần đầu mới thấy.

Lại nghĩ đến giọng điệu chắc chắn không đổi của Hoa Ứng Nhiên về việc y bệnh nặng nhiều năm, ánh mắt đầy ngụ ý của gã khiến đáy mắt Vạn Dực đầy sắc lạnh --

Hay là, gã đã nhận thấy được điều gì?

Cũng tốt, nếu gã đã tự động đưa mình đến cửa, y chả cần khách sáo làm gì, đơn giản chỉ cần nhét hẳn vào phủ, y thật muốn xem xem rốt cuộc Hoa thần y này muốn chơi trò gì!

Vạn Dực quyết định xong, cười hiền lành ấm áp, chấp tay nói: “Đã thế, đành phiền Hoa huynh tạm đến hàn xá vậy.”

Hoa Ứng Nhiên vội vàng đáp lễ: “Là việc nên làm, nên làm thôi.”

Vạn Dực xoay người bảo gã sai vặt gọi quản gia đến, dàn xếp ổn thỏa cho Hoa thần y, trong lúc xoay người, mơ hồ nghe thấy Hoa Ứng Nhiên ở phía sau khẽ thở dài: “Xinh đẹp đúng là một loại gánh nặng”

Vạn Dực:.....?? ()

Bởi vì Tề vương điện hạ đại thắng về triều, tuy quân thắng trận nhanh nhất cũng đến buổi trưa hôm sau mới tới, nhưng việc bàn trên triều, một nửa đều quay xung quanh vấn đề bố trí công việc cho Tề vương điện hạ.

Sau khi thăng quan, ưu điểm lớn nhất chính là: cách Hoàng đế bề hạ càng gần.

‘Nhìn xem nét mặt, đoán dò thánh ý’ là việc lúc mới vào nghề của một gian thần, Vạn Dực làm cực kỳ thuận lợi.

Bởi vậy giữa đầy lời dai dẳng không dứt khen ngợi Tề vương điện hạ, Vạn Dực vẫn luôn im lặng. Tuy trên mặt tiểu hoàng đế luôn duy trì một nụ cười không đổi, nhưng sao y không biết giờ phút này, hoàng đế cười hiền hòa bao nhiêu, lòng càng chán ghét bấy nhiêu.

Sao phải gấp gấp giờ đầu làm vật hy sinh?

-- “Vạn khanh, ý khanh thế nào?”

Đội gần đến giờ bãi triều rồi, vẫn đang cố gắng che giấu sự tồn tại của mình, Vạn Dực bất thành linh bị hoàng đế gọi tên.

“Vi thần.....” Vạn Dực âm thầm cắn răng, ngoài miệng vẫn bình tĩnh nói: “Vi thần muốn nói, y theo các vị đại nhân, lời các vị đại nhân vừa rồi hết sức chu toàn, không có gì cần bổ sung cả.”

Lời đáp khô khan nhạt nhẽo, trong đó còn có chút e ngại nịnh bợ các triều thần.

Hoàng đế bệ hạ không hề che giấu nhử nhử mày, rõ ràng không hài lòng đáp án của y, sau đó liền vung tay cho Vạn Dực lui về chỗ.

Lần này, bọn quan viên vẫn luôn âm thầm chán ghét Vạn Dực không biết đã dùng thủ đoạn gì mà bỗng dưng thăng tiến - thậm chí phun nước bọt mắng thẳng nhãi nhũ mũi chưa sạch.

Vạn Dực dùng vẻ mặt miễn cưỡng lui về chỗ, không thèm để ý đến ánh mắt vui sướng khi người gặp họa xung quanh, yên tâm chờ bãi triều.

Khi Kỳ Kiến Ngọc dùng lý do ‘ngại làm phiền dân chúng’ mà lệnh cho tư binh đóng ở ngoài thành, chỉ mang theo ba trăm thân binh gõ cửa thành, Vạn Dực đang ở Hàn Lâm viện mài mề sửa sang Sách sử.

Diễn Giảng quan – việc giống như tên, chính là bề tôi kể chuyện cho hoàng đế, mỗi ngày phải đọc nhiều sách vở, đến khi hoàng đế cho gọi, liền có thể bàn bạc trao đổi thi từ sách sử với hoàng đế.

Tuy chỉ là một chức vị suông nhưng từ khi nhậm chức tới nay, Vạn Dực chưa bao giờ bị triệu kiến. Vạn Dực biết tâm lý của tên tiểu hoàng đế kia rất âm u, không phải là một người đơn giản, chỉ cần chuẩn bị thật tốt, thăng quan sẽ không khó.

Vừa hết giờ Mùi*, bên ngoài đột nhiên ồn ào náo loạn. (Giờ Mùi: từ 13h-15h)

Trên dưới Học sĩ và Thứ cát sĩ trong Hàn Lâm đều bắt đầu chộn rộn, Vạn Dực lại chẳng thèm nhúc nhích, vẫn im lặng ngồi đọc sách.

“Vạn đại nhân! Tề vương vào thành rồi, có muốn..... ra ngoài xem không?”

Sau thời gian một chung trà, mọi người cử ra một dũng sĩ, thừa lúc rảnh rỗi, thật cẩn thận xin ý kiến của Vạn Dực.

Vạn Dực chẳng thèm ngẩng đầu, tay cầm sách tùy ý giơ lên, thoải mái cho đi: “Đi đi, đừng bỏ lỡ.”

“Dạ!”

“Cám ơn đại nhân.....”

“Cám ơn đại nhân.....”

Cho đến lúc tất cả các tạp âm đều biến mất, Vạn Dực rút cuộc mới dời mắt, nhẹ nhàng đặt cuốn sách vẫn dùng ở một trang trên tay xuống bàn.

Tiết trời giữa hạ, kinh thành đang lúc trời trong: ‘Mơ chưa khiến răng đầy ê buốt, Nhánh chuối tây xanh mướt bên song’. (Trích trong bài ‘Hạ Thủy Khứ’ (Sau giấc ngủ ngày hè) của nhà thơ Dương Vạn Lý (1124-1206))

Dù phía sau Tề vương chỉ có ba trăm thân binh, nhưng tất cả đều mặc chiến giáp màu đen, mũ giáp lấp lánh ánh bạc bao trùm toàn bộ gương mặt, trước ngực cho đến các đốt ngón tay, kể cả tuần mã dưới thân, cũng từ đầu đến bụng, được giáp đen vây kín.

Kỳ Kiến Ngọc cũng như tướng sĩ phía sau, toàn thân mũ giáp đen tuyền, chỉ là đường viền trên mũ, dùng sợi vàng trang trí thành hoa văn cầu mong chiến thắng cổ xưa phức tạp.

Hắn cười một con tuần mã đỏ thẫm, dẫn đầu đoàn người, giáp đen ngựa đỏ, nghiêm trang im ắng, khiến cho những nam tử mềm mại nữ tính đa tình trong kinh thành ngại ngùng muốn chết.

Đội quân màu đen được rèn luyện trong khói lửa chiến tranh tỏa sáng dưới ánh mặt trời, im hơi lặng tiếng xê dọc Đê đô ngập ngựa vàng son, tạo thành đường thẳng nối tới Hoàng Thành.

Tề vương còn chưa tiến vào cửa cung màu son, xa xa liền nghe tiếng hô lanh lảnh từ cửa nhỏ Hoàng môn, mỗi tiếng đều âm vang dai dẳng.

“Hoàng thượng giá lâm --”

Kỳ Kiến Ngọc khẽ nhử mày, ánh mắt sau mũ giáp lóe chút thiếu kiên nhẫn.

Thấy đoàn xe thật dài của nhà vua sắp chạy đến cửa cung, Kỳ Kiến Ngọc nâng tay phải, giơ lên với phía sau --

Chỉ nghe một tiếng “Bộp!” thật mạnh.

Ba trăm binh lính xuống ngựa cùng lúc, nhưng chỉ có một thanh âm.

Các vị đại thần sớm chờ trước cửa cung nghênh đón Tề vương không khỏi biến sắc, lập tức bị ánh mắt lạnh lẽo của Tề vương từ trên cao đảo qua, không hẹn mà cùng nhau ngậm miệng thật chặt.

Kỳ Kiến Ngọc đợi đến khi đoàn xe màu vàng sáng kia chậm rãi chạy đến rồi mới không nhanh không chậm xuống ngựa, lưu loát quỳ gối trước vị hoàng đế đang nhanh chóng đi về phía hắn, cao giọng nói: “-- Thần đã may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Kỳ Kiến Thành dùng vẻ mặt tươi cười nâng hân dĩa: “Hoàng huynh vất vả một chuyến, nay đã chiến thắng trở về, trăm rất an lòng”

“Hoàng thượng đừng lo lắng, thần một lòng trung thành, vì nước vì nhà, ngại gì vất vả.....”

Hai huynh đệ vô cùng thân mật thăm hỏi lẫn nhau, lời thốt ra không gì ngoài người tốt, ta tốt, tất cả đều tốt, cố nén da gà rần rần kéo tới, cùng dặt tay nhau, đến gặp Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 26

Nhân rồi ở Nhân Thọ cung cả một buổi chiều, vất vả lắm mới đợi được đến khi màn đêm dần buông xuống, là lúc mở tiệc Chúc mừng.

Mặc dù Kỳ Kiến Thành có nhần nại hơn nữa cũng không nhịn được mà thở dài một tiếng khi bước ra khỏi Nhân Thọ cung.

Làm người đón khách không được hoan nghênh suốt một buổi trưa, lại phải tiếp nhận ánh mắt lạnh lẽo và những lời chỉ chó máng mẽo liên miên không dứt của Thái Hậu, Tề vương còn lôi kéo hân diễn trò anh em hiền kính mẹ hiền con hiếu, Kỳ Kiến Thành cũng không ngại diễn trò, dẫn con nòng đánh vật cùng mẹ con bọn họ, cùng diễn cảnh hậu cung hòa thuận.

Bước thẳng vào trong, các cung nữ, thái giám, người hầu đi lại như mắc cửi nhưng lại rất chỉnh tề, chỉ trong hai canh giờ đã bày biện trang trí xong đại điện tiếp khách, hiệu suất rất cao!

Vẫn còn khá sớm, Kỳ Kiến Thành về cung thay quần áo trước. Sau khi cung tiễn xa giá của hoàng đế, Kỳ Kiến Ngọc cũng ba chân bốn cẳng quay về cung điện của mình.

Thấy Tề vương điện hạ chạy ào vào, tất cả cung nữ và thái giám trong điện cùng quỳ xuống, hô to: “Tề vương điện hạ thiên tuế.....”

Kỳ Kiến Ngọc xoa ấn đường, phát cánh tay ngăn lời bọn họ tung hô: “Được rồi, một cung nữ chãi đầu ở lại, những người khác lui ra đi.”

“Dạ --”

Kỳ Kiến Ngọc đi thẳng đến trước gương đồng, thuận tay tháo mũ giáp xuống, lão thái giám hầu hạ nhiều năm bên cạnh hân lập tức kính cẩn không tiếng động tiến tới nhận lấy chiếc mũ.

Sau khi cung nhân lui ra hết, cung nữ chãi đầu bị gọi lại nom nớp lo sợ đi theo sau, chờ Tề vương điện hạ ngồi xuống, nàng ta cần mẫn cẩn thận khom người về phía trước: “Không biết điện hạ muốn vấn tóc theo kiểu nào ạ?”

“Đơn giản một chút.”

Tề vương mở miệng vàng xong, cuối cùng khép đôi mắt khiến nàng ta bất an lại, khẽ ngẩng đầu, ý bảo nàng ta bắt đầu.

Tề vương điện hạ rất cao, ngay cả hoàng đế cũng chỉ đứng tới tai hân, nhân cơ hội hiếm có này, nàng ta mới dám lặng lẽ làm càn đánh giá hân..... Ai nói đáng về điện hạ hung thần chứ, tiểu cung nữ thăm nghĩ, điện hạ chỉ uy nghiêm thôi, rõ ràng vóc dáng rất khôi ngô.

Tâm tư nàng ta rối bời nhưng động tác trên tay lại không dám trì hoãn, rất nhanh đã vấn xong tóc cho Tề vương điện hạ, ngón trỏ chạm nhẹ trên đỉnh của phát quan, cố tình chọn một cái ngân quan được khảm dương chi bạch ngọc to bằng quả trứng bồ câu.

Khi vấn tóc khó tránh khỏi sẽ có sự đụng chạm, tuy nhiên cung nữ vấn tóc trong cung được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, không hề chạm vào thân thể quý giá của vương tôn công tử, mà vấn tóc một cách hoàn hảo.

Ngay lúc vừa vấn tóc xong, nàng ta bỗng nhớ đến một quý tần vào thời tiên đế, chính là cung nữ vấn tóc của hoàng đế.....

Khi Kỳ Kiến Ngọc nghe thấy một tiếng nói đầy sợ hãi “Xong rồi ạ!”, hân vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần lại bỗng cảm nhận được chút ám áp lướt nhẹ qua vành tai –

Mở to mắt, Kỳ Kiến Ngọc liền thấy tiểu cung nữ kia bộp một tiếng, quỳ mạnh bên chân hân, nàng ta ngẩng đầu lên, từng giọt lệ óng ánh khẽ tuôn trên gương mặt trắng xinh đẹp, điềm đậm đáng yêu nói: “Nô tỳ đáng chết! Mạo phạm ngọc thể của điện hạ, xin điện hạ trách phạt!”

Kỳ Kiến Ngọc đứng lên, cúi mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào gương mặt như hoa Lê ướt mưa kia.

Nàng ta khóc đúng là rất đẹp, đôi vai run rẩy dù quần áo hên kém, nước mắt mờ mịt lại khiến sắc đẹp chỉ có bảy phần kia tăng lên thành mười.

.....Đúng là nữ tử không thể giống nam nhi.

Kỳ Kiến Ngọc nghĩ đến người nọ, nếu là y, hẳn sẽ cảm thấy bộ dạng khốc lóc đau buồn của nữ tử này thật khiến người thương tiếc?

Dưới ánh mắt của hần, cung nữ khó nén mà lo lắng không yên, nhưng nhìn kỹ, lại thấy ánh mắt này như xuyên qua nàng ta, dừng ở một nơi không biết tên nào đó, “..... Điện, điện hạ?”

Kỳ Kiến Ngọc nhanh chóng hoàn hồn, hần không nói một câu, sắc mặt khó coi vòng qua nàng ta, trực tiếp đi về hướng cửa cung.

“Điện hạ..... Cung nữ kia, phải xử lý thế nào?” Lão thái giám lặng yên không tiếng động theo đuôi hần.

Đây là lần đầu tiên Tề vương điện hạ không sai người tha cung nữ có ý đồ quyến rũ hần ra ngoài. Hay là..... điện hạ cuối cùng cũng trưởng thành nhận ra nữ nhân rất tốt?

Kỳ Kiến Ngọc dừng chân, cất giọng lạnh lùng: “Người làm việc nhiều năm như vậy, xử lý nô tài vi phạm cung quy, cũng phải hỏi Cô?”

Lão thái giám vốn tưởng sẽ được khen, không ngờ bị hần tạt gáo nước lạnh, đành uất ức ngượng ngừng lui xuống.

Hoa nở hai đóa, mọi vẻ (đều từ) một cảnh: nghĩa là hai sự việc tuy khác nhau nhưng lại cùng chung một vấn đề (ý ở đây là tuy cung nữ kia không hề giống Vạn Dực nhưng lại khiến cho Tề vương liên tưởng đến người ấy).

Lúc xe ngựa chở Vạn Dực đi thẳng về phía hoàng thành, con trai của thủ phụ - Thương Hù nhìn thấy huy hiệu của Vạn gia ở ven đường, bèn bảo phu xe đánh xe ngựa tới gần, cùng chạy song song.

“Vạn Dực, Vạn Dực!” Thương Hù vén màn xe, gọi lớn về phía xe ngựa cách vách. Thủ phụ đại nhân Thương Lượng - đang ngồi trên xe ngựa phía trước – nghe thấy mà đen mặt, ngồi trong xe thối râu trừng mắt, liên tục trách mắng: “Không còn thể thống! Thật không còn thể thống!”

Vạn Dực kinh ngạc vén màn xe lên, cùng Thương Hù chỉ cách cửa sổ xe khoảng một cánh tay hỏi han nhau: “Thương huynh? Thật là trùng hợp!”

Thương Hù vui vẻ nói: “Hoan Khanh còn ở phía sau, cái tên trọng sắc khinh bạn Úy Trì Trì kia, đã vui vẻ theo nhạc phụ tương lai của hần vào cung trước rồi.”

Vạn Dực nghiêng đầu nhìn ra phía trước: “Chiếc xe ngựa phía trước là của thủ phụ đại nhân ư?”

Thương Hù gật đầu, bắt đầu nói: “Vốn định đi vào nửa canh giờ trước, nhưng cha ta cứ chê son phấn trên mặt nhợt nhạt quá, sai người dặm lại.....”

Khóe miệng Vạn Dực không khỏi run rẩy, nương theo chút ánh nắng, tí mỉ đánh giá Thương Hù, chả trách cảm thấy sao hôm nay gã ta..... Hết sức kiêu diễm.

“Đừng nhìn nữa.” Thương Hù xấu hổ lúng túng buông vội màn xe.

Đều do cha trát phấn xong còn chưa thấy đủ, lại cưỡng ép gã dặm một lớp.

Chịu ảnh hưởng của Vạn Dực cùng Tề vương, gã cùng với nhóm quý công tử trẻ tuổi Lý Hoan Khanh, Úy Trì Trì, dần dần không quen nhìn đáng vẻ tô son điểm phấn của các quý tộc nữa rồi. ()

Khi xe đến cửa cung đã thấy vô số xe ngựa xa hoa đồ dài hàng loạt.

Phu xe Vạn gia là người có kỹ xảo cao siêu được truyền qua nhiều đời, không mất quá nhiều thời gian đã nhanh nhẹn chiếm được một chỗ đỗ xe rất tốt. Mà Thương Hù đi theo người cha thủ phụ kia, cũng có một phu xe tài năng không tệ, hai người sóng vai đi được vài bước, Thương Lượng đã ý thức được nguy cơ tràn ngập trước mắt, nhanh chóng sai người hầu gọi con trai trở về.

Bắt đầu dĩ, Vạn Dực đành phải tạm biệt Thương Hù, một mình nhập tiệc.

Dù chỉ là quan ngũ phẩm nhưng từ khi Vạn Dực vén vạt áo bước qua cửa, từ từ vào điện, hết như vàng trắng phá mây, hút chặt mọi ánh mắt nơi chính điện.

Tối nay là lần đầu tiên y tham gia yến tiệc hoàng gia, thận trọng bỏ lối ăn mặc đơn giản của thư sinh, thay bằng trực y màu tím xa hoa của giới quý tộc, thất lung là một dải lụa trang trí hoa văn màu bạc, búi tóc cũng là ngân quan tương ứng khảm tơ rừ dài xuống, trong ánh mắt ngờ ngàng của cả sảnh, đôi môi đỏ mọng của Vạn Dực thân nhiên cong lên, bội kiểm khảm đầy đá quý và vòng ngọc bên hông va vào nhau, mỗi bước chân đều phát ra những tiếng đĩnh đạc, y như đang nhìn mọi người, lại như không có, sau khi đảo mắt một vòng liên kiêu ngạo rừ đôi mắt đen sâu thẳm xuống, thân nhiên đi về phía chỗ ngồi của mình.....

“Điện hạ..... Điện hạ, rượu đầy rồi!”

Phụ tá phía sau Kỳ Kiến Ngọc nhìn đáng vẻ vừa trông thấy Vạn Lang liền không nhịn được mà mát hồn của Tề vương, đành âm thầm thở dài một tiếng, âu lo nhắc nhở.

Kỳ Kiến Ngọc thu hồi tầm mắt, ngửa đầu một ngụm uống cạn hết chén rượu, nhưng lại cảm thấy khó có thể nuốt xuống.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vở kịch phiên bản lỗi: Công chúa Bạch Tuyết

Ngày xưa ngày xưa ở một quốc gia rất xa xôi có quốc vương cùng vương hậu. Bọn họ có với nhau một cô gái đáng yêu, là Vạn công chúa Bạch Tuyết.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, vương hậu không may bị bệnh rồi qua đời, Quốc vương liền cưới một vị vương hậu mới – họ Hoa.

Tuy Hoa hậu vô cùng xinh đẹp, lại cực kỳ căm hận sự xinh đẹp của bản thân, hận nhất là không có ai xinh đẹp như bà!

Vương hậu có một chiếc gương thần kỳ, sáng sớm mỗi ngày, chuyện đầu tiên bà ta làm khi thức dậy là nhìn vào chiếc gương kia rồi hỏi: “Gương kia ngự ở trên tường, thế gian ai đẹp được dường như ta?”

Gương thần đầu đón đáp lời: “Bẩm bà trên khắp thế gian, người xinh đẹp nhất chỉ riêng lệnh bà.”

Mỗi khi nghe thấy đáp án này, Hoa vương hậu đều ôm gương khóc rống, mắt lệ giàn giụa.

Rốt cuộc, có một ngày, gương thần nói với bà rằng: “Xưa kia bà đẹp nhất trần, nay Vạn Bạch Tuyết muôn phần đẹp hơn!”

Vương hậu cuối cùng cũng chảy nước mắt vui mừng.

Vì muốn giữ công chúa bên mình, vương hậu dẫn theo bảy chú lùn, tiến hành bắt cóc hai vị vương tử nước láng giềng -- Ngọc vương tử, Thành vương tử.

Bốn người bọn họ, từ đó về sau sống một cuộc sống vô cùng hạnh phúc và vui vẻ nơi Vương cung

~~End-

Chỉ là phiên bản gian thần thôi, xin chớ hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 27

Chỗ ngồi ở đại diện được an bài chia làm hai phía để tiện sắp xếp cho quan viên văn võ. Phía giữa là lối đi trung gian rộng lớn, vị trí ngồi đối diện nhau.

Buổi yến tiệc lần này chỉ có quan viên hàng ngũ phẩm trở lên mới có thể tham gia, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có không ít người xếp thành hàng dài.

Tề vương ngồi vào vị trí thứ nhất bên trái còn Vạn Dực lại ngồi ở phía bên phải vị trí thứ ba từ dưới lên.

Trước khi tiến vào điện, từ phía xa xa Vạn Dực đã liếc mắt nhìn thấy Kỳ Kiến Ngọc, hấn dùng đôi vai rộng lớn bảo trì đáng ngồi bất động, tự rót tự uống, giống như chúng tinh phụng nguyệt*.

*Trăng sao vây quanh, được nhiều người vây quanh, theo đuổi.

Cặp mắt kia không hề nhiệt tình gắt gao đuổi theo y nữa, Vạn Dực không rõ trong lòng mình đang có cảm giác gì.

Lý Hoan Khanh ngồi phía trên Vạn Dực, nhận thấy được người nọ có chút không yên lòng. Lý Hoan Khanh chủ động nâng chén rượu lên, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn của Vạn Dực, cười cười: “Đến, ta kính huynh một ly.”

Vạn Dực cầm lấy rồi cười, tay phải nâng chén rượu, cung kính: “Đâu dám từ chối.” Nói xong y hơi ngửa đầu ra phía sau, một hơi cạn sạch rồi giờ chén rượu trống không ra..

“Được lắm!”

Gặp được người đã kính rượu với Vạn Lang trước, những quan viên chăm chú để ý từ này tới giờ cũng sôi nổi hướng về phía Vạn Dực giờ chén rượu lên “Mời.”

“Mời--”

Nhất thời xung quanh đều cùng y kính rượu, Vạn Dực cũng mỉm cười nhất nhất đáp lễ, khi được người khác mời rượu, Vạn Dực không hề nhún nhó tìm có trốn tránh, dứt khoát thoải mái uống rượu lấy được vài phần hào cảm, mặc dù dung mạo y âm nhu xinh đẹp nhưng hành động lại rất ra dáng nam nhi.

Thời gian bất quá mới trôi qua chừng uống cạn một chén trà, hơn nữa ngồi yên một chỗ cũng hơi ngại ngùng, đúng là không thể nào nhiệt lên được.

Kỳ Kiến Thành trong tiếng hô vang cao vút ở tiểu hoàng môn: “Hoàng thượng giá lâm --” bình tĩnh đi vào đại điện. Bất ngờ là ngoài hai hàng thần tử đứng hầu hai bên thì phía bên tay phải lại có một người bị mọi người vây quanh kín mít, khi chăm chú nhìn thật kỹ thì người bị vây ở bên trong đó chính là Vạn Dực --.

Kỳ Kiến Thành nheo mắt, đáy lòng đã có cân nhắc.

Vỗ vỗ tay, những cung nữ mặc váy bằng sa mỏng sớm chờ ở bên ngoài như một đám mây trắng bồng bềnh xuyên qua chỗ ngồi của các vị đại thần tiến vào, cẩn thận dâng lên những món cao lương mỹ vị.

Sau khi dâng đồ ăn lên hết một vòng, nhóm cung nữ cũng không rời đi mà ở lại, đứng ở phía sau các vị đại thần dâng lên một bình rượu ngon.

Hoàng đế đứng dậy, giơ chén rượu lên cao, cất cao giọng nói: “Đại Chu ta, võ vận hưng thịnh!”

Quần thần cùng nhau nâng chén, kêu lên cao tụng: “Đại Chu võ vận hưng thịnh” --

Trong lúc ăn uống linh đình, Kỳ Kiến Ngọc bị mùi rượu hấp dẫn, ánh mắt hần vài lần xuyên qua đám người, lơ đãng xẹt qua một phía.....

Quảng Uy tướng quân Tiết Đào hận không thể đem ánh mắt dính chặt ở trên chén rượu của Tề vương, e sợ khi điện hạ uống nhiều thêm một chén.

Cho đến tận bây giờ, Tề vương điện hạ đã hai lần say rượu, gây ra cho gã một bóng ma tâm lý rất sâu đậm, lần này đang ở hoàng cung, lại có Vạn Dực ở bên, Tiết Đào bị thống giầy vò tâm can, vì bảo vệ mặt mũi hoàng gia, đâu dễ dàng gì cho gã! Thái hậu nên chu cấp cho gã nhiều lương bổng hơn!

“Điện hạ, đủ, đủ rồi, không cần uống nữa.”

Kỳ Kiến Ngọc liếc gã một cái: “Chỉ mới có ba chén, tửu lượng của bốn vương không kém đến mức đó.”

Tiết Đào âm thầm roi lệ, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất** a!

**Không sợ việc gì to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ

Ăn no thì rừng mờ..... Không đúng không đúng, là thực sắc tính dã***.

***Ăn uống sắc dục là bản tính

Chờ rượu và thức ăn được bung lên, một đám thiếu nữ nhảy múa tiến vào, họ mặc váy quây ngực màu hồng, trên thân khoác áo sa mỏng như cánh ve, cổ tay các nàng quấn lấy đai lụa dài, tay trái cầm quạt che đầy dung nhan, bầu ngực đầy đặn trắng nõn run rẩy bại lộ trong không khí, cung điện ngập tràn hương vị son phấn.....

“Đào tơ môn môn xinh tươi, hoa hồng thơm đặc dưới trời xuân trong.....” Một giọng hát nữ du dương không biết từ đâu đến cất lên như một đạo tế ti, lúc đầu lơ lửng, dần dần lại uốn lượn thanh âm lên một chút, ngọt ngào ôm lấy tâm hồn nam nhi.

“Hôm nay nàng đã theo chồng, nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.....”

Các thiếu nữ trong tiếng ca cất vang, kiễng mũi chân, ngẩng cằm lên, bắt đầu di chuyển thành từng vòng tròn, đến khi dần dần khép lại, chiếc váy bằng tơ tằm trên người xoay thành vòng tròn, hai dải lụa ở hai bên bờ vai nối tiếp thành từng vòng bay lượn trên không trung.

Khi những cô gái đó đã tụ lại một chỗ thì bỗng nhiên đưa tay rút đai lụa trên người ra, vừa múa vừa lần lượt di chuyển nhanh, khiến cho vòng tròn đó khi thì mở ra khi thì đan vào nhau.....Chỉ trong chớp mắt, hơn mười vòng tròn màu hồng được tạo nên từ lụa đỏ biến thành một đóa hoa đào nở rộ, từ bên trong nụ hoa, một tiếng ca thánh thót vang lên.....

“Đào tơ môn môn xinh tươi, trái đã đem đặc đầy cành khắp cây.....” Nụ hoa rung lên một chút, lộ ra một đôi giày đôi giày điểm nước son màu mắt mèo.

Mọi người không khỏi nín thở, chờ mong, các thiếu nữ bất chợt tung tay áo lên, nụ hoa trong nháy mắt ấy bỗng nhiên nở rộ --

Một dung nhan hết sức xinh đẹp!

Gương mặt của ca cơ nháy mắt bại lộ dưới ánh lửa, nàng ta giống như ngượng ngùng giấu tay áo lên che mặt, bước lui về phía những cô gái đang múa ở bên trong, lộ ra một bên khuôn mặt, ánh hào quang chiếu rọi vào người, thật giống như câu hát kia: ‘Đào tơ môn môn xinh tươi, hoa hồng thơm đặc dưới trời xuân trong’.....

Kỳ Kiến Ngọc thoáng nhìn vào ca cơ xinh đẹp động lòng người kia một lúc, ánh mắt không hề có hứng thú dời đi, vẫn như cũ lưu luyến nhìn về phía đối diện bên phải.

Nhưng trùng hợp là ca cơ kia cũng đứng ở phía bên phải, không biết vô tình hay cố ý hướng về phía Tề vương, trong con mắt của mọi người ở đây, không thể nghĩ ngờ là Tề vương điện hạ đã bị ca cơ kia mê hoặc, khiến hắn nhìn không chớp mắt.

Ca cơ bị ánh mắt nóng bỏng của Tề vương nhìn vào nên không dám ngẩng đầu lên, thẹn thùng nhìn sang chỗ khác, tiếng ca càng phát ra uyển chuyển hàm xúc triền miên: “Đào tơ môn môn xinh tươi, xum xuê ngàn lá phát phơ đầy cành. Theo chồng nàng đã duyên thành, với người gia thất hiền lành thuận vui....”

Các ca cơ hát bè ở phía sau liền hiểu ý, thấy hoàng đế ở phía sau bức rèm che giật giật nhiều lần, một tiểu thái giám lanh lợi phía sau bức rèm che liền đi ra, nhẹ nhàng theo đuôi đám thiếu nữ ra ngoài.

Kỳ Kiến Thành hướng về phía Kỳ Kiến Ngọc giờ chén rượu lên: “Hoàng huynh, khúc ca này huynh có thấy vừa ý không?”

Kỳ Kiến Ngọc uống rượu vào, cảm thấy có cũng được mà không có cũng không sao gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

Kỳ Kiến Thành tăng âm lượng lên vài phần, lại nói: “Không biết hoàng huynh cảm thấy đào cơ kia, ca hát như thế nào?”

Kỳ Kiến Ngọc để vài phần mặt mũi cho hoàng đế, nói cho có lệ: “Nghe khá lọt tai.”

Kỳ Kiến Thành lộ ra là một người nam nhân biết điều [?] tươi cười, khẳng khái nói: “Hiếm khi thấy được người kén chọn như hoàng huynh từ trước đến nay lại có lúc vừa lòng.” Nói đến đây, hắn ta ngừng lại, hướng về phía Kỳ Kiến Ngọc giờ chén rượu lên: “Nếu hoàng huynh thích, đào cơ này liền đưa cho hoàng huynh.”

Tề vương điện hạ thiếu chút nữa bị sặc, trên đại điện lúc này, hoàng đế cùng Tề vương một người hỏi, một người đáp, bất tri bất giác yên tĩnh trở lại.

Kỳ Kiến Thành cười tủm tỉm bổ sung nói: “Hoàng huynh vừa rồi nhìn xem chăm chú đến nỗi không chớp mắt, nếu hoàng huynh coi trọng nữ tử đó, trăm liền làm chủ, bảo thái giám đem đào cơ kia đưa vào trong cung của hoàng huynh.”

Vạn Dực bất giác xiết chặt chén rượu, nín thở chờ đợi Tề vương trả lời.

Nhưng thật lâu, chỉ thấy Tề vương ngửa đầu uống cạn chén rượu kia, cười cười một chút, tỏ ý vui vẻ thu nhận.

Trái tim của Vạn Dực trong nháy mắt co rút từng đợt, giống như bị cái gì đó bóp chặt, y cố giả vờ bình tĩnh quay đầu trò chuyện cùng Lý Hoan Khanh, nhưng cụ thể trò chuyện về vấn đề gì, ngay cả chính bản thân y cũng không biết.

...Hình như, cái này gọi là “quả báo” sao? Vạn Dực kéo kéo khóe miệng, cũng không cười nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 28

“Vạn Dực, huynh làm sao vậy?” Lý Hoan Khanh nhạy cảm cảm thấy có gì đó không đúng.

Vạn Dực đặt chén rượu xuống, hai tay xoa nắn thái dương: “Có lẽ là uống nhiều rồi, đầu đau không chịu nổi.....”

Lý Hoan Khanh vội hỏi: “Rất khó chịu sao? Nếu thật sự nhịn không được, có thể gọi người hầu hướng Hoàng thượng chào từ giả.”

Vạn Dực lắc đầu: “Tốt xấu gì đây là lần đầu tiên tham dự yến hội, nếu bây giờ ra về, hoàng thượng không khỏi mất hứng, ta có thể nhịn thêm một lát nữa.”

Lý Hoan Khanh nhìn gương mặt trắng bệch của người nọ, hắn ta đau lòng vài phần, tự nguyện xả thân vì “mỹ nhân” chén rượu, không hề oán giận.

Đáng tiếc Vạn Dực không hề muốn gây chuyện thì phi lại tìm tới y.

Rượu quá ba tuần, yến hội cũng sắp kết thúc, vị thứ ba phía bên phải là tiểu vương tử của Đột Quyết đang làm chức Lai Sư, cũng bị mời tham dự. Gã ta từng sống ở kinh thành một thời gian ngắn, tự nhiên cũng nghe qua tiếng tăm tươi đẹp của Vạn Lang.

Quả nhiên không làm gã ta thất vọng, khi Vạn Lang tiến vào nội điện, dung nhan kia như trăng đang phá mây để lộ diện vẻ đẹp ra bên ngoài, làm gã ta động tâm thêm thường nhỏ dãi, lại nhìn tới vị trí của người nọ, cũng chỉ đếm được vài vị, chức quan thấp kém. Bởi vậy gã ta hoàn toàn yên lòng, mượn cơ đang say, nâng chén rượu thất tha thất thểu đứng dậy, ở trước mắt bao nhiêu người, đi đến trước mặt Vạn Dực.

“Ngươi, ngươi là Vạn Lang sao?” Tiểu vương tử Đột Quyết biết rõ còn cố hỏi.

Vạn Dực chấp tay, cung kính trả lời: “Đúng là tại hạ.”

Mấy năm gần đây, Đột Quyết ngày càng lớn mạnh, triều Đại Chu trọng văn khinh võ, đã hưởng an nhàn nhiều năm, lúc trước khi tiên đế còn sống, Mông Cổ đã vài lần phản loạn, mãnh tướng khó cầu, vì vậy đối với lần nổi dậy này của Đột Quyết, Đại Chu cố ý ở giữa lưng lặc, tận lực tránh cho Đột Quyết và Mông Cổ cấu kết với nhau.

Vì thế vị Lai Sứ Đột Quyết này một năm nay liên tiếp ra vào hoàng cung, phàm là khi có quốc yến sẽ không quên tiện thể trêu chọc bọn họ.

“Yên thị của ta nổi danh là mỹ nhân ở Đột Quyết”, đôi mắt vương tử Đột Quyết lơ đãng mông lung, gã ta đem mặt tới gần, mê muội đánh giá gương mặt của Vạn Dực: “Ngươi..... Ngươi còn đẹp hơn cả yên thị của ta, có đúng nam nhân không vậy?”

Sắc mặt Vạn Dực rút cuộc giãn dần, y đột nhiên đem chén rượu đặt thật mạnh ở trên bàn, nghiêm mặt nói: “Vương tử uống nhiều rồi.”

“Tức giận sao?” Tiểu vương tử Đột Quyết đột nhiên cười ha ha, bỗng nhiên quay đầu nhìn Kỳ Kiến Thành đang ngồi trên cao nói: “Hoàng thượng, từ lâu đã nghe nói Vạn Lang có sở trường về lục nghệ, ta ngưỡng mộ đã lâu, lần này ngàn dặm xa xôi đi tới Đại Chu, không biết Hoàng thượng có thể thỏa mãn thỉnh cầu nhỏ nhỏ của ta không?”

Muốn một quan viên trong triều biểu diễn giống một ca cơ bình thường, đây quả thực là một chuyện nhọc nhằn.

Kỳ Kiến Ngọc bỗng dừng ném chén rượu, tay phải rút bội kiếm ra --

“Điện hạ không thể.....”

Quảng Uy tướng quân vội vàng ngăn hãm lại, nếu bây giờ trở mặt, liên minh ký kết cùng Đột Quyết lần này liền tan thành bọt nước.

Khi xung quanh vẫn đang lặng ngắt như tờ, Vạn Dực chậm rãi tiếp lời: “Đột Quyết đang khiêu khích với Đại Chu sao?”

Tất cả mọi người ngồi ở đây đều hết hoảng, tiểu vương tử Đột Quyết tức thì bị lời nói to gan của Vạn Dực làm kinh sợ, gã ta nhanh chóng lại quét mắt liếc Kỳ Kiến Thành một cái, nói: “Vạn Lang thật to gan, đây chỉ là vấn đề của ta và ngươi, ngươi lại lôi cả hai quốc gia vào, ngươi có mưu mô gì?”

Vạn Dực nghe xong rút cuộc thờ dài một hơi, y biết mình đang làm quá lên, nhưng nếu dễ dàng thỏa hiệp, không những y bị mất mặt mà thanh danh Đại Chu cũng sẽ bị làm nhục.

Bởi vậy trong giây lát Vạn Dực liền đưa ra chủ ý, cố ý dẫn dắt vương tử Đột Quyết chủ động tháo xuống sự liên can của hai quốc gia, đem phạm vi thu nhỏ lại thành hai cá nhân trong lúc đó.

Y thành khẩn lớn tiếng thỉnh tội trước mặt Kỳ Kiến Thành, rồi sau đó chuyển hướng sang tiểu vương tử Đột Quyết, không đáp mà hỏi ngược lại: “Đột Quyết muốn bị tiêu vong sao?”

Vương tử Đột Quyết giãn dần.

Không đợi gã ta phát tác, Vạn Dực chậm rãi cười, dùng tất cả ngôn ngữ tay chân để mọi người thấy được [?], hơi hơi ngẩng cằm, khinh thường nói: “Vương tử Đột Quyết đang đi sứ, phải giữ gìn hình tượng bên ngoài của Đột Quyết, cần thận trọng từ lời nói đến việc làm, phát triển “quốc uy”. Nhưng ngài lại xem trọng nhan sắc quan viên của một quốc gia mà không để ý đến năng lực của họ. Hay là người Đột Quyết đều là người như thế? Ngài ở hoàng cung Đại Chu nói năng lỗ mãng, làm nhục bản quan, đó là cách ứng xử về cấp bậc lễ nghĩa của Đột Quyết hay sao? Vẫn là cách làm việc lỗ mãng không lường trước hậu quả như thế? Nếu người Đột Quyết vẫn hành xử như vậy, Đột Quyết sẽ bị tiêu vong!”

Lời nói này vô cùng khí phách, vương tử Đột Quyết vương nhện không được xanh mét mặt mày, hô hấp dồn dập, nhưng vết hết cả bụng cũng không tìm được từ ngữ để phản bác, dưới tình thế cấp bách, thế nào cũng không nghĩ ra được.

Vạn Dực lúc này thân nhiên đứng lên, chỉ thấy y không chút để ý hướng vương tử Đột Quyết hành lễ một cái, dùng thái độ khoan dung nói: “Mặc dù vương tử là người thất lễ trước, nhưng lễ nghi của Đại Chu mệnh mông, nếu vương tử đã ngưỡng mộ, Vạn Dực sẽ cố gắng vậy.”

Lời vừa nói ra, các võ tướng khó tránh khỏi kích động, sớm không chịu nổi lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, sôi nổi hướng Vạn Dực nâng chén.

“Tiểu tử! Làm tốt lắm!”

“Này trông bộ dạng của Vạn Lang mặc dù giống đàn bà, hai tay trói gà không chặt, nhưng đúng là một nam tử hán.”

Ánh mắt của Kỳ Kiến Ngọc sáng rực, lại phải cố gắng kiềm chế cup mắt xuống.

Làm sao hán có thể quên y đây? Bất luận y ở nơi nào, dù có ở trong nghịch cảnh thì vẫn tỏa sáng như cũ.

Tâm niệm khẽ lưu chuyển, Kỳ Kiến Ngọc liếc mắt nhìn thật sâu, chăm chú vào Vạn Dực, hiện nay hán vẫn chưa có đủ năng lực để bảo vệ y, phải đợi đến khi hán có đủ lòng đủ cánh đã--

Vạn Dực không nhìn bất cứ ai, tiếp nhận đàn cò của cung nữ phía sau dâng lên, y thoải mái trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất, tay phải không chút để

ý môn trốn dây đàn, leng keng thử âm

Tầm mắt dừng lại ở một hình vẽ nho nhỏ phía cuối chiếc đàn, Vạn Dực kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về hướng chủ vị.

Chủ nhân của cái đàn cổ này là.....

Chỉ thấy rằng hoàng đế bệ hạ hướng về phía y nâng chén rượu lên, bày ra tư thế muốn làm gì cũng được.

Vạn Dực khẽ chớp mắt, không chút khách khí đem chiếc đàn này đặt lên đùi, đầu chiếc đàn tựa lên chân, đuôi đàn giữ lại, tựa như tài năng tuyệt diệu cuồng sinh chỉ có trong Kinh Thi, phong thái phóng khoáng không ai sánh bằng. --

Thoáng chốc như ánh nắng giữa trời cao, âm thanh lẫn át cả những đám mây bay!

Vạn Dực cất cao giọng hát: “Tháng sáu tê tê, nhưng xe ký súc. Tứ mẫu quý quý, tái là thường phục..... Vương cho xuất chinh, lấy khuôn vương quốc.”

Lời ca vừa cất lên, vương tử Đột Quyết không khỏi biến sắc.

Ca khúc mà Vạn Dực đang hát là trong Kinh Thi [tiểu nhã · tháng sáu] [?], chính là chiến khúc mà Chu Tuyên vương dùng để tiêu diệt Bắc Tề, rõ ràng đây là lời cảnh cáo trực tiếp của y dành cho gã ta.

Không chờ Vạn Dực hát xong, tiểu vương tử Đột Quyết đã nghiêm mặt đến đen kịt, đưa chén rượu ra sau tỏ vẻ thất lễ với Kỳ Kiến Thành, xin được cáo lui trước.

Vạn Dực làm như không thấy, y miễn cưỡng cười, vẫn đánh đàn, ca hát như cũ: “..... Nhưng xe ký an, như chí như hiền..... Về phần đại nguyên. Văn võ cát phù, vạn bang vì hiến.”

Hay lắm Vạn Lang!

Đây cũng chính là lần cuối cùng thiếu niên Vạn Dực hiển nghệ trước mặt mọi người, nhiều năm sau, đoạn giai thoại che dấu phong sương này đã trở thành truyền kỳ.

Năm Thành trị thứ bảy, Ngoã Lạt tạo phản.

Tề vương Kỳ Kiến Ngọc lại lãnh binh xuất chinh.

Cùng năm đó, nhân lúc trước khi nội loạn, Duệ đế Kỳ Kiến Thành vì khẳng định địa vị tôn quý của vị hoàng đế thân sinh ra mình đòi trước, khởi xướng một cuộc Đại lễ nghị*.

*Đại lễ nghị: (chữ Hán: 大礼議) là một loạt những cuộc tranh luận về vấn đề phong hiệu dành cho thân sinh của Minh Thế Tông trong đại lễ tôn xưng Hoàng khảo (theo Tông pháp Hoàng tộc có nghĩa là cha của Hoàng đế) vào đời Minh, giữa Hoàng đế và các đại thần Dương Đình Hòa, Mao Trùng, kéo dài trong 3 năm (1521 – 1524), trở thành một trường đấu tranh chính trị. Triều đình chia làm hai phái: Hộ lễ duy trì lễ chế phong kiến và Nghị lễ ủng hộ nguyện vọng cá nhân của Hoàng đế. Kết quả Minh Thế Tông dựa vào hoàng quyền hùng mạnh, giành được thắng lợi cuối cùng, những người phản đối bị phạt trọng, đình bổng (tiền lương) và đoạt quan chức. (Theo Wikipedia)

Ý muốn thông qua đại lễ nghị này, xác lập củng cố lại địa vị hoàng thất chính thống, đả kích Thái hậu cùng Vương đảng, thi hành tân chính.

Năm Thành trị thứ tám, bởi vì có sở trường sáng tác về cúng tế hỏa táng “Thanh từ”, toàn lực duy trì Đại lễ nghị, Vạn Dực được Duệ đế sủng ái, thăng thành quan tứ phẩm “Chiêm Thái thường”.

Năm Thành trị thứ chín, y thăng lên làm Lễ bộ Thị lang. Cùng năm đó, trước khi Vạn Dực làm lễ đội mũ, Duệ đế không để ý kiến phản đối của quần thần, cất nhắc vị Lễ bộ Thượng thư này đứng hàng lục bộ.

Vị gian thần Vạn Dực này là người đứng đầu trong lịch sử huy hoàng của Vạn gia --

Truyện thuyết về người này chính thức mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Mùa xuân năm Thành trị thứ 10, kinh thành

Sáo Khương sao nở oán dương liễu, gió xuân đầu tới ải Ngọc Môn (Trích trong bài Lương Châu từ (Xuất tái) – Vương Hoán Chi)

Khác với phong cảnh rền vang của đại mạc mênh mông, thời tiết giữa xuân của đế đô là khung cảnh ca múa mừng thái bình, đào hồng liễu xanh.

Tiết Viễn nhận lệnh của Tề vương từ ngàn dặm xa xôi chạy tới kinh thành, không quên chuẩn bị mang theo nhiều tiền “tặng than”. Hắn ta là biểu đệ của Quảng Uy tướng quân Tiết Đào..... À, hiện tại nên gọi Tiết Đào là Định Quốc tướng quân. Năm đó hắn ta cùng với Tiết Đào đi theo Tề vương ở biên quan gần ngơ gần 3 năm, trong 3 năm này, Tề vương trở về kinh hai lần, hai bên ngừng chiến không đến một ngày liền lập tức quay trở về. Hai lần trước biểu huynh Tiết Đào được trở về cùng nên còn có thể tranh thủ liếc mắt nhìn qua người nhà một lúc, lần này rốt cuộc đem Ngô Lạt nhỏ cô diệt tận gốc, huynh đệ hai người cũng phải đi theo Tề vương trở về quê cũ, đoàn tụ cùng người nhà.

“Tiết đại nhân --”

Theo hướng dòng người từ bốn phía đi ra ngoài cung lúc bãi triều, từ phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh du dương, ngữ điệu từ từ, che dấu tình cảm âm áp, nghe có cảm giác giống như gió xuân nhẹ lướt qua mặt.

Tiết Viễn xoay người, đã thấy phía sau là Lễ bộ Thượng thư mới nhậm chức đang mặc một bộ quan bào màu đỏ, trên thân khoác áo lam bằng lông hồ ly được lột da cừu[?], thì không ngừng chấp tay nhắm mắt cúi đầu, bên cạnh là tiểu thị tinh ý dâng hai tay để “tặng than”.

“Vạn đại nhân hữu lễ.” Tiết Viễn cười trừ, trong lòng thầm than, vị Thượng thư đại nhân sắp làm lễ đội mũ này quả thực hiện nay trở nên giàu sang quá nhanh, khiến cho người ta không thể khinh thường.

Năm đó ai chẳng biết người này chính là con của một vị đại gian thần, đã không được Thánh Quân quan tâm lại chẳng có thanh danh tươi đẹp, suốt ngày đi đá gà chơi chó, cuộc sống phóng túng, là cái túi da đựng cỏ quần là áo lượt, ai ngờ y vừa mới ra làm quan, chỉ tốn thời gian 5 năm ngắn ngủi, từ Thứ cát sĩ một bước lên mây, đi thẳng lên vị trí chính nhị phẩm Lễ bộ Thượng thư, cực kỳ được ưu ái, khiến nhiều người xôn xao.

Nguyên nhân là Lễ bộ Thượng thư Thôi đại nhân vốn phản đối việc hoàng đế phát động nhiều người thi hành “đại lễ nghị”, nên “đại lễ nghị” này dây dưa, lằng nhằng gần hai năm mà vẫn chưa xong. Nội dung chủ yếu của chuyện này nói đơn giản kỳ thật cũng rất đơn giản: Đó là biện luận quanh việc thụ hào[1] của tiên đế cùng với vị tiên đế thân sinh ra hoàng đế hiện tại.

[1] danh hiệu sau khi chết của vua

Lễ bộ Thượng thư Thôi đại nhân đã sớm tìm đến vòng tay của Thái hậu làm chỗ dựa, nếu hoàng đế đương nhiệm là con của thị nữ được mang về, nên tôn kính chính thống, nhận tiên đế đã mất làm cha, vị tiên đế thân sinh ra mình là Hoàng thúc, khi hiến tế phải xưng là “Chất hoàng đế”[2] đối với cha mẹ ruột, nói có sách, mách có chứng, ngoài Tề vương Thái hậu còn có hơn 70 người dâng tấu lên thiên tử, công bố triều thần nếu có ai dị nghị tức là có ý gian tà, lập tức trảm!

[2] Cháu trai

Người nói xem cái tên Duệ đế Kỳ Kiến Thành còn gãy này lên, quả thực là khinh người quá đáng!

Trước mắt không nên đề cập tới đạo đức của vấn đề nhận giặc làm cha..... Nếu đem đổi tên tiên đế thân sinh ra chính mình thành hoàng thúc một cách êm đẹp, thậm chí tự xưng “Chất hoàng đế”, thì rõ ràng tự bảo mình không phải là hoàng tử, vì không có cơ sở cam đoan địa vị hoàng thất chính thống của mình, Duệ đế tuyệt đối không chấp nhận.

Được rồi, nếu hoàng đế không đồng ý thì các người có làm gì được hoàng đế hả?

Vì trận “đại lễ nghị” này gây ra thanh thế thật lớn, cuộc đua quyền lợi trong 1 năm mới tạm thời lắng xuống, hai bên lại lại bắt đầu thay nhau tiếp tục tranh luận, ai cũng kiên nhẫn, liều mạng hợp lực, xem ai mới là người cười được cuối cùng!

Mất thấy mình còn có chiêu bài là ba quy chế của tổ tiên hoàng gia, Lễ bộ Thượng thư càng bị áp chế lại càng hăng, nhưng bất ngờ là, khi ông ta sắp giành được phần thắng thì đột nhiên bị phát hiện là có hành vi hối lộ, cả nhà bị định tội theo, mà người tiếp nhận vụ án này, lại là một thiếu niên xinh đẹp không hề có lai lịch chưa kịp nhọc quán[3]?

[3] chưa đến 20 tuổi

Mọi người liên hiệp, âm thầm trao đổi ánh mắt, càng không cần nói, trong triều đình nghị luận từ sáng đến tối, từ lúc vị này mới nhậm chức Thượng thư đại nhân ở Hàn Lâm viện, đã liên tiếp bị hoàng đế triệu vào trong cung, thậm chí có cung nhân còn đồn thổi, rạng sáng hùng dũng mới nhìn thấy Vạn Lang yên lặng đi ra từ tấm cung nội điện của hoàng đế..... hình như bước chân có phần trống rỗng?

Trên thực tế, việc lấy sắc dụ người này đã khiến cho việc “lập nghị” của vị Thượng thư đại nhân này sau lưng xóa sạch không một bóng ma.

Tiết Viễn không dấu vết lặng lẽ đánh giá y, quả nhiên không thẹn với danh xưng “người đẹp trong truyền thuyết”, mặc dù ở nơi giá lạnh khủng khiếp như biên cương cách kinh ngàn dặm, cũng lưu truyền danh tiếng tươi đẹp của Vạn Lang..... Đương nhiên, dù tư cách đề xưng hô hai chữ “Vạn Lang” với y đã không có mấy người.

Giờ phút này vị Thượng thư đại nhân không chút để ý tiếp nhận phong thư có trọng lượng không hề nhẹ, trước mặt hắn ta thoải mái mà lật xem mệnh giá, nếu là người khác thì sẽ rất thô bỉ, nhưng ánh mắt người này vẫn trong sáng, nụ cười bình tĩnh.....

Tiết Viễn nhìn không được âm thầm suy nghĩ, Lễ bộ Thượng chỉ có một trên đời, nhận hối lộ, cũng có thể ra về đạo mạo, trang nghiêm, vô cùng phong lưu.

“Hà. ‘Thiên Phật danh kinh’?” Vạn Dực thu nhận tiền “tặng than”, hai tay cầm lấy lò sưởi ấm làm bằng vàng ròng, cười như không cười liếc hắt ta một cái, nói: “Không thể tưởng được ở nơi phía Bắc nghèo nàn xơ xác, chỉ cần phi ngựa một lúc, cũng có thể đưa được ‘Thiên Phật danh kinh’?”

Tiết Viễn trong lòng chợt rung mình, vẻ mặt nghiêm túc kính cẩn hỏi đáp: “Vạn đại nhân chớ hiểu lầm, ‘Thiên Phật danh kinh’ này, đây là Tề vương điện hạ cố ý dẫn dò ta đưa cho đại nhân coi như quà gặp mặt, ty chức dâng tặng là..... ‘Mao thi nhất bộ’.” Tề vương điện hạ cũng đã đưa ra một ngàn lượng bạc, nếu hắt ta không tặng cái gì sẽ rất khó coi.

‘Mao thi nhất bộ’..... Là ba trăm lượng đó, tổn mất ba trăm lượng đó!

Tiết Viễn đau lòng giầy vò tâm can, ban đầu hắt ta chỉ tính toán đưa một trăm lượng thôi

“Tiết đại nhân thật sự là đa lễ ” Vị Thượng thư đại nhân này nghe xong, mới nhắc khéo miệng, vừa lòng buông tha đề tài này, tự nhiên đi về phía trước, an ủi nói: “Mấy năm nay ở biên cương lạnh khủng khiếp, Tiết đại nhân cũng thật vất vả.”

Tiết Viễn nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau ‘y’, thân thể cao lớn bị khói giáp màu đen chật chẽ bao trùm, đúng là một đại hán tử khôi ngô dũng mãnh, hắt ta cúi đầu đi phía sau vị quan văn thấp hơn mình nửa cái đầu nhưng dung mạo lại xinh đẹp tuyệt trần, hình ảnh từ xa nhìn lại, có mấy phần cảm giác hài hòa.

“Lần này phá được Ngõa Lạt, công lao của Tiết đại nhân không hề nhỏ.”

“Là Tề vương điện hạ dũng mãnh phi thường, đa mưu túc trí, mặt tướng chỉ làm theo mệnh lệnh của ngài ý thôi.” Tiết Viễn không dám nhận, mỗi câu nói phải suy nghĩ thận trọng một lúc mới dám trả lời.

Vạn Dực nghe xong, nghiêng đầu nhìn hắt ta một cái: “Nghĩ đến việc chỉ ở biên quan ba năm mà muốn hoàn toàn thu phục được Ngõa Lạt, thật không dễ dàng.”

Tiết Viễn gật đầu, cười nói: “Ngõa Lạt mặt dày giả dối, mỗi khi nếm mùi thất bại, liền lập tức kêu người cầu hòa, cũng không quá một năm, chờ đại quân vừa rút lui, lại làm loạn lần nữa, phiền phức không thôi.” Triều Đại Chu có nhiều lễ nghi, nào là đạo đức rồi cả lễ giáo, quân tử gặp phải tiểu nhân, thật là khó chơi.

“Điện hạ bị bọn họ làm phiền, lần bắc chinh này giả cầm giả điếu, bắt luận đối phương đánh thư xin hàng như thế nào cũng làm như không thấy, trực tiếp xông vào rồi giết chết đại hán cùng các vương tử lớn nhỏ, vài vị mỹ nhân, rồi mạnh mẽ cưới công chúa Ngõa Lạt, lại mang tiểu vương tử vào trong doanh trại, Ngõa Lạt mới hoàn toàn yên tĩnh.....”

Tiết Viễn nhắc tới tình hình chiến sự liên thao thao bất tuyệt, bất thành lĩnh bị vị Thượng thư đại nhân ngắt lời.

--“Tề vương lấy công chúa Ngõa Lạt sao?” Vạn Dực hỏi, ánh mắt nhìn người nam nhân kia theo kiểu ‘ta hiểu hết trong lòng nhưng không nói ra’, tiếp lời: “Nghe nói vị công chúa phía Bắc này tuy xinh đẹp nhưng lại hay ghen, đúng là không dễ xoi.”

“Aiz, điện hạ sao lại ủy khuất bản thân mình được.” Tiết Viễn toan tính nói. Ngày đó sau khi cướp vị công chúa Ngõa Lạt điều ngoa này về, Tề vương điện hạ liền trực tiếp đem nàng ta đóng gói chuyển giao cho vị giám quan trong quân đội, rõ ràng đây là tai họa của cả nhà tên đó.

Vạn Dực từ từ nói: “Dù gì vị công chúa Ngõa Lạt kia cũng là một mỹ nhân, Tề vương điện hạ đẩy đi dứt khoát như vậy, chắc chắn là có giai nhân khác rồi.” (@_@)

“À? Hình như thế thật.” Tiết Viễn đương nhiên gật đầu -- Kỳ quái! Tại sao hắt ta lại cảm thấy có một cơn gió lạnh buốt ở sau lưng vậy? = =’

Vị Thượng thư đại nhân mới nhậm chức này cũng không quay đầu lại, ngữ khí vẫn bình tĩnh không gợn sóng, nói: “Tuy rằng biên cương giá lạnh khủng khiếp, nhưng Tề vương điện hạ vẫn có không ít điểm phúc nhĩ..... Là giai nhân phương nào vậy?”

Tiết Viễn không hiểu sao rung mình một cái, trả lời: “Một người là đào cơ được bộ hạ ban cho ở yến tiệc mấy năm trước, còn có một người nữa là.....”

Còn có một người nữa?

Vạn Dực bất giác nắm thật chặt cái lò sưởi ấm trên tay, gương mặt vẫn ung dung thản nhiên duy trì nụ cười thanh nhã.

Tiết Viễn sờ sờ cái gáy, nghiêng đầu suy tư nói, “Còn có một người nữa..... Hình như là cung nữ chải đầu trong cung của điện hạ, ngài ấy có thói quen hay để nàng ta hầu hạ.”

Vạn Dực mỉm cười, không đáp lại.

Mất thấy cuộc nói chuyện sắp kết thúc, Tiết Viễn đột nhiên vỗ đầu, bỗng dưng nhớ tới -- “Đúng rồi! Thiếu chút nữa đã quên rồi lần này trở về kinh thành trước, điện hạ bảo ta truyền lại một câu cho đại nhân.”

“Chuyện gì vậy?”

“Điện hạ nói: ‘Trong ba năm này thì hai lần về kinh đều rất vội vàng, không có thời gian gặp mặt, đã lâu rồi chưa cùng Vạn đại nhân thoải mái chè chén’,”

“Được.” Lời nói dừng một chút, Vạn Dực lại chậm rãi nói lại: ‘Được lắm!’.

Tiết Viễn ngơ ngác nhìn vị Lễ bộ Thượng thư này lộ ra một chút..... Khó mà hình dung được, “ý” nở nụ cười xinh đẹp, miễn cưỡng nói: “Tại hạ kính cần mong chờ Tề vương trở về.”

--“Cô nương, sắc mặt tự nhiên, lưỡi nhạt mạch nhỏ, móng tay thâm đen, tinh thần mệt mỏi, có thể cho tại hạ nhìn qua bộ ngực của cô nương một phát được không?”

“Luu manh!”

“Cô nương! Cô nương.....” Hoa thần y ôm lấy hòm thuốc, đi theo phía sau Liên Khanh: “Cô nương, có bệnh phải trị --”

“Gọi ta là di nương!”

Vạn Dực vừa tiến vào cửa, từ phía xa xa liền nghe thấy âm thanh huyền ảo quen thuộc ở phía sảnh đường truyền, y âm thầm che trán, tính vòng qua sảnh đường để đi thẳng đến thư phòng thì một người xinh đẹp bỗng nhiên chạy vội ra --

“Gia! Ngài trở lại rồi, hôm nay nhất định phải thay ta giáo huấn thật tốt cái tên háo sắc này!”

Vạn Dực thờ dài, chờ người kia chạy vội tới trước mặt rồi vọt vào lòng mình, bình tĩnh vươn một ngón tay ấn nhẹ vào trán ái thiếp: “Liên Khanh, đừng làm loạn nữa.”

Liên Khanh điềm điềm đáng yêu ngẩng đầu, ngón tay ngọc mềm mại chỉ vào Hoa thần y: “Gia, gã lại đùa giỡn ta.....”

Vạn Dực khước miệng run rẩy một chút, quay lưng lại, làm như không nghe thấy, tiếp tục đi nhanh về phía thư phòng.

Liên Khanh tức giận đi theo phía sau y: “Gia ~~~”

Hoa thần y đứng cách ở phía hành lang gấp khúc cao giọng: “Vạn Lang, khi nào mới có thể đem Liên Khanh cô nương cho ta mượn xem một lúc ?” Gã tò mò đã lâu .

Vạn Dực lại một lần nữa hoài nghi việc y đem Hoa Ứng Nhiên bố trí ở trong phủ có phải là quyết định vô cùng sai lầm hay không?

Từ lúc gã vào phủ sau khi nhìn thấy Liên Khanh, liền vô cùng hứng thú, ba ngày hai bữa đều có thể nghe thấy hai người đó cãi nhau ầm ĩ. Còn Liên Ngã cả ngày chỉ đợi ở trong biệt viện, đóng cửa không ra, thật làm cho Vạn Dực vui mừng.

Bất quá lưu giữ một vị thần y ở trong phủ dù sao đối với thân thể cũng có ích lợi vô cùng to lớn, vài năm nay tỷ lệ nhiễm bệnh ở Vạn phủ giảm xuống rất nhiều, đều là nhờ vào công lao của gã ta, kiểm tra qua thuốc nước thuốc viên của Hoa Ứng kê cho y cũng không có gì nguy hại, trường lão tháng trước nói cho y biết, khí lạnh tích tụ trong người y nhiều năm vẫn chưa được ép hết, có thể sẽ quay lại.

Bởi vậy mặc dù Hoa Ứng Nhiên hình như đã phát hiện được một ít, nhưng chỉ cần gã không quá phận, Vạn Dực cũng mắt nhắm mắt mờ cho qua.

Vạn Dực thờ dài, bất chợt nghĩ tới người kia.....

Hắn sắp về rồi.

Tại sao lại muốn gặp hắn?

Vạn Dực nhanh chóng khép mi mắt, gấp lại giống như không gặp, hữu tình lại như vô tình.

Lại nói về hai người bên kia.

Phía bên này Tiết Viễn đang lăm bằm cố gắng nhớ lại mình vừa cùng Lễ bộ Thượng thư trò chuyện những cái gì, tỉ mỉ viết lại lên giấy, một lúc nữa còn phải gửi thư cho Tề vương điện hạ.

Tiết Viễn vẫn không hiểu, hắn ta phụng mệnh về trước để chuẩn bị, dù sao một tháng sau Tề vương có thể trở về kinh thành, muốn nói cái gì thì đợi gặp mặt rồi nói, cần gì phải bắt hắn ta vất vả truyền lời từ bên này sang bên kia như vậy?

Bất quá chỉ dám oán trách một lúc, nhưng hắn ta cũng không biết vào đúng thời khắc này mấy ngày sau, khi Tề vương nhận lấy bức thư đã được gửi tới, liền chặt đứt tay vịn chiếc ghế bành làm bằng gỗ lim ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 2

-- Cười ngựa tựa bên cầu, áo hồng vẩy khắp lầu. (Trích trong bài Bỏ tát mạn – Vi Trang)

Con người tôn lên được vẻ phong lưu tốt cùng trong thơ ca, tất cả đều công nhận, không có ai ngoài Vạn Lang.

Nhưng trước mắt, người đang chỉ huy đội quân mặc áo giáp đen trùng trùng điệp điệp kia tiến vào thành chính là Tề vương, nhưng cái kiêu ngông ngênh ấy lại chẳng hợp với phong thái của Vạn Lang một chút nào.

Từ cổng thành đi xuống rồi nhìn lại, một đội quân đồng loạt chỉnh tề, quả nhiên là: ‘Mây đen muốn đè thành tan nát, áo giáp vẩy cá vàng long lanh!’ (Trích trong bài Nhạn Môn thái thú hành – Lý Hạ)

Không sai, hôm nay cung nghênh Tề vương về kinh đúng là Vạn Lang – Vạn Thượng thư.

Cho dù người nào đứng bên cạnh Vạn Lang, cũng bị đoạt mất phong thái, trở nên tầm thường. Nhưng hôm nay, vị vương tôn công tử đang mặc áo giáp đen, cười tuấn mã đỏ thắm kia giương cao cánh tay, khắp nơi đều trở nên yên tĩnh, hần tiêu sái xoay người xuống ngựa, nhìn không chớp mắt vào Vạn Lang đang đi đến ngênh tiếp, dùng bước chân ‘Răng rắc răng rắc’ mà giẫm nát không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đang nảy mầm.

“Chúc mừng Tề vương điện hạ đại phá Ngôã Lạt, Đại Chu quả thật vô cùng may mắn.” Vạn Dực chờ đến khi đạo thân ảnh kia đi tới trước mặt, chấp tay ra phía trước kính cẩn nói.

Kỳ Kiến Ngọc nghe thấy lời mở đầu tràn đầy giọng điệu quan lại, không khỏi dùng cước bộ một chút, quét mắt nhìn quanh mình đều là quần thần chờ đợi đã lâu, hần thả lỏng một tay phía sau, cũng đồng thời khách khí nói: “Trời cao đã đáp lại Đại Chu ta.”

Đám người còn lại thấy Tề vương cuối cùng cũng mở miệng nói thì nhao nhao lợi dụng thời cơ, nhất thời tâng bốc chúc mừng không ngừng bên tai, Vạn Dực đứng cách đám người lảng lảng nhìn, vừa không xa cách, cũng không lại gần.

Kỳ Kiến Ngọc cũng đồng thời ở trong đám người không dấu vết nhìn chăm chú vào người nọ, hần có rất nhiều lời muốn nói với y.....

Ba năm trước đã muốn nói, ba năm sau rốt cuộc cũng có tư cách mở miệng

Trước khi Vạn Dực cùng Tề vương tiến cung bỗng nhiên bị hần nhẹ nhàng đụng vào, lòng bàn tay bị nhét một tờ giấy gấp thành mảnh nhỏ, y mở tờ giấy đó ra, trên đó chỉ có chín chữ: ‘Ngày mai giờ Dậu canh ba, Phong Nhạc lầu’.

Hôm sau

Tiết Đào để ý Tề vương cả một ngày liên tục xem xét từng khắc trôi qua: “Điện hạ có việc gấp?”

Kỳ Kiến Ngọc lắc đầu, cười mà không nói.

“..... Điện hạ có tin vui?”

Kỳ Kiến Ngọc lại lắc đầu: “Trước mắt còn chưa biết được.”

Tiết Đào cuối cùng cũng hiểu, phỏng đoán: “Điện hạ..... Đây là muốn đi gặp Vạn đại nhân?”

Kỳ Kiến Ngọc vừa mới quay đầu đi, liếc gľa ta một cái.

Tiết Đào thoáng chốc đứng dậy, vừa sợ vừa nóng nảy nói: “Chẳng lẽ lúc trước điện hạ không phải đã quyết ý quên y, mới xin chỉ dụ rời khỏi kinh thành.....”

Kỳ Kiến Ngọc vẫn ung dung như cũ, hần cầm chung rượu lên, tự rót tự uống: “Ai nói cho tướng quân rời đi nghĩa là buông tha? Đòi này Cô chưa bao giờ nhắc đến hai chữ “buông tha”, chỉ có việc Cô không muốn, làm gì có chuyện Cô không thể làm.”

Đúng vậy, năm đó Tiết Đào đã từng nói, chân chính đã động hần, cũng không phải câu: “Ba tội bất hiếu, không con lớn nhất”.

Đương nhiên, hần thực sự rất để ý, để ý hần không thể giết sạch tất cả những nữ tử tiếp cận y, nhưng hần đã quyết định cho thiếu niên kia được thành thoi, đáy lòng Kỳ Kiến Ngọc vốn kín đáo có chuẩn bị, chỉ là không ngờ người nọ lại nhanh như vậy..... Nhưng lại, một chút ít không để ý qua tâm tình của hần.

Mà chân chính thúc đẩy hần hạ quyết tâm rời đi là câu nói: “..... Dù không vì ngài, thì cũng nên vì Thái hậu nương nương nơi thâm cung lo lắng đấu tranh cho điện hạ nhiều năm.....”

Lúc trước hần giống cánh chim chưa đón gió, không thể ngổ nghịch với mẫu hậu, ngăn cản bà xuống tay với người trong lòng, cũng không có đủ thực lực, nắm giữ quyền lợi tuyệt đối, toàn lực bảo hộ cho y. Ba năm này ở biên cương chinh phạt khuếch trương, từng bước xâm chiếm binh lực, nay hần là cánh chim đã đón gió, cũng có đủ tư cách..... Bù lại những hy sinh cho y.

Phong Nhạc lâu xây sát bờ sông, hai bên là mười dặm hàn mai, đỏ rực giữa nền trắng sáng. Trên mặt sông băng tuyết tan ra, khi có hoa rơi, hương thơm bay xa theo dòng nước.....

Kỳ Kiến Ngọc vén bức rèm che, lên lầu muốn chọn sương phòng thì không thể tưởng được Vạn Dực đã đến sớm một bước.

Bộ yển phục là áo lông hồ ly quần phía dưới màu xanh ngọc, áo khoác tơ tằm bên ngoài màu xanh đậm được dệt kim ở Vân Nam, Vạn Dực đang cảm lò sưởi tay, nghiêng người đứng trước gió, chiếc eo nhỏ hẹp bị dây lưng đơn thuần thật dài xiết chặt, dưới chân là một đôi giày màu trắng, gọi ra một cảm giác cầm dục kỳ dị.

Ánh mắt Kỳ Kiến Ngọc không khỏi dừng lại ở trên chiếc eo của y, rồi sau đó nhanh chóng dời đi.

“Điện hạ, đã lâu không gặp ngài vẫn khỏe chứ?” Vạn Dực vẫn mở lời trước.

Kỳ Kiến Ngọc nói: “Đương nhiên, bốn vương tử từ trước đến nay vẫn khỏe, trái lại nguoi.”, Hần ba chân bốn cẳng bước đến bên cạnh y: “Đường như, gầy đi rất nhiều.”

Vạn Dực nghiêng đầu tránh né: “Phiền điện hạ quan tâm.”

Kỳ Kiến Ngọc muốn che dấu bàn tay đã nắm thành quyền, ho nhẹ một chút ở bên môi: “Ngồi ở đây đi.”

“Không cần,” Vạn Dực lúi kéo ống tay áo của hần, rồi sau đó nhanh chóng thu tay về: “Lúc trước ta đã đặt chỗ ở gần phía cửa sổ rồi, nếu điện hạ muốn gọi thêm một vài nhạc công nữa thì có thể bảo chương quầy giới thiệu cho.....”

“Không cần gọi, tự nhiên lại bản lỗi tai.....” Kỳ Kiến Ngọc không chút do dự cự tuyệt, liếc Vạn Dực một cái, hần lại thấp giọng bổ sung một câu: “Bất quá là múa rìu qua mắt thợ.”

Vạn Dực 囧..... Vạn Dực nhin không được nghiêng đầu, tránh ánh mắt sáng quắc kia đi: “Đa tạ điện hạ nâng đỡ.”

Kỳ Kiến Ngọc không khỏi bức mình, Vạn Dực từ trước tới nay, mỗi khi mở miệng đều cùng hần giờ giọng, quanh co, làm hần hậm hực hờn dỗi không biết nên nói cái gì cho phải.

Sống lưng hần thẳng tắp, thân thể hiện ngang căng thẳng, hần theo bản năng luôn muốn biểu hiện ra một mặt tốt nhất của chính mình, nhưng người nọ lại khiến hần liên tục bị nhục, ở trước mặt y, hần cảm thấy bị cái gì đó trói buộc tay chân, hoàn toàn không có bộ dạng kiêu căng trước kia.....

Có lẽ đây là ‘vô quýt dày có móng tay nhọn’ trong truyền thuyết?

Kỳ Kiến Ngọc không hề mở miệng, Vạn Dực ở dưới ánh mắt khản trương của hần bất giác cũng trầm mặc.

Hai người tiến vào sương phòng trở mắt nhìn nhau một khắc đồng hồ, cuối cùng vẫn là Tề vương điện hạ bỗng nhiên cười sáng khoái ra tiếng, đánh vỡ yên lặng.

“Sau khi làm Lễ bộ Thượng thư, trừ bỏ giọng điệu quan lại thì chỉ nhìn nhau không nói gì sao? Vạn Dực, vài năm nay nguoi thật lùì không ít.” Năm đó ở Quốc Tử Giám, Vạn Dực nổi danh mạnh mẽ gạo bạo vì tiền.

Lời nói đầy khiêu khích nhưng lại vô cùng thân thiết này của Kỳ Kiến Ngọc đã kéo gần khoảng cách sau khi tương phùng của hai người.

Vạn Dực phối hợp nói: “Đúng thế, cùng với đám lão già Lễ bộ kia cả ngày đoan chính, một thời gian dài, đúng là đã quên nên nói chuyện như thế nào.”

Kỳ Kiến Ngọc do dự trong chớp mắt, vẫn mở miệng: “Hai năm nay, nguoi có khỏe không?”

“Tại sao lại không tốt?” Vạn Dực rót đầy rượu cho hai người, rồi sau đó lộ ra một nụ cười sáng lạn: “Trái ôm phải ấp, một bước lên mây, nói chi là không tốt?”

Kỳ Kiến Ngọc..... Kỳ Kiến Ngọc trong lòng ngực vừa chua vừa đau, đành phải buồn bực tiếp nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch: “Cô..... không tốt lắm.”

“Làm sao có thể?” Vạn Dực vẫn duy trì nụ cười xán lạn như cũ: “Điện hạ bên ngoài đại phá Ngôã Lạt, thu nạp binh mã, bên trong còn có vũ cơ khuynh thành, cung nữ xinh đẹp, đã gặp mỹ nhân biên cương, tất cả đều đẹp để hấp dẫn..... Thật sự là khiến người khác cực kỳ hâm mộ.”

Kỳ Kiến Ngọc nghe vậy hoảng sợ, lại nhìn trên mặt y vô cùng lạnh lùng, vội vã tỏ vẻ thuần khiết: “Cô chưa từng chạm qua các nàng.....” Dứt lời, lại nghiêm túc chăm chú nhìn y, ý đồ học theo sắc mặt vĩnh viễn bình tĩnh của người kia, phỏng đoán một hai: “Vạn Dực, có phải là nguoi..... Mất hứng?”

Vạn Dực mím môi một cái, đáy lòng thờ phào nhẹ nhõm, hơi nóng nảy nói: “Vì sao lại mất hứng? Hơn nữa, điện hạ chạm vào các nàng hay không, cũng không cần nói rõ với Vạn Dực”.

“Ta, tâm ý của bốn vương..... Người không biết thật sao?” Kỳ Kiến Ngọc lần này về kinh liền quyết định không thèm đếm xỉa đến gì hết, bàn tay to của hắn đè lại cái tay đang nắm lấy chén rượu của Vạn Dực, vứt bỏ thể diện, ung dung thản nhiên, lại còn mang theo mấy phần ngược ngùng khản trương, đem bàn tay y, ấn thật mạnh vào ngực trái của mình --

“Ta chỉ là muốn nói, mấy năm nay, tâm ý bốn vương cũng..... Chưa bao giờ thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 3

Vạn Dực trầm mặc phút chốc, nói: “Cảm ơn điện hạ đã yêu quý!”

Ánh mắt Kỳ Kiến Ngọc trong nháy mắt âm trầm, nhận thấy được bàn tay Vạn Dực bị hắn mạnh mẽ giữ ở trước ngực đang cố gắng di chuyển ra bên ngoài..... Hắn theo bản năng lại gia tăng vài phần khí lực, không cho y rút tay về.

“Điện hạ!”

“Cô không buông!” Kỳ Kiến Ngọc bị người trong lòng cho một kích, thuộc loại giống đực theo bản năng mãnh liệt mạnh mẽ xông tới tìm bạn đời, đơn giản không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, dứt khoát giương cánh tay đột nhiên đem Vạn Dực cả người ôm vào trong ngực: “Ta không tin! Bốn vương không tin người đối ta không có một chút ít tình ý nào!”

Vạn Dực không hề báo động trước bị một cái ôm áp kiên cố khóa trụ, dù gì thì y cũng là một người cường thế, bỗng nhiên giận giữ hét lên: “Kỳ Kiến Ngọc, buông tay!”

“Không buông”. Trước khi tới đây hắn đã uống một bầu rượu ở tướng quân phủ, nam vô tửu như kỳ vô phong, Tề vương điện hạ anh minh kiêu ngạo nổi lên sự ngang bướng làm cản đến đây, cũng là thành tạo: “Cô biết người cũng động tâm với cô..... Năm đó ở Tây quận, người, có thể dễ dàng đã quên như vậy sao.”

Kẻ bạc tình Vạn Dực không chút do dự gạt đầu: “Đã quên.”

“.....”

Tề vương điện hạ học máu tam thăng, hung hăng nói, “-- Cô liền ôn lại cho người một lần nữa!”

“Ngài.....” Vạn Dực ngạc nhiên tròn to mắt, tiếp theo trong một cái chớp mắt là đôi môi thô bạo hơi ngai ngừng chạm vào nhau--

Miệng thốt ra lời độc ác như thế, nhưng khi Kỳ Kiến Ngọc thực sự hạ môi xuống thì ngay cả cánh tay đang giữ chặt người trong lòng kia cũng không thể điều khiển nổi nữa rồi

Hắn kìm nén quá cực khổ.

Ba năm qua ngay cả hôn môi cũng không có thời gian..... Quả thực vô cùng đói khát.

Đầu lưỡi ở trong miệng hắn vô cùng đòi hỏi quét tròn một vòng, trong miệng y còn có một chút hương thơm nhàn nhạt của trà xanh, Kỳ Kiến Ngọc không khỏi có chút lo lắng có phải mùi rượu cay độc hắn uống lúc trước sẽ khiến y không vui?

Suy nghĩ tới điều này, Kỳ Kiến Ngọc mạnh mẽ kiềm chế chính mình, lưu luyến mút nhẹ nhàng một cái ở trên môi y, rồi sau đó chậm rãi rút ra, cúi đầu ôn tồn gọi tên người trong lòng: “Vạn Dực.....”

Người đang ở trong lòng hắn lùi ra sau, tiếp theo cũng chậm rãi mở mắt ra.....

Đôi môi kia vừa mới bị hắn hôn qua, rốt cuộc không hề nói mấy lời làm đau lòng người ta nữa. Vạn Dực bình tĩnh nhìn hắn, tìm hắn đập dồn dập mãnh liệt làm hắn không nhận rõ thần sắc lưu chuyển phức tạp trong mắt y, vì thế Kỳ Kiến Ngọc đưa tay, nhẹ nhàng gảy một cái mi mắt của y, nhiễu loạn suy nghĩ của y, kêu ầm lên không nể nang ăn vạ những nhẽo dụ dỗ y.....

“Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, ở trong mắt ta, người chính là người, người cũng chỉ muốn đem ta, trở thành ta..... Ta sẽ không can thiệp vào chuyện của người. Con nòi dòng, người muốn có, ta không thể ngăn cản, nhưng tình cảm của người, có thể lưu lại cho ta được không?”

Người trong lòng không trả lời hắn, Kỳ Kiến Ngọc bám riết không tha truy hỏi: “Không đề cập tới triều chính, không đề cập tới tất cả, chỉ đơn thuần có hai người người và ta..... Ta chỉ muốn người nói cho ta biết, người đối với ta không có một chút ít tình ý gì sao?”

Y chớp mắt, lông mi thật dài nhẹ nhàng phớt qua tay Kỳ Kiến Ngọc, y vẫn không có trả lời, nhưng đôi đồng tử đen như mực của y bình tĩnh nhìn chăm chăm, lại dần dần thoáng hiện một chút thần thái khác thường.....

Dưới ánh mắt như vậy, Kỳ Kiến Ngọc không rõ nguyên do, trông ngực càng tăng nhanh, hần không tự giác dời mắt, quay đầu nghiêng cứu hoa văn chạm trổ cạnh cửa sổ, nắm vòng eo nhỏ nhắn không đến một gang tay của người nọ, lại càng chặt hơn vài phần.

“Kỳ Kiến Ngọc.....” Nhìn dáng điệu lo lắng của hần như vậy, ánh mắt Vạn Dực bất giác nhu hòa hơn vài phần, y thấp giọng gọi tên của hần, bắt được vạt áo của hần, chậm rãi từng chút từng chút kéo đầu hần xuống.

Rõ ràng lúc trước uống không ít nước, Kỳ Kiến Ngọc lại cảm thấy miệng có chút khô, nghe được y rót cuộc dịu dàng ngay cả họ cả tên của chính mình cũng kêu ra, vui sướng trong lòng rất nhiều lại cảm thấy hơi ngại mới lại: “Người có thể gọi là Kiến Ngọc.....” Nhớ tới nữ tử dân gian đều đặt biệt danh thân mật cho tình lang của mình, Tề vương điện hạ ngưng ngưng lại bỏ sung một câu: “Hoặc là..... gọi ta là Ngọc Lang.”

Vạn Dực thỏa mãn hần, y nguy hiểm khép hờ mắt, mang theo một tia khiêu khích để sát vào môi hần, phảng phất một chút hấp dẫn yêu mỹ cùng tình ranh, chậm rãi vươn lưỡi, liếm một cái ở trên đôi môi khô khốc mà run rẩy của hần, cúi đầu kêu một tiếng: “Ngọc Lang.....”

Kỳ Kiến Ngọc trong đầu thoáng chốc trống rỗng, ở dưới ánh mắt của y, Tề vương điện hạ giống như một thiếu nữ đang tơ tưởng người yêu vậy, không tự chủ được nhắm mắt lại, khản trương..... Mà chờ mong.

“Điện hạ.....”

Đôi môi cách hần bất quá một khoảng cách thì lại làm người ta bóp cổ tay dừng lại, Vạn Dực ngậm miệng cười đột nhiên khiến hần giống như sấm sét giữa trời quang --

“So với nam nhân, Vạn Dực càng ưa thích nữ nhân hơn..... Nếu là như thế, điện hạ cũng không để ý sao?”

Kỳ Kiến Ngọc thoáng chốc trúng dao giữa ngực: “Nhưng là.....” Nhưng mà mới vừa rồi, khi y hôn hần, rõ ràng vô cùng tốt a. (TT__TT)

“Vạn Dực cũng không phải là chưa từng động lòng với điện hạ, chỉ là.....” Vạn Dực đem móng vuốt cào xuống thất lưng của Kỳ Kiến Ngọc, nắm tay lại, nói: “Chẳng qua là cảm thấy thân thể nữ nhân mềm mại, so với ôm ấp nam nhân, thoải mái hơn nhiều.”

Kỳ Kiến Ngọc..... Kỳ Kiến Ngọc bắt đầu nghiêm túc lo lắng có nên béo thêm nữa không, nhằm làm cho thân thể..... mềm mại hơn một ít?

“Nhưng quan trọng nhất là...,” Vạn Dực lộ ra bản chất hung ác, tươi cười phóng dăng: “Vạn mỗ -- tuyệt đối không ở phía dưới.”

Đành phải..... chấp nhận xuống phía dưới?

Kỳ Kiến Ngọc nghi hoặc lặp lại một lần, khi tầm mắt chạm phải khoe miệng nở nụ cười tà ác như đóa hoa kia của Vạn Dực thì hần bất ngờ tỉnh hồn lại, bỗng nhiên lui về phía sau ba bước!

Người, ở, phía dưới..... — O —

Vạn Dực bị trời buộc ung dung dễ dàng một lần nữa được Tề vương buông lỏng thất lưng, vẫy vẫy tay, mang đi một tâm hồn thiếu nữ vỡ tan tành sợ hãi: “Điện hạ nếu đã suy nghĩ kỹ, liền tới Vạn phủ tìm ta nhé.”

Giờ hội canh ba, Hoàng cung.

“..... Chỉ dùng để chấp tay đau xót báo cáo, than thở trời cao xin cứu giúp. Mong muốn dưới sấm sét dẫn bảo, phân biệt núi sông thần kỳ. Bắc thang một tác lên mây, hoàng hôn sâu rộng ngàn dặm. Khiến cho mùa màng bội thu, nhưng dân chúng vẫn còn thường thường bậc trung.....” Thuận đế nắm chặt tờ giấy thanh đăng trong tay, có chút hăng hái đọc theo sách đồ nơi đền bài thanh từ cầu mưa.

Vào lúc mùa xuân Tây Bắc gặp hạn hán, Vạn Dực dâng lên bài thanh từ cầu mưa, vẫn hiểu tâm tư hần ta sâu sắc như cũ.

Làm quân vương, kiêng kỵ nhất là hạ thần hiểu rõ thánh ý.

Nhưng ba năm trở lại đây, trình độ của Vạn Dực nắm chắc vô cùng tốt, vừa làm cho tâm tư hần ta dễ chịu, cũng sẽ không vượt quá giới hạn, khiến hần ta kiêng kỵ sinh ra chán ghét.

Kỳ Kiến Thành rành rồi đọc lại, quét mắt về phía thần tử đoạn chính đang quỳ gối dưới chân hần, nhủ nhủ mảy, không muốn làm cho y đứng lên nhanh như vậy.

Đối với Thuận đế mà nói, sai lầm lớn nhất của Vạn Dực, đó là y làm quá tốt. Có một cánh tay đắc lực của bề tôi quá mức thân thiết như vậy, không khỏi làm hần ta cảm thấy có chút nguy hiểm, lúc nào cũng không quên chèn ép y.

Cho tới khi đọc xong bài Thanh từ, Kỳ Kiến Thành mới mở miệng cho y đứng lên: “Ngày mai ban bố bài Thanh từ này xuống, không cần thay đổi lại”.

Vạn Dực thần thái bình tĩnh vén y phục đứng dậy, trên mặt cười tủm tỉm nói: “Có thể làm bề hạ vừa lòng, đây là vinh hạnh của thần.”

Kỳ Kiến Thành thoáng nhìn, mặt như băng bó nói: “Cột nhà, còn ra cái thể thống gì.”

“Đối với bệ hạ không cần làm ra vẻ” Vạn Dực nói, rất là giống quân thần hòa thuận tình thâm.

Kỳ Kiến Thành cũng không quản y hồ ngôn loạn ngữ, trực tiếp rũ áo ngồi xuống, làm một động tác tay với Vạn Dực, Vạn Dực cũng biết ý theo sát sau ngồi ở phía hần ta chỉ xuống: “Bệ hạ có gì chỉ giáo?”

Hiện nay Kỳ Kiến Thành đối với Vạn Dực nửa tin nửa ngờ, bởi vậy không hề giống như trước, bất luận hần ta đứng hay ngồi, đều để Vạn Dực phải quỳ, vĩnh viễn thấp hơn hần ta một đoạn!- __- “Trẫm nghe nói, người cùng hoàng huynh hôm nay ôn lại chuyện tình cũ.” Kỳ Kiến Thành nhấp một miệng trà, nô tài bên cạnh chờ hần đặt chén trà xuống lập tức lại rót đầy.

Vạn Dực ngược lại không bất ngờ vì sao hoàng đế lại biết việc Tề vương lén lút mời y, y chỉ nâng chén trà lên, đưa tới bên môi nhẹ nhàng thổi thổi, nhắm mắt thần nhiên hít sâu hương vị hớp trà: “Trà ngon!”

Kỳ Kiến Thành cũng không thúc giục, chích liếc mắt nhìn y một cái.

Chờ sau khi Vạn Dực khẽ uống một hớp trà, thở ngắn than dài chính trực nói: “Người đẹp thị phi nhiều a.....”

Kỳ Kiến Thành nhin không được thái dương co quắp, âm thanh lạnh lùng nói: “Nói như vậy, hoàng huynh vẫn như cũ đối với người mê luyện không thôi?”

Vạn Dực tăng bốc chính mình, đối với tiểu hoàng đế bày ra trọn vẹn khuôn mặt xinh đẹp của y: “Không Tử nói rằng, thực sắc tính dã.”

Kỳ Kiến Thành chụp được tay y: “Vạn khanh có tính toán gì không?”

Vạn Dực đóng đưa dưới ngón trỏ: “Thần chỉ nói đúng một câu với Tề vương điện hạ, hần liền biết khó mà lui.”

Tiểu hoàng đế hếch mày lên: “Nói cái gì?”

Y vô cùng thâm ý nói: “Vạn Dực, cũng không..... khuất phục ở phía dưới.”

“Hả?” Cũng không biết Thuận đế đến tột cùng là nghe rõ, hay là là hiểu sai ý, trông mắt hần ta nhìn chăm chăm vào Vạn Dực, kéo dài thanh âm nói: “Vạn khanh, khẩu khí thật lớn. Mặc dù ở trước mặt trẫm, cũng dám nói như thế?”

Vạn Dực mỉm cười, giống như trâu ăn mẩu đơn*, uống ừng ực một phát toàn bộ trà bên trong chén, y lau khóe môi màu hồng, nửa thật nửa giả nói –

*Ngưu tước mẩu đơn: con trâu ăn đóa hoa mẩu đơn, có nghĩa là con trâu không biết thưởng thức vẻ đẹp của hoa mẩu đơn, đối với nó mẩu đơn quý giá cũng chỉ đơn thuần là một loại cỏ dại, ăn vào cho no bụng là được rồi

“Vạn Dực cái gì không lớn, nhưng mà lá gan..... Cũng không nhỏ đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 4

Khắp cảnh tươi thắm vẻ hồng xinh, muôn nhánh đầy hoa rạng nét xuân. (Trích trong bài Đào hoa – Ngô Dung)

Mùa xuân tháng ba, thời tiết này là lúc hoa đào nở rực rỡ nhất. Một nhánh hoa đào dưới tàng cây bị người ta nắm nhẹ trong bàn tay, khuôn mặt y mập mờ đan xen giữa nét thiếu niên cùng thanh niên, nếu không có hai hàng lông mày kéo xé lên đến tóc mai không che giấu được hình thái phong lưu, không phân biệt nổi sống mái.

“Liên Khanh, nhánh này được không?”

“Chỉ cần là gia cho, ta đều thích”. Liên Khanh nâng má, nhìn chăm chú không chớp mắt người thanh niên áo trắng đang nắm nhánh đào dưới tàng cây, chặc chặc, quả nhiên là người tôn lên màu đỏ rực rỡ của hoa đào.

Vạn Dực cắt nhánh hoa đào kia xuống, không nhìn Hoa thần y bên cạnh, đem nhánh hoa đào kia nhẹ nhàng cắm ở trên tóc Liên Khanh, rồi sau đó lùi một bước vừa cẩn thận điều chỉnh lại vị trí, mới hài lòng thu tay lại.

“Gia, đẹp mắt không?” Liên Khanh đứng dậy, đùa nghịch phía dưới kiểu tóc, quăng ra một đôi mắt quyến rũ.

Trên cây Ảnh Nhất nhin không được quay lưng lại, thống khổ che trán.

Đem việc ‘giả phượng hư hoàng’ này đánh tráo đến cảnh giới cao nhất thì thế giới nhân sinh quan của gã ta đã hoàn toàn bị đảo điên.

Công tử..... Liên Khanh..... Hai người các người kỳ thật là tới để trả thù xã hội đi. - __ - Phía bên này, Vạn Dực đem đôi mắt quyến rũ đang bay tới của Liên Khanh xoa sạch: “Liên Ngã đâu?”

“Còn đợi ở trong phòng đấy, nói cái gì cũng không tới”. Nói đến đây, Liên Khanh nũng nịu: “Lòng của nữ nhân ngài lại không hiểu sao, nàng ta tốt xấu gì cũng từng là tiểu thư khuê các, nào có dùng khí đỉnh đặc ngồi ở chỗ này xem chúng ta liếc mắt đưa tình!”.

“Lòng của nữ nhân.....” Vạn Dực lặng lẽ lặp lại một lần nữa, kỳ thật..... Y, y cũng là nữ nhân a.

Làm một nữ nhân, còn không hiểu biết bằng một người nam nhân, thật sự là quá thất bại!

Hoa thần y nghe vậy lập tức phấn chấn tinh thần, một phen lại nhào tới cầm lấy tay Liên Khanh, tinh chân ý thiết nói: “Cô nương lời ấy thật sự là đi thẳng vào tim phổi, lòng của nữ nhân..... Tại hạ cũng không hiểu, vì cần giải đáp, có thể cho tại hạ nhìn ngực cô nương một phát được không?”

Liên Khanh mặt không cảm giác rút tay về, mắng mỏ: “Luru mạnh!”

“Cô nương lời ấy sai rồi, tại hạ..... bla bla.”

Lại tới nữa.....

Vạn Dực xoa nhẹ huyệt thái dương, còn chưa tiến vào đề tài chính, hai người bọn họ bắt đầu câu véo lẫn nhau, mắt thấy sinh nhật 20 tuổi của mình sắp đến, lễ đội mũ của y nên bố trí như thế nào?

Vạn Dực tính toán danh sách khách mời, quay đầu thảo luận cùng đại trưởng lão, và lại, gần đây Thương Lượng bị Thái hậu chèn ép gay gắt, dần dần dựa vào phía Vương đảng, quân cờ Liên Ngã này, cũng nên tranh thủ thời cơ xuống tay.

“Nói, như thế nào mà Tề vương hồi kinh cũng chưa thấy hấn đến bái phỏng?”

Thình lình Hoa Ứng Nhiên đem câu chuyện chuyển hướng về hấn.

Vạn Dực sững sốt, cười nói: “Hấn tám phần còn đang giấy dựa.”

Hoa Ứng Nhiên đầu tiên là ngạc nhiên, rồi sau đó lắc đầu ngầm hiểu: “Vạn Lang, người thật sự xấu xa quá đi!”

Vạn Dực cười ha ha một tiếng “Vạn mỗ ngược lại ngàn lần chờ mong đến ngày điện hạ tìm tới ta đó”.

Liên Khanh đảo tròn mắt một vòng: “Vây..... Nếu hấn thật sự bằng lòng thỏa hiệp, gia phải nên làm như thế nào?”

Vạn Dực búng một cái dễ như trở bàn tay vào ót của gã ta : “Bản công tử đều có chủ trương.” Cũng là mặc gã ta truy vấn như thế nào đi chăng nữa, cũng cười mà không đáp.

Định quốc tướng quân Tiết Đào cực kỳ phiền não.

Thật vất vả mới về đến nhà, noãn ngọc ôn hương nóng hằm hập còn chưa được ôm ấp, sau lưng Tề vương điện hạ lại đuổi theo .

Gã chỉ muốn ôm phu nhân để tạo ra mấy đứa nhóc, nhưng gặp được điện hạ..... Thật sự là nghiệp chướng a.

“Người nói, người nói Cô có cái gì không tốt?” Lần này Tề vương điện hạ tới, cuối cùng cũng không cướp sạch rượu trong hàm trú ẩn của gã, duy nhất không tốt là, điện hạ nán lại một lát, sẽ không đi rồi.

Vấn đề quen thuộc trong 5 năm nay khiến Tiết Đào đã thuần thục đến nhắm mắt lại cũng có thể trả lời: “Điện hạ anh minh thần võ, không có gì bất cứ cái gì không tốt, nếu có người nói không tốt, nhất định là ghen tị, nếu Vạn Lang nói không tốt, vậy nhất định là y then thùng, yêu trong lòng khó mở miệng!”

Đáng tiếc hôm nay Tề vương chưa say rượu, không dễ lừa, chỉ nghe “Àm!” một tiếng, Kỳ Kiến Ngọc quăng chén rượu đặt thật mạnh lên trên bàn --

Định quốc tướng quân trong lòng lệ rơi thành sông..... Ta thích cái chén dĩa quang đó nhất nha, chỉ còn lại một đôi cuối cùng thôi đó.

“Điện hạ, khuya rồi..... Đã nhiều ngày ngài đều ở lại Tướng quân phủ, Thái hậu ở trong cung cũng rất sốt ruột.”

Kỳ Kiến Ngọc lắc đầu: “Không ngại, tháng sau Cô muốn phân phủ, đã cùng mẫu hậu đề cập qua, mấy ngày nay Cô tuyển chọn vị trí phủ đệ ở phía ngoài cung nên tạm thời không trở về đâu.”

Tiết Đào âm thầm bóp cổ tay, tại sao lại bất hạnh như vậy chứ?

Tề vương điện hạ lại tiếp tục: “Cô cũng chọn tốt lắm, đã đem Vương phủ xây ở ngay bên cạnh Tướng quân phủ, Cô quay lại cũng thuận tiện.”

Tiết Đào mở lớn miệng: “.....” Sấm sét giữa trời quang!

“Như thế nào? Cao hứng thành bộ dạng này?” Tề vương điện hạ cười dùng sức vỗ vỗ vai hắn: “Cô đã vứt bỏ cơ hội trở thành láng giềng cùng Vạn Dực để lựa chọn người a.”

Tiết Đào phun lệ: Vạn Lang Vạn Thượng thư Vạn đại nhân! Xin mời nhanh nhanh đặt quan hệ với điện hạ đi mà.

“Người nói!” Kỳ Kiến Ngọc hoàn toàn không cảm nhận được nỗi thống khổ trong lòng Định quốc tướng quân, một cánh tay hắn vòng qua cổ Tiết Đào đem đầu gã kéo đến gần mình khoảng cách không quá nửa đốt ngón tay. --

Tiết Đào thoáng chốc cực kỳ hoảng sợ: “Điện, điện hạ! Ngài..... Ngài muốn làm gì?”

“Tiết Đào, người xem Cô”, Kỳ Kiến Ngọc một tay cầm lấy cằm Tiết Đào, làm cho gã ở khoảng cách gần nhìn xem chính mình, hét lên: “Người nhìn kỹ Cô!”

“Xem..... Nhìn cái gì?” Tiết Đào lắp bắp nói, “Điện hạ có, thần đều có.....” Nghĩ đến Vạn Dực, hắn lại bỗng dưng sửa miệng, “Tuy rằng mọi người đều có, nhưng điện hạ chỉ, chỉ yêu thích Vạn Lang”

“Cái này còn cần nhiều lời”, Kỳ Kiến Ngọc không kiên nhẫn cắt đứt lời gã, mạnh mẽ kẹp chặt cái cằm của gã, lại kéo gần mặt gã lại vài phần, “Cô cho người xem! Người xem ra cái gì không.”

Cảm giác hơi thở Tề vương phụt lên trên mặt mình, về mặt Tiết Đào nháy mắt ngẹn thành màu đỏ tím, bị..... Bị nam nhân phun vào cảm giác rất tức giận..... “Thần..... Yêu vợ lắm, thần, thần không thể a! Điện hạ!”

Kỳ Kiến Ngọc đen mặt, “Ai hỏi vợ người? Lại nhìn! Người nhìn xem cẩn thận lại cho Cô!”

Tiết Đào bị bắt nhìn chằm chằm Kỳ Kiến Ngọc, về mặt nom nớp lo sợ nhìn xem cả buổi, cuối cùng áp a áp ứng nói, “Giống như..... Bên trái râu không cạo sạch sẽ?”

Kỳ Kiến Ngọc: “.....”

Tiết Đào rơi vào trong sương mù ngẩn đầu: “Điện hạ?”

Chỉ thấy Kỳ Kiến Ngọc bỗng nhiên nóng nảy, cho gã một cái nện vào đầu, “Chẳng lẽ người nhìn không ra bản vương là một vị nam tử tráng lệ hiếm có khó tìm! Một đại trượng phu bất khuất sao!”

“..... Đã nhìn ra.”

“Vậy người nói, đại trượng phu.....” Tề vương điện hạ đột nhiên thấp giọng khàn khàn: “Đại trượng phu có nên hay không, cái kia công... gặp.....”

Tiết Đào theo bản năng trả lời: “Đại trượng phu có được dân được.”

Dứt lời, liền bỗng nhiên thấy trước mắt Tề vương điện hạ xanh mét mặt mày, gã vội vàng sửa miệng, đồng dục nói: “Nhưng đại trượng phu hẳn là không bị tiền bạc cám dỗ, nghèo hèn không thể dòi, uy vũ không khuất phục!”

Sắc mặt Tề vương điện hạ lúc này mới hơi bớt giận, nhưng một lát sau, lại nói: “Nhưng, nhưng nếu là đối phương..... Không uy vũ được đâu.” Tiết Đào theo sau tiếp thu được quãng tới ánh mắt kỳ, Kỳ Kiến Ngọc hắng giọng một cái: “Nếu đối phương người trong lòng, vậy..... Nên làm như thế nào?”

Tiết Đào mơ hồ hiểu một chút, kinh sợ nhìn về phía Tề vương, sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại.....

“Điện hạ, có bỏ mới có được. Bất quá, nếu chỉ còn một đường sống để đấu tranh duy nhất, thì trăm ngàn lần phải tranh thủ!”

Kỳ Kiến Ngọc đau tim đau phổi, muốn bỏ, thứ nhất hẳn không phá nổi trái tim đang đóng chặt kia, chỉ là nghĩ đến thân thể đối phương cũng là nam giới giống mình, tuy rằng tình yêu thì cũng nên có sự liễu lĩnh, tự do thoải mái và hy vọng, nhưng muốn công khai rõ ràng, hẳn..... Hẳn liền tức giận.

Hắn thực sự không phải là loại người Long Dương chi phích* trời sinh, ngoại trừ Vạn Dực, cũng không phải là chưa thấy qua thiếu niên kiều mỹ khác, cũng có hạ thần thấy hắn không gần nữ sắc, liền đưa luyến đồng xinh đẹp cho hắn, nhưng đối mặt với bọn họ, hắn chỉ cảm thấy nam tử như vậy làm bộ làm tịch khiến người ta sinh chán ghét, chẳng hề có dụng vọng, càng không thể nhẫn nại này với những dụng chạm đó.

*Long Dương chi phích: là câu ghép nói về hai điển tích “Đoạn tỵ chi phích” và “Long Dương chi hảo”

Duy nhất làm cho hắn có dụng vọng muốn thân mật là Vạn Dực, nhưng cố tình..... Lại là nam nhi, xem phong tình của y, lại nhìn những nữ tử khác, chỉ cảm thấy giống như tượng gỗ bình thường, tình xảo yếu ớt lại mềm mại vô dụng, căn bản không thể làm dụng vọng của hắn nổi dậy.

Trừ bỏ..... Cái con người kia, chẳng lẽ không hề có lựa chọn khác?

Kỳ Kiến Ngọc nhủ mi câu được câu không gõ nhẹ mặt bàn, đột nhiên ánh sáng thần kỳ hiện lên, hắn phất chốc đứng dậy, bỏ xuống một câu: “Cô đi Vạn phủ, tối nay sẽ không đã trở lại.”

Tiết Đào yên lặng cầu nguyện:..... Cầu xin ngài về sau đừng đến đây nữa nhé.

Đêm dài sương nặng, Vạn Dực đi ra khỏi thư phòng, bước chân có chút trống rỗng.

Tuy rằng y đã trở thành gái lơ thì Nhưng còn chưa trở thành bà già đi, nhanh như vậy mà eo mỗi lưng đau chân rút gân? Vạn Dực đè bụng, thậm chí ngay cả bụng dưới đều bắt đầu lâm râm đau đớn.....

“Công tử, Tề vương điện hạ đã đến cửa phủ.....” Âm vệ lặng lẽ bẩm báo.

“Cho hắn vào đi.” Vạn Dực không thêm đề ý phát phát tay, y thậm chí có chút chờ mong..... đáp án của Tề vương.

Một khắc sau, Vạn Dực không chút nào ngạc nhiên bị Kỳ Kiến Ngọc ngăn chặn ở cuối rừng trúc.

“Điện hạ..... Đúng là đã nghĩ kỹ rồi?”

Kỳ Kiến Ngọc mộ thân y phục màu đen, đai ngọc kim quan, xâm nhập vào bên trong phủ riêng của y lại không thêm che giấu ý đồ, mũi chân hần điểm nhẹ một chút trên cây trúc, ung dung ưu mỹ trở xuống mặt đất: “Ngày đó ngươi nói, ngươi không phải là chưa từng động tâm với ta, có phải thế không?”

Vạn Dực cười, rồi sau đó chậm rãi gật đầu.

Kỳ Kiến Ngọc đến gần từng bước về phía y, hơi thẹn đỏ mặt: “Vậy, ngươi chỉ nói..... Không khuất phục ở phía dưới, đúng hay không?”

“Thật là như thế.”

“Thực ra..... Bỏn vương cảm thấy cũng không bất đồng.” Liên quan đến mối nguy trình tiết thì Tề vương điện hạ cực kỳ biến báo: “Kỳ thật, chúng ta có thể hứa chung tình với nhau, dục vọng thân thể khi yêu làm sao có thể lâu dài, thật ra hai người, chưa hẳn không thể tách rời.....”

Nói tới nói lui, ý tứ Tề vương chính là có thể hay không trước mắt tạm quên vấn đề đó một chút, yêu nhau chủ yếu là tốt rồi, ai là người phía dưới thì..... Thế gia vọng tộc đều là mây bay.

Vạn Dực gãi đúng chỗ ngứa, đang nghĩ tới làm như thế nào nhân cơ hội này lại trêu đùa vài câu vốn dĩ bụng dưới lâm râm đau đớn thì bỗng nhiên xoắn lại, mặt y thoàng chốc táng bịch không còn chút máu, cảm giác một cỗ nhiệt lưu trào ra giữa hai chân, theo đùi trượt.....

Kỳ Kiến Ngọc thấy y đột nhiên biến sắc, cả kinh một phen đỡ lấy y: “Vạn Dực! Ngươi làm sao vậy?”

Vạn Dực mím môi thật chặt, lần đầu tiên ở trước mặt Kỳ Kiến Ngọc trước mặt như một mặt bình tĩnh --

Quý thù của y lại có thể tới trước thời hạn?!

Điểm chết người là, cách phòng ngủ, vẫn còn khoảng cách gần một khắc nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 5

“Ta không sao”, Vạn Dực âm thầm hít sâu, cố ra vẻ không có chuyện gì, nói: “Mới vừa rồi chỉ là đột nhiên có chút hoa mắt chóng mặt, hiện tại không sao.”

“Ngươi lúc nào cũng bảo mình không bị làm sao”, Tề vương điện hạ cầm lấy cánh tay Vạn Dực, chạm vào một mảnh lạnh buốt, bàn tay to lập tức vuốt nhẹ trên trán trên mặt người kia một vòng, lòng bàn tay lập tức dính vào một tảng mồ hôi lạnh thật mỏng, không khỏi kinh sợ nói: “Đừng vội lừa Cô, bỏn vương hiện tại mang ngươi đi tìm y sư!”

Dứt lời cũng không để ý người nọ yếu ớt giãy dụa, một tay ôm eo, một tay từ hông đi thẳng xuống bấp chân tron bóng của y, duỗi một cánh tay, lưu loát bẻ ngang đến ngay ngực.

Khi bàn tay to vô tình hay cố ý xẹt qua hông của y thì trên mặt Vạn Dực vốn dĩ tái nhợt nhợt không được hiện lên một chút ửng đỏ nhàn nhạt, may mà nơi này ánh sáng mờ昧, không làm rơi rớt một đời thanh danh của y.

Càng khẩn trương thì Vạn Dực chỉ cảm thấy cảm giác ẩm ẩm thấm ướt dưới bụng lại càng rộng khắp, lại nhìn Tề vương ôm nàng nhưng lại muốn hướng tới đường lớn bên ngoài phủ, áo lót phong phanh, nếu thực bị hần ôm đi ra ngoài không hiểu kết cục sẽ như thế nào..... Vạn Dực vừa xấu hổ lúng túng lại tức giận, một tay dùng sức đẩy vai hắn ra, trong miệng trách mắng: “Kỳ Kiến Ngọc, thả ta xuống!”

Tề vương điện hạ làm như không nghe thấy, thấy động tác giãy giụa của y càng lúc càng kịch liệt, hần kẹp chặt thắt lưng và hông của người nọ dưới tay, không nhẹ không nặng vỗ: “Đừng làm rộn, nhiều năm như vậy ngươi liền cậy mạnh, trước tiên theo ta để y sư xem qua, một lát nữa tùy ngươi muốn đánh thế nào cũng được!” Nói xong càng muốn vượt tường mà đi.

Vạn Dực..... Vạn Dực lớn như vậy, còn không có ai can đảm dám vỗ cái mông tôn quý của y! Thêm nữa giờ phút này lại ở trong hoàn cảnh xấu hổ, thoáng chốc hơi nóng bốc lên đầu, y ngược lên hung hăng nắm lấy cổ Tề vương, nghiêng đầu cắn một ngụm thật mạnh ở trên hầu kết của hắn: “Chạy ra bên ngoài phủ làm cái quái gì! Trong phủ ta còn có thần y!”

Bộ phận quan trọng trên cổ huyệt Kỳ Kiến Ngọc bị cắn một phát như vậy, nhưng lại có một luồng tê dại không rõ nói lay động đi lên, cánh tay đang ôm ngang người Vạn Dực nhất thời mềm nhũn, thiếu chút nữa sảy tay quăng y xuống.

“Ngươi.....” Mới vừa lên tiếng, đã bị tiếng nói mờ ám không phân biệt rõ câu chữ của chính mình hù dọa, gót chân Tề vương điện hạ vừa di chuyển, cúi đầu hỏi người trong lòng: “Y sư ở hướng nào?” Quan tâm sẽ bị loạn, mới vừa rồi đầu óc hôn mê, Kỳ Kiến Ngọc kịp phản ứng, thầm mắng mình một tiếng hồ đồ.

Vạn Dực tức giận đưa tay chỉ về phương hướng của y sư, trong đầu buồn bực không thêm nhắc lại.

Kỳ Kiến Ngọc lập tức ôm người trong lòng, lòng như lửa đốt chạy đến y xá --

“Y sư!”

Tề vương điện hạ một cước đá văng cánh cửa lập tức đến phòng ngủ, tối lửa tắt đèn, trước tiên hắn đem Vạn Dực thận trọng nhẹ nhàng để xuống bên cạnh, lập tức đem người trên giường cùng với vật áo vừa mới đụng phải trực tiếp ném đi, lại giúp đỡ Vạn Dực chiếm lấy chiếc giường của vị chủ nhân vừa này, giống như tu hú chiếm tổ chim khách.

Tề vương điện hạ này một mạch xông vào cũng không thêm che giấu, gây ra động tĩnh làm một đám vú già giật mình, kêu toàn bộ đi theo phía sau hắn lại đây .

Phòng trong trước tiên đốt đèn.....

“Y sư đâu! Y sư ở nơi nào? Nhanh chút lần ra đây cho Cô” Tề vương điện hạ cũng không quay đầu lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vạn Dực rồi nói.

Từ phía sau hắn bỗng dưng truyền câu trả lời âm trầm truyền qua sau kẻ rằng:

“Y sư phúc lớn mạng lớn, còn chưa có bị Vương gia giày vò đến chết.”

“.....?” Tề vương điện hạ nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy vị Hoa thần y tiếng tăm lừng lẫy kia mặt trắng như nước, tóc dài hỗn độn, vật áo trước mỏng manh trên người bị vo thành một nắm nhăn nhúm như quả ô mai, nghiêng lệch lợ ra non nửa bờ vai..... Đang chậm rãi vịn tường khốn khổ đứng lên.

“À.....” Kỳ Kiến Ngọc ho khan một tiếng, vô liêm sỉ nói, “Nếu y sư không sao, mau tới xem Vạn Dực.”

Hoa Ứng Nhiên trên trán tuôn ra gân xanh, rất nhanh liếc Vạn Dực một cái, không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách: “Tại hạ chẩn bệnh cũng không giữ lại người khác bên cạnh. Điện hạ, mời .”

Kỳ Kiến Ngọc nắm cánh tay Vạn Dực, bất động: “Cô có thể không lên tiếng.”

Hoa Ứng Nhiên như không nghe thấy, vẫn như cũ mặt không đổi sắc đưa tay tới hướng cánh cửa, lặp lại: “Điện hạ, mời --”

Ngoại trừ Vạn Dực, Kỳ Kiến Ngọc chưa từng bị người khác sống giọng như vậy, thoáng chốc hơi thở xông tới đan điền! Nhưng liếc mắt một cái lại nhìn thần sắc lộ vẻ sầu thảm của Vạn Dực, chỉ phải cố kiềm lại, đành im hơi lặng tiếng ngón ngang trăm mối phật tay áo mà đi.

Đãi đến khi loảng xoảng một tiếng, cửa phòng bị khép lại thật mạnh.

Vạn Dực ngừng thở dài, lúc này mới thả lỏng thân thể mềm mại ngã vào trên tháp

Hoa Ứng Nhiên đưa ngón tay đặt lên cổ tay trái của y, chốc lát, nhũn mảy nói: “Năm đó ngươi cũng quá tùy tiện .”

Vạn Dực thu tay về, không nói một câu.

“Thân thể ngươi bị thứ thuốc mãnh liệt này ăn mòn nhiều năm, lâu dài chưa từng có kinh nguyệt, bởi vậy một khi nguyệt sự tiến đến liền hết sức hung hiểm, ngươi cực kỳ may mắn mới gặp được bản thân y đồ nha, tuy rằng hung mãnh gian nan một chút, cũng hoàn toàn tốt hơn so với việc mất kinh.” Hoa Ứng Nhiên du ngoạn nét bút, bắt đầu viết đơn thuốc: “Một lúc nửa bảo hạ nhân sắc được rồi, mấy ngày này một ngày uống ba lần, chờ nguyệt sự qua, liền đổi thành một ngày một lần, đúng rồi..... Còn phải ăn uống bồi dưỡng hơn nữa, ngày sau đừng kén ăn, ngươi kéo theo một thân sức khỏe rách nát này mấy năm rồi, dù có là thần tiên to lớn đến đâu cũng không điều dưỡng được đâu, lại nói tiếp gặp gỡ ta là mạng ngươi tốt số..... Bla bla.”

Vạn Dực câu được câu không nghe Hoa Ứng Nhiên quở trách kiêm tự biên tự diễn, chỉ cảm thấy trong bụng giống như sông cuộn biếm gầm, quặn đau khó nhịn, tay chân lạnh lẽo, không bao lâu bắt đầu sốt nhẹ, hai bên huyệt thái dương giống bị kim đâm, nằng nằng vô tri vô giác mạnh mẽ phản chấn

lên tinh thần giữ chặt tay áo Hoa Úng Nhiên, “Trước khi ta tỉnh lại, đừng cho bất kỳ người nào tiến vào.....” Y không muốn những người khác nhìn thấy bộ dạng này.

Đúng lúc này chỉ nghe thấy loáng thoáng Hoa Úng Nhiên than một tiếng: “Luôn ép mình hoàn mỹ như thế, Vạn Lang, ngươi không mệt mỏi sao?”

Ngươi không mệt mỏi sao.

Vạn Dực không đáp, nhắm mắt lại, chích giương giọng đáp lời với Ảnh Nhất nơi tối tăm: “Đi vào phòng ta mang bộ ngoại bào đồ thắm lại đây.”

“Vây..... Vây có muốn hay không mang theo cái thứ kia nữa.....” Khó nguyệt san (Băng vệ sinh ý). Ảnh Nhất đỏ mặt, lắp bắp nhắc nhở. Đối với thân phận con gái của công tử, lần đầu tiên mới có cảm giác rõ ràng.

Vạn Dực nhìn về phía Hoa Úng Nhiên.

“Nhìn, nhìn ta làm cái gì?” Hoa thần y liên tục lắc đầu, “Tại hạ, tại hạ làm sao có thể lại có....!”

Vạn Dực từ từ nói: “Ta chỉ là muốn nói ngươi có thể đi, ta phải nghỉ ngơi.”

Hoa Úng Nhiên phun huyết: “Đây là phòng của ta mà!”

“Hiện tại là của ta.” Vạn Dực một lần nữa nhắm mắt lại, bình tĩnh tuyên bố phòng của gã bị cưỡng chế trưng dụng.

Kỳ Kiến Ngọc ở ngoài phòng bước đi thong thả, chờ thật lâu, sau khi Hoa Úng Nhiên đi ra liền vội vàng tiến lên hỏi.

Hoa Úng Nhiên bơ vơ ôm cái hòm thuốc, quanh thân tản ra hơi thở âm u không có sinh khí.

“Làm sao lại có bộ dáng này! Bệnh tình của y cực kỳ nghiêm trọng hả?” Kỳ Kiến Ngọc vội la lên.

Hoa Úng Nhiên lắc đầu: “Vạn Dực bị gió độc nhập vào cơ thể, hơn nửa thời gian này làm lưng vất vả quá độ, bỗng nhiên dẫn tới bệnh tật, cho nên nhìn qua bên ngoài hơi nghiêm trọng một chút, nghỉ ngơi mấy ngày điều trị cho thật tốt là được thôi.”

Kỳ Kiến Ngọc thờ phào một cái, liền muốn đẩy cửa đi vào, trách mắng: “Một khi đã như vậy, bày ra bộ dáng này làm cái gì.”

Hoa Úng Nhiên vội vã khấn cấp ngăn hấn lại: “Vạn Lang đã ngủ, thân thể y hư nhược lại ngủ ít, điện hạ nên để ngày mai hãy trở lại nhìn y.”

Chuyện liên quan đến Vạn Dực, Kỳ Kiến Ngọc mặc dù không tình nguyện, cũng đành phải ngoan ngoãn rời đi. Hấn không có trở lại Tướng quân phủ, trực tiếp đi vào tìm một căn phòng ở Vạn phủ.

Hoa Úng Nhiên ôm cái hòm thuốc trợ trợ ở giữa Bắc Phong vì vu: “Các ngươi sao hiểu được nỗi bi ai thống khổ của người hơn nửa đêm còn bị đuổi ra khỏi cửa chứ.....”

Bởi vì vương vấn tư tưởng người nọ, Tề vương điện hạ ngồi yên tại chỗ trông mắt nhìn cây nến nửa canh giờ mới có một tia buồn ngủ, vừa muốn thay quần áo nghỉ ngơi, hấn đứng ở trước tấm bình phong còi xuống ngoại bào thì đột nhiên ở cánh tay phải trên ống tay áo phát hiện một chút vết đỏ --

Đây là cái gì?

Kỳ Kiến Ngọc nghi hoặc tiến đến phía trước cây nến vừa nhìn kỹ càng, trên hoa văn màu bạc kia quệt một vết màu nâu đỏ thật là bất mắt, không đúng, đây là vết máu!

Kỳ Kiến Ngọc bỗng dừng lau chùi vết máu kia rất nhanh, hấn căn bản chưa bị dả thương, như vậy chủ nhân của vết máu đó là

Ánh trăng lưng chừng giữa trời, vạn vật tĩnh lặng.

Sương phòng tối đen như mực đột nhiên truyền đến một tiếng yếu ớt ‘Bì bõm’, chốc lát, một bóng đen lặng yên không một tiếng động vào phòng, chậm rãi tới gần giường.

Tựa hồ sợ người trong phòng giật mình tỉnh giấc, thân ảnh kia ở đầu giường dừng lại, chầm một chút lửa vào nền, ánh sáng kia yếu ớt, cẩn thận từng li từng tí giữ lại vật áo dưới thân.....

--“Vương gia đây là muốn tập kích ban đêm hả?”

im ắng không tiếng động, một âm thanh bình tĩnh, rõ ràng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chương 6

“Sao, làm sao có thể?!” Kỳ Kiến Ngọc không khỏi đỏ mặt lớn tiếng bác : “Chỉ là mới vừa rồi trước khi đi ngủ bỗng vương phát hiện trên tay áo dính vết máu, cái tên lang băm kia chỉ nói là người bị trúng gió độc, nếu chỉ là gió độc tại sao lại có vết máu, bỗng vương sợ phát sinh biến cố, bởi vậy mới.....”

“Mới tập kích ban đêm?”

“Do thám ban đêm!” Kỳ Kiến Ngọc cãi chính.

Vạn Dực ung dung nhóm dậy, một đầu tóc đen theo động tác của y như nước chảy uốn lượn xuống dưới, y đau đớn ồm yếu xanh xao, tóc đen môi đỏ mọng, vẻ thể lương trực tiếp cường bức tâm tư: “Nếu là do thám ban đêm, Vương gia khản trương cái quái gì, hay là chột dạ?”

“Cô không có chột dạ!” Bị y nhìn gợn tình như vậy, Kỳ Kiến Ngọc vốn dĩ tuyên bố vì chính nghĩa không tự chủ được suy yếu đứng lên.

Ánh mắt của hấn ở trên người Vạn Dực khó có thể tự động kiểm chế dao động, vừa mê luyến vừa khản trương: “Vạn Dực,” cổ họng hấn không tự chủ được có chút phát khô “Người đừng nhìn ta như vậy, cô sẽ không nhịn được.....”

Vạn Dực không tiếng động gọi lên khoe miệng, quay mặt đi.

Kỳ Kiến Ngọc nhìn y một cái, ngồi xuống kê bên y, rồi sau đó lại nhìn trộm thật nhanh về mặt của y, dường như có vẻ không vui..... Vì thế Tề vương điện hạ lại dịch chuyển thân mình, dính thật sát vào bên cạnh Vạn Dực, thận trọng gương cánh tay ôm lấy vai y.

“Điện hạ.” Vạn Dực kẻ sát phía trước Kỳ Kiến Ngọc thì tự nhiên gối lên tựa đầu vào bả vai dày rộng của hấn, cánh tay phải duỗi thẳng, đặt ở trước mặt Tề vương.

Một cổ khí nóng hừng hực theo hai người chạm nhau mới dần dần chảy ra, Kỳ Kiến Ngọc thân thể cứng ngắt, ngay cả hô hấp cũng không dám dùng quá sức, hấn nâng tay Vạn Dực lên, hỏi: “Làm sao vậy?”

Vạn Dực nghiêng cánh tay, chỉ thấy một vết thương dữ tợn từ khuỷu tay của y nằm lệch vất ngang xuống phía dưới, tuy rằng đã băng bó qua, nhưng vẫn có vài vết máu dính lại trên băng gạc, “Buổi chiều không chú ý, luyện kiếm thì bị thương ở tay, chỉ có điều là vết thương nhẹ, nhắc đến cũng tốt.” May là lúc trước thay quần áo khi chú ý tới sau lưng lộ ra vết máu đen, Vạn Dực liền quyết định thật nhanh, rút ra thanh kiếm của Ảnh Nhất để che đậy khuyết điểm.

Kỳ Kiến Ngọc để lại cánh tay muốn lùi về của y, trách mắng: “Người là văn thần, luyện kiếm làm cái gì, đây là nghề của võ tướng, người cứ tỉnh dưỡng thân thể, ta tự nhiên sẽ bảo hộ người.”

Vạn Dực gia tăng một chút lực, thu tay về, thần sắc thản nhiên nói: “Trên đời lắm chuyện chẳng may.”

Kỳ Kiến Ngọc đem y mang vào trong ngực “Người thế nhưng vẫn còn kiêng kị chuyện trước kia ở Tây quận?”

“Điện hạ nghĩ nhiều”. Vạn Dực nói xong câu đó, liền buồn bực ngồi, Kỳ Kiến Ngọc thấy thần sắc y có chút không đúng, cũng không dám biện bạch nhiều, chỉ hiền lành cùng y ngồi yên.

Hồi lâu sau, Vạn Dực giương mắt lờm Kỳ Kiến Ngọc còn ngờ vực nội tình lại ngoan ngoãn ngồi chịu phạt với hấn, khoe miệng giờ giờ lên, rốt cuộc chậm rãi tỏ lộ một tia tâm tình chân thật: “Lúc trước Vạn Dực cho rằng điện hạ xin rời kinh trấn thù biên cương, là vì dự định buông tha cho”

“Không, sao có khả năng.” Kỳ Kiến Ngọc cúi xuống, đem tầm mắt ngang bằng với y, nghiêm túc nói: “Lúc trước rời đi, là vì ta nghĩ rõ ràng, khi đó bỗng vương không thể bảo toàn cho người, cũng không có tư cách yêu cầu người thay ta vứt bỏ người lương thiện, chỉ có thể đợi Cô đủ lòng đủ cánh, có đầy đủ lực lượng giao phó lẫn nhau rồi trở về.” Nói đến này, Kỳ Kiến Ngọc dừng dừng, ngượng ngùng thẳng thắn thành khẩn nói, “Khi trở về ta đã từng nghĩ, nếu người có con nối dòng, vậy liền gành gặt, cũng muốn đem người cướp đoạt lại bên cạnh ta, không cho bất luận kẻ nào chạm vào người. Thế nhưng ba năm nay, hai tiểu thiếp của người lại đều không sinh được.....”

Vạn Dực đưa tay giữ lấy hấn không tự giác xiết chặt nắm tay.

Kỳ Kiến Ngọc cảm ngược lại tay y, trông mắt oán hận đem ánh mắt ổn định ở trên người y, cắn răng nói: “Cô nguyện ý lại cho người ba năm để giữ lại con cháu..... Nếu như vẫn không thể, đó chính là ý trời. Mặc dù Vạn gia vô tự, bỗng vương cũng không chấp nhận được !”

Vạn Dực im thin thít, lại một cái ba năm, từ khi tám tuổi vào Quốc Tử Giám mới quen Kỳ Kiến Ngọc, đã được mười hai năm, tính tình của hấn, y như thế nào không rõ? Y đương nhiên biết đối với sự ngang ngược kiêu căng, không ai bì nổi tiểu bá vương, nói ra lời này đã vô cùng nhượng bộ rồi đấy.

“Ngài thật sự thích ta?”

Kỳ Kiến Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Biết rõ còn cố hỏi.”

“Xem ra, ngài cực kỳ say đắm ta a.....” Vạn Dực ngượng ngùng nói, vẫn như cũ mặt không đỏ khí không gấp.

Kỳ Kiến Ngọc bị tra hỏi không làm sao được, hấn nâng tay đem người nọ ấn vào trong lòng, cầm tựa trên đầu tóc của y, thà nói là thổ lộ còn hơn nói là một loại không thể làm gì để phát tiết, “Âm hiểm giả dối, ra về đạo mạo, vô liêm sỉ..... Cho dù là như vậy, mỗi lần hồi kinh, người thứ nhất Cô muốn gặp là người, duy nhất làm cho cô nguyện ý buông dáng người, đa dạng chồng chất đòi niềm vui của người ấy, vẫn là người.” Nói đến đây, Tề vương điện hạ không tránh được cũng cảm thấy ủy khuất, hấn lại đòi lấy sự chấp thuận của y, “Lúc trước người còn chưa trả lời ta, nếu, nếu không đề cập vị trí thân thể trong lời nói, người có nguyện ý không, cùng ta..... Phải làm văn tự.”

Ở triều Đại Chu thịnh hành tình cảm nam-nam, nếu trong lúc đó nếu nam tử cùng nam tử xác định quan hệ người yêu, thì phải làm văn tự.

Vạn Dực lẳng lẳng nghiêng người sang nằm sấp ở trên ngực của hấn, được rồi..... Y thừa nhận y đã bị lung lay .

Lòng của y vốn là một con nhím ẩn sâu trong bụi gai. Cho dù đối mặt là xuyên qua bụi gai phía sau thì đặt ngay trước mắt là ấm áp, y cũng sẽ không buông lỏng đề phòng, không ngừng dò xét, không ngừng ngờ vực vô căn cứ, đến lúc hết lần này đến lần khác xác định được tâm ý của đối phương, mới có thể thật trọng mở rộng nội tâm mềm mại của chính mình.

Người thắng rồi đó

Thật lâu, Vạn Dực gât gât đầu, ngoan ngoãn hiếm thấy.

Khẩu khí treo ở trong lòng Kỳ Kiến Ngọc nhiều năm kia rốt cuộc nói lỏng, hấn cũng không nói thêm nữa, vẫn duy trì tư thế này khiến cho cơ bắp xiết chặt đau nhức, cùng nhau ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau, bệnh nhân yếu đuối xinh đẹp yêu cầu Tề vương điện hạ lâm triều rồi thay y xin phép, Kỳ Kiến Ngọc hiển nhiên không thể chối từ, vào cung một mạch dứt khoát, thay người trong lòng xin nghỉ ba ngày liên tục.

Tiểu hoàng đế nhận được giấy xin phép nghỉ do ông anh nhà mình truyền đạt thì biểu tình bẽ tắc trong phút chốc, ánh mắt không tự chủ được ở thuận tiện kéo dài vài vòng trên người huynh trưởng, đối với chuyện tình đoạn tụ, sách vở lưu trữ trong cung phong phú, liên quan đến mọi mặt..... Khụ, hấn ta cũng không phải là không hiểu.

Lúc trước câu nói: “Tuyệt đối không ở phía dưới” của Vạn Dực vẫn còn văng vẳng bên tai, cho tới bây giờ, y lại --

Suy nghĩ đến điều này, biểu tình trên mặt Kỳ Kiến Thành bất giác càng cứng ngắc càng lãnh túc, hóa ra chuẩn mực của y là hai phương diện, hóa ra y đợi hoàng huynh, liền.....

Kỳ Kiến Ngọc lần đầu biết yêu, tâm tình liên tục một đêm rất tốt, không kiên nhẫn lãng phí ở ‘Anh hiền em kính’, hấn vừa mới ngồi xuống không bao lâu, giao cho xong chuyện nên giao giao phó, liền muốn đứng dậy cáo từ.

Có lẽ là đứng dậy quá mau, bước chân phía dưới loạng choạng, bởi vì tư thế ngủ đêm qua không tốt, sáng nay ngủ dậy cả người eo mõi lưng đau, Kỳ Kiến Ngọc xoa thắt lưng, nhịp chân so với ngày thường có chút không được tự nhiên, bất thành linh một trận buồn nôn không hiểu đánh úp lại, hấn phát hiện tiểu hoàng đế đang chăm chú nhìn hấn, cả khuôn mặt bỗng nhiên phát sáng lên.

“Hoàng huynh, đêm qua ngủ ngon giấc không?” Cái chữ ‘Ngủ’ kia phải quanh co đến cả trăm nghìn lần.

Kỳ Kiến Ngọc như lọt vào trong sương mù, chỉ qua loa lấy lệ nói: “Cũng không tệ lắm.”

Kỳ Kiến Thành sớm xuyên thấu qua hiện tượng để xem bản chất, tình ý sâu xa: “Xem ra giường của Vạn khanh, cũng không ngủ ngon.”

Kỳ Kiến Ngọc nhìn tiểu hoàng đế ra vẻ quan tâm kì thực nụ cười ý vị thâm trường, xuân dương treo cao, tại sao đột nhiên lại cảm thấy rất lạnh nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 7

“Công tử, công tử!”

Thư đồng nhỏ Ngôn trọng mang đồ ăn sáng À, không, hiện tại nên gọi là thị vệ kiến tập Ngôn Trọng đang bung một chén nhỏ ngọc lưu ly màu chàm tiến vào, năm đó sau khi Vạn Dực tốt nghiệp Quốc Tử Giám, thư đồng nhỏ liền chủ động quay về tham gia Âm vệ, luyện tập liên tục xin đi giết giặc, chịu đựng mấy năm, mấy ngày trước rốt cuộc thuận lợi xuất sư trước khi Quan lễ của Vạn Dực.

Hấn ta ngoan ngoãn đi đến trước người công tử, hai tay cung kính dâng lên chén ngọc lưu ly, bên trong chén ngọc lưu ly màu chàm là rượu vàng sóng sánh, lộ ra một chút tươi xanh, trong suốt mê người.

Ảnh Nhất thò đầu ra từ nóc giường, vội hỏi: “Lại là Tề vương điện hạ đưa ?”

Ngôn Trọng gật đầu, kính cẩn đáp: “Tề vương điện hạ canh bốn liên sai người chờ bên ngoài, đợi đến khi công tử rửa mặt xong mới đưa tới. Nghe nói rượu này dưỡng sinh, vị nhạt, không dễ say .”

Vạn Dực hứng thú dạt dào tiếp nhận, cúi đầu nhẹ nhàng khế ngửi, lướt qua một ngụm, hài lòng nhếch mép: “Hắn đúng là có lòng.”

Ảnh Nhất chỉ tay vào cánh cửa, “Hôm qua là một cảnh mầu đơn màu vàng, hôm trước là ngọc thạch màu trắng, còn có lần trước là cái chuông Tây Dương Điện hạ thật sự là tràn ngập..... tình cảm ôm ấp tuổi trẻ.”

Cũng không phải là thiếu nam ngây thơ nữa, vậy mà rạng sáng mỗi ngày yên lặng canh giữ trước cửa tặng lễ vật đủ chủng loại cho người trong lòng như vậy, thật thật khiến mọi người rớt đay cảm xuống đất..... Chẳng trách người ta nói, mỗi tình đầu nên thơ.

Vạn Dực lười biếng nói: “Làm sao, hâm mộ hả? Công tử cho phép các người ở bên trong phù lựa chọn ý trung nhân, tha hồ mà hưởng thụ ‘Tình cảm ôm ấp tuổi trẻ!’”

Ảnh Nhất và Ngôn Trọng thoáng chốc cúi đầu, kiên trinh trăm miệng một lời đồng thanh: “Không! Cả thể xác và tinh thần chúng ta đều thuộc về công tử!”

“Việc ấy..... Thân thể sẽ không cần chứ.”=!

Từ khi cùng Tề vương xác định quan hệ, tuy rằng ước nguyện ban đầu của Vạn Dực vốn là muốn duy trì tình yêu trong bóng tối, được rồi, kỳ thật hai người cũng chưa làm văn tự trước mặt người khác để thừa nhận quan hệ. Nhưng Tề vương chính trực ôm ấp mỗi tình đầu tràn đầy nhiệt huyết, ánh mắt nóng bỏng rất cuộc không thể ẩn nhẫn, cây ngay không sợ chết đứng, phong kín Vạn Dực, mặc dù ngày thường Vạn Dực trên triều vẫn như trước đối với Tề vương không có vẻ mặt gì, nhưng bởi vì Tề vương áp bức đáng về tuyên thệ chủ quyền với y, tương đối lộ ra vài phần dục ham muốn nghênh đón vẫn còn cảm giác chống đỡ mập mờ.

Vì thế Vạn Dực bị hoàng đế bệ hạ xem thường không ít, Kỳ Kiến Thành bóp chặt cằm của y, âm dương quái khí nói: “Mỹ nam kế còn có thể hưởng thụ? Vạn khanh có thể đổi lại chủ nhân được rồi đó!”

Vạn Dực ra vẻ đạo mạo, bất chấp lý lẽ nói: “Chớ nói không bị tiền bạc cám dỗ, sắc đẹp không thể dòi, đó là sắc đẹp hạng nhất, tướng mạo Tề vương không hợp với khẩu vị thần đâu! Huống chi thần đối với bệ hạ lòng son dạ sắt, vì bệ hạ máu chảy đầu rơi cũng không tiếc, người bên ngoài như thế nào cũng không lung lay được, thần đối với bệ hạ một lòng trung can.”

“Thật không?” Hoàng đế bệ hạ nhếch mày lên, “Nghĩ đến hoàng huynh kia của trăm..... Là hy sinh một cách vô ích?”

Vạn Dực: im lặng.....hy sinh cái quái gì?

Kỳ Kiến Thành thấy y cam chịu, tiếp tục nói: “Mặc dù diện mạo không sánh bằng Vạn khanh, Tề vương cũng là người văn võ toàn tài, dung nhan tuấn mỹ, cũng không thể khiến Vạn khanh ngoảnh lại nhìn, thật là muốn biết nhan sắc như thế nào mới có thể khiến Vạn khanh động tâm?”

Vạn Dực nghe vậy ngược mắt lên, càn rỡ nhìn từ trên xuống dưới vị hoàng đế bệ hạ trẻ tuổi, tiếng nói trêu đùa: “Hoàng thượng tựa hồ đối với chuyện tình cảm của vi thần, hết sức quan tâm?”

Mặt Kỳ Kiến Thành lạnh xuống, phát tay áo nghiêng người nói: “Ai cho ngươi lá gan lớn như vậy!”

Vạn Dực chậm rãi hạ thấp đầu một lần nữa, “Hoàng thượng thứ tội, là thần vọng ngôn. Nếu là nữ tử, thì phải đẹp gấp đôi thần, về phần nam tử” Nói đến đây, Vạn Dực chỉ kéo dài âm thanh, rồi đột nhiên dừng lại.

Hoàng đế bệ hạ âm thầm kim nén lửa giận trong lòng, đối với chủ nhân Vạn Dực đúng là cái loại được một tác lại muốn tiến một thước, ý vào việc hấn ta đối với y có vài phần sùng hạnh, hồn nhiên quên mất tồn ti.

Kỳ Kiến Thành đưa lưng về phía y, mặc dù Vạn Dực không thấy rõ biểu tình của hoàng đế, nhưng biết hấn ta bị ghen không nhẹ, đợi đến khi chuyển biến tốt liền chủ động công bố đáp án: “Về phần nam tử, vi thần vừa không thích võ tướng quơ đao múa kiếm, cũng chẳng thích quá mức nhỏ bé yếu ớt như nữ tử thiếu niên..... Như thế còn không bằng trực tiếp chọn luôn nữ tử cho xong”. Sau khi bài trừ Kỳ Kiến Ngọc cùng với luyện đồng, hoàng đế bệ hạ cuối cùng cũng hơi hơi nghiêng đầu nhìn y, Vạn Dực nhìn chăm chăm thật sâu vào hấn ta: “Vi thần thích, ngoại trừ tướng mạo mỹ lệ, còn phải có ngao khí bức người, ý chí cứng cỏi, cử trọng nhưc khinh, kẻ tâm thường Vạn Dực sẽ không dễ vào mắt. Chi là nam tử như vậy, thực khó truy tìm, mặc dù tìm được....Lại như cách một đám mây, cũng không biết hấn ta có nguyện ý, cùng hạ thân.....”

Chữ ‘Thần’ này quả nhiên là một lời hai ý nghĩa.

“Ngừng!” Không chờ y nói xong, Kỳ Kiến Thành bỗng dung mở miệng trách mắng, “Miệng không chừng mực, ngươi làm Lễ bộ Thượng thư quá lâu hả? Quý gỏi suy nghĩ thật tốt cho trăm, chưa tới giờ Dậu không cho đứng lên!”

Dứt lời hấn ta phẩy tay áo bỏ đi, bọn thái giám đi theo hầu hạ kích động mà không mất chỉnh tề, trật tự chạy chậm bước đuổi kịp, theo đuôi phía sau thân ảnh mình hoàng ra cửa điện màu son, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa .

Nội vụ chủ quản lăm bằm dưới đáy lòng, thân là đại thái giám bên người hoàng đế, văn võ cả triều, giống như Vạn Dực cả gan dám đùa giỡn hoàng đế

như vậy.....Ông ta vẫn là lần đầu gặp.

Nhưng càng khiến người ta kinh dị là thái độ vui giận thất thường của vị hoàng đế trẻ tuổi này, hành vi như thế, nhất định sẽ tịch thu tài sản tru di tam tộc đều có thừa, nhưng hoàng đế bệ hạ chỉ bày ra dáng vẻ tức giận, nhưng lấy nặng đặt nhẹ, chỉ nhẹ nhàng ra lệnh cho Vạn Thượng thư ở trong điện quỳ mấy canh giờ, này, này, mờ ám trong đó.....

Nói về Vạn Thượng thư ngày thường cách cư xử cũng có lễ nghi, tiền lùi có mức độ, nhưng hôm nay đột nhiên nói ra lời ngỗ nghịch như vậy, cũng thực khác thường khản trương nha.

Mặt Kỳ Kiến Thành âm trầm, đi lại vội vàng, hướng về phía tâm cung chính mình mà đi, một đường các thái giám cung nữ xa xa trông thấy sát khí tiêu điều, một người tiếp một người nhao nhao nom nớp lo sợ quỳ xuống, chặt chẽ cúi đầu, cung tiền hoàng đế rời đi.

Hiển nhiên, cũng không có người dám nhìn trộm mặt mày hoàng đế bệ hạ, do đó không phát hiện gương mặt kia dần dần đỏ bừng đến mang tai.....

--‘Chỉ là nam tử như vậy, thật khó truy tìm, mặc dù tìm được Lại như cách một đám mây, không biết hắt ta có nguyên ý, cùng hạ thần.....’ Câu nói sau cùng của Vạn Dực lặp đi lặp lại bên trong tai hắt ta. Người nọ tràn ngập ám chỉ, ánh mắt dừng lại thật sâu ở trên người hắt ta..... Vô liêm si! Không biết xấu hổ!

Kỳ Kiến Thành cũng nói không rõ luồng xao động phức tạp vô danh trong lòng, bên trong sự tức giận lại thẩm thấu ra ngoài một chút tình cảm nồng nàn..... Thật sự là đáng giận nhưng buồn phiền!

Hắt ta dọc đường khề nguyên rủa, cảm giác loáng thoáng trong lồng ngực kia vừa lộ ra lại mơ màng bị bức trở về.

“Công tử người thật sự nói như vậy với Hoàng thượng?!” Ngôn Trọng tròn to mắt, âm cuối không nhịn được kéo lên thật cao.

Vạn Dực lười biếng gật gật đầu, nằm xuống ở trên giường mỹ nhân, tỷ nữ bên cạnh khôn khéo đưa lên một quả nho đã bóc vỏ, có hai nha hoàn xinh đẹp khác một trái một phải quỳ gối bên chân y, nhẹ nhàng đưa đầu gối đang đau nhức cho chủ nhân.

“Vậy Hoàng thượng hắt.....?”

Vạn Dực so đo đầu gối, than vãn: “Phạt ta ở đại điện úp mặt vào tường sám hối, quỳ 2 canh giờ đấy.”

Ngôn Trọng cố gắng kiềm chế xúc động xem thường vị công tử sáng suốt uy phong, cùng Ảnh Nhất nhanh chóng trao đổi ánh mắt, “Trùng phạt này đối với hành vi của vị bệ hạ kia mà nói, đã nhẹ nhàng có thể xem là hơi sơ suất.”

Vạn Dực lại vuốt cằm “Xem ra bệ hạ cực kỳ sùng ái ta.”

Ngôn Trọng cả kinh: “Chẳng lẽ Hoàng thượng cũng mơ ước công tử?”

Ảnh Nhất cũng thấy trong lời nói này có huyền cơ, vội vàng hỏi: “Công tử lần này, là đang thử thăm dò thái độ bao dung của Hoàng thượng dành cho công tử sao?”

“Còn có tiên hạ thủ vi cường*.” Vạn Dực lắc lắc ngón trỏ, bổ sung nói.

*Ra tay trước thì chiếm được lợi thế

Kỳ Kiến Thành từ trước đến nay không phải là một người độ lượng, hay theo dõi và quan sát hạ thần, Vạn Dực cũng không phải ngồi không, làm sao có thể không phát hiện được hắt ta đối với mình tựa hồ..... Quan tâm.

Từ xưa quân muốn thần chết thần không thể không chết.

Trước tiên không nói Kỳ Kiến Thành có thể hay không làm cho y chết, y có hay không sức phản kháng. Nếu hắt ta mạnh mẽ muốn y phục tùng cho hắt ta, hoặc ép y ở lại trong cung, cơ hội của hắt ta nhiều lắm, mà Kỳ Kiến Ngọc lại muốn phân phủ, không ở hoàng cung. Nếu hoàng đế đột nhiên bạo khởi, Kỳ Kiến Ngọc cũng nước xa không cứu được lửa gần, chỉ cần một lần, thân phận nữ nhi của y bị sáng tỏ, Vạn gia hoàn toàn kết thúc.

Bởi vậy y không thể đem hy vọng đều ký thác ở trên người Kỳ Kiến Ngọc được, trước tiên y phải cố gắng cứu tế đã.

Dù sao Kỳ Kiến Thành đối với y cũng có tư tâm, y cũng sẽ không ngốc chờ đối phương ra tay, ít nhất, nhất định phải đem quyền chủ động chộp trên tay trước.

Trận cờ này, y cũng không dám cam đoan có thể nắm chắc thắng lợi hay không, tiếp theo..... Y liền đi một bước, xem một bước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 8

Nỗi khổ ngày xưa khỏi kể ra; Sớm nay thỏa chí nức lòng ta

Gió xuân thả sức cho phi ngựa; Ngày trọn Trường An xem hết hoa*.

(*Trích trong bài Đăng khoa hậu – Mạnh Giao)

Làm một vị Lễ bộ Thượng thư tài hoa, Vạn Dực vừa mới nhậm chức tân khoa liền gặp phải khoa thi 3 năm một lần, thử thách không hề nhỏ.

Dù sao thí sinh trong đó, người giàu sang, thân thích, quan hệ bám váy với quan lại trong triều không ít; người bần hàn, trong đó có một bộ phận trước đó bị ánh mắt sắc bén của đại thần mời chào nhìn trộm. Mặc dù y cũng hy vọng có thể ở nơi này phê bình vì để quốc tâm huyết khai quật mấy người nhưng hạt giống tốt có khả năng trọng dụng không nhi.....

Bởi vậy khoa thi 3 năm một lần này, cũng là một cuộc đấu mới tranh giành quyền lực khắp nơi, đảm nhiệm người chủ trì của cuộc tàn sát đẫm máu này, Vạn Dực có thể nào không thận trọng hả? Đứng dịp y năm nay hai mươi, ở trước lễ đội mũ mười này, trong tộc chọn ngày tốt, chuẩn bị bốn phía lo liệu lễ trưởng thành của y, năm đó tiểu chủ nhân đã bỏ qua lễ cập kê, trở thành tâm bệnh của các trường bối, bởi vậy lễ đội mũ lần này bọn họ liền dốc hết sức mình.

Thế nhưng kết quả chọn lựa cho thấy mười ngày sau cũng không phải là ngày tốt, vì thế đành phải coi bói một lần nữa chọn lựa ngày tốt trong tuần tới.

Bản thân Vạn Dực đối với lễ đội mũ cũng không quá chờ mong, sao cũng được, chờ đợi hơn mười ngày sau, rốt cuộc xác định năm ngày sau đó là ngày tốt. Thầy tế ngày kia còn muốn bói lại một lần nữa, lựa chọn khách mời chủ trì lễ đội mũ, cũng sẽ tuyển chọn một vị “Tán quan” trợ giúp nghi thức của lễ đội mũ.

Dù sao cũng đứng hàng lục bộ, thân phận Vạn Dực lại khác lúc trước, trong triều văn võ bá quan cửu phẩm đều nhận được thiệp mời. Vạn Dực ở trước lễ đội mũ một ngày liền xin nghỉ, hồi phủ xúc tiến thủ tục lễ nghi.

Kỳ Kiến Ngọc ở trong phủ của mình suy nghĩ trái phải, một khi làm lễ đội mũ xong chứng tỏ Vạn Dực đã trưởng thành, sau khi đã trưởng thành..... Nên lập gia đình, đến lúc đó sẽ cưới chính thất để quản lý nhà cửa.....

Nghĩ vậy, trong lòng hần càng phiền muộn, lưu loát xoay người, lập tức đi về phía Vạn phủ.

Phía bên này, Vạn Dực đối diện với ngày nghỉ cuối cùng xác định một lần công việc lễ đội mũ vào ngày mai. Bây giờ Vạn gia cả nhà chỉ còn lại một mình y, bởi vậy các bước trong đại bộ phận của lễ trưởng thành cần phải sửa chữa một lần nữa.

Đối với thói quen đi đêm của Tề vương, y đành phải mở cửa, cho hần đi vào.

“Tề vương có gì chuyện quan trọng hả?”

Kỳ Kiến Ngọc rầu rĩ uốn nắn nói: “Lén gọi ta Ngọc Lang là tốt rồi.”

Vạn Dực ngoan ngoãn nghe lời: “Ngọc Lang.”

Trên mặt Tề vương điện hạ lúc này mới hòa hoãn, lẳng lặng tiến gần về phía trước một bước, đỉnh đầu nóng hừng hực đè vào gáy y.

Vạn Dực bị cọ xát có chút ngứa, một tay đẩy đầu hần ra, hỏi: “Vậy không biết trễ như vậy Ngọc Lang đến đây, có chuyện quan trọng gì?”

Kỳ Kiến Ngọc chỉ yên lặng nhìn y một cái, không nói câu nào, nhưng cũng không chịu đi.

Vạn Dực bắt đầu dĩ, cũng may ngực giả còn chưa cởi bỏ, cũng thích hợp cho hần ngủ lại trong phòng y. Ban đêm, chung chăn chung gối, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Vạn Dực mơ hồ cảm giác trước ngực có nguyên một bàn tay sờ soạng --

“Bằng phẳng quá..... Cứng quá a.....” Kỳ Kiến Ngọc mơ mơ hồ hồ lẩm bẩm một tiếng: “Không thể tưởng tượng được Vạn Lang gầy như que củi, nhưng cơ ngực so với Cô còn rắn chắc.....”

Vạn Dực như sợi mỳ trước gió, nước mắt tuôn rơi, âm thầm cắn răng.

Ngươi cứ tập kích ban đêm vài lần nữa, cho dù sau này cởi ngực giả xuống, ngực ta cũng không to ra được đâu!

Hôm sau

Trước lễ đội mũ Vạn Dực mặc thái y, một mái tóc đen thật dài như nước chảy thẳng đứng xuống đầu gối.

Ba vị tỷ nữ xinh đẹp cúi mắt sửa sang cẩn thận cho chủ nhân.

“Công tử, hôm nay là ngày trọng đại của ngài.....” Trông thấy Vạn Dực lại đẩy hộp phấn ra, đại nha hoàn cầm đầu nhìn gương mặt không chút phấn son

của y, muốn nói lại thôi. Dù sao ở Đại Chu trong trường hợp quan trọng, chủ nhân nếu không hết lòng trang điểm, đối tân khách mà nói không khỏi thất lễ qua quýt, huống chi lễ trưởng thành của công tử chính là mở tiệc chiêu đãi trong triều từ trên xuống dưới.....

Thôi thôi.

Vạn Dực ngưng tụ lại mi mắt: “Phấn đừng quá dày, son đỏ đưa cho ta, tự ta nhấp.”

Kỳ Kiến Ngọc chống cằm, xem Vạn Dực phía bên kia bận rộn nhón nháo, thật vất vả rồi cuộc đời y hoàn tất, Vạn Dực nghiêng đầu cười với hắn, hỏi: “Ngọc Lang, như thế nào?”

Lớp son phấn mỏng làm dung mạo giống như tuyết tan ra vào đầu xuân động lòng người, y còn chưa vấn tóc, tóc dài buông xuống dưới gối tôn lên làn da như tuyết, mặt mày như ngọc, so với ngày thường càng lộ ra không khí thiếu nữ mỏng manh, nếu không có hai hàng lông mày kéo xệch lên kia thuộc loại nam tử khí khái phong lưu, hẳn gần như cho rằng người đứng ở trước mặt là một mỹ nhân khuynh thành.

“Tại sao không nói chuyện?” Vạn Dực vẫn như cũ cười tủm tỉm nhìn hắn.

Kỳ Kiến Ngọc đến gần y vài bước, hai bên nha hoàn thức thời đi ra, hẳn không nhìn được khe vuốt nhẹ mái tóc dài đen nhánh kia, yên tĩnh không tiếng động nhớ tới câu hát lúc nửa đêm--

“Đêm xưa quên chẳng bụi đầu, đôi bờ vai phủ kín màu tóc xanh, thân mềm gả xuống gối anh, chỗ nào mà chẳng được tình đôi ta.” (Trích trong Từ dạ ca kỳ 03 của Nhạc phủ thi tập)

Vạn Dực nhìn không được cười ra tiếng: “Tề vương điện hạ từ lúc nào lại có tình thơ ý họa thế hả?”

Kỳ Kiến Ngọc cũng không hiểu sao mà xui quý khiến lại đem câu thơ này nói ra, trên mặt nóng rần lên.

Vạn Dực tâm tình thật tốt vậy vậy tay, “Không cùng ngài nhiều lời, đến giờ rồi, ta ra ngoài sân chuẩn bị đây.”

Vì chưa đựng đủ loại quan lại dự lễ, Vạn phủ tạm thời sẽ mở rộng đại sảnh, Vạn Dực theo một đường hầm khác đi ra trước lại còn chuyển động vòng quanh một nửa lễ đường, đưa mắt bình tĩnh nhìn thật lâu vào thủ phụ Thương Lượng, cùng với vài vị nội các đại học sĩ phía sau lão ta.

Nếu muốn kế thừa truyền thống tốt đẹp mấy đời Vạn gia, vị thủ phụ Thương Lượng này, tất nhiên phải trở thành vật trong bàn tay của y.

Chẳng qua cây gộc tường của người khác, cũng muốn cây cho xinh đẹp một chút, so sánh thực lực hiện nay, y đâu không lại Thương Lượng, nhưng nếu là nội ứng ngoại hợp -- phản thắng có thể to lắm đây.

Đến tốt cùng nên chọn ai làm nội gián thích hợp, Vạn Dực ngắm nghía mấy năm, trong lòng mơ hồ đã có sự lựa chọn, bất quá y từ trước đến nay đa nghi, thừa dịp trường hợp hôm nay không phải ở trên triều đình, Vạn Dực thầm nghĩ ăn cắp đi vòng qua tân khách mấy vòng để quan sát thêm.

“Công tử, nên ra sân thôi!” Ngôn Trọng cấp bách hoang mang rối loạn chạy tới.

Vạn Dực mới vừa thân nhiên xoay người, chậm chậm đi trở về, nhưng còn chưa chờ y ngồi vào vị trí, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một trận xô xao, sau đó, gã sai vặt đầu đầy mồ hôi chạy vào, thở gấp nói, “Công tử! Trong cung cho truyền thánh chỉ đến, đã chờ ở phía sau cửa nhỏ hoàng môn.”

Tiểu hoàng đế này lại bày thêm chuyện cho y rồi!

Vạn Dực cũng không đổi lại y phục, vội vàng đi ra nghênh tiếp thánh chỉ. Hai vị công công phụng chỉ mặc dù đợi hơn một khắc, vẻ mặt vẫn tươi cười như cũ, một người đang cầm hộp gỗ lồng lẫy, tên còn lại nhìn thấy Vạn Dực muốn khom người nhận tội thì vội vàng nâng dậy, trái lại nói: “Vạn đại nhân không cần đa lễ, Tạp gia ngày sau còn cần Vạn đại nhân dẫn dắt nhiều hơn đây.”

Vạn Dực nghe xong thánh chỉ ngắn gọn như lọt vào trong sương mù, mới vừa hiểu rõ ra, một người đứng bên cạnh cửa nhỏ hoàng môn lập tức cúi đầu khom lưng đem hộp gỗ đưa cho y, tình cảm yêu mến của hoàng đế hôm nay là đến đây tặng quà cho y.

Mở hộp gỗ ra, Phi ngư phục** vàng rực ở dưới ánh sáng hết sức chói mắt, đáy lòng của quần thần tại đây không khỏi hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Vạn Dực không khỏi càng thu liễm vài phần.

Phi ngư giống như măng xà, có 2 sừng, gần hình rồng, vốn dĩ triều trước đã cấm trang phục này, nhưng cái vị hoàng đế kế vị tới nay lại phá lệ khâm thưởng Phi ngư phục, Vạn Thượng thư này, có thể nói là vinh sùng cực thịnh một thời rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 9

Vạn Dực ở dưới đèn loại ánh mắt bình tĩnh khép lại hộp gỗ, thông dong chỉ thị tùy tùng đem Phi ngư phục thu vào trong kho, tiếp tục lễ trưởng thành bị gián đoạn.

Đương sự lãnh đạm như vậy, ngoài suy nghĩ phụ họa hoặc ngắm ngẫm ra thì nhóm quần thần cũng chỉ sờ mũi một cái, còn nắm chặt thời gian trước khi khai lễ tốp năm tốp ba tiến lên chúc mừng vài câu.

Ánh mắt u ám của Kỳ Kiến Ngọc đảo qua cái hộp gỗ được thánh nhân cung chiêu đưa tới kia, dưới chướng gỗ lim mờ mờ có bột phấn lã chã chấn động rớt xuống.

Kỳ Kiến Thành, người như vậy là thích cướp đoạt của Cô sao --

Người đội mũ, nghi lễ cũng bắt đầu.

Đã trưởng thành cần phải khoan dung, ngay ngắn xếp theo thứ tự trên dưới.

Vạn Dực vội vàng chào tân khách, thái y đồ thăm đường viên áo màu trắng đứng chờ ở dưới phòng khách. Đối với thân phận nữ nhi, thật ra Vạn Dực cũng không có quá nhiều cảm giác chân thực, y không có cơ hội hoàn thành kịp lễ cập kê, có thể đường đường chính chính chiếu cáo thiên hạ, cũng chỉ thuộc về lễ đội mũ của nam tử.

Trong thiên hạ, đời này có mấy ai có thể cử hành lễ trưởng thành hai lần đây?

Nam tử thì nam tử, Vạn Dực nghe được một tiếng đánh chuông về mặt nghiêm túc chậm rãi mà ra, tự mình dễ dàng kiếm được nhiều hơn một lần lễ trưởng thành.

Theo sát tiếng chuông vang lên là trống nhạc gấp ghềnh, tiếng trống trầm thấp ngay từ đầu giống như thời đại viễn cổ rủ rì chậm chạp buồn bực, rồi sau đó giai điệu chợt nhanh hơn, một chút so với một chút dồn dập, một chút so với một chút chấn động! Thùng thùng thùng, hòa cùng trống ngực, giống như đem mạch đập của tất cả mọi người đồng loạt nhanh hơn bình thường, thùng thùng thùng, trống ngực tất cả mọi người đều bị một tiết tấu đưa đẩy, nghe thấy khiến huyết mạch sôi trào!

Bỗng nhiên, đang ở thời điểm cao trào thì tiếng trống chợt dừng lại!

Tiếng động từ kim thạch réo rất tuyệt đẹp lập tức vang lên – tiếng động từ kim thạch này đem một người bước chân chậm chậm mà ra, y chỉ đơn giản dùng dây tơ hồng thắt cài búi tóc, làn tóc đen da trắng như tuyết, môi đỏ như son, dung nhan mập mờ đan xen giữa nét thiếu niên và thanh niên, lại trộn lẫn vẻ xinh đẹp thê lương nào nùng khó phân biệt nam nữ, tiếng chuông ngọc chấn động, nhã nhạc vui vẻ, du dương, y kiêu ngạo rũ mắt xuống, xương quai hàm bé nhỏ, tay trái đề lên tay phải, nâng tay lên, khom người thật sâu hướng về chủ trì quan lễ và các tân khách, sau khi đứng lên hai tay Vạn Dực lại cùng nhau buông xuống. Trong quá trình này tay y từ đầu đến cuối giấu ở trong tay áo, vũng vàng không lộ ra ngoài, ông tay áo ngay cả những rung động dư thừa cũng không có, trọn bộ vải lễ đều ưu nhã hợp quy tắc, có thể nói những chuẩn mực lễ nghi triều Đại Chu là tốt nhất.

Lần này Chính tân chủ trì là Trương các lão, chính là ân sư ngày trước của cha Vạn Dực – Vạn thủ phụ Vạn An, các lão trải qua ba triều, đức cao vọng trọng. Tuy rằng trước đây thầy trò bất đồng chính kiến, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến việc Trương các lão khi Vạn An nhậm chức dần cảnh thầy trò tình thâm, trò hát thầy phụ họa, Vạn An vương một cái roi xuống lập tức chủ động đoạn tuyệt qua lại, biểu hiện như người xa lạ, đợi đến khi Vạn Dực vỗ cánh bay cao, là lúc sư tổ lại thuận tiện như không có chuyện gì xảy ra lần nữa vui sướng bật tung đi ra.

..... Tuổi đã cao còn có thể nhạy cảm linh hoạt lần qua lần lại như vậy, không nói về phương diện tinh thần, riêng da mặt của lão già này liền xứng đáng với danh xưng các lão ba triều a.

Giờ phút này Trương các lão lộ vẻ mặt tán dương nhìn Vạn Dực, người đảm nhiệm bên cạnh là Đại trưởng lão Vạn phủ, thấy phong thái văn hoa của tiểu chủ nhân như vậy, trong lòng ông cũng âm thầm vui mừng, cất giọng nói: “Mời hành sự --”

Trong tiếng nhạc hùng hậu linh hoạt huyền ảo từ kim thạch, Vạn Dực ngồi vào vị trí phía sau hướng về phía Tây, các tân khách và Trương các lão đồng thời hướng về phía Vạn Dực cúi chào một cái, trợ giúp người đem cái lược ở trong khay đề lên cái chiếu bên trái, tinh tế vì Vạn Dực chải đầu, sau khi chải đầu liền lấy khăn lụa bọc lên. Sau khi khách mời rửa tay, chấp sự lập tức đem bố quan [1] trình lên.

Chính tân ngay ngắn đi xuống bậc thang một bậc, hai tay tiếp nhận mũ và châm cài đầu đi đến trước mặt Vạn Dực, giương giọng tụng lời nguyện cầu: “Ngày lành tháng tốt, theo ý tổ tiên, vứt bỏ những suy nghĩ trẻ dại, giúp người nên người, trải qua lễ trưởng thành này, người sẽ gặp nhiều may mắn hạnh phúc”.

Chúc xong, lão ta ngồi quỳ ở trước cái chiếu của Vạn Dực, tự tay vì y đội lên chiếc bố quan màu đen, hốc mắt Đại trưởng lão bên cạnh ửng đỏ, vì Vạn Dực cột chắc dây tua màu xanh trên mũ.

Hơn nữa đội bố quan đánh dấu y đã trở thành người lớn, cũng tiến lên hàng ngũ cấp bậc sĩ, từ nay về là người có năng lực trị gia.

Vạn Dực chậm rãi vào Đông phòng, coi bỏ thái y, đổi luôn bộ trang phục màu đen huyền dọc theo bên cạnh là màu đỏ để đồng bộ với chiếc bố quan kia rồi ra khỏi phòng, mang bộ thâm y to rộng, y làm như khiêm tốn buông xuống hai mắt, hàm dưới lại hơi hơi ngẩng lên, dung nhan thanh quý không thể nói, mặt hướng phía nam, khách mời kéo dài về phía này, đồng thời cũng là tuyên cáo y đã là người trưởng thành, được quản lý quyền lực.

Chức vụ tăng thêm

Tiếp theo Chính tân và người hầu phía tây đi xuống bậc thang hai bậc, từ trong tay chấp sự tiếp nhận lấy bì biện [2] bên ngoài là châu ngọc đá quý, lại cao giọng tụng lời nguyện cầu: “Ngày lành tháng tốt, nói cho người rõ, kính trọng oai nghiêm của người, nể phục đức độ của người, sống thọ vạn năm, mãi mãi hưởng phúc.”

Sau khi Vạn Dực đội bì biện liền nhấc tay lên, ưu nhã hướng về phía vị Chính tân bái tạ, lão ta cũng vái lạy hoàn lễ lại. Vạn Dực thản nhiên nhận một lễ này, đứng thẳng, hai tay ngay ngắn lập tức gặp người cúi đầu --

Lần thứ hai đội bì biện này, tượng trưng cho y được tham gia chiến sự, có thể đảm đương việc quân, đồng thời gánh vác trách nhiệm bảo hộ đặc quyền quý tộc.

Chốc lát, làm Vạn Dực lại lần nữa đi ra khỏi Đông phòng khi đã thay thường y tướng xứng cùng bì biện, đeo thắt lưng màu đen, bì biện tạo thành từ da nai trắng, phối hợp trăm cài đầu và đôi giày cùng màu trắng, y nghiêng đầu mặt hướng về phía tân khách, phát quan đan đầy bảo thạch như vì sao sáng, hai bên mũ treo đầy Ngọc Thạch, rủ xuống tới lỗ tai, leng keng vang lên, mắt nhìn xung quanh gian nhà, làm nổi bật khuôn mặt tinh xảo như tranh vẽ, phẳng phát giống như vị công tử quý tộc thời xưa lợi sông mà đến trong Kinh, tái hiện phong thái quân tử ngàn năm trước.

Có người quân tử, như thiết như tha, như mài như dũa.....

Có người quân tử, không đeo đá đẹp, rạng rỡ như sao.....

Đương thời có ai có thể sánh bằng Vạn Lang, có thể giải thích thời khắc quân tử anh tuấn kiệt xuất này?

Lần thứ ba đội mũ, Chính tân đi xuống bậc thang ba bậc, hai tay cứng nhắc cầm cái mũ tước biện [3] đến trước chỗ ngồi của Vạn Dực cao giọng chúc mừng: “Đúng tuổi đúng tháng tất cả đều là của người, trưởng thành quyết định đức độ, vạn thọ vô cương, nhiều lộc nhiều phúc.”

Đại trưởng lão nhìn không được nước mắt già nua lưng tròng, vì Vạn Dực gỡ xuống chiếc bì biện, Chính tân ngồi quý xuống, thận trọng đem mũ tước biện hình dáng như mũ miện nhưng không có chuỗi hạt ngọc đội lên đầu Vạn Dực.

Vạn Dực vái một vái thật sâu, sau ba lần này, tỏ rõ chính mình đã thay thế được phụ thân, từ nay về sau có quyền lực cao nhất được tham gia cúng tế, cũng được hưởng uy quyền là thành viên quý tộc có thể giúp đỡ quốc vương cúng tế, có quyền lực tham dự chính trị cùng các lễ nghi.

Trang phục huyền y to tầm đôi lập hoàn toàn với mũ tước biện, y phục cùng xiêm áo phía dưới đều là màu đỏ nhạt mà đen ngưng trọng. Mũ tước biện là ngoài đen trong đỏ, thêm trăm cài tóc, nó rộng tám tấc, dài một thước sáu tấc, mặc dù không xa xỉ mỹ lệ như bì biện, lại càng thêm không khí trang trọng, hoàn toàn thanh cao.

Vạn Dực thu mắt, hai tay lập tức ngay ngắn rồi cúi đầu, chậm rãi một chút ngẩng mặt lên, mặt hướng về phía mọi người.

Thoáng chốc đám người đứng ngoài xem thời gian hô hấp yên lặng theo một cái chớp mắt này.

Vạn Dực ở trong đám người liếc mắt một cái nhìn về phía Kỳ Kiến Ngọc đang kinh ngạc theo dõi y, làm như cười, thần sắc tựa như hoa xuân buổi sớm, cái nhìn này giống như vò vét tất cả nội tâm mọi người, nhìn kỹ lại như giấc mộng xuân không dấu vết.

Mỹ nhân như vậy, nhưng lại là một sinh mệnh nam nhi, lệ sắc quá nặng, giống như nở rộ đến mức tận cùng sẽ tàn lụi trước khi rục rở, quá mức tốt đẹp, mà một số gần như hủy diệt.

Kiếp số, trong hồng trần nếu gặp gỡ y, ai có thể tránh khỏi được kiếp số này?

Tiếp theo trong nghi thức đội mũ, Đại trưởng lão rót rượu vào giữ Đông phòng, ra khỏi phòng đứng yên phía sau bên trái Vạn Dực.

Chính tân lại hướng về phía Vạn Dực vái chào, Vạn Dực tiến đến hướng nam, ngồi vào vị trí. Chính tân lấy rượu sau đó lại tới chỗ ngồi phía trước rồi tụng niệm lời nguyện cầu: “Rượu ngon đã xong, thời tiết tốt đẹp, thờ cúng đáp lễ, chúc người tốt lành, kế thừa sự tốt đẹp, chúc người sống thọ.”

Vạn Dực chậm rãi cúi lạy, tiếp nhận cốc rượu phía sau, quý ở trên chiếu, nhắm mắt uống chén rượu trên tay, sau đó đem cái chén trả lại cho người bên cạnh.

Sau đó mặt Vạn Dực hướng về phía nam, chấp hai tay ra phía sau cúi đầu thật sâu, khi ngồi dậy hay tay lại ngay ngắn, đồng thời hai đầu gối chạm đất, chậm rãi cúi lạy, lòng bàn tay dán xuống đất, dựa trán trên mu bàn tay, đáp tạ trời đất.

Bởi vì cha mẹ Vạn Dực đều đã qua đời, cả nhà đều mất, đành do Chính tân đến thay thế trưởng tới đọc diễn văn dạy bảo y.

Trương các lão hăng giọng, ở trước hương án cất giọng nói: “Ta cùng cha người bận rộn nhiều năm, một thân hào nhoáng trống rỗng, để cho người đời gièm pha, ngày sau người nên chú trọng sự nghiệp, tu thân dè chừng và cẩn trọng. Người có chức quan, giống như cung điện chỉ có bức tường phòng, phải chăm chỉ bảo dưỡng. Người hiền đức, người nhận được nhiều ân sủng lại phải càng hết sức cẩn thận, chớ được cung chiều mà sinh ra kiêu ngạo.”

Phen này dạy bảo nghe như có dụng ý khác, cảm tình là vì món đồ Phi ngư phục được ngự ban còn Vạn Dực xưa nay gắn liền với chữ ‘Diễm thần’, lão ta đang châm biếm y đấy chứ!

Vạn Dực chích chớp mi nhắm mắt, cung kính tào nhả nói: “Dực nhi mặc dù không thông minh, nhưng từ xưa đến nay cũng không dám đi đêm.”

Lão già, hãy để cho người mắc nghiện hay nói chuyện sơ suất đi.

*Tri thức tiểu chú giải: Trong lễ đội mũ của con trai giới quý tộc thời xưa sẽ đội mũ ba lần, mỗi lần là một cái mũ khác nhau theo thứ tự bao gồm: Bô quan (mũ làm bằng vải gai màu đen), Bì biện (mũ làm bằng da nai trắng), Tước biện (mũ màu đen lót đỏ và có đỉnh bằng phẳng).

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chương 10

Vốn dĩ sau khi đội mũ xong còn phải lễ bái toàn bộ tôn giả trong tộc một vòng, đó là nghi thức trưởng giả, nhưng ngoại trừ Vạn Dực, toàn bộ không thấy đâu, vì thế lại bỏ qua bước này, trực tiếp quay về nhà chính đội mũ nón, trang phục cho thuận tiện.

Tham dự lễ đội mũ, tân khách ở bên trong phủ dưới sự an bài của quản sự ở bên ngoài sảnh lớn bắt đầu khai rượu mở tiệc.

Chỉ có điều thủ phụ Thương Lượng với mấy người nội các đứng đầu Đại học sĩ cũng không nề mặt ai, trước tiên bảo trong phủ còn có chuyện quan trọng, rồi sôi nổi cáo từ.

Vạn Dực thân là chủ nhân, khách quý phải đi, đương nhiên đi ra đưa tiễn.

Trong lòng Thương Lượng còn băn khoăn chuyện ngự ban Phi ngự phục, hơn nữa quan lễ trước mắt nhìn kỹ giống như thịnh yến, tên tiểu tử Vạn gia này ngày thường thật sự là quá tốt, hoặc là nói, y biết mình xinh đẹp, cũng không kiêu ngạo thậm chí có thể nói là có sở trường lợi dụng vẻ đẹp của bản thân, đáng sợ nhất là, người đẹp như thế cũng không ngu dốt.

Đáy lòng không khỏi xóc lại tinh thần..... Người này ngày khác nhất định không phải là vật trong ao.

Đáng tiếc giờ phút này y vẫn vinh quang được thánh quân quan tâm, tên tiểu hoàng đế kia xem ra cũng bị câu dẫn đến mức thần hồn không rõ, trước mặt không phải là thời cơ tốt để xuống tay. Suy nghĩ về điều này, lão lại nghĩ tới thằng con trai ngốc Thương Hủ nhà mình.

Cứ tưởng rằng đưa nó vào Quốc Tử Giám rèn luyện vài năm, có thể không đơn thuần như vậy nữa, ai ngờ lại tiện nghi cho thằng nhãi Vạn gia kia, đem thằng con trai ngốc của lão chính đồn quy củ để bảo, khiến lão khạc ra một búng máu.

Bởi vậy đối với khuôn mặt đang cười tủm tỉm của Vạn Dực này, Thương đại thủ phụ chẳng qua là dưới mũi phum ra lãnh khí, hai tay giấu trong tay áo khép lại làm hình dáng coi như không có.

Các bề tôi bên dưới đương nhiên cũng sẽ nề mặt không trái ý lão đại, mặc dù không trâu bò như thủ phụ đại nhân dồn ép hò hét làm ra tình trạng chỗ cao khó tránh khỏi rét lạnh, gương mặt ra vẻ trong trẻo như tuyết.

Vạn Dực lơ đãng, từ đầu tới cuối mang theo khuôn mặt tươi cười tiễn khách.

Xuất hiện ở chính sảnh thì một bóng dáng màu hồng thoáng hiện lảng lảng đứng dưới hành lang uốn khúc, tha thiết nhìn về hướng bên này. Nha hoàn mặc áo xanh bên cạnh cô gái nhìn thấy Vạn Dực thì khẽ đẩy chủ tử, dường như nói gì đó, chốc lát, liền thấy cô gái điềm điềm đáng yêu kia quỳ gối khấn tay thấn trọng tiến lên.

Đột nhiên gặp một vị thiếu nữ xinh đẹp xa lạ tiến lên, đột thấy rõ bộ dạng người tới giữa nhóm bề tôi phía sau Thương Lượng gương mặt trong trẻo như tuyết của Đại học sĩ đứng đầu điện Vũ Anh bỗng nhiên biến sắc.

Vạn Dực hí mắt một cái, cắn câu rồi Tâm niệm lưu chuyển đúng lúc này y bước nhanh đi đến trước mặt Quân Liên Ngã, âm thanh lạnh lùng nói: “Không nhìn thấy tân khách đang ở đây sao, xuất đầu lộ diện làm gì?”

Lần đầu tiên bị Vạn Dực không lưu tình đối đãi lạnh nhạt như vậy, môi Liên Ngã run rẩy: “Ta.....”

Vạn Dực trách mắng: “Có chuyện gì để lát nữa nhắc lại, tới trước phía sau hành lang chờ đợi.”

Liên Ngã buộc lòng phải ủy khuất mím môi, cúi đầu đi trở về.

“Vị này là.....”

“Chỉ là một thị thiếp mà thôi,” Vạn Dực chấp tay, giọng thành khẩn: “Không biết quy củ, đừng chạm các vị đại nhân.”

Đại học sĩ Tăng Vinh tài hoa ở phía sau mới vừa rồi biến sắc đã sớm điều chỉnh tốt biểu cảm, giờ phút này cười cực kỳ hâm mộ nói: “Vạn đại nhân điềm phúc thật sâu a.”

Vạn Dực cau mày, áy náy nói: “Rốt cuộc là xuất thân từ Tủy Nguyệt lâu, không biết cấp bậc lễ nghĩa, làm chur vị đại nhân chê cười.”

Tằng Vinh cũng hừ hừ ha ha lẫn lộn vài câu cùng mấy vị quan lại, trái lại Thương Lượng quay đầu ra, lấy vị trí tôn trưởng dạy bảo vẫn bối vô lễ, nói: “Ngay cả một thị thiếp ở hậu viện cũng không quản được, Vạn đại nhân còn cần tôi luyện nhiều hơn.”

Vạn Dực khiêm tốn gật đầu: “Đa tạ đại nhân chỉ bảo.”

Thương Lượng liếc nhìn biểu tình vâng lời của y, không vui vẻ “Ủm” một tiếng, mang theo nhóm nội các quần thần ra Vạn phủ.

Tằng Vinh chờ đi ra thật xa, trước khi tiến vào quan khiếu nhìn không được quay đầu lờm một cái, ánh mắt hướng về phía Vạn Dực vẫn chấp tay đứng yên ở trước cửa phủ như cũ, đáy lòng không khỏi nhô lên, lão ta nhanh chóng vén rèm tiến vào khiếu.....

Đỉnh đầu khiếu quan màu đỏ giống như cá lợi, tốp năm tốp ba đi nhanh dựa vào nhau, rất nhanh liền phân tán bốn phía ở trong phố xá sầm uất.

Vạn Dực thu hồi tầm mắt, mặt mày chậm rãi vui vẻ giãn ra

Hoàng đến bệ hạ thân ái, một món đồ Phi ngư phục làm sao có thể khiến Vạn gia thỏa mãn chứ?

Trong triều phân thành ba đảng phái đã lâu, y đứng ngoài quan sát đã 5 năm, nhìn nội các, đảng Thân vương, Bảo hoàng càng đấu như lửa bỏng dầu sôi, là thời điểm nên đến phiên y bày ra con bài chưa lật, đảm nhiệm nhân vật chính thật sự một lần --

Liên Ngã khi nhìn thấy bóng dáng Vạn Dực thì do dự bước chậm chào đón: “Công tử.....”

Vạn Dực liếc nha hoàn áo xanh bên người nàng ta một cái, nha hoàn kia lập tức thức thời lạng lẽ thôi lui.

Vạn Dực vẫn duy trì gương mặt lạnh lùng, hy vọng có thể đem Liên Ngã dọa trở về, khề háng giọng: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Trước đó sai người đem Quân Liên Ngã tới đây chỉ để quan sát phản ứng của Tăng Vinh, nói đến cùng, y cũng không có mải kính tốt (hình dung nữ tử cổ đại đồng tính luyến ái – les), cũng không hy vọng Liên Ngã đối với y có bất kỳ áp ủ chờ mong.

Liên Ngã ngừng bước chân, khề nói: “Ta..... Đã một tháng không thấy công tử, hôm nay công tử làm lễ đội mũ, Liên Ngã chỉ hy vọng có thể gặp công tử một lần, chính miệng vấn an cầu phúc cho công tử.”

Trên mặt Vạn Dực vẫn không có chút dịu dàng nào, nói: “Hiện tại đã thấy qua, tâm ý của ngươi, ta nhận, ngươi trở về phòng đi.”

Liên Ngã nhìn bóng dáng vừa đa tình lại vô tình của người nọ, cắn răng xoay người đi ra hai bước, lại ngừng lại, lẩm nhẩm thì thầm: “Đời người mệt nhọc tiếc thương sinh mệnh, bước chân Vạn Lang tràn đầy bụi trần.....”

Vạn Dực chấp hai tay sau lưng, không nói gì.

Liên Ngã quay người lại, từng bước một đi hướng Vạn Dực, khóc như hoa lê đầm lệ, nói: “Cuộc đời vô tình, tạo hóa khéo treu ngươi, có chăng trách hữu duyên mà vô phận. Bời lẽ tình yêu và thân phận mãi là câu hỏi trên cõi nhân gian. Phần nhiều là xót xa vô vọng như cánh hoa trôi nổi trên dòng nước vô tình?”

Vạn Dực nhìn Liên Ngã từng bước một đi đến phía mình, nàng ta hít sâu, nhắm mắt lại tiếp cận đôi môi trước mặt nhưng người nọ lại nghiêng đầu tránh đi.

Liên Ngã giữ chặt ống tay áo của y, cố nén sự xấu hổ, quật cường nén nước mắt từ dưới đi lên bị ai nhìn y, khề thủ thi: “Thiếp biết..... trong lòng Vạn Lang không có thiếp. Thiếp cũng sẽ không hy vọng xa xôi gì, chỉ cầu xin, chỉ cầu xin công tử có thể cho thiếp một tia thương tiếc, ngày sau ít nhất còn có cái gì đó có thể hồi tưởng.....”

Nói xong, nàng ta một chút, lại tiếp cận Vạn Dực, mà lần này, có lẽ là áy náy, có lẽ là chột dạ, Vạn Lang không tránh đi.

Môi con gái..... Thập phần mềm mại.

So với việc hôn nam giới lại càng mềm mại, càng dịu ngoan, thân thể nho nhỏ tựa vào trong ngực, mang theo mùi hoa ngọt ngào. Vạn Dực hết sức tự nhiên thực hiện nụ hôn đầy sâu sắc này, trong lòng theo bản năng làm nghiên cứu so sánh: Khó trách nam giới càng ưa thích hôn môi nữ giới hơn, xúc cảm quả thật --

Không chờ y nghĩ xong, kèm theo một tiếng xé gió ác liệt, Vạn Dực theo bản năng ôm Liên Ngã lách mình tránh đi, ống tay áo dài rộng thoáng chốc bị kiếm khí chém gọt nửa đoạn.

“Kỳ Kiến Ngọc!” Vạn Dực thấy rõ người tới sau nhìn không được cả giận nói, “Ngài muốn làm gì!”

Tề vương điện hạ sắc mặt âm trầm, không nói một câu đem trường kiếm đâm thẳng về phía Liên Ngã.

Vạn Dực lúc này làm sao còn không biết dụng ý của hắn, hay nói giỡn, Quân Liên Ngã hiện tại không thể chết. Y đem Liên Ngã đẩy ra phía sau, bảo hộ đứng ở trước người của nàng ta, cùng Kỳ Kiến Ngọc giằng co chính diện.

Kỳ Kiến Ngọc càng tức sùi bọt mép, âm thanh lạnh lùng nói: “Vạn Dực, ngươi tránh ra.”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Thấy Kỳ Kiến Ngọc trốn tránh đề tài này, Vạn Dực cười sảng khoái một tiếng, cũng không truy hỏi nữa, cùng hắn một trước một sau đi về phía đường hầm trong Tự Tu đường.

Kỳ Kiến Ngọc vừa đi, thỉnh thoảng lại cúi đầu nghiêng người né tránh đỉnh chóp lồi lõm trong đường hầm, còn chưa đi được hai bước, chợt nghe thấy tiếng cười của Vạn Dực, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đột nhiên nhớ tới năm đó lúc chúng ta lần đầu tiên vào đường hầm này, Điện hạ vì phải gìn giữ tác phong lễ nghi Hoàng thất, từ đầu đến cuối cứ ngáng đầu mà bước, bị va sưng khắp đầu!” Phong thái vương tôn quý tộc kia bị tàn phá thất điên bát đảo, nhưng tiểu vương gia vẫn kiên cường như cũ, ngang bướng dù chết cũng không chịu mở miệng hô đau, một đường ‘bộp, bộp, bộp’ đi đến cuối cùng.

Kỳ Kiến Ngọc nghe vậy quỳnh lên: “Còn nhớ rõ chuyện này để làm gì.” Ba chân bốn cẳng lấy tốc nhanh nhất mà đi ra.

Vạn Dực không tiếng động nhếch miệng, sau khi ra khỏi đường hầm mạnh mẽ dùng sức một cái, đem Tề vương điện hạ không hề phòng bị bỏ nhào trên tường hoa đỏ phía sau. --

Dây thường xuân xanh biếc bầu vịu bao phủ một nửa bề mặt bức tường, không biết là ai hô hấp rối loạn.....

Cùng với hai khuôn mặt đang dần dần gần kề, hơi thở dồn dập quấy nhiễu Tự Tu đường yên tĩnh.

“Chờ một chút.”

Trong thời khắc mấu chốt, Vạn Dực đột nhiên hô ngừng, đầu hơi hơi lui về phía sau.

Kỳ Kiến Ngọc không tự chủ được theo y lui về phía sau môi bất kịp về phía trước, một đầu ngón tay khẽ đặt trên môi Kỳ Kiến Ngọc, Vạn Dực không nói, nhưng lại nghiêng mặt, răng nanh nhẹ nhàng cắn trên hầu kết của hắn.

Xúc cảm ướt át lại hơi hơi cứng rắn làm hắn không nhận được nuốt nước bọt, hầu kết cao thấp giật giật, lập tức bị một hàm răng chơi đùa ngậm cắn, một đầu lưỡi hồng nhợt cắn thật liếm lên --

Giống như điện giật vậy, toàn thân Kỳ Kiến Ngọc không tự chủ được chấn động, trống rỗng mềm nhũn bị đặt ở trên bức tường hoa đỏ, hung hăng ôm chặt người phía trước.

Hầu kết chính là nơi mẫn cảm của Tề vương điện hạ, lần trước khi phát hiện tiểu Vương gia đối với hầu kết có phản ứng rất lớn, Vạn Dực liền có tình xuống tay với hắn.

Tốt..... Thật thoải mái.

“Ừm.....”

Kỳ Kiến Ngọc bị khơi mào ngọn lửa, bất mãn muốn tìm cách đào khách thành chủ --

Vạn Dực lại lui về phía sau, sợ hãi quá mức nhiệt tình, đến lúc đó chính mình tự chuốc lấy tai họa, nói chặn lại: “Điện hạ, ngày đó không phải ngài nói là ‘Dực vọng thân thể khi yêu làm sao có thể lâu dài’, hứa với nhau chung tình là tốt rồi.”

Tề vương điện hạ thoáng chốc quất queo.

Vì tìm sách lược vẹn toàn, Vạn Dực sớm có tính toán, thừa dịp lúc tình cảm nồng đậm, một tay nâng cằm lấy cổ tay của Kỳ Kiến Ngọc phía sau nhấm một cái, giao hoạt nhảy mất mấy cái, nói: “Nếu chỉ là thân mật cũng không phải là không được, nhưng Dực nhứt định..... là người chủ đạo.”

Kỳ Kiến Ngọc: “.....”

Phía dưới vàng trắng tròn mập mập, gió đêm thổi qua dây thường xuân dày đặc, đúng lúc này bóng lá cây lay động, chiếu ra một người đang cúi đầu xuống thật sâu, bóng dáng cao lớn, hai tay chấp sau lưng.

Tiếng hôn môi chiêm chấp xen lẫn tiếng thở dốc càng ngày càng nặng.....

Hắn cảm thấy ngọn lửa tình cảm nóng bỏng gần như muốn thoát ly khống chế, hai tay lại cố gắng vẫn duy trì chấp sau lưng, nhẫn nại không chủ động đụng chạm vào đối phương.

Vạn Dực mút lưỡi hắn, không để hắn rời đi. Suy nghĩ phiêu lãng đúng lúc này lại nhanh chóng xẹt qua nụ hôn mềm mại với Liên Ngã --

A, ta thật sự là cảm thú!

Vạn Dực rửa thầm một tiếng, mở miệng buông lưỡi hắn ra, nhiệt độ trên mặt Kỳ Kiến Ngọc rất cao, mi mắt của hắn rũ xuống thật thấp, môi bị hôn đỏ tươi ướt át, giống như một cái đầu chó đầy lông không lồ hoàn toàn thuận theo. Đường như bất luận vào lúc này y đưa ra yêu cầu gì, hắn đều sẽ đáp ứng.

Vạn Dực bị mê hoặc bình thường, tay phải ách muối trượt xuống bụng dưới rắn chắc của hắn, khẽ hỏi: “Nếu hiện tại ta cương quyết yêu cầu điện hạ..... Điện hạ sẽ đồng ý với ta sao?”

Tề vương điện hạ trầm mặc hồi lâu, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm, không thể nhận ra khẽ gật đầu một cái, nhanh chóng quay đầu nhìn dây thừng xoắn bên cạnh cách đó không xa.

Vạn Dực bắt ngờ, nhìn không được phun ra ngoài, ta, ta không bằng cảm thú a!

Phía bên này Tề vương điện hạ vất vả lắm mới ra quyết định giống như tráng sĩ cắt đứt cổ tay, những uồng công hắn nhắm mắt chờ đợi các thứ, thật lâu sau, nghi hoặc quay sang nhìn về phía Vạn Dực thì chỉ thấy khoe miệng Vạn Dực đang co quắp, gắng sức không dấu vết thu hồi móng vuốt đang ở bụng dưới của hắn.

“Làm sao vậy?” Kỳ Kiến Ngọc nghi ngờ hỏi.

Vạn Dực lắc đầu cảm thấy đây là sai lầm nghiêm trọng, vòng qua hắn muốn đi ra ngoài.

Kỳ Kiến Ngọc nóng nảy, xoay bả vai của Vạn Dực lại, làm cho y đối diện với chính mình, không nhìn được gương cao giọng nói: “Ngươi có ý gì?”

Vạn Dực im lặng, rồi rầm nhìn vị Vương gia trẻ tuổi này.

“Ngươi không phải vẫn luôn luôn mong muốn ư, Cô thật vất vả mới..... Bây giờ ngươi đến tột cùng là muốn gì?” Uồng phí tâm lý Tề vương điện hạ xây dựng lâu như vậy, nhìn xuống cảm giác hồ thẹn đau đớn hạ quyết tâm, đợi đến khi một chân bước vào cửa thì đối phương lại cho ra loại phản ứng này?

Đây không phải là ý định đùa giỡn người nha!

Kỳ Kiến Ngọc đe dọa nhìn Vạn Dực, thần sắc tức giận, bàn tay to nắm ở trên vai y nhưng không có dùng sức thật sự, chỉ đi xuống cầm lấy tay y, nhìn chăm chăm như hổ rình mồi cần lời giải thích!

Vạn Dực tiến thoái lưỡng nan, nói quanh co: “Nếu, nếu điện hạ đã nói cho Dực nhi thêm 3 năm để lưu giữ con cháu, vậy thì..... Đến lúc đó lại tiếp tục?”

Kỳ Kiến Ngọc lẳng lẳng nhìn y một lát, đột nhiên buông tay ra nói: “Cô hiểu rồi.”

“A?” Hắn hiểu được cái gì? Tại sao y lại không rõ.

Kỳ Kiến Ngọc nhìn đi chỗ khác, che giấu tia bi thương cùng nổi giận, tiếp tục nói: “Kỳ thật ngươi vẫn chưa nghĩ tới lại càng không muốn, phải không? Ngươi chưa bao giờ nghĩ tới, muốn cùng ta..... Ngươi chỉ là trêu chọc Cô, cho đến cùng chỉ có ta là một phía tình nguyện!”

“Ta.....” Vạn Dực hé mở môi, theo bản năng muốn nói cái gì đó, lại tìm không được câu chữ thích hợp để giải thích.

Y không thể giải thích, bởi vì y quả thật như thế.

Vạn Dực chưa bao giờ dự đoán được, theo y mà nói, đây chẳng qua là một câu nói đùa, y chỉ là thích trêu đùa hắn, giống như thích khi dễ người thiếu niên nhỏ ngưỡng mộ trong lòng, thích nhìn bộ dạng hắn khốn quẫn, nhìn bộ dạng hắn thẹn thùng khó xử, nhìn bộ dạng hắn gãy giữa vì mê muội mình lại muốn ngừng mà không được.....

Y thật không ngờ, từ trước đến nay Tề vương điện hạ kiêu ngạo nói được làm được, thậm chí nguyện ý khom lưng, vì y mà thỏa hiệp!

“Ngươi còn có gì muốn nói.” Kỳ Kiến Ngọc thấy Vạn Dực nghẹn lời, lại nhìn trên mặt y hiện lên một chút xấu hổ, cảm thấy càng lúc càng bị đè nén, phát tay áo muốn đi.

Vạn Dực đành phải dừng lại chiêu cũ, làm hòa từ phía sau ôm lấy thắt lưng Kỳ Kiến Ngọc, thanh âm yếu đuối liên tục gọi: “Ngọc Lang”.

Nhưng lần này tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng Tề vương điện hạ cũng không thêm quay đầu lại, thân hình dừng lại một chút, đẩy cánh tay Vạn Dực ra lập tức bước nhanh rời đi.

“Ngọc Lang! Ngọc Lang! Kỳ Kiến Ngọc!” Vạn Dực đuổi theo vài bước, thấy bước chân hắn cực nhanh, đảo mắt thầm nghĩ, lại không nhìn thấy bóng

người, đành phải âm thầm bóp cổ tay, sau khi quay về nên đỡ hẳn như thế nào.

Phía bên này, bước chân Kỳ Kiến Ngọc càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh.....

Hay nói giỡn, lần này hẳn tuyệt đối không thể lại dễ dàng thỏa hiệp, nếu không lần sau sẽ bị con hồ ly kia hoàn toàn cười lên đầu lên cổ, không trở mình được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Gần đây hai thế lực lớn trong triều rất không vui, hậu quả hết sức nghiêm trọng.

Một bên là Vương đảng danh tiếng chiếm giữ nhiều năm, một bên là con lốc mới dựng lên tân Bảo hoàng, theo lý thuyết thì Lễ bộ Thượng thư cũng không đủ để khơi ra trận chiến bao phủ triều đình áp suất cực thấp đến hơn nửa tháng này, nhưng người khiến y không chịu nổi là Tề vương, ngoại trừ đương kim bệ hạ, ai dám ở trước mặt Tề vương mà quáng lắc lư? Chỉ sợ một tên cũng ánh mắt bão tố ấy quét sạch!

Mà thiếu đi vẻ mặt tươi vui thanh nhã của Lễ bộ Thượng thư cũng làm cho tâm can người ta bất giác run rẩy, Thượng thư đại nhân, ngài lúc trước làm người ta tươi cười như gió xuân khi nào thì biến thành như gió lạnh vì vụ vậy?

Thì ra lời đồn không sai, vị này Thượng thư đại nhân xinh đẹp thu thập về phía mình trừ bỏ bệ hạ, còn có Tề vương! Huynh đệ hai người tranh giành – thế này còn cho nữ tử đường sống hay không?

Mà khoa thi 3 năm một lần bắt đầu ngay tại trong trận chiến áp suất cực thấp này.

Khoa thi của triều Đại Chu có ba đợt, mỗi đợt ba ngày.

Vị quan mới nhậm chức cầm ba cây đuốc, lần đầu tiên Lễ bộ Thượng thư chủ trì khoa thi ở đợt đầu tiên thì tự mình ra trận giám sát, với nhiều quan khảo thí cùng nhau ở bên trong trường thi đóng cửa ba ngày, làm tám gương tốt.

Trường thi thiết lập có dán tên cùng sao chép phòng theo, che lấp hết tên thí sinh, lại do chuyên gia trích dẫn bài thi của thí sinh đưa đi bình xét cấp bậc, như vậy khiến cho người chấm thi không thể phân biệt chữ viết của thí sinh với đối phương mua bán quan chức, ngăn chặn làm rối kỉ cương.

Sau khi kết thúc đợt thi đầu tiên, Vạn Dực quay về phủ sửa sang.

“Công tử!” Ngôn Trọng nhận được tin tức sáng sớm liền chờ ở trước cửa, quan kiệu của Vạn Dực vừa đến, hắn ta liền dẫn một đám vú già tiến lên rồi hô to: “Công tử cực khổ rồi.”

Vạn Dực làm hình dáng chính nghĩa hào hùng, nói: “Vì dân chúng mà thôi, chi là việc nhỏ, nói chi là cực khổ?” Lập tức đề thấp thanh âm: “Đã nhiều ngày trong phủ có thể thu bái thiếp được rồi!”

Ngôn Trọng dùng sức gật đầu, tư thế khoa tay múa chân -- công tử, ước chừng chỉ có một mình công tử nhà ta là giỏi nhất!

Tốt lắm.

Vạn Dực mỉm môi một cái, hỏi: “Có của lão ta không?” Trước mắt y muốn nhận được bái thiếp đó nhất.

Ngôn Trọng lại gật đầu, “Đương nhiên là có.”

Dứt lời, đợi sau khi vào nhà theo trong tay áo lấy ra tờ danh thiếp mạ vàng, cung kính nói: “Tám danh thiếp này là ta đặc biệt lựa ra ạ, quan trọng nhất là trình cho công tử!”

Vạn Dực tán dương vỗ vỗ vai hắn ta, tiếp nhận danh thiếp vừa thấy -- mặt trên có phong hào của Tề vương thật to thiếu chút nữa làm mù mắt người khác!

“Ai bảo ngươi đưa ta cái danh thiếp này!”

“A?” Ngôn Trọng hoang mang nói: “Chẳng lẽ danh thiếp mà công tử muốn xem nhất không phải của Tề vương điện hạ sao?”

Trả lời hắn ta là cái nện vào đầu thẹn quá hóa giận của Vạn Dực!

Ánh Nhất trên nóc nhà: Ngôn Trọng..... Bộ mặt thật của ngươi.....

“Cái ta muốn là: danh thiếp của Đại học sĩ đứng đầu điện Vũ Anh – Tăng Vinh.” Vạn Dực ho nhẹ một tiếng, đem danh thiếp của Tề vương không dấu vết thu vào trong tay áo, nghiêm mặt nói.

“À, à, có, ở trong này.” Ngôn Trọng gãi đầu không dám nói nhiều nữa.

Vạn Dực tiếp nhận tám danh thiếp màu đỏ, tinh tế xem một lần, nhìn Ngôn Trọng bên người đang sững sờ, cười nói: “Còn không mau chuẩn bị bút mực.”

“Công tử muốn viết danh thiếp đáp lễ?”

“Đương nhiên.”

Ngôn Trọng lấp bắp nói: “Đang ở bên trong khoa thi, lên cùng người truyền tin.....” Công tử người không phải còn muốn tự đóng cửa trường thi ba ngày, làm tám gương tốt liêm khiết hay sao hả?

“Đưa nhỏ ngốc, làm người cần phải hiểu được biến báo thôi.”

Ngôn Trọng: “.....”

“Tờ danh thiếp đáp lễ này do người viết thay”, Vạn Dực trầm ngâm: “Cứ viết là Tăng đại nhân đã nhờ vả việc đó, sao Dực dám không làm? Địa điểm đàm luận hẹn ở Túy Nguyệt lâu đi.”

“Túy Nguyệt lâu?” Ngôn Trọng cả kinh nói: “Nơi đó vàng thau lẫn lộn, không dám đảm bảo sẽ không bị người khác gặp được.”

“Cái ta muốn chính là bị người khác gặp được!” Vạn Dực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc hắt ta một cái.

“Nhưng nói như vậy, Tăng đại nhân có thể tránh nghi ngờ không đến hay không?”

“Không như vậy làm sao có thể biểu hiện ra thành ý của lão ta, dù sao cũng là chuyện liên quan đến con đường làm quan của con trai lão ta, dù có là núi đao biển lửa, người yêu con như mạng như lão ta cũng sẽ tới!”

Ngôn Trọng yên lặng cúi đầu: Ta thật khờ..... Thật sự.

Vạn Dực lắc lắc đầu, vẫy tay bảo mọi người lui ra, đợi sau khi bốn bề vắng lặng, y vội vàng lấy ra tám danh thiếp của Tề vương điện hạ trong tay áo, chặc chặc, y đã biết Tề vương điện hạ chống đỡ không được bao lâu sẽ chủ động làm hòa mà.....

Nhưng này thử người làm gì ở đâu cũng thuận lợi như Vạn Lang quả thật là đá của sắt rồi.

Vạn Dực nhìn từ đầu tới cuối, đến tận mặt sau cửa tờ danh thiếp cũng lật mấy lần, trước sau đều không thấy đôi câu vài lời làm hòa của tiểu vương gia. Y cắn răng tức giận đem danh thiếp vò thành một cục ném xuống dưới đất, được rồi..... Sự tình lần này lớn, Tề vương điện hạ tuyên thế chiến tranh lạnh đòi danh phận.

Vạn Dực nhức đầu xoa nhẹ mũi, bước đi phải đi, nhưng đợi y đi đến trước cửa rốt cuộc vẫn phải xoay người quay về, nhặt tờ danh thiếp đã bị vò nhăn nhúm kia lên, cẩn thận vuốt lại rồi nhẹ nhàng thu hồi vào trong tay áo.

Không phải do y phủ nhận, lần này y đối với Kỳ Kiến Ngọc dĩ nhiên là động chân tình. Trái tim của Tề vương điện hạ nóng bỏng, dù có là tảng đá, cũng có thể ủ nóng, dạy y biết rõ không thể không yêu, cũng không thể tính toán loại bỏ.

Đợt thi đầu tiên kết thúc trong đêm đó, có người hình như thấy hậu viện của Vạn phủ có một cái kiệu nhỏ màu xanh được khiêng tống nâng ra, về sau còn có người biết chuyện trông thấy vị Lễ bộ Thượng thư mới nhậm chức và Đại học sĩ đứng đầu điện Vũ Anh – Tăng Vinh bí mật gặp gỡ ở Túy Nguyệt lâu.

Hai canh giờ sau Thượng thư đại nhân cùng Đại học sĩ đứng đầu điện Vũ Anh đang đứng song vai mà ra, đều cười ngả ngửa, mỗi người lên kiệu nhỏ về phủ.

“Tăng Vinh người được lắm!”

Đêm khuya, trong thư phòng của Thủ phụ đương triều đèn đuốc vẫn sáng choang, Thương Lượng tức giận bưng bưng ở trước bàn quay nhanh một vòng, oán hận vỗ bàn một cái.

Một dây phụ tá mật thám quỳ gối trước án nín thở ngưng thần, trong lòng thầm than: Lại một thằng xui xẻo muốn tung hoành ngang dọc đây.

“Tin tức đã truyền tới tai của Thủ phụ chưa?”

Ảnh Nhất nói: “Thiên chân vạn xác, Ảnh Thập Nhất tận mắt trông thấy các mật thám từ cửa sau vào phủ lão.”

“Tốt lắm.” Vạn Dực vừa lòng gật đầu.

Ngôn Trọng nói: “Công tử lần này thật sự quyết định mở cho con trai Tăng Vinh một cánh cửa?”

“Chính xác,” Vạn Dực oai phong lẫm liệt nói: “Nếu Tăng đại nhân bằng lòng hy sinh như vậy, ta đương nhiên cũng phải báo đáp thành ý chứ.”

Đúng vậy, mặc dù có dán tên cùng sao chép phỏng theo, nhưng không nhìn thấy tên thí sinh và chữ viết không có nghĩa là sẽ không làm rối kỉ cương được, nếu trong nhà có thể lực lớn hoặc thí sinh có nhiều tiền nhưng trực tiếp thông qua ước định với quan chấm thi, dùng câu từ đặc biệt hoặc viết ra âm hiệu, cái đấy cũng gọi là ‘Đút lót qua các đốt ngón tay’.

Ngôn Trọng vừa suy nghĩ lại nói: “Công tử..... Chẳng lẽ người muốn cùng hợp tác với Tăng Vinh?”

Năm đó Tăng Vinh vốn chỉ là một quan nhỏ hàng cửu phẩm phụ thuộc vào Quân gia, sau lại phản bội Quân gia tìm nơi nương tựa trong lòng của Thương Lượng, mới đổi lấy địa vị Đại học sĩ như ngày hôm nay, chỉ có thể thương xót cho Quân gia cả nhà trong sạch, giờ đây chỉ còn lại một đứa con gái Quân Liên Ngã, tạm thời trốn ở Vạn gia mới có thể thoát thân.

Ảnh Nhất nói: “Nếu năm đó Tăng Vinh có thể phản bội cũ chủ, mức uy tín của hắn có thể sẽ nguy hiểm.”

Vạn Dực không nhanh không chậm nói: “Tăng Vinh đã có thể phản bội chủ nhân một lần, sẽ có lần thứ hai!”

Tăng Vinh và Thương Lượng kỳ thật vốn là đồng hương, chẳng qua ai vì chủ nấy, sau này Thương Lượng đi lên vào lầu các, đến lúc đứng đầu trợ giúp, nhìn bề ngoài giống như đối với Tăng Vinh vinh sủng tin tưởng có thừa, nhiều lần tiến cử cất nhắc, đem Tăng Vinh từ một chức danh không lịch sự tiểu quan cửu phẩm nâng lên chức Đại học sĩ đứng đầu Vũ Anh ngày hôm nay.

Trong trường hợp đó hai người không phải là hòa thuận như mới nhìn qua, sau khi Thương Lượng xử lý Quân gia tuy rằng tâm tình rất tốt, nhưng vẫn liên tục nhìn vào khúc mắc nịnh hót của Tăng Vinh, thế nên có cảm giác chán ghét.

Một người phản bội lại chủ cũ, ai biết có thể phản bội lần thứ hai hay không? Phải biết năm đó Quân gia cũng đối xử với lão ta không tệ, cũng có hơn mười năm tình nghĩa, nhưng lão ta lại có thể nói phản bội liền phản bội, tuy nói là vì mình, nhưng không khỏi khiến người ta run rẩy. Cũng chính bởi vì không tín nhiệm, cho nên mấy năm nay Thương Lượng vừa đánh vừa kéo đối với lão ta.

Biết rõ Tăng Vinh khao khát đi vào lầu các đã lâu, Thương Lượng nhất định chặn ngang một cây, nhiều lần ngăn trở. Biết rõ Tăng Vinh yêu thương con trai, đối với đứa con duy nhất này cưng chiều quần là áo lượt yêu như trân bảo, chỉ cần một lời hứa của Thủ phụ cho con lão ta một vị trí tốt là không khó, nhưng vài lần bái phỏng muốn nhờ, Thương Lượng lại luôn cố ý giả ngu, ra sức khước từ.

Phải biết Tăng Vinh cả đời này nặng nhất hai thứ, một là quan, hai là con.

Nhưng đối với hai thứ này, Thương Lượng đều đập mạnh vào tử huyệt của lão ta, trên mặt Tăng Vinh vẫn hoà thuận như cũ nhưng nội tâm đã sớm nghiêng răng nghiêng lợi, khúc mắc mọc tràn lan.

Vạn Dực thờ dài, còn có chuyện gì so với việc âm thầm bố trí châm ngòi ly gián càng có thêm cảm giác thành tựu đây?

Thương Lượng, người tạm thời ngồi cho tốt cái vị trí thủ phụ đấy nhé, cuộc sống này..... Cũng không quá dài đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Toàn bộ Tề vương phủ từ trên xuống dưới đã đắm chìm trong áp suất thấp dưới gần một tháng .

May mà ngàn chờ vạn mong, rốt cuộc sáng sớm hôm nay cũng thu được thiệp mời đến từ Vạn phủ.

Cũng không biết tấm thiệp kia đến tốt cùng viết cái gì, chỉ biết sau khi Tề vương điện hạ mở phong thư ra, nét mặt bỗng nhiên từ u ám chuyển thành sáng trong, mới uống một nửa chén trà cũng gác lại, lập tức gọi người chuẩn bị ngựa xuất hành.

Lúc trước đem hết mười tám chiêu thức cũng không làm cho gương mặt của Tề vương điện hạ giãn ra, toàn bộ nhóm phụ tá thiếu chút nữa đem ánh mắt vẹo thành mắt gà chọi, vèn vèn chỉ nhìn thư tay liền xuất phát luôn --

‘Tình yêu ơi, nhìn chữ viết cũng giống như thấy người’.

Oe! Nhóm phụ tá đại nhân tràn ngập lòng hiếu kỳ trong nháy mắt bị lên bệnh sốt rét, quá buồn nôn a!

Không thể tưởng tượng được vị Thượng thư đại nhân đạo mạo trang nghiêm lại buồn nôn như thế, càng không nghĩ tới Tề vương điện hạ ngày thường nói năng thận trọng cũng hường thụ như vậy!

“Chư vị còn có chuyện gì muốn đề nghị không?” Tề vương điện hạ không hề kín đáo bắt đầu hạ lệnh đuổi khách, không kịp chờ đợi muốn đi gặp giai nhân.

Mọi người lập tức đồng loạt lắc đầu.

Vì thế Tề vương điện hạ dứt khoát vung ống tay áo lên, đi nhanh như một áng mây bay.

Từ đầu đến cuối ra roi thúc ngựa một mạch đến cửa Vạn phủ, Tề vương điện hạ hít sâu, vẻ anh minh thần võ vừa biến mất lại trở về trên người hắn, tốt lắm, hiện tại bây giờ bắt đầu phải trấn định, bình tĩnh, kiên định!

“Ngọc Lang” Vạn Dực khi nghe thấy tiếng cánh cửa bị đẩy ra ‘Bi bôm’ liền quay đầu mỉm cười.

Kỳ Kiến Ngọc cố gắng đem hai chữ ‘Vạn Lang’ sắp đến bên miệng nuốt xuống, thần nhiên nói: “Vạn đại nhân, có gì chỉ giáo.”

..... Tốt lắm, hiện tại ngay cả ‘Vạn đại nhân’ cũng nói ra. Vạn Dực chỉ làm như không nghe thấy, tác phong nhanh nhẹn tiến lên dẫn Kỳ Kiến Ngọc tới trên chỗ ngồi, cách mấy bông hoa ngồi đối diện với hắn.

“Ngọc Lang vô tình như thế sao?”

Kỳ Kiến Ngọc nói: “Có lời gì nói mau đi, nếu không có việc gì thì Cô đi đây.”

Bàn tay trắng nõn của Vạn Dực rót một chén trà đưa cho Tề vương điện hạ, khẽ nói: “Điện hạ không cần cấp bách, trước tiên uống một chén trà rồi tiếp tục bàn bạc nhé?”

Kỳ Kiến Ngọc không biết trong hồ lô của Vạn Dực lại bán thuốc gì, chỉ có điều lần này hắn lần này không cho phép lại bị y nắm mũi đi dẫn đi, đem chén trà đặt sang bên cạnh, bưng chân khoan dung nói: “Nếu chỉ là đặc biệt gọi Cô đến uống trà, Cô sẽ không phụng bồi đâu.”

Vạn Dực thờ dài, đưa tay đề lại tay áo màu tím đang rũ xuống mép bàn của Kỳ Kiến Ngọc, bi thương nói: “Hôm nay Ngọc Lang quả thực một câu cũng không muốn nói cùng Dực sao?”

Khỏe mắt Kỳ Kiến Ngọc nhanh chóng liếc mắt quét qua y một cái, trong lòng âm thầm cảnh báo chính mình đừng bị khổ nhục kế của y mê hoặc nữa, lòng dạ cứng rắn nói: “Không phải ta không muốn, là ngươi không muốn chứ.”

Suốt ngày đánh nhận, bị nhận mỗ vào mắt..... Thật sự là tự mình tạo nghiệp chướng mà. Vạn Dực xốc lại tinh thần không ngừng cố gắng nói: “Ta tin tưởng hôm nay Ngọc Lang nguyện ý tới gặp ta, cũng hy vọng rằng nguyện ý cho ta thêm một cơ hội. Về phần yêu cầu của Ngọc Lang, kỳ thật Dực cũng biết”, Không phải là hai chữ danh phận. Nói đến đây y ngừng lại, xác định ánh mắt Kỳ Kiến Ngọc rốt cuộc dừng lại ở trên người y thì khẳng định nói: “Có thể. Trái tim ta cũng có ngai, đương nhiên là đồng ý.”

Hai mắt Kỳ Kiến Ngọc thoáng chốc phát sáng lên.

Không đợi hắn mở miệng, Vạn Dực tiếp tục nói: “Tuy nhiên.....”

Được rồi, mọi việc chỉ sợ một chữ tuy nhiên này. Kỳ Kiến Ngọc nói: “Tuy nhiên cái gì? Hay là ngươi còn có nỗi khổ tâm không dám nói sao?”

Đáp án đúng! Vạn Dực gật đầu, “Dực quả thật có nỗi khổ tâm. Nhưng chỉ cần cho Dực một chút thời gian, nhất định Dực sẽ cho ngài một công đạo.”

Kỳ Kiến Ngọc không có hứng thú nói: “Được rồi, như vậy đến tột cùng là nỗi khổ gì mà ngươi không thể thổ lộ với bản vương? Chỉ cần bản vương nguyện ý, trong thiên hạ còn có chuyện gì mà bản vương không thể giải quyết thay ngươi?”

Đáy lòng dồn ép đau khổ của Vạn Dực chầm chậm: Ôi Tề vương điện hạ của ta ơi, nữ giả nam ngài có thể giải quyết hay không hà? Sáng sớm ta còn phải đi nhờ vả tiểu hoàng đế, cái nhọt này làm sao có thể thẳng thắn mà nói cho ngài chứ!

“Dù sao Dực đường đường cũng là một nam nhi bảy thước, không muốn mọi chuyện đều dựa vào Vương gia.” Vạn Dực nói: “Việc này đáng đến một ít bí mật tổ tiên, Dực cũng chỉ có thể một mình giải quyết cho tốt. Chỉ cần điện hạ nguyện ý cho ta 3 năm nữa, 3 năm sau, ta sẽ phân tán toàn bộ thế thiếp, đem tâm ý đối với điện hạ chiêu cáo thiên hạ

“..... Không trên hoa gheo nguyệt nữa?”

Vạn Dực kiên quyết nói: “Không bao giờ! Từ nay về sau bên người Dực chỉ có duy nhất một người là điện hạ thôi.”

Kỳ Kiến Ngọc có chút không thích ứng vì Vạn Dực đột nhiên lại quả quyết kiên trì như vậy, thận trọng hỏi: “Thật sự không lừa gạt ta sao?”

“Thật!”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

Kỳ Kiến Ngọc trầm mặc xuống, vẫn có cảm giác không chân thực, trải qua thời gian dài gian nan truy đuổi hướng tới bông hoa cao nhất bỗng nhiên có một ngày dễ dàng hạ xuống bàn tay của mình, vô cùng vui sướng không khỏi có vài phần lo sợ bất an, “Lần này ngươi thật sự..... Không lừa gạt Cô?”

Nhìn thấy Tề vương điện hạ từ trước đến nay không ai bì nổi chỉ ở trước mặt y mới lộ ra sự yếu ớt hòa lẫn hi vọng thì trong lòng y không nhịn được trầm mắng mình thật vô liêm sỉ.

“Kiến Ngọc.” Vạn Dực đi tới trước mặt hắn, hết sức ôn tồn hôn môi hắn một cái, còn nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn, nói: “Ta đã trao trái tim mình cho ngài, không nên hoài nghi. Xin cho ta một chút thời gian, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ chân chính nói ra đầu đuôi ngọn nguồn cho ngài. Không giấu diếm nữa, không giữ lại nữa.”

-- bao gồm bí mật lớn nhất về bản thân y/ nàng.

“Được.” Kỳ Kiến Ngọc chậm rãi nói: “Cô sẽ tin người thêm một lần nữa.”

Vạn Dực nở nụ cười tươi: “Ngọc Lang.”

“Người biết ta không thể chống cự lại người,” Kỳ Kiến Ngọc tự nhận mình là đồ đầu đất: “Người biết rõ, cho dù tương lai người vẫn”

Vạn Dực dùng môi ngăn chặn những lời này, ở nơi môi cùng môi giao nhau thổ lộ trong mơ hồ: “Đến lượt ta trao trái tim cho ngài.”

Kỳ Kiến Ngọc buộc chặt thân thể dần dần mềm nhũn phía dưới, hai tai ửng đỏ, nhẹ nhàng hỏi: “Ta nói này, người thật sự thích ta sao?”

Trả lời hắn là một tiếng than nhẹ. Vạn Dực chạm nhẹ vào mái tóc bù xù của hắn, thổ lộ: “Thích, rất thích.”

Điều này rất tốt.

Đến lượt ta trao trái tim cho ngài, mới có hồi ức đậm sâu.

Áp suất thấp bao phủ triều đình nhiều ngày rồi cuộc cũng chấm dứt, tuy rằng Tề vương điện hạ và Lễ bộ Thượng thư đại nhân ở trước mặt mọi người vẫn bảo trì thái độ bất hòa như cũ, nhưng mấy người có khứu giác sâu sắc đã vén tay áo lên bạo dạn tiếp cận hai vị đương sự để nịnh nọt lấy lòng.

Nhóm tiến sĩ mới nhậm chức cũng chưa đứng vững trên triều đình, ý vào thân phận quan chủ khảo của khoa thi, Vạn Dực cũng nhân cơ hội này thừa nước đục thả câu nhận mấy người mới hợp ý làm môn sinh.

Cuộc sống hoà thuận vui vẻ, thỉnh thoảng kiểm chế hối lộ, thỉnh thoảng nịnh bợ thượng quan, thỉnh thoảng đấu một trận với quan viên cấp dưới, muốn phóng thích ra bên ngoài, tình cờ còn có thể tụ họp lặt lẽ buộc tội thượng quan ngày thường xem không vừa mắt một chút. Thời gian triều Đại Chu vừa yên ổn vừa cuộn trào mãnh liệt như vậy là nửa năm, Thủ phụ Thương Lượng cầm đầu phái trung lập đột nhiên khai chiến, đem mục tiêu nhắm thẳng vào con trai của Đại học sĩ Tằng Vinh đứng đầu điện Vũ Anh -- Tăng Uy Vô!

Nhân sĩ hiểu chuyện lắc lắc quạt lông: Chư vị, các vị nghĩ Thương Lượng rảnh rồi nhàm chán bắt thỉnh linh muốn chém giết lẫn nhau ư? Không! Lão là hạng người bề ngoài thon thót nói cười bên trong nham hiểm giết người không dao, người mà lão chân chính muốn đấu là Lễ bộ Thượng thư -- Vạn Dực phái Bảo hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Vì sao Thương Lượng xuống tay với con trai của tâm phúc tiền nhiệm – Tăng Vinh, sẽ liên lụy đến Vạn Dực?

Việc này phải nói đến thân phận Đại sử trong Bảo Nguyên cục của Tăng Uy Vô, người có con mắt tinh đời đều biết Bảo Nguyên cục chính là nơi đúc tiền của triều Đại Chu, tại vị trí này, giống như mỗi ngày đều gói lên trên Kim Sơn, chỉ có thân tiền Đại La mới không thêm ra tay.

Chức quan này của Tăng Uy Vô là do Vạn Dực lướt qua sự xét duyệt của Lại bộ rồi trực tiếp cho gả ta trúng tuyển, người nói gả ta có thể không [bán ít đi, bánh quy lại] sao?

[Bánh ít đi, bánh quy lại] rất nhiều, thuận tiện lấy chút tiền tiêu vặt cũng là phải thôi, mọi người hiểu trong lòng mà không nói, chỉ cần không quá phận, cấp trên thu chút quà tặng cũng vui vẻ mở con mắt nhắm con mắt cho qua.

Nhưng lần này Thương Lượng đột nhiên lại muốn làm Bao Thanh Thiên, quang minh chính đại nghiêm nghị không nể nang mà thẩm tra sự liêm khiết, nơi đầu tiên khai đao là Bảo Nguyên cục.

Ngay từ đầu Tăng Vinh không thêm đề ý, dù sao hàng năm quan giám sát thẩm tra sự liêm khiết trong Bảo Nguyên cục đều chỉ là làm cho có, mọi người đều biết đây là quy tắc ngầm.

Ai ngờ lần này Thương Lượng lại ra tay thật, đợi thẩm tra sổ sách trong Bảo Nguyên cục xong cũng mất một ngày, sáng sớm một đám quan binh hung thần ác sát gõ cửa từng phủ một, cũng không chờ Tăng Vinh kịp phản ứng, một Bộ đầu trực tiếp lôi người đi ra ngoài!

Con trai bảo bối ở ngay dưới mí mắt mình bị kéo đi, Tăng Vinh thoáng chốc bùng nổ, ngay lập tức sửa sang quan phục chạy về phía Thương phủ!

“—Ngai quá, đại nhân nói để tránh hiềm nghi, đợi đến khi vụ án tham ô trong Bảo Nguyên cục kết thúc mới dám gặp khách”, môn khách thân quen Thủ phụ cười như không cười truyền đạt lời nói chính nghĩa của Thương Lượng

Cái rắm! Tăng Vinh trong lòng thầm hận, lão ta theo Thương Lượng lâu như vậy, đã thấy lão già kia trong sạch liêm khiết bao giờ đâu, rõ ràng muốn chính chết lão ta mà. Thật đáng kinh tởm lúc trước lão ta vì lão già kia mà ruồng bỏ cũ chủ, đại thần trong triều đều khinh thường lão ta, còn lại vài người bằng hữu qua lại thân thiết nếu ngăn lại cũng không có người nào có thể chìa tay giúp đỡ lão ta được.

Lòng nóng như lửa đốt đợi đến khi vào triều, Thương Lượng trình lên tấu chương đã sớm chuẩn bị xong, mặt trên lưu loát liệt kê các tội trạng, thậm chí còn liên quan đến trên người Lục bộ, Thương Lượng hơi hơi ngẩng đầu lên liếc mắt về Vạn Dực ở phía sau, cất giọng nói: “Bệ hạ, án này liên lụy cực lớn, không chỉ có Đại sử Bảo Nguyên – Tăng Uy Vô tham ô nhận hối lộ, tính cả Lễ bộ Thượng thư và mấy vị tam công cứu khanh bên trong phủ cũng có tài sản không rõ ràng, hơn nữa Lễ bộ Thượng thư Vạn Dực từng đề cử Tăng Uy Vô gia nhập Bảo Nguyên cục, thỉnh bệ hạ minh xét.”

Xong rồi xong rồi..... Tăng Vinh nghe được bèn rịn đầy mồ hôi lạnh, trong lòng càng thêm oán hận Thương Lượng.

Duệ đế nghe xong, trước tiên dùng ánh mắt không dấu vết nhìn lên trên người Vạn Dực rồi chuyển đi. Lại gây rắc rối cho trăm!

Vạn Dực bình thân ung dung đón nhận ánh mắt dò xét của Duệ đế, cười vô si lộ ra tám cái răng: Ái chà chà, tha thứ cho thần nhá.

Thương Lượng ở một bên gương mặt nhìn chăm chú vào Duệ đế, chỉ chờ hần ta mở miệng phán quyết.

Không ngờ Duệ đế không nhìn ánh mắt mong chờ của lão, chỉ nói một câu “Việc này sự tình có chút trọng đại, trăm sẽ nghiêm túc điều tra thêm”, liền đề xuống không nhắc tới. Thương thủ phụ gấp đến nỗi đau tim đau phổi, phần trên mặt roi rụng hơn một nửa.

“Thủ phụ đại nhân, nghe nói Hoàng thượng cũng gia nhập vào cảnh trường của Vạn Dực, nếu chỉ đề cập việc tham ô, chỉ sợ không đủ để vận ngã y.”

Đền đuốc trong thư phòng của Thương phủ sáng trưng, hôm nay Duệ đế đề xuống tấu chương buộc tội Bảo Nguyên cục, phụ tá ngồi ở phía dưới Thương Lượng góp lời.

Thương Lượng trầm ngâm một chút: “Là lão phu nóng vội”.

“Nếu đạn cũng bắn ra rồi, lúc này mà từ bỏ chẳng khác gì rút dây động rừng, Vạn Dực đã có phòng bị, ngày sau hạ bệ y chỉ sợ sẽ khó khăn.”

Thương Lượng vuốt râu, “Chi bằng dứt khoát một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, con đường tham ô này không được, chúng ta sẽ đổi một hướng đi khác, lúc đó tất nhiên sẽ bắt được y.”

Đổi lại hướng đi khác để bắt được y sao?

Bên trong thư phòng mọi người nhủ mảy suy tư một lát, một phụ tá lại góp lời: “Kỳ thật, bước đi này của đại nhân chưa hẳn đã nhầm.”

“Hả? Nhanh nhanh nói xem.”

“Đại nhân nghĩ Tăng Uy Vô..... Thật sự là nhân tài có thể thi đỗ sao?”

Thương Lượng cười ha ha, “Những người khác lão phu chưa dám nói, nhưng Tăng Uy Vô bị Tăng Vinh cung chiều không biết nam bắc, là một túi da đựng cỏ quần là áo lượt trăm phần trăm”

Chỉ tiếc việc này Vạn Dực làm cẩn thận, tuy rằng mọi người đều biết Tăng Uy Vô có thể trúng cử là nhờ Vạn Dực mở cửa sau cho hắn ta, nhưng khổ nỗi không bắt được điểm yếu của y, bởi vậy chỉ có thể âm thầm bóp cổ tay.

Phụ tá toan tính nói: “Thuộc hạ nghe nói Tăng Vinh thương yêu con như mạng.....”

“Đúng!” Thương Lượng trước mắt sáng tỏ thông suốt, “Lão phu sẽ viết một phong thư, chỉ cần Tăng Vinh khai ra bằng chứng chính xác lúc trước Vạn Dực thu nhận hối lộ, lão phu sẽ bỏ qua chuyện cũ, tha cho con trai lão ta một mạng!”

“Đại nhân anh minh, đại nhân anh minh!”

Thương Lượng vỗ tay cười to, “Ha ha ha ha, Vạn Dực vừa nhậm chức Lễ bộ Thượng thư, lần đầu làm quan chủ khảo lại vì tình riêng mà làm việc trái quy định! Dù kim thượng có mù quang tin y cũng hết cách trốn chạy miệng lưỡi của nhiều người.”

“Vạn đại nhân, việc này nên làm thế nào cho phải?”

Phía bên này, sau khi tan triều Tăng Vinh trực tiếp tìm tới Vạn phủ xin giúp đỡ, hy vọng xem mọi người như châu chấu cùng trên một sợi dây, tạm thời hợp lại một nhóm cùng nhau giải quyết khó khăn.

“Việc này..... Không dễ làm a.” Vạn Dực nói là nói như vậy nhưng biểu tình trên mặt cũng không quá trầm trọng.

Tăng Vinh hiểu ý nói: “Đại nhân, sau khi xong chuyện, ta sẽ thu xếp một số tiền lớn tạ ơn.”

“Ồi chào, nói đến tiền là dung tục lắm.”

“Ặc..... Gần đây lão phu tìm được một hộp trân châu đen Nam Hải, tổng cộng 108 viên, viên nào viên nấy cỡ bằng nắm tay trẻ em, mong đại nhân vui lòng nhận lấy.”

Vạn Dực hí hóp mắt, thối thối móng tay, “Nắm tay trẻ em, có lớn quá hay không nhỉ? Như vậy tại hạ không mang ra khỏi cửa được a.”

“Ặc, có thể đem trân châu đen mài thành phấn, dùng để uống thuốc, nếu có thêm cò linh chi phụ trợ thì càng tốt, à đúng rồi, trong kho phòng của lão phu còn có một nhánh cò linh chi năm trăm năm, đến lúc đó sẽ cùng nhau dâng lên.” Tăng Vinh phun máu, người này là quỷ hút máu a quỷ hút máu!

Vạn Dực lúc này mới nhìn thẳng vào lão ta: “Nếu đại nhân đã có thành ý như vậy thì Vạn Dực cũng sẽ không cô phụ nỗi khổ tâm của đại nhân.”

Tăng Vinh tràn ngập hy vọng ngẩng đầu, “Tiểu khuyển kia.....”

Vạn Dực trong lòng đã có dự định gật đầu: “Chờ tin tức tốt của ta.”

Tăng Vinh nghe xong vui mừng quá đỗi, muốn cúi người bái lạy --

“Chờ một chút,” Vạn Dực giơ cánh tay cản lại, “Việc này chúng ta còn cần bàn bạc kỹ hơn, thật ra tại hạ cũng cần đại nhân giúp.”

Tăng Vinh lập tức vỗ ngực bộp bộp vang dội, “Có chuyện gì mời nói, lão phu nguyện ý làm khuyên mã* không ngại vất vả.”

*Cách kẻ dưới xưng hô với bề trên

“Việc này liên quan đến Thương thủ phụ,” Vạn Dực nói: “Trước mắt chúng ta đang đứng ở cục diện bị động, kẻ sách hiện giờ, đó là chủ động xuất kích, kiện ngã Thương Lượng.”

“Ta hiểu được ý của đại nhân,” Tăng Vinh nói, “Lão phu đi theo thủ phụ nhiều năm, mặc dù không có công lao, nhưng mà có khổ lao. Nên thấy hay không nên thấy cũng nhìn không ít, mà nay lão đã bắt nhân trước, đừng trách ta bất nghĩa !”

Vạn Dực nhìn vẻ mặt thù hận của Tăng Vinh, trong lòng lạnh lẽo.

Sau khi tiễn Tăng Vinh, một tay Vạn Dực thả lỏng phía sau đi thong thả mấy bước bên trong phòng, Thương Lượng kia cũng không phải ngồi không, Tăng Vinh cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, trong giờ phút quan trọng này y tuyệt đối không thể mắc sai lầm.

Mi tâm bất giác càng nhú càng chặt, Vạn Dực chợt ngoắc tay gọi Ảnh Nhất, “Ngươi nhanh chóng mang vài ảnh vệ đến Tăng phủ, cùng mấy người do thám nắm tình hình trà trộn vào Tăng phủ một tháng trước, mấy ngày này yêu cầu kín đáo theo dõi tất cả các môn khách đến thăm Tăng phủ, đặc biệt là đến Thủ phụ!”

“Dạ!”

Hai canh giờ sau

Ảnh Tam Lang, Ảnh Ngũ Lang theo sát phía sau Ảnh Nhất, hai tay Ảnh Nhất hé mở bức thư tay có con dấu riêng của Thương Lượng rồi giờ cao lên đầu, “Quả nhiên không ngoài dự đoán của công tử, thuộc hạ may mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Vạn Dực tiếp nhận bức thư tay vội vàng đảo qua một lần, trong lòng quyết định, “Quả thật là trời cũng giúp ta.”

Miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, hai ngón tay y ngả ngón mang theo bức thư tay chứa lời nói khản thiết cầu hòa của Thương Lượng đem đốt trên cây nến.....

“Công tử.”

Vạn Dực quay đầu cười quỷ quái: “Chuyện gì.”

Ngôn Trọng tròn mắt:..... Ngài tấn công hay quá.

Giờ phút này Thương Lượng hồn nhiên không biết thư tay của lão ta đã bị Vạn Dực phai người chặn lại, còn đang đắc chí vừa lòng chờ sáng sớm ngày mai Tăng Vinh hỏi âm, ai ngờ Tăng Vinh chưa nhận được thư đã sớm nhận định Thương Lượng lần này là muốn mượn cớ giết lừa, trong lòng quyết định muốn liên hợp với Vạn Dực đưa lão vào chỗ chết!

Chương 74

Sáng sớm hôm sau Thương Lượng từ phía xa xa đã nhìn thấy Tăng Vinh, phá lệ hạ mình chủ động dừng bước chờ gã ta.

Ai ngờ đi đến nửa đường cũng không biết Vạn Dực ở chỗ nào bước ra, kêu gọi Tăng Vinh phía sau, hai người thân thiết khoác vai nhau mà đi.

Chắc, xui xẻo.

Thương Lượng rủa thầm một tiếng, xoay người đi vào triều trước.

Vạn Dực liếc mắt nhìn bóng dáng của Thương Lượng, nói với Tăng Vinh: “A, nhìn xem Thủ phụ đại nhân sáng sớm đã đến đây chán ngải.”

Tăng Vinh đã sớm oán hận nói: “Có thể có chuyện gì tốt, lão phu tốt xấu gì cũng đi theo Thủ phụ nhiều năm, tính tình của lão là không có lợi lộc không làm, hiện tại xem ra còn muốn vơ vét thêm chỗ tốt từ trên người lão phu, nhưng lão phu lười phụng bồi.”

“Ha ha ha,” Vạn Dực cười sáng khoái ba tiếng, “Tính tình Tăng đại nhân yêu ghét rõ ràng, tại hạ cực kỳ thương thức, ngài và ta liên thủ, đợi ngày sau..... Không có tảng đá chướng mắt này tảng đá sẽ thư thái hơn.”

“Ha ha ha ha, là cực kỳ, là cực kỳ.”

Mấy ngày kế tiếp Tăng Vinh và Vạn Dực như hình với bóng, dùng hành động thực tế giẫm đạp khiến Thương thủ phụ phải hạ mình đưa tới cảnh oliu, Thương Lượng tức giận ngã ngửa: Tăng Vinh nguoi được lắm! Được thôi, thế thì đừng trách ta trở mặt vô tình.

Từ đó, Thương Lượng cầm đầu phái Thủ phụ càng cố gắng lập mưu kế, công kích bằng cách dâng tấu chương như súng đạn, tuy rằng mỗi lần buộc tội bằng tấu đều bị Hoàng đế ngăn chặn, nhưng càng áp chế lại càng hăng.

Phía bên này Tăng Vinh một ngày không thấy con trai được Thương Lượng thả ra, tựa như bị cắt tiết gà, cả ngày quần lấy Thương Lượng dây dưa không ngớt, tuy rằng đánh không lại nguoi, nhưng có thể tạo nên các cơ hội để đáp lại nguoi mà!

Đám nguoi còn lại vừa thấy hai phái đánh nhau, lại xoa tay, nghĩ cách nhân cơ hội này đục nước béo cò.

Triều đình nhất thời ồn ào huyên náo gà bay chó sủa, Duệ đế khó tránh khỏi mệt mỏi, sau khi lâm triều kêu Vạn Dực lưu lại, cũng không ngẩng đầu lên, run lên như bị sấm sùng, “Đều nói rõ đầu đuôi gốc ngọn đi.”

Vạn Dực cọt nhà nói, “Không biết bệ hạ muốn thần nói cái gì?”

“Bớt giả bộ đi” Duệ đế không chịu lép vế, “Vừa lên chức đã gây phiền toái cho trẫm.”

“Vi thần không dám,” Vạn Dực nghiêm mặt một chút, ra vẻ đạo mạo.

“Nguoi còn có chuyện gì không dám hã.”

“Hoàng thượng trách oan vi thần rồi”, Vạn Dực nói: “Là Thương Lượng ghen tị vi thần được Hoàng thượng yêu thích, gây khó dễ cho vi thần khắp nơi.”

“À? Chi là như thế thôi ư?” long triều của Duệ đế bắn ra mũ quan trên đầu Vạn Dực, “Xem ra là trẫm đã quá sùng ái nguoi, cho rằng trẫm không biết cái thẳng nhãi Tăng gia là cái loại gì hã?”

“Hoàng thượng thánh minh! Thật là phúc đức của triều Đại Chu!” Thiên xuyên vạn xuyên nịnh bợ không xuyên, trước tiên Vạn Dực vung cái mũ trên đỉnh đầu lên cao rồi đi qua, sau đó về mặt đau khổ, “Nhưng vị trí trong Bảo Nguyên cục này, từ thời Thái tổ cũng không thể tìm được một người có thể khác với ‘mèo nào không trộm thịt’. Mặc dù Tăng Uy Vô không tinh thông về thi từ ca phú, cũng chẳng văn thao võ lược, nhưng gã ta cùng lão cha gã ta giống nhau, am hiểu nhất là xem xét thời thế. Hiện tại Tăng Vinh trở mặt với Thương Lượng, sau lưng đã không có chỗ dựa vững chắc, chức quan cao nhất của lão ta cũng chỉ có thể bảo trì ở Đại học sĩ đứng đầu điện Vũ Anh. Chức quan trong Bảo Nguyên cục béo bở ai mà chẳng muốn nhúng tay, Tăng Vinh ở bên trong quan chức thấp nhất, phía trên còn có nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm, sẽ không dám có lòng tham quá mức, cho con trai lão ta thượng vị chẳng phải là tốt hơn nhóm môn sinh nằm vùng của nhóm quan lại chức vụ cao hay sao?” Vạn Dực nói đến đây dừng dừng, “Hơn nữa còn có vi thần giám hộ Tăng Uy Vô thay Hoàng thượng mà.”

Duệ đế không tiếp lời, hần ta hơi nhắm mắt trầm ngâm một lát.

Vạn Dực đứng lúc này khuyên can một câu nữa: “Hoàng thượng, nước quá trong sạch, sẽ không có cá đâu.”

Duệ để mở mắt ra, chống lại vẻ mặt vô tội của Vạn Dực, hấn ta vô lực phát phát tay, “Về sau giấu kỹ điểm yếu cho trẫm! Trẫm không phải người có chuyên môn phụ trách lau mông cho người, việc này trẫm mặc kệ, nếu cứ ầm ĩ như vậy thì người tự gánh lấy hậu quả.”

Hoàng thượng cho phép rồi, là thời điểm phản kích .

Vạn Dực trở về ngay đêm đó liền triệu Tăng Vinh qua phủ nói một câu: “Không biết Tăng đại nhân có gì biện pháp gì đối phó với Thương Lượng?”

“Biện pháp thì có,” Tăng Vinh vuốt vuốt râu, “Nhưng trước mắt quyết sách mấu chốt lại ở ngay quý phủ.”

“Hả?” Vạn Dực ngạc nhiên nói, “Là ở quý phủ tại hạ sao?”

“Quân, Liên, Ngã.” Tăng Vinh gằn từng chữ.

“Là nàng ấy?!” Vạn Dực không kiềm chế được đứng lên, “Nàng ấy chỉ là một tiểu thiếp nhất phòng mà ta mua, có liên hệ gì với Thương Lượng chứ?”

“Đại nhân đừng vội, nghe lão phu chậm rãi kể lại,” Tăng Vinh nói, “Tên thật của Quân Liên Ngã vốn là Quân Uyển Thanh, chính là tiểu nữ nhi của Quân Mẫn Ngôn phái Thanh Lưu bị luận tội trong lần tham nghị trước, bởi vì đắc tội với Thương Lượng, 6 năm trước bị Thương Lượng vu hãm, con trai của Quân gia bị lưu đầy ngàn dặm, nữ quyến thì sung làm quan kỹ. Thương Lượng vì diệt cỏ diệt tận gốc, những người bị lưu đầy dọc đường hoặc là ở trong giáo phường đều bị lạng lẹ giết chết, Quân Liên Ngã này là hậu nhân duy nhất may mắn còn sống sót của Quân gia.”

Vạn Dực nghe xong, còn có chút nghi hoặc nói, “Tăng đại nhân ngài cũng nói là thời gian đã qua 6 năm, vậy ngài dùng cái gì xác định Quân Liên Ngã này đúng là hậu nhân của Quân gia?”

“Này.....” Tăng Vinh nói đến đây ho khan một chút, hơi xấu hổ nói, “Bởi vì lão phu từng cùng với Quân gia có chút..... Lui tới, bộ dạng Quân Liên Ngã thuở nhỏ quá giống chính thê Nghiêm thị của Quân Mẫn Ngôn, mặc dù mấy năm không gặp, bộ dạng của con bé không thấy đổi nhiều so với năm đó, bởi vậy, lão phu mới may mắn nhận ra.”

“Thì ra là thế --” Vạn Dực giật mình nói, không nhận được nắm tay kích động đứng dậy đi qua đi lại, “Hay lắm! Tăng đại nhân, xem ra ông trời đứng ở phía ngài và ta, mới có thể gặp được cơ duyên như thế!”

Tăng Vinh cũng kích động, “Việc này mấu chốt còn thiếu một người là tâm phúc bên người Thương Lượng, Tham chính – Tiền Trù, gã ta đã theo Thương Lượng gần 20 năm, Thương Lượng thập phần nể trọng gã ta, phạm là chuyện bản thủ thì gã ta đều có một phần.”

Vạn Dực vẫy tay bảo Tăng Vinh sát lại gần, “Được lắm! Mấy ngày nay ngài đã nắm trong tay đầy đủ thì có thể lục soát vật chứng, chúng ta tiện tay như thế, như vậy như vậy.....”

Ảnh Nhất ở trên xà nhà yên lặng chăm chọc: Công tử, người tuyệt đối đúng là ông vua diễn xuất đứng đầu Đại Chu!

“..... Dực.”

“Vạn Dực..... Vạn Dực?”

Vạn Dực bỗng nhiên hoàn hồn, trước mắt là khuôn mặt tuấn tú không hài lòng của Tề vương điện hạ, “Đang nghĩ cái gì khiến Cô phải gọi mất mấy tiếng thế?”

Vạn Dực nhú nhú ần đương: “À, có lẽ là gần đây chính vụ bận quá, người có chút hoảng hốt.”

“Là sự kiện của Thương Lượng chứ sao,” Kỳ Kiến Ngọc chẳng hề để ý nói, “Nếu người thấy lão thất phu kia không vừa mắt, Cô thay người dạy dỗ lão ta.”

Vạn Dực nhìn biểu tình rục rịch góc đầu dãy của Tề vương điện hạ không khỏi buồn cười nói: “Ta thấy điện hạ ngài gần đây ở trong kinh đến mức cuồng rồi. Cần gì phải vô cớ sinh sự, việc này ta muốn tự giải quyết.”

Kỳ Kiến Ngọc lập tức miễn cưỡng nói: “Người đi nhờ vả Kỳ Kiến Thành à?”

Vạn Dực “Ặc” một tiếng thật dài, không xong.....

Tề vương điện hạ nháy mắt giỡn nẩy: “Người lại tình nguyện đi nhờ vả hấn cũng không muốn tới tìm ta!”

“Không phải như thế.....” Vạn Dực yếu ớt trấn an.

“Đó là ý tứ gì?” Trong nháy mắt Tề vương điện tuy không mang theo nhưng phải ăn ngay tại chỗ một rồi lại một bình dấm chua, chất vấn: “Ta kém hấn ta chỗ nào? Ta cũng có thể đặc xá cho Tăng Uy Vô, ta cùng với người không phải thân mật hơn sao, người vì sao nhờ hấn cũng không tới tìm ta..... Bla bla.”

Ảnh Nhất ôm nhánh cây ngoài cửa sổ: Tề vương điện hạ, ngài cũng tuyệt đối là bình dấm chua lòm đút đầu Đại Chu!

Ứng thuận vô số lời ngon tiếng ngọt, ông vua diễn xuất cuối cùng cũng trấn an bình dấm chua lôm..... À không, là công tử tài giỏi kiệt xuất rồi cuộc cũng trấn an được Tề Vương điện hạ anh minh thần võ chứ nhỉ, giờ phút này Vạn Dực thoả mãn liếm đôi môi hơi sưng tựa vào trong lòng Kỳ Kiến Ngọc, “Hoàng thượng làm sao có thể so với ngài được, việc vật vãnh này sao phải làm phiền tới ngài, Tề vương điện hạ của ta trong lòng chỉ cần nhớ thương ta là đủ rồi.”

Kỳ Kiến Ngọc trong lòng ôm giai nhân, hô hấp cảnh nhanh, cánh tay của hắn ôm lấy cái eo nhỏ của Vạn Dực, đôi tai nghe người trong lòng nói lời ngọt ngào mềm mại, con bực tức trong lòng đã sớm hóa thành một dòng suối mùa xuân. Lòng bàn tay dưới thắt lưng mặc dù nhỏ gầy nhưng cũng rất rắn chắc, Kỳ Kiến Ngọc tự động vuốt ve cái eo thon của người trong lòng, tình tế cảm nhận sự mềm dẻo mê người kia, thờ dài, “Mãi đến hôm nay, Cô mới hiểu được câu nói của cô nhân: ‘Thép luyện trăm năm cũng hóa thành thứ mềm yếu’, thành thật không được lừa dối ta.”

Cái người ra trận giết địch chưa bao giờ biết nương tay, nay lại nắm lấy eo nhỏ của y, nhưng lại khó có thể kiềm chế.

Thật sự là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Vạn Dực cười, tháo cái mũ quan vút xuống dưới đất, tóc đen hợp lại trước ngực, ngẩng nhìn đuôi tóc rồi liếc nhìn Kỳ Kiến Ngọc, “Vậy không biết điện hạ muốn bắt ta gây tai họa như thế nào bây giờ?”

Động tác nữ nhi của y làm vô cùng tự nhiên không chút nghi ngờ, càng gấp đôi một tia mật mờ mê hoặc.

Kỳ Kiến Ngọc đề lên y, trên môi hung hăng hôn một cái, thu hồi cánh tay nắm cái eo nhỏ của y rồi hướng lên phía trên, “Còn có thể làm sao bây giờ, yêu nghiệt đến mức này chỉ có thể thích hợp với một mình Cô thôi, chẳng có ai trong thiên có tư cách này!”

Vạn Dực theo bản năng đẩy cánh tay của Tề vương đang đề trên ngực y ra, rồi sau đó nhanh chóng phản ứng, tiếp theo lại ưỡn eo chủ động đưa tay hắn thu lại bên hông, chuyển đề tài: “Ngọc Lang, đã nhiều ngày nay Thái hậu lại giới thiệu danh môn khuê tú cho ngài ư?”

“Sau khi theo ta hồi kinh cũng không biết là ai luyện thuyên ở bên tai mẫu hậu.....”

Kỳ Kiến Ngọc giống như không hề có cảm giác chút nào tiếp tục trò chuyện thật vui vẻ với Vạn Dực, đợi trước khi rời đi tay trái lơ đãng phe phẩy qua bộ ngực của y, ắn đường có chút nhũn chặt khi quay lưng lại với Vạn Dực.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Có hoàng đế bảo vệ, không mất mấy ngày quả nhiên Tăng Uy Vô chưa có đầy đủ chứng cứ được thả ra, chẳng có yếu tố quan trọng này để chế ngự, cách một ngày lâm triều, không đợi phải Thủ phụ lại buộc tội, Tăng Vinh đi trước làm gương trình lên một cuốn sổ con --

“Hoàng thượng, thần muốn vạch tội Thương lượng – Thương thủ phụ lừa trên gạt dưới, tự tiện sử dụng quyền thế tự cho mình là đúng, hãm hại trung lương!”

Thương Lượng thoáng chốc trừng mắt dựng ngược lông mày “Ngươi nói vậy?”

Tăng Vinh nhanh chóng đi về phía trước mấy bước rồi quỳ xuống, giọng cao tấu chương lên, tờ giấy kia trời sinh trung hậu thành thật trên khuôn mặt già nua hiên ngang lấp lệt, “Vi thần nói những câu này là thật, vi thần muốn vạch tội chính là vụ tham nghị luận tội Quân Mẫn Ngôn của 6 năm trước! Xin Thánh thượng nắm rõ!”

“Tăng Vinh! Ngươi --”

Vạn Dực không nhanh không chậm tiếp lời, “Thủ phụ đại nhân, ngài dù sao đã lớn tuổi, đừng kích động như vậy, không phải là..... Chột dạ chứ?”

“Vạn Dực ngươi được lắm!” Ngón tay trỏ của Thương Lượng run run rẩy rẩy, chỉ vào y, “Các ngươi liên hợp lại mưu hại lão phu!”

Vạn Dực nói, “Lời nói cũng không thể nói hết, Hoàng thượng hiểu tường tận từ chân tơ kẽ tóc, nếu Thủ phụ đại nhân thật sự trong sạch đến lúc đó nói lại cũng không muộn đâu.”

“Hoàng thượng!” Thương Lượng nước mắt già nua, hàm oan dập đầu thật mạnh, “Thần cả đời cẩn trọng trung tâm vì nước, xin Hoàng thượng hãy cho lão thần một công đạo!”

Lúc này, đúng là kỹ thuật diễn xuất liều mạng quá đi!

Tăng Vinh dập đầu thật mạnh ba cái, cái trán sưng đỏ một mảng, “Hoàng thượng! Vi thần tuyệt đối không nói sai!”

Thương Lượng:“Hoàng thượng!”

Tăng Vinh:“Hoàng thượng!!”

Vạn Dực:“Hoàng thượng!!!”

Từng người nương tựa vào đại thần Giáp/ Ất/ Bính:“Hoàng thượng a!!!”

Duệ đế đầu đầu nhìn xuống một đám quần thần phía dưới, nặng nề xoa mi tâm.....

Mỗi ngày giống như đi buôn bán hàng hóa với bọn họ, hẳn ta mới mười bảy đã sắp có tóc bạc rồi đó! Ngã!

Sau khi hạ triều, Thương Lượng âm độc từ phía xa xa liếc nhìn bóng dáng Tăng Vinh, làm tâm phúc đủ tư cách, tất cả điều bộ còn lạng lẽ ngang ngược hơn nhiều so với Tham nghị Tiền Trù.

Thương Lượng trầm giọng nói,“Bây giờ còn còn chưa phải lúc, Hoàng thượng trong chốc lát không kiểm tra nhanh như vậy, đợi đến tuần tết Hàn thực, thừa dịp bọn họ đi chơi trong tiết thanh minh..... Làm sạch sẽ một chút.”

Tiền Trù trao đổi ánh mắt ‘hiểu lòng mà không nói’, cười híp mắt, “Đúng vậy, lúc này trộm cướp đã thú cũng thật nhiều nha.”

“Ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha ha!”

“Ha ha..... Ai, lần này phẩm chất bột phấn của người rất tinh tế a.” Thương Lượng nhìn Tiền Trù mặc dù thoải mái cười to cũng không có nửa điểm khuôn mặt bị nứt nẻ, bên cạnh từ trong lòng lấy ra một cái gương cầm thận dậm phần.

“Ặc, nương tử ta tự tay chế tạo, nếu đại nhân không chê, khi trở về ta sẽ dâng một phần cho đại nhân thử xem sao?”

“Tốt! Tốt!”

Hai người thân thiết khoác vai nhau cùng đi.

“Chắc, xem bộ dạng của bọn họ liền biết sắp muốn quật ngã một trung lương quốc gia!” Tăng Vinh quay đầu liếc mắt về phía hai người Thương Lượng, đối với bộ dáng này của bọn họ thuộc đến không thể nào thuộc hươn rồi.

Vạn Dực vỗ vỗ vai lão ta,“Mấy ngày này ta sẽ phái người âm thầm bảo vệ ngài, cứ yên tâm đi.”

Được y hứa hẹn Tăng Vinh nhẹ nhàng thở ra,“Ta đương nhiên tin tưởng Vạn đại nhân.”

Vạn Dực cười nói,“Đừng tin tưởng ta quá, tại hạ sẽ có áp lực .”

“?”

“Đúng rồi, không ngại thu nhận dưỡng nữ chứ?”

Tăng Vinh lưu loát vượt râu,“Việc này..... Lão phu không ngại, bất quá tiện nội có lẽ sẽ để ý.”

Vạn Dực giả hoạt trừng mắt nhìn,“Nếu là Quân Liên Ngã thì sao?”

Cái gì..... Các bạn nói cái gì? Tùy cơ ứng biến rất nhàm chán? Được rồi! Hiện tại để cho tôi đem màn ảnh chuyển hướng về phía Tề vương điện hạ, bắt đầu khoảng thời gian ngôn tình.

“Điện hạ, ngài đến tột cùng muốn giải bày cái gì?” Định quốc tướng quân Tiết Đào số khổ tiếp tục làm thùng rác chất chứa tâm tình nhân hiệu dành riêng cho Tề vương.

“Cô cảm thấy không thích hợp.....” Kỳ Kiến Ngọc cau mày nói.

“Chẳng lẽ bộ ngực của Vạn Lang tương đối to ư?” Tiết Đào kín đáo hỏi.

“Không đúng, cực kỳ bằng phẳng..... Cực kỳ cứng.....”

“Cái kia có gì đó không đúng sao, chỉ là dấu hiệu chứng tỏ thân thể của Vạn Lang rất rắn chắc thôi mà!” Ngực của nam nhân nào chẳng không bình thường, cứng rắn nhĩ?

“Không đúng..... Cảm thấy có điểm gì kỳ lạ lắm.” Kỳ Kiến Ngọc suy tư hết lần này tới lần khác, đột nhiên hiểu ra,“Ta biết là không đúng ở chỗ nào rồi nhá!”

Tiết Đào:“.....?”

Chỉ thấy Tề vương điện hạ dùng sức nắm lấy tay Tiết đại tướng quân đặt trên cơ ngực mình,“Đến đây, cảm nhận một chút!”

Tiết Đào buồn nôn, trong nháy mắt rút tay về!

“Điện hạ ngài muốn làm gì!”

Kỳ Kiến Ngọc “Ngươi cảm thấy ta cứng rắn hay không cứng rắn?”

“.....”= 0 =!

Tề vương điện hạ không kiên nhẫn đưa tay gỡ đặt lại trước ngực mình, hỏi: “Rốt cuộc là cứng rắn hay không cứng rắn hả?”

Tiết Đào rung rung “Cứng rắn.....”

“Nhưng sao Vạn Lang lại cứng hơn cả ta?!”

Tiết Đào:[→__→]

Vạn Dực cảm thấy hai hôm nay Tề vương điện hạ rất kỳ quái, thường thường tập ngực thì thôi, nhưng mấu chốt là y không có ngực nhá..... À không, mấu chốt là ngực giả của y đều buộc rất chặt thật sự thái bình a! Tuy rằng bản tính nữ nhi của y rất ít ỏi nhưng rất bài xích có hai bàn tay luôn tùy tiện thăm dò trên ngực y nhá.

Trước tết Hàn thực một ngày, người gác cổng cùng với nhóm ảnh vệ ở chỗ tối đã sớm nhắm mắt làm ngơ nhìn người nào đó phi vào Vạn phủ, nhiều lắm phải người truyền đạt một tiếng cho công tử là tro bụi lại đến đây chứ gì.

Kỳ Kiến Ngọc ở phòng ngủ nhào lộn, liền men theo nha hoàn chỉ dẫn tới phòng bếp,“Vạn Dực, tại sao hôm nay lại chạy về phía này?”

Tại phòng bếp chỉ có một nữ đầu bếp trẻ tuổi, trong tay cầm hai thứ là mỳ lạnh mặt và cao lương*, mà Vạn Dực đã thay đổi hoa phục chỉnh tề thường ngày, quần áo trắng sắc xanh, đem tay áo hai bên vén lên thật cao, lấy dây lưng cổ định lại hai ống tay áo, toàn bộ mái tóc dài buộc cao, lấy bố quan đội vào.

Nhìn thấy Kỳ Kiến Ngọc tiến vào, Vạn Dực phát tay đuổi đầu bếp nữ đi, đưa tay chia bột mì thành hai phần,“Ngọc Lang tới thật đúng lúc, lại đây chúng ta cùng nhau nặn bánh Hàn yển nào.”

Kỳ Kiến Ngọc nhìn kỹ mấy viên bánh Phi Yến** trong khay to bằng ngón tay cái sau lưng Vạn Dực, rất tinh xảo. Tề vương điện hạ vạn năng lắm tám mồ hôi, nhỏ giọng nói,“Việc này..... Cô chưa từng nặn qua.” Trong cung đều là trực tiếp ăn đồ có sẵn .

“Không sao,” Vạn Dực cười tủm tỉm nói,“Coi như là chơi đùa đi, nặn không tốt cũng không quan trọng, khi ta còn bé mỗi khi đến tết Hàn thực, đều cùng cha mẹ nặn bánh Hàn yển.” Mà bây giờ, rốt cuộc y cũng có một người có thể nặn bánh cùng y.

Kỳ Kiến Ngọc không nói thêm gì nữa, trực tiếp lau sạch tay rồi vén tay áo lên, ‘mình làm mình hưởng’ nhanh chóng cầu ra một lớp bột mì --

“Chờ một chút, không thể trực tiếp nhào nặn như vậy,” Vạn Dực làm mẫu,“Trước tiên phải đem bột mì chia ra độ lớn bằng một ngón cái, sau đó mới nặn hình dạng bánh.”

“..... À, muốn nặn hình gì cũng được sao.”

“Tốt nhất là may mắn một chút , ví dụ như Phi Yến, chim cá hoa lá, dưa và trái cây.”

“Hiểu rồi !”

Một khắc sau.....

“Ngọc Lang,” Vạn Dực ôn nhu nói,“Đây là nặn bánh Hàn yển..... Không phải chà xát bánh trôi.”

Tề vương điện hạ đắc ý nói,“Cô nặn hình quả dưa hấu!”

“.....”= 0 =!

Ban đêm, từ chỗ tối Tiền phủ có hơn mười bóng đen nhanh chóng lao về phía Tầng phủ, chốc lát, lại có vài bóng đen lặng yên không một tiếng động tiến vào bên trong Tiền phủ.....

Phía Xa xa phu canh gỗ mỡ cầm canh ngập một cái thật to, dụi mắt một cái: Sur cha nó, lại có một đám bụi bay xuống đầu bố mày. Gần nhất trong kinh người đi đi lại lại tạo thành bụi bặm hình như hơi nhiều đấy nhá?

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76

Hoa bay phấp phới thành xuân, gió đông lay liễu trong sân tiết Hàn. (Trích trong bài thơ Hàn Thực – Hàn Hoảng)

Xem hình thức là biết nội dung, ngày hôm đó vào tết Hàn thực nhà nào cũng chiết cành liễu cắm ở trên cửa, mái hiên và gian bếp. Khi Kỳ Kiến Ngọc đứng dậy, thị nữ đã dâng lên bộ đồ mới bên trên có một cành liễu tươi non, hần vẩy tay cho thị nữ lui xuống, sau khi hai hay ba lần mặc xong quần áo liền đi về phía thư phòng, đêm qua Vạn Dực một mực ở trong thư phòng mân mê mấy chồng tấu chương, kêu hần về phòng ngủ trước, không ngờ đến tận khi hần ngủ, Vạn Dực vẫn không quay lại, xem ra lại nghỉ ngơi ở thư phòng đây.....

Suy nghĩ đến điểm này, Kỳ Kiến Ngọc có chút đau lòng bước chân càng nhanh hơn, đẩy cửa ra, Vạn Dực phía đối diện đã mũ áo chỉnh tề quay đầu lại nhìn hần, “Ngọc Lang, sao dậy sớm thế?”

Kỳ Kiến Ngọc nhìn quãng thâm màu xanh nhạt dưới mắt Vạn Dực, nhẩn mòi, “Tại sao không ngủ nhiều thêm một lúc nữa?”

“Nếu ngủ tiếp sẽ bỏ lỡ việc lâm triều.” Vạn Dực mỉm cười nói, “Không sao, mấy ngày nay đã bận rộn xong rồi, ta có thể nghỉ ngơi một thời gian ngắn.”

Kỳ Kiến Ngọc kéo lấy cánh tay Vạn Dực, “Trong triều có Cô, cần gì phải tự thân tự lực mọi chuyện như vậy.” Rồi sau đó có chút thẹn thùng thấp giọng, “..... Người chỉ cần bận rộn chuyện của Cô là đủ rồi.”

Vạn Dực bật cười, vỗ cái người đang lôi kéo cánh tay của mình, vô cùng chân thành và tự nhiên nói, “Điện hạ, ta cũng là nam nhân đấy!” Sao bằng lòng yên tâm thoải mái tránh ở phía sau người khác?

Kỳ Kiến Ngọc cũng chưa hiểu hết lời nói của y, trong lòng không khỏi cảm khái: Thanh cao như thế, không hổ danh Vạn Lang yêu dấu của ta!

Ảnh Nhất trên nóc nhà: Công tử..... Người không cẩn thận lại quên mất thân phận con gái của mình à?

Sau khi lâm triều ném qua bát cháo ngọt mà hoàng đế đã nhất trí phân phát, tiếp theo đó là ba ngày hiếm thấy được nghỉ ngơi, tuy rằng hương vị của bát cháo cũng không tệ lắm, nhưng dù sao cháo loãng chóng đói, quân thân tự giữ phong độ cũng không dám gọi thái giám quay lại xin thêm bát cơm, sau khi bãi triều nhanh chóng tự giác ăn thêm cơm.

Tết Hàn thực phải cắm lửa trong ba ngày, Vạn Dực và Kỳ Kiến Ngọc trở về cũng chỉ ăn chút mỳ lạnh cùng cao lương, thấy Kỳ Kiến Ngọc một mạch nhắm mắt theo đuôi, tiếp theo muốn đi viếng mộ làm cho y có chút do dự, “Ta muốn viếng mộ cha mẹ, Ngọc Lang..... Muốn tới sao?”

Dù sao cha mình từng chọc gậy tiên hoàng mấy chục năm, y vẫn muốn chú ý tới tâm tình của Tề vương điện hạ.

Đáy lòng Kỳ Kiến Ngọc giao chiến hơn nửa ngày, nhưng mà trước mộ phần..... Phụ hoàng sẽ không tức giận đến mức đào mồ sống dậy từ Hoàng lăng ra chứ? Không được! Nhưng hần là con trai của Phụ hoàng làm sao có thể cúi đầu với Vạn An nhỉ?

Thật sự là buồn bực giãy vò tâm can, vì sao Vạn Dực đáng yêu tội nghiệp như vậy, mà cha của y lại là cái lão Vạn An cơ chứ!

Lẽ mà gần nửa canh giờ, cuối cùng Tề vương điện hạ quyết định sẽ đứng chờ ở dưới chân núi, Vạn Dực lên núi viếng mộ xong sẽ đi xuống tụ họp với Tề vương điện hạ.

Vạn Dực mang theo Ngôn Trọng trong ánh mắt tha thiết của Tề vương điện hạ đi lên núi, Ngôn Trọng xách một túi lớn Hàn yển đã nặn ngày hôm qua, “Công tử đại nhân, cần đem theo Hàn yển mà Tề vương điện hạ nặn cúng tế luôn à?”

“Người đem Hàn yển của Tề vương nặn cho vào đó hả?”

“Làm sao ạ?” Ngôn Trọng sờ sờ đầu, dù sao cũng là chủ mẫu tương lai của Vạn gia tự tay nặn, “Ta nghĩ lão gia cũng sẽ chờ mong chứng kiến tâm ý của Tề vương điện hạ.”

Nghĩ đến tay nghề đáng sợ kia của Tề vương, mặc dù sau đó y thật sự nhìn không được tự tay dạy hần nặn hai con chim yến, nhưng vật phẩm kia..... “Ta nghĩ cha sẽ không hy vọng nhìn thấy đâu.”

Cúng tế tí mì, thêm đất, treo tiền giấy lên, ngày này hàng năm Vạn Dực luôn tiêu tốn nửa ngày trước linh mộ của cha mẹ nói rõ cận kề, năm nay có lẽ là có một người đang đợi y, không đến buổi trưa, Vạn Dực đã viếng mộ xong rồi.

Y ngẩng đầu hơi nheo mắt mê mẩn nhìn tầng mây thật dày ở dưới vầng thái dương, cha, mẹ, hôm nay con không hề cô độc, cuối cùng cũng gặp được một người nguyện ý không đo mọi thứ bởi bạn với con.

Nếu hai người ở trên trời có linh thiêng, có thể an tâm được rồi.

Rồi sau đó Ngôn Trọng mở ra túi vải ra làm xong mọi bước cúng tế cuối cùng:

Đem Hàn yến hình dáng chim yến, rần và thỏ lấy ra, từng cái xòe ra đặt trước mộ phần, sau đó Vạn Dực lấy cành liễu đã chuẩn bị từ trước cắm vào những món Hàn yến, lại cẩn thận thả lại trong túi, chuẩn bị mang về treo cao trong phủ, tâm nguyện dựa vào ân trạch của tổ tiên.....

“-- Công tử!”

Đột nhiên từ phía sau cây liễu lộ ra một cái đầu, Ảnh Nhất nói, “Ảnh Thập Nhất truyền tin tức, Tăng Vinh rời phủ, Tiền Trù phái tử sĩ phòng chừng sẽ động thủ trên đường.”

Vạn Dực chậm rãi nói, “Bảo Ảnh Thập Nhất trước tiên đừng hành động, theo sát bọn họ.”

Ảnh Nhất nghe vậy cả kinh, giương mắt nhìn lại, người kia đang mỉm cười khuôn mặt ngược sáng, không thấy rõ biểu tình, chẳng lẽ trước kia công tử bảo Ảnh Thập Nhất đi theo không phải vì bảo hộ cho Tăng Vinh?

Giống như nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt hắn ta, ánh mắt Vạn Dực sâu thẳm, “Bảo hộ là Liên Ngã, về phần Tăng Vinh, chỉ cần làm cho lão ta giữ lại một hơi thở không lập tức chết ngay là được, thương thế của lão ta càng nặng càng tốt.”

“Dạ!”

Vạn Dực lấy ra một con dấu từ trong lòng, Ảnh Nhất nhận ra là con dấu riêng của Tiền Trù mà đêm qua bọn Ảnh Thập Trộm được từ Tiền phủ, “Sau khi sự việc xảy ra chỉ cần lưu lại một thích khách, còn lại một mực rút lui!”

“Dạ!”

Vạn Dực chậm rãi lại bỏ sung một câu, “Đem con dấu riêng này giấu ở trên người thích khách, ẩn nấp cho kỹ.”

Đợi đến khi có một trận lá liễu lượn quanh, sau khi bóng dáng Ảnh Nhất biến mất, suy nghĩ đến ngày ấy Tăng Vinh tràn ngập tin cậy chờ sự tương trợ bảo vệ âm thầm của y, Vạn Dực lắc lắc đầu, Tăng Vinh ơi Tăng Vinh, không phải đã bảo người đừng nên quá tin tưởng ta sao.....

Tội danh mưu hại mệnh quan triều đình này, đương nhiên là vốn phát sinh sẵn ở thế lực hùng mạnh không coi hoàng đế ra gì rồi.

Tết Hàn thực ngày hôm đó có một trận ám sát chấn động triều đình và dân gian, Đại học sĩ Tăng Vinh đứng đầu điện Vũ Anh viếng mộ trên đường trở về gặp phải thích khách mai phục, bản thân bị trọng thương! Chẳng qua chỉ là nếu ám sát đơn thuần cũng được, nhưng cuộc ám sát này lại cố tình phát sinh sau khi gã ta buộc tội Thương Lượng, vừa khéo gã ta tố cáo Thương Lượng tội danh cũng là mưu hại trung lương! Càng vừa khéo sau đó, từ trên người thích khách bị bắt được lục soát ra con dấu riêng của Tiền Trù tẩm phúc Thương Lượng, không đến hai ngày, thích khách này chết một cách lạ lùng ở trong nhà lao.....

Tiền Trù thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu trong người, vốn dĩ đắc ý vừa lòng chờ tin Tăng Vinh chết, ai biết sau lưng đã bị người ta đào góc tường! Nuôi từ tử sĩ phải chết còn không chết nhanh lên một chút, lại cố tình chờ bị tóm gáy lúc sống sau đó mới chết!

Lúc này còn ngại cục diện không đủ loạn, dưỡng nữ nhà Tăng Vinh – Quân Liên Ngã canh giữ ở trước cửa cung ngăn kiêuêu oan, chỉ thẳng vào Thương Lượng ở phía trước mưu hại cha đẻ của nàng, muốn giết Tăng Vinh là vì biết sự tồn tại của nàng nên phải giết người diệt khẩu, Tiền Trù cũng là đồng lõa năm đó!

Trong chốc lát Thương Lượng sút đầu mẻ trán, Vạn Dực nhân cơ hội này kéo phái Bảo Hoàng cùng phái Thanh Lưu đã sớm không ưa lão ta, không kiêng nể buộc tội Thủ phụ không có đức! Thương Lượng bần Bô Tắt qua sông tự thân khó bảo toàn, lúc này Tiền Trù chạy tới tìm lão cầu viện, sao mà lo cho gã được?

Vì thế Tiền Trù bị thâm, đêm khuya mười ngày sau nhận được một tờ giấy ra lệnh bị điều tra --

Vạn Dực cười khanh khách nhìn Tiền Trù vạt áo phiêu tán đầu tóc xốc xếch, chấp tay, “Ngại quá Tiền đại nhân, tại hạ cũng chỉ phụng mệnh làm việc thôi.”

Tiền Trù xanh mặt không hé răng, phát tay cho tiểu thiếp quần áo không chỉnh tề lui xuống.

Mặc kệ là ai ‘Làm việc’, mới làm được một nửa bất thành linh bị cắt ngang, sắc mặt đều không vui tươi hòa nhã như nhau cả thôi, may mà trước đây gã đã đem tất cả chứng cứ đốt cháy hầu như không còn gì nữa, bọn họ cho dù có quật ba thước đất, cũng không tra ra --

“Tiền đại nhân, mời nhìn xem đây có phải là chứng cứ phạm tội của Thương Lượng hay không?”

Tiền Trù không thể tin được nhìn chăm chăm vào chồng văn thư trước mắt, mặt trên Thương Lượng để lộ mức tiền thu nhận hối lộ mấy lần của gã, thư từ qua lại, danh sách tử sĩ nhiều lần ám sát..... Chờ một chút!

Tiền Trù bình tĩnh nhìn kỹ lại phát hiện trong đó mức tiền có lệch lạc, mà phía dưới là thư có dấu ấn triện của Tăng Vinh cũng có một chút không thích hợp, “Không đúng! Đây là văn thư giả mạo !”

Vạn Dực bình tĩnh nhìn gã, “Không, đây là chứng cứ phạm tội mấy chục năm nay mà Thương Lượng mắc phải, hơn nữa là tìm từ chỗ người đó Tiền đại

nhân, chính miệng chỉ ra và xác nhận đi.”

“Ngươi.....”

Vạn Dực khuyh đang nói ở bên tai gã, “Ngươi cho là vì sao điều tra nhanh như vậy đã được thông qua? Thương Lượng đã sớm tính toán bỏ tốt giữ xe, ngươi không vì tài sản tình mạng của mình, cũng nên..... Vì toàn thể năm mươi bốn miệng trong nhà mà cẩn thận suy nghĩ.”

Tiền Trù sợ hãi cả kinh, “Ngươi muốn làm gì!”

Vạn Dực đứng thẳng dậy, vỗ tay một cái, người hầu đi theo bên cạnh khom người đưa cho y một phần văn thư khác giống nhau như đúc, nhưng lần này trên chữ viết chỉ còn lại một mình đại danh của Tiền Trù. Trong nháy mắt mặt gã trắng bệch như tờ giấy, Vạn Dực không chút để ý giờ tờ văn thư thật mỏng lên, tươi cười xinh đẹp mà tàn khốc: “Đêm nay ta nhất định phải mang theo một phần văn thư, ngươi nói nên mang đi cái của ngươi, hay là của Thương Lượng đây?”

“Không.....”

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Sau tết Hàn thực, người tu dưỡng mấy ngày vất vả mới nhặt nổi cái mạng – Tăng Vinh cầm lấy tấu chương, đã hoàn toàn mơ hồ, “Vì sao không cho lão phu tiếp tục kiện cáo vụ án của Quân gia?” Lạm dụng quyền thế tự cho mình là đúng và hăm hại trung lương, hai hạng mục này cũng đủ để lật đổ Thương Lượng! Trên trán lão ta cuốn băng gạc, run rẩy điên rồ hết lần này đến lần khác vuốt ve bản tấu, “Gay go quá, chẳng lẽ đến đến giờ phút quan trọng này mà Vạn Lang ngài còn muốn buông tha cho Thương Lượng, lão Lão muốn giết lão phu à!”

“Đương nhiên không phải.” Vạn Dực trấn an vội bước lên trước đỡ lấy Tăng Vinh. “Tăng đại nhân trước hết đừng kích động, hãy nghe ta nói đã.”

Tăng Vinh hiển nhiên không cho là đúng, lão ta thờ hờn hờn thuận thế ngồi xuống, “Ngài nói đi.”

Vạn Dực ôn tồn hỏi, “Tăng đại nhân hy vọng lần này Thương Lượng có thể tránh được một kiếp sao?”

Tăng Vinh giọng căm hận nói, “Tất, nhiên, phải, chết!”

Vạn Dực mỉm cười từ trong tay Tăng Vinh rút ra bản tấu chương, “Như vậy tờ tấu chương này, nhất quyết không thể đưa lên nữa.”

Tăng Vinh kinh hãi, “Tại sao lại nói vậy?”

“Tăng đại nhân cảm thấy..... tính nết của đương kim Thánh thượng ra sao?”

Tăng Vinh nhìn từ trên xuống dưới từ trái qua phải, phun ra nuốt vào lại kiên định nói, “- - Chết vì sĩ diện!”

Phụt!

Vạn Dực thiếu chút nữa không kìm nén được bật cười, hình dung này của Tăng Vinh thật sự là quá chuẩn luôn.

“Đã thế, Tăng đại nhân ngài nghĩ xem, vụ án nhiều năm trước của Quân Mẫn Ngôn tuy rằng do Thương Lượng ý vào tuổi tác năm đó còn bé của Hoàng thượng, hậu cung có thể tham gia vào chính sự triều đình mới có thể mưu hại, nhưng định tội dù sao cũng do chính bản thân Hoàng thượng..... Hơn nữa Hoàng thượng lại sĩ diện như vậy.” Vạn Dực ám chỉ dừng lại.

Đúng vậy, nếu lão ta kiên trì lấy tội danh này kiện Thương Lượng chẳng phải là tát một cái vào mặt Hoàng thượng à? Đến cuối cùng sẽ làm Hoàng thượng thẹn quá hóa giận, che chở Thương Lượng..... Suy nghĩ tới điểm này Tăng Vinh bị hù dọa một thân mồ hôi lạnh, nhưng cuối cùng, bị đá thương thân thể sờ sờ như thế này, vẫn không cam lòng “Chẳng lẽ cứ bỏ qua dễ dàng như vậy?”

Vạn Dực cười lạnh lùng, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy tấu chương đã viết sẵn.

Tăng Vinh mở ra nhìn, chỉ thấy lời nói sắc bén, đánh trúng điểm yếu, sát khí đập vào mặt!

Gã ta thở dài, mặc cảm, “Vạn Lang, ngài thật sự là cao tay..... quá cao tay!”

Qua nhiều thế hệ triều đình, bọn quan viên hoặc nhiều hoặc ít đều phạm phải sai lầm, phạm sai lầm thực ra không quan trọng, nhìn tổng quát cuộc sống mệnh mạng, thua keo này bày keo khác không phải ít, nhưng có một con địa lôi, tuyệt đối không thể vượt qua, đó chính là uy hiếp tôn nghiêm Hoàng quyền!

Vạn Dực viết tấu chương không trực tiếp nhắc tới việc lật lại bản án của Quân gia, nhưng đặt nặng vấn đề bên cạnh Thương Lượng lên lút cảm đầu nhóm Thủ phụ nhiều năm, lạm dụng chức quyền không coi vua ra gì nắm giữ triều chính, là tội phạm thượng! Thứ hai, đem việc xét nhà ngày ấy làm giả văn thư tính cả chính mồm Tiền Trù chỉ ra và xác nhận cùng nhau trình lên, hoàn toàn chặt đứt khả năng khôi phục của Thương Lượng!

“Tằng đại nhân sáng sớm ngày mai có thể cùng con trai mang theo tờ tấu chương này diện kiến thánh thượng,” Vạn Dực ý vị sâu xa nói, “Lợi dụng trước khi thân thể bị đả thương khỏi hẳn..... Cũng không thể uống phí thân thể bị đả thương này nhé.”

Đúng vậy, từ khi mới bắt đầu y không hề có ý định vì Quân gia mà lật lại bản án, Quân Liên Ngã chỉ là bị y cố tình đẩy lên sân khấu hấp dẫn sự chú ý để nguy trang.

Y mượn sức Tằng Vinh chính xác là muốn đối phó nhưng người đó là Tiền Trù, gạt bỏ Thương Lượng vừa giúp được cánh tay phía sau, lại từ miệng Tiền Trù đột phá đánh tan Thương Lượng.....

Đây là kế sách liên hoàn, vị Thủ phụ..... Vạn Dực chậm rãi nắm tay, trong mắt là tình thế bất buộc!

Hôm sau vào triều trước, Thương Lượng vốn dĩ nghe thấy Tiền Trù bị điều tra nhà cửa nên tâm trạng lo sợ bất an, khi nhìn thấy Tiền Trù đầy đủ không sút mẻ đứng ở trước mặt thì mới bình tĩnh hơn.

“Đại nhân yên tâm..... trước đó Tiểu thần đã sớm an bài tốt rồi.” Tiền Trù vẫn như ngày xưa khiêm nhường nói.

Thương Lượng vừa lòng ha ha cười, “Ngươi làm việc, lão phu tất nhiên yên tâm.”

Tiền Trù cung kính đáp lại, “Dạ.”

Thương Lượng ngoắc tay gọi hắn ta lại đây, xui khiến nói, “Lão phu cũng sẽ không để cho bọn họ sống thoải mái, sau khi ta trình lên tấu chương, ngươi cũng ra mặt lên án mạnh mẽ Vạn Dực và Tằng Vinh..... Như thế như thế như vậy như vậy.”

Tiền Trù đáp ứng từng việc.

Cuối cùng, Thương Lượng vỗ vỗ vai gã, vuốt râu “Nghe nói Tam Lang nhà ngươi cực kỳ thông minh, sáng tạo nhanh nhẹn, lần sau trước dịp đầu xuân mang đến cho lão phu nhìn một cái đi.”

“Đa tạ đại nhân nâng đỡ!”

Tất cả thoạt nhìn đều tốt đẹp như thế..... Chắc, Tằng Vinh khắp khiếm còn muốn con trai giúp đỡ vào triều thật không đẹp tí gì! Khi Thương Lượng thỏa chí mãn nguyện cùng quần thần đệ dâng xong tấu chương, chờ hoàng đế hạ chiếu chỉ trực xuất cái tên chương mất này đi thì.....

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Thủ phụ Thương Lượng làm quan nhiều năm, kết bè kết cánh lạm dụng chức quyền không coi quân vương ra gì.....”

“Cái gì!” Sấm sét giữa trời quang! Thương Lượng không dám tin, mình mới là người bị trục xuất sao?! “Hoàng thượng, thần oan.....”

“Hoàng thượng, vi thần có bản tấu muốn trình lên.” Cắt ngang lời nói của lão ta đúng là đại thần tâm phúc Tiền Trù, “Thần, cũng muốn tố cáo Thương Lượng --”

“Tiền Trù ngươi.....” Thương Lượng sắc mặt trắng bệch, khó có thể tin được.

Một bên Tằng Vinh sớm đã bắt đầu một phen nước mắt nước mũi lên án mạnh mẽ Thương Lượng bất mãn lão ta không thông đồng làm bậy, liên tiếp hãm hại gia đình lão ta! Nói đến chỗ xúc động, hai cha con họ ôm đầu khóc rống, toàn bộ mắt mũi đỏ lên, toàn bộ phần trên mặt nứt ra khe hở, tứ chi run rẩy cùng một thân đau xót, thật sự là danh thẹn khiến kẻ thương tâm người nghe roi lệ.

Khóe miệng Vạn Dực co quắp, các người đủ chưa, đừng diễn quá lên.

Tường đồ mọi người đẩy, thấy Hoàng đế đã hạ ý chỉ rõ ràng, tâm phúc của Thương Lượng tâm phúc cũng đi đầu phản chiến, khừ giác của triều thần nhay bén ý thức được gió đã đổi chiều, sôi nổi nhảy ra phui sạch quan hệ, người một câu ta một lời lại giẫm một cước.....

Thương Lượng mặt xám như tro tàn, ngã xuống, không thể cứu vãn được nữa rồi. Mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống như mưa, đến khi bãi triều cũng không thể gượng dậy.....

Vẫn là Vạn Dực tự mình nâng lão dậy, ôn nhu nói, “Thương thủ phụ, gặp lại sau. Không biết tại hạ khi còn sống, còn có thể gặp lại ngài hay không.”

“Chúc mừng, trước tiên cầu chúc cho ngươi thăng chức.” Kỳ Kiến Ngọc nâng một chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Vạn Dực sững sờ đáp lễ một ly, “Đội ơn lời chúc tốt lành của Ngọc Lang.”

Tể vương điện hạ hôm nay mặc một bộ quần áo lụa màu xanh nõn chuối sáng rỡ hiếm thấy, búi tóc trên đầu còn cài một chiếc trâm hồng ngọc, Vạn Dực nhìn rồi lại nhìn, rốt cuộc vẫn kín đáo khen, “Điện hạ tối nay hết sức..... rực sáng xinh đẹp a.”

Tề vương điện hạ lập tức đem người nhà bán đi, “Đây là chủ ý của Tiết Đào, gã nói Cô mặc màu nõn chuối này đặc biệt có thần!”

..... Ta thấy giống y xì một cọng hành lá thì có. Vạn Dực kéo khoe miệng co quắp, thu hồi không dấu vết nói, “Kiến giải của gã thật sự..... Độc đáo. Bất quá màu xanh nõn chuối này vẫn hơi ngả ngón, điện hạ anh minh thần võ, vẫn nên chọn chút màu tối mặc vào người có vẻ uy nghi hơn.”

Kỳ Kiến Ngọc lập tức không có tiết tháo nói, “Um..... Ta nghe lời người. Lại nói tiếp, trước kia Thương Hù không phải cùng người qua lại thân thiết sao, người quật ngã cha hắn ta, có tính toán như thế vào với hắn ta?”

Vạn Dực nghe thấy tên Thương Hù, không khỏi trầm ngâm, sau khi y giăng co ngay trước mặt với Thương Lượng, cũng không gặp hắn ta nữa. Nếu nói ấy nấy, y quả thật đối xử với hắn ta quá thua thiệt, nhưng nếu chọn lại một lần nữa, y vẫn lựa chọn như vậy.

Muốn trách thì trách hắn ta là con trai của Thương Lượng.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện, vừa mới nêu ra đề tài này, ngoài cửa liền có người hầu đến báo, “Công tử, bên ngoài phủ có Thương công tử cầu kiến.”

Vạn Dực tùy ý gạt đầu ý bảo người hầu dẫn Thương Hù tới phòng khách, rồi sau đó phui phía dưới góc áo đứng dậy đi trước, Tề vương điện hạ cũng tự giác đuôi theo.

Vạn Dực dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Tề vương, chỉ thấy hắn khều ra một bên lông mày, chưa xốt nói, “Làm sao, còn muốn Cô tránh né sao?”

Vạn Dực chỉ phải vừa bực mình vừa buồn cười gảy cái mũi cao thẳng của hắn, “Hạ thần không dám?”

Thương Hù một mạch đến phòng khách chờ đợi từ sớm, lo âu bất an liên tiếp nhìn ra xa, đã thấy theo sát Vạn Dực đang đi đến còn có Tề vương Kỳ Kiến Ngọc ở phía sau, không khỏi nhủ chặt lông mày, nhưng vẫn không chút do dự, khi Vạn Dực bước vào phòng khách lập tức rũ áo quỳ xuống.

“Thương huynh, huynh làm cái gì vậy?” Vạn Dực vội vàng tiến tới nâng dậy.

Thương Hù bất động, trên gương mặt tuần tú là hốc mắt ửng đỏ, nhắc tay càng cúi đầu thật mạnh, “Vạn đại nhân, cha ta tuổi tác đã cao, con đường làm quan bị chặn đứt như vậy, cuộc đời này cũng không có khả năng khôi phục, chỉ cầu xin Vạn đại nhân xem xét tình nghĩa bạn bè nhiều năm giữa ta và ngài, cầu xin ngài giờ cao đánh khẽ, tha cho cha ta một con đường sống.”

Vạn Dực thu tay về, đứng thẳng dậy, “Người hiểu lầm rồi, Thương huynh, ta chưa bao giờ muốn đuôi tận giết tuyệt, tính mạng của Thương đại nhân ta cũng không có khả năng thao túng, tất cả đều phụ thuộc vào ý chỉ của Hoàng thượng. Thương đại nhân nhiều năm qua càng vất vả công lao càng lớn, theo ý kiến của Dực, nhiều nhất là trục xuất về quê, sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.”

Thương Hù không đứng dậy, vẫn duy trì tư thế quỳ lạy như cũ, kiên trì nói, “Tại hạ chỉ cầu xin Vạn đại nhân đáp ứng, nguyện ý tha cho cha ta một con đường sống là tốt rồi.”

Vạn Dực thả lỏng hai tay phía sau, trầm ngâm, liền đáp, “Được, ta đáp ứng huynh.”

“Tạ đại nhân.” Thương Hù được Vạn Dực hứa hẹn, khom lưng bái lạy một lần nữa, quỳ trên mặt đất xa lạ mà khiêm tốn nói, “Ta tin tưởng đại nhân nhất ngôn cửu đỉnh.”

Trong lòng Vạn Dực đột nhiên đau xốt, những từ ngữ dối trá khách sáo đến bên miệng cũng không nói ra được.

Sau khi được Vạn Dực chính miệng hứa hẹn Thương Hù liền lập tức cáo từ, Vạn Dực cũng không giữ lại, mà là trân trọng tự mình dẫn hắn một mạch đến cửa, y biết rõ, mình đã hoàn toàn mất đi một người bạn nhiều năm tao nhã hay xấu hổ, cái mà y có thể làm nhiều hơn nữa, bất quá chỉ là giả nhân giả nghĩa.

Sắp đến trước cửa phủ, Thương Hù khom người hành lễ, cuối cùng là lần đầu tiên ngẩng đầu lẳng lặng nhìn thẳng y, trong mắt trăm loại mùi vị, “Vạn Lang, người có biết hay không, ta từng..... hết lòng yêu quý người?”

Vạn Dực mím chặt môi, không nói tiếng nào.

“..... Thực hối hận quá.” Thương Hù rũ mắt xuống, quay lưng đi, “Vạn Lang, chúc người lên thẳng mây xanh, vĩnh viễn hưởng phú quý.”

Nhìn bóng dáng Thương Hù đi xa, lần này Kỳ Kiến Ngọc không mở miệng nói ra một câu giầy nảy nào với y nữa, hắn nhìn Vạn Dực nhắm chặt mắt, giữa chân mày là vẻ buồn rầu, im lặng từ phía sau cầm thật chặt cái tay hơi lạnh kia.

“Ta không sao.” Vạn Dực quay lại cầm tay hắn, mười ngón khăn trương đan vào nhau.

“Người..... Thật sự muốn như lời nói của hắn ta, tha mạng sống cho Thương Lượng sao?” Diệt cỏ phải diệt tận gốc, đây là nguyên tắc tin tưởng và chấp hành của hắn từ trước cho đến nay.

Vạn Dực không trả lời thẳng, “Mặc dù ta không ra tay, nhưng còn có Tăng Vinh, còn có những người khác, người muốn chặn giết Thương Lượng không ít đâu.”

Kỳ Kiến Ngọc không truy vấn nữa, chỉ nói qua loa, “Không phải còn có Cô vẫn luôn ở bên cạnh ngươi sao.”

Vạn Dực nhếch khóe miệng, một mồi dựa vào trong lòng Kỳ Kiến Ngọc ở phía sau, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu --

Thường sợ mùa thu tới.....

Ân tình cũng dần quên. (Trích trong bài Oán ca hành – Ban Tiếp Dư)

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thân Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Vào một buổi sáng sớm Thương Lượng có chút thê lương bước đi trên hành trình trở về quê hương. Rời khỏi cuộc đấu tranh giành trung tâm quyền lực hơn nửa đời người, dường như trong nháy mắt lão già hơn mười tuổi, vàng bạc châu báu trong nhà đã sớm bị tịch thu sạch sẽ, cơ thiếp và nhóm môn khách thì phân tán lẻ tẻ, gia sản còn sót lại là mấy bộ quần áo cũ kỹ và một chiếc xe ngựa.....

Làm một người thất bại trong cuộc đấu quyền lực nhưng ít nhất lão còn có thể sống đến lúc đi ra khỏi Hoàng thành, về mặt Thương Lượng phức tạp nhìn Hoàng thành lần cuối cùng, bao nhiêu lưu luyến bấy nhiêu kinh hoàng, rồi sau đó còng lưng dắt vợ con ngồi trên xe rồi đi.

“Ái khanh thật sự muốn thả hổ về rừng sao?” Duệ đế Kỳ Kiến Thành nhìn phía cửa thành xa xa nói.

Vạn Dực thần nhiên nói, “Bệ hạ cũng biết lão đã không còn là hổ, cuộc đời này không có sức xoay chuyển, không có khả năng khôi phục nữa đâu.”

“Lão không có khả năng, nhưng con trai lão thì sao?” Kỳ Kiến Thành quay đầu liếc y một cái, “Ngươi rốt cuộc vẫn không bằng Vạn An, trái tim quá nhân từ, Thương Lượng chính là tấm gương trước mắt đấy.”

Vạn Dực không lên tiếng.

“Nghe nói Thương Hủ từng đi tìm ngươi?”

Vạn Dực có chỗ giữ lại nói ngắn gọn, “Mấy ngày trước có đến nhà.”

Kỳ Kiến Thành thấy lời nói của y có nhiều sự che chở, cau mày lại liếc xéo y một cái.

Vạn Dực thần nhiên nhìn lại hần ta.

Vì thế Kỳ Kiến Thành không cần phải nhiều lời nữa, chỉ quay lưng phát phát tay, “Ngươi lui xuống đi.”

Chờ tiếng bước chân sau tiếng dần dần biến mất, Kỳ Kiến Thành khẽ lắc đầu không thể nhận ra.

“Chẳng biết Hoàng thượng vì sao lại có chuyện phiền lòng, có cần Cô chia sẻ không?” Giọng điệu thì bảo là lo lắng chẳng tha nói đơn giản là yên ổn tổ cáo.

Kỳ Kiến Thành quay đầu, không ngạc nhiên chút nào nhìn thấy Kỳ Kiến Ngọc đang hai tay ôm ngực đứng trước cửa cung điện, vóc dáng hai người không khác nhau nhiều, bộ dáng lại phân hoá thành hai cấp, một người âm nhu xinh đẹp thanh tú, người kia anh tuấn mạnh mẽ tráng kiện.

“Huynh cũng vì Thương Lượng mà đến?”

Kỳ Kiến Thành dừng lại, tiếp tục quả quyết nói, “Không, huynh vì Vạn Dực mà đến.”

Kỳ Kiến Ngọc từ chối cho ý kiến, đột nhiên cất cao giọng nói, “Từ xưa nói rằng: đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh. Qua cửa đá, mặc Tần Lĩnh, ra ngoài cốc, nổi thẳng 800 dặm Tần Xuyên..... Chắc chắn, chừng hơn ngàn dặm đường đó.”

Kỳ Kiến Thành sững sốt, lập tức kịp phản ứng, lo lắng nói, “Chẳng qua quê của Thương ái khanh thật sự quá mức xa xôi, đường xá khó khăn lại hiểm trở a.” Đi xe ngựa ít nhất phải mất mấy tháng!

Kỳ Kiến Ngọc thương xót tiếp lời: “Lại nghe nói tiếp đường Thục có dã thú thường lui tới, giặc cỏ hoành hành.....” Tỉ lệ tử vong rất cao a!

Kỳ Kiến Thành kéo dài âm thanh thở dài, “Đang lúc thu hoạch mùa màng, hoàng đế thương xót hướng tới biên niên sử, nay đã tại vị 5 năm nên sửa thành ‘Nguyên thọ’ vậy..... Nhưng Thục còn chưa biết đã sửa thành ‘Nguyên thọ’ hay chưa.” Tin tức nhiều năm bế tắc, cùng kinh thành không thông, cho dù nửa đường xảy ra chuyện gì..... Cũng không có cơ hội truyền tin về.

Hai ánh mắt đồng thời tỏa sáng lấp lánh, Kỳ Kiến Thành và Kỳ Kiến Ngọc thần giao cách cảm nhìn nhau cười sau đó..... Đều cảm thấy buồn nôn.

Mặc kệ bọn họ có nguyện ý thừa nhận hay không, thời khắc này hai người tươi cười giống nhau như vậy, bọn họ chưa bao giờ ý thức được rõ ràng bọn họ là huynh đệ như thế, trong huyết mạch đều chảy chung một dòng máu.

Xuất phát từ dự liệu của tất cả mọi người, cứ tưởng rằng sau khi Thương Lượng rơi đài sẽ có một trận rung chuyển triều đình nhưng một chút cũng không có dấu hiệu bùng nổ.

Vốn dĩ cục diện triều đình được chia thành ba phái, bây giờ lại quá mức ổn định yên ả chuyển thành hai phái đối lập.

Thậm chí vị trí Thủ phụ của Thương Lượng cũng tạm thời để trống, hễ tiến cử quan viên nào thì họ cũng kín đáo từ chối:“Hạ quan năng lực hèn mọn, sợ không thể gánh vác trách nhiệm to lớn này.” Đùa nhau à, sau lưng lần rơi đài của Thương Lượng tuyệt đối có sự nhúng tay của Hoàng đế, ai chẳng biết hạ thần đắc ý cũng chiều nhất trước mặt hần ta là Vạn Dực, nếu Hoàng thượng không lên lên nhìn chăm chăm thì họ sẽ cuống cuống ngồi lên ngay lập tức, nhưng làm thế không phải là ngại mạng lớn sao?

Thời gian này các vị nội các đại thần vừa chảy nước bọt thèm thường nhỏ dãi chức Thủ phụ, vừa đau lòng khó nhịn dốc hết sức từ chối mất hơn một năm.

Trong một năm này, Vạn Dực càng bị mời gọi thăng thưởng là phù hợp nhất, không lâu sau lại đến thăm hỏi vị Văn Uyên Đại học sĩ.

Vào mùa xuân năm ngoái, tâm phúc trước kia của Thủ phụ Thương Lượng -- Tham chính Tiền Trù đã ra sức cầm đầu phái nội các trung lập để cử Vạn Dực nhận chức Thủ phụ.

Văn Uyên vừa mới ngồi trên vị trí Đại học sĩ này không được bao lâu, tân khoa trong mười nghìn học sĩ được yêu mà lo sợ, ngay cả danh hiệu cả lai lịch cũng quá nhỏ bé, từ chối mãi, cuối cùng bất đắc dĩ, ở trong nhóm triều thần liên kết dâng lên tấu chương, thuận theo ngự bút của Hoàng đế phê phán quan tiền nhiệm.

Chắc chắn, người nói xem nhân tiện khoe khoang tài năng tác phong này giống y hệt người cha Vạn An của y, thật sự là cùng chung một mạch máu chán ghét.

Vị Vạn Thủ phụ này mới hai mươi hai tuổi đã nhậm chức, cũng bởi vậy nhận được biệt hiệu -- ‘Mặt như ngàn tầng thiết giáp, lòng như sông Hoàng Hà chín khúc’.

Mùa hè năm Thành trị thứ 13 giống như hơi dài, lại cũng giống như quá ngắn ngủi, trong nháy mắt đã bước sang mùa thu, việc trước tiên là hoàn thành việc giao nhận nội các cũ và mới.

Vạn Dực ở trong thư phòng chậm rãi vuốt ve danh sách thành viên nội các, cầm bút kiên nhẫn gạch bỏ hay chọn tên các quan viên bên cạnh.

Hừ..... Tên này là tâm phúc lúc trước của Thương Lượng, gạch bỏ.

Tên này có vẻ như đã gặp qua trên khoa thi vài năm trước, xem như là thanh niên tài俊, chọn.

Tên này hai năm gần đây tích cực xếp hàng ngăn nắp, hiểu biết chu đáo vừa phải, chọn .

Còn Tiền Trù, nếu đối phương dâng tặng lễ vật hợp lý thì sẽ cân nhắc thăng lên làm Thông Chính Sứ, sau đó đương nhiên sẽ không có sau đó . Đối với người phản bội chủ cũ, y không định vừa kéo vừa đánh như Thương Lượng, mà thâm nghĩ thả ra thật xa, không để mắt nhìn thấy là được.

Tra xét xong mấy kẻ ngáng chân mà quan tiền nhiệm trước để lại, sắp xếp danh sách những quan viên dự bị sẽ dần dần thay thế những kẻ bị nhử đi lần nữa, bản danh sách mà y tốn hết mấy tháng để sửa sang rốt cuộc cũng hoàn thành.

Trước mắt nên kiểm tra chu đáo sổ sách mới để ngày mai trình tấu cho Duệ hoàng.

“Công tử, đã canh tư rồi, nên đi ngủ thôi.” Ánh Nhất ở chỗ tối nhìn bóng dáng chủ nhân càng ngày càng gầy yếu sau khi thăng chức Thủ Phụ thì nhin không được lên tiếng.

“Đã canh tư rồi à?” Y hơi kinh ngạc nói, đứng dậy xoa nhẹ bả vai đau nhức không thôi, xương cốt thoáng chốc tuôn ra một tiếng kêu kẹt giòn vang “Được rồi, ta xem đồng hồ con này xong sẽ đi ngủ.”

“Vậy ngủ trên cái giường xếp ở thư phòng hay là trở về phòng chính bên kia?”

“Muộn như vậy không qua nữa, tránh việc đánh thức hần.” Nghĩ lại tối nay Kỳ Kiến Ngọc đã sớm chạy tới tìm y, kết quả lại bị y bỏ rơi trong phòng, Vạn Dực gần như có thể tưởng tượng được biểu tình ai oán một mình phòng không gối chiếc của Tề vương điện hạ.

Lúc trước quyết định ước hẹn ba năm thì đã qua hai năm rồi, sang năm sau, có lẽ y có thể quang minh chính đại ở trước mặt hần nói ra thân phận của mình chứ..... Chỉ là không biết, hần có chấp nhận hay không?

Ánh Nhất nhìn ánh mắt dịu dàng trên gương mặt của chủ nhân, lắc đầu cảm thán ôi tình yêu..... Dần dần ẩn vào trong bóng đen nơi góc tường.

Hôm sau là một ngày nắng, nắng gắt cuối thu rất mãnh liệt trước sau như một, chiếu nhiệt độ cao lên y phục phức tạp của các quan viên vào điện thánh, tất cả đều công nhận đây là thời khắc khó khăn nhất như đang bị hầm chín.

May mà Duệ đế thương cảm, từ lúc bước vào đến nay không nói nhiều, đơn giản rõ ràng tóm tắt vài câu liền dứt khoát bãi triều. Đối với hành động này mấy lão già thuộc đảng Thân Vương cũng nhìn không được cảm động đến rơi nước mắt, bất quá cảm động là một chuyện, chuyện tùm rầu hùm làm mất mặt hoàng đế thì vẫn xắn tay áo lên nhào tới.

Kỳ Kiến Thành: Một đám ngựa đòn.....

Năm nay đã có ba tháng liên tục trời chưa đổ mưa, quả nhiên, khi lâm triều Duệ đế liền tuyên bố muốn đi cúng bái ở ngoại thành vào tháng sau.

Hiển tế thần linh cũng có thể tranh thủ cuối ngựa vui chơi

~Có thể đi theo một đám người nghỉ mát dạo chơi ngoại thành mấy ngày, Kỳ Kiến Ngọc và Vạn Dực nhanh chóng không dấu vết trao đổi ánh mắt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Sáng sớm, gió mát thổi hiu hiu giữa núi rừng, xe ngựa lộc cộc, một đội ngũ cưỡi ngựa đi theo ngự liễn của Hoàng đế và phượng liễn của Thái hậu chậm rãi đi lên đường núi ngoằn ngoèo.

Vạn Dực đang ngồi trong xe ngựa miễn cưỡng vén cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, Tề Vương điện hạ đi đầu cách phượng liễn của Thái hậu phượng không xa lập tức quay lại tươi cười vô cùng sáng lạn với y.

Vạn Dực bất giác cũng cong khóe miệng lên, đưa mắt nhìn xung quanh còn bao lâu nữa mới đến nơi lập đàn thờ cúng. Kỳ Kiến Ngọc như có thần giao cách cảm quay đầu lại làm một động tác tay với y, ý bảo rất nhanh sẽ đến, bất quá cánh tay đưa ra từ bên trong phượng liễn còn nhanh hơn, dưới tay xa hoa màu tím đậm lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn nà do được bảo dưỡng, giờ phút này có hai ngón tay đang véo lỗ tai của Tề vương điện hạ kéo vào trong xe.....

“.....” Khí thế của Thái hậu nương nương vẫn không giảm y hệt như lúc còn sung sức a.

Vạn Dực thay Tề vương điện hạ mặc niệm ba giây, sau khi cùng mọi người vòng qua một con đường dốc thì trước mắt liền rộng mở thông suốt, một cái đàn thờ chiếm diện tích to hơn gấp hai lần so với hoàng cung xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Từ xưa đến nay vẫn cho rằng bầu trời giống hình tròn. Do đó đàn thờ này cũng có hình tròn, còn gọi là ‘Viên Khâu’. Hoàng đế tự cho mình là con của trời, hoàng cung đương nhiên không dám lớn hơn so với chỗ cúng tế.

Trước tế tự mười ngày đã có ba đại thần nhận lệnh đến chuẩn bị vật tế, chờ đến ngày hiến tế sẽ đưa đám xui xẻo bọn chúng đến Viên Khâu cung nghênh thánh giá.

Mọi người sửa sang tế tự phía sau núi một ngày đợi đến giờ tỵ hôm sau mới chính thức bắt đầu tế trời, Duệ đế cùng Thái hậu trước tiên ngồi lại ở hành cung gần với khu viên khâu, Vạn Dực liếc mắt một cái về phía Tề vương đang ngóng trông nhìn y, dẫn quan viên vào biệt quán trước.

Đúng như dự đoán, một lúc lâu sau Tề vương điện hạ nghênh ngang đi vào trong phòng y.

“Thái hậu nương nương đồng ý thả điện hạ ra ngoài sớm như vậy hả?” Vạn Dực hài hước liếc nhìn cái tai đỏ ửng của hắn.

Kỳ Kiến Ngọc vội ho một tiếng, thẹn quá hóa giận nhào tới, “Hiện tại xem ra Vạn Lang rất rảnh rồi, cũng không biết vì ai Cô mới ra nông nỗi này?”

Vạn Dực linh hoạt xoay người tránh đi “Thế sao? Vậy điện hạ nói rõ xem nào.”

Tề vương điện hạ lại bỏ nhào! Lúc này Vạn Dực không tránh nữa, trực tiếp để cho hắn ôm vào lòng. Có mỹ nhân trong ngực, Tề vương điện hạ lập tức không xấu hổ nữa, đôi tay hắn gắt gao buộc chặt người thanh niên xinh đẹp trong ngực, thờ dài nói, “Hôm nay sẽ không có chuyện gì lại đến quấy rầy chứ? Đã lâu rồi không có một ngày nghỉ ngơi cùng người.”

Vạn Dực đang ôm gương mặt thất sủng đã lâu của Tề vương điện hạ, ngẩng đầu lên đụng vào cái mũi của hắn, hai người hơi thở hòa vào nhau, “Là do ta không phải, thời gian qua bận rộn chính vụ, không chú ý đến điện hạ.”

Gương mặt u oán thất sủng của Tề vương điện hạ thoáng được trấn định một chút, nhưng vẫn không quên tìm kiếm sự cam đoan, “Trước tiên trả lời hôm

nay có vứt bỏ chính vụ không?”

Vạn Dực mỉm cười, ấn đầu của hắn xuống, đôi môi đỏ mọng chủ động nghênh tiếp về phía hắn, nhỏ giọng thì thầm, “Hôm nay Dực thuộc về điện hạ”

-- Chuyện này nhất định không có khả năng! [→__→]

Đang lúc tình nồng hai người dính lấy nhau liền hết một buổi trưa, thị quan đi theo bên bước đến gọi cửa .

“Làm phiền Vạn đại nhân. Vạn đại nhân? Ặc..... Xin hỏi Vạn đại nhân có ở đây không?”

Phòng trong trầm lặng một lúc lâu, giọng nói thẹn quá hóa giận của Tề vương điện hạ truyền ra, “Cút!”

Tiểu thị quan nghe ra giọng nói của chủ nhân, vì, vì sao Tề vương..... lại xuất hiện ở trong phòng của Thượng thư đại nhân vào lúc này? Mồ hôi lạnh trên trán lập tức tuôn ra như gió bão, hay là bị hắn ta bắt gặp bí mật của hoàng gia nhỉ?!

Tiểu thị quan lập tức quỳ xuống, “Hạ, hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết.....” Ta không muốn chết a a!

May mà Vạn đại nhân am hiểu lòng người lên tiếng, [giống như có chỗ nào không đúng nhỉ?] “Là Thái Thường Tự Khanh bên kia bảo người đến thông báo sao?”

“Đạ đúng a!”

“Ta biết rồi, người về trước đi, một lát nữa ta sẽ tới.” Sau khi Vạn đại nhân am hiểu lòng người đuổi tên kia đi, quay lại nhìn quần áo không sai biệt lắm của mình và xoa đầu của Tề vương điện hạ, thoả mãn liếm đôi môi hơi sưng đỏ, cỡi chiếc ngoại bào duy nhất trên người thân nhiên phủ lên.

--Loại người miệng nam mô bụng một bồ dao găm nên xử lý như thế nào hả?

Khuôn mặt tuấn tú của Kỳ Kiến Ngọc vẫn còn đỏ bừng, có chút thờ dốt, quần áo xốc xếch nửa nằm ở trên giường nhìn Thượng thư đại nhân mặt không đổi sắc áo mũ chỉnh tề, không khỏi dâng lên một cảm giác cực kỳ bất bình, “Không phải Vạn Lang đã nói hôm nay thuộc về một mình Cô hả ?”

Vạn tổng tiến đánh quay về giường nhỏ phía trước cúi đầu hôn lên trán Tề vương điện hạ, tiện thể sờ soạng cơ bụng và cơ ngực rắn chắc của hắn dưới vạt áo mở rộng, “Điện hạ tạm thời nhẫn nại một chút, chờ ta giải quyết xong việc sẽ nhanh chóng trở về.”

Kỳ Kiến Ngọc đã trải qua vô số lần nên lúc này không bị lừa gạt nữa, hắn cầu nhàu bò dậy, khép lại vạt áo, u oán nói, “Cô vẫn đi cùng người, tiết kiệm thời gian chứ không lại phải chờ mất nguyên một ngày.”

Vạn Dực cười gượng sờ sờ cái mũi, cảm bật.

Hai người nhanh chóng sửa sang lại bản thân cho tốt rồi đi về phía đàn thờ, tế tự chủ yếu do tam phương phụ trách, Thái Thường Tự Khanh chịu trách nhiệm sắp xếp bài vị thần linh, lư đồng cùng với đồ cúng tế; bộ phận còn lại có trách nhiệm về dàn nhạc và cách trang hoàng; Sau cùng do Lễ bộ tiến hành kiểm tra toàn diện, để ngăn ngừa xảy ra sơ xuất trong lễ tế thiên ngày mai.

Cuối mùa thu thời gian âm thầm trôi mau, hướng chi là đang ở núi rừng, quá nửa giờ Dậu là một mảnh tối đen, ven đường đã sớm đốt những cây đuốc nhỏ, hai người đi tới một con đường gấp gềnh, một nam tử mặc bào phục triều Đại Chu trên mái tóc cài đồ trang sức ngoại lai đang dậm dẫu đi tới. Vạn Dực có trí nhớ cực kỳ tốt, liếc mắt một cái đã nhận ra đây là người mấy năm trước trong tiệc ăn mừng Tề vương đánh bại Ngõa Lạc, vô lễ yêu cầu y ca múa giúp vui – tiểu vương tử Đột Quyết, chẳng qua sau khi bị y làm nhục trước mặt nhiều người thì hai người không xuất hiện cùng lúc nữa, nhưng hai năm nay Móng Cô lại bắt đầu rực rạch, đây lại là hai bộ tộc liên nhau, triều đình phải mượn sức Đột Quyết để kiềm chế, liên tiếp triệu kiến tiểu vương tử Đột Quyết vào cung.

Trong mấy năm nay Vạn Dực là sủng thần có đường làm quan rộng mở, đương nhiên trong các yến hội xã giao lớn không ít lần nhìn thấy thân ảnh của gã ta, tiểu vương tử Đột Quyết đang tha hương cũng rất thức thời, mỗi khi nhìn thấy vị sủng thần chạm tay có thể bóng này thì tránh né mũi nhọn, chỉ là cặp mắt kia ẩn chứa vẻ oán độc, khiến cho trong lòng Vạn Dực khó chịu phải sinh ra đề phòng.

“Tại sao gã ta cũng tới rồi?” Kỳ Kiến Ngọc nhú mày, cũng nhận ra gã ta.

“Có lẽ là Hoàng thượng muốn gã ta đến đây để có thêm nhiều kiến thức nhỉ?” Vạn Dực trêu đùa.

Tiểu vương tử Đột Quyết nhìn thấy hai người bọn họ cũng kinh ngạc, sau đó tươi cười muốn tới chào hỏi.

Kỳ Kiến Ngọc gật đầu cho có lệ, không kiên nhẫn dây dưa với gã ta, vội vàng cùng Vạn Dực bước nhanh hơn lướt qua bên người gã ta.

Trong nháy mắt lướt qua đó, vương tử Đột Quyết bỗng nhiên nhếch miệng, dưới ánh lửa lộ ra một nụ cười tia quỷ dị.

Sau khi tới Viên Khâu không ngờ Hoàng đế và Thái hậu đã ở đó, khoe miệng hai người đồng loạt vừa kéo lên, Kỳ Kiến Ngọc đứng sững vai cùng Vạn Dực đã nhìn thấy Thái hậu như ánh đao mang theo một loạt mũi nhọn sắc bén.

Thái hậu không thèm liếc nhìn Vạn Dực một cái, chỉ ôn nhu nói với Kỳ Kiến Ngọc, “Ngọc nhi, theo mẫu hậu hồi cung.” Móng tay màu đỏ thật dài trên tay lóe ra hàn quang.

Vạn Dực yên lặng đưa cây đuốc cho Tề vương điện hạ, rồi sau đó đi theo Duệ đế Kỳ Kiến Thành đến bàn thờ được dựng tạm trải gấm màu thiên thanh.

Bàn tế lễ ở Viên Khâu được bố trí bảy bài vị tổ tiên, mỗi một bàn thờ bài vị tổ tiên đều không giống nhau. Bậc trên chính điện có vị trí quan trọng nhất là: Bài vị của Hoàng thiên Thượng Đế và Thần linh, màn hình nón có nhiều sớ cầu nguyện.

Tầng thứ hai đặt ở vị trí hai bên cạnh: Bài vị của trời đất trăng sao và gió mưa bão táp, màn hình chữ nhật.

Bài vị làm bằng ngọc được bày biện khéo léo, tơ lụa, các động vật đã giết như trâu, dê, lợn cùng với các loại rượu, hoa quả, và hàng loạt thức ăn cống phẩm được sắp xếp ngay ngắn. Trong đó riêng những đồ cúng tế, dụng cụ cùng với đủ loại lễ vật cần sử dụng đã đạt đến hơn 700 kiện.

Vạn Dực khom người, trước mặt Hoàng đế kiểm tra cẩn thận các lễ vật cống phẩm có rơi rớt sót mẻ gì không, đương nhiên Kỳ Kiến Thành cũng không bối rối gì nữa, đùa à, công tác chuẩn bị lễ cúng tế này rườm rà kinh người hiển nhiên phải giao cho người chuyên nghiệp, y chỉ nhìn thôi cũng thấy quá mắt rồi.

Một đường đi xuống dưới bậc thang chính giữa phía nam, men theo bậc thềm hai sườn đông tây, hai hàng chuông đồng to lớn thật dài được sắp xếp ngay ngắn, màu đồng thỉch, chuông nhạc, chuông to cùng hơn sáu mươi loại nhạc cụ tạo nên cảnh sắc âm nhạc trung hòa, đứng lặng im trong bóng đêm, trang nghiêm tráng lệ.

Dọc đường đi Kỳ Kiến Thành chưa từng mở miệng, chỉ rù mắt nhìn chăm chú vào sườn mặt của Vạn Dực đang chuyên tâm làm việc, sau đó thông thả đi đến trước một cái chuông nhạc, cái chuông nhạc này rất cao lớn, có bảy loại hoa văn xoay quanh hình rồng cao đến cái xà nhà bằng gỗ, dài mười thước, cao gần ba thước, có sáu bức tượng hình võ sĩ bằng đồng cầm bội kiếm đứng bên cạnh, tạo thành ba tầng thượng, trung, hạ.

Kỳ Kiến Thành ngẩng đầu vỗ nhẹ vào bức tượng trên cao, “Trước đây trăm mới gặp phụ hoàng đúng một lần, khi đó người đang diễn tấu ba cái chuông nhạc.”

Liên quan đến Tiên Hoàng, Vạn Dực không dám tiếp lời, trước quỳ nói sau. Chỉ là khi đảo mắt qua 33 cái chuông nhạc to lớn kia, có lẽ người Mông Cổ muốn khiến cho Tiên Hoàng bớt cô đơn chăng.

“Người từng nói với trăm, chiếc chuông này chỉ có cung đình mới được diễn tấu, khi từ biệt cố quốc, người không còn được nghe âm thanh thân thuộc của quê hương nữa, chỉ có thể thỉnh thoảng khua gõ tự an ủi bản thân người.” Kỳ Kiến Thành quay đầu nhìn Vạn Dực đang quỳ gối trước mắt mình, tầm mắt lại xuyên qua u nhìn về phía xa xa, “Cho đến chết người cũng không được trở về quê hương, sau khi đau buồn mad chết, cũng chỉ có thể vùi vàng chôn cất nơi xứ khác.....”

Trên mặt vị hoàng đế trẻ tuổi không có dao động, ánh mắt sâu thẳm cũng liómg như bóng đêm đậm sương mù.

Vạn Dực mím chặt đôi môi, cúi đầu thật thấp che giấu biểu tình trên gương mặt, thời điểm này tuyệt đối không trả lời là tốt nhất.

“Tại sao không nói gì?” Nhìn thấy thần tử mình sùng ái đang nín thở nghiêm túc đứng lên, Kỳ Kiến Thành nở nụ cười, rồi sau đó tự mình đỡ y dậy, “Thật ra Vạn An là ân nhân của trăm đó.” Nếu năm đó không phải Vạn An cùng bách quan ủng hộ hấn thượng vị, sợ là hấn đã sớm vô thanh vô tức cùng chết cùng các huynh đệ ở Hoàng Thành rồi.

Tuy rằng này ý định lúc ban đầu là nhìn thấy hấn tuổi còn nhỏ rất dễ gây khó dễ, nhưng rốt cuộc cũng giúp hấn sống sót trong kẽ hở chật vật. Sau đó lại từ kẽ hở đó trọng dụng Vạn Dực, cũng có thể nói là báo ân của Vạn An năm đó, đồng thời cũng là bởi vì tình cảm quý mến mà hấn dành cho y.

Vạn Dực đứng dậy rồi dòm ngó sắc mặt của Hoàng đế, “Vi thần vụng miệng, không biết nên nói cái gì cả.”

Kỳ Kiến Thành cười mắng “Tại sao lại vụng miệng. Bớt dối trá đi.”

“Vi thần không dám.....”

Chữ ‘Dám’ nói xong, một con gió đã đánh úp lại, đột nhiên ‘Leng Keng!’ một tiếng, cái chuông đồng bên trái của Kỳ Kiến Thành đột nhiên nổ ầm!

Trong nháy mắt hai người bỗng ngẩn ra, rồi mới kịp phản ứng lại --

“Thích khách! Có thích khách! Mau mau bảo hộ Hoàng thượng!” Tiếng kêu chói tai vang lên, bọn thái giám đang đứng sau Kỳ Kiến Thành đang gào giọng lên, nhanh chóng cùng đám thị vệ vây thành vòng tròn bảo vệ Hoàng thượng, trong tay thị vệ là những thanh kiếm sắc, đồng loạt hướng ra phía ngoài.

Người tới không thể nghi ngờ là cao thủ, chỉ tiếc rằng gió núi ban đêm quá to mới khiến cho ám khí bắn ra bị lệch, đụng nhầm vào cái chuông đồng.

“Hộ giá! Nhanh chóng hộ giá!”

Trong đêm tối, cả tòa hành cung chỉ trong vòng nửa khắc đã sôi trào lên, xa xa còn có thể nghe được tiếng thét chói tai của thái giám và những thị vệ đang giờ cao cây đuốc không ngừng chạy tới.

Vạn Dực bị thái giám và thị vệ vây lại phải chen chúc với Hoàng đế, lùi về phía hành cung. Y không ngừng ánh mắt quét nhìn trái phải, nhưng bóng đêm quá tối tăm, ngoại trừ vùng lân cận cách ba thước có ánh sáng soi rọi, còn lại đều là bóng đêm thăm thẳm.

“Á!”

Không hề báo trước, thái giám đứng bên ngoài đột nhiên trợn mắt, rồi ngã xuống, vì giờ phút này bọn họ đang bị vây quanh trong một vòng tròn chật hẹp, nên thi thể kia đang đứng ngay cạnh y, mở to mắt nhìn y.....

Vạn Dực không tránh khỏi lạnh cả người, thi thể ấy bị đẩy đi theo đám người.

Trên mặt, trên người của thái giám vừa chết kia không có vết thương nào, như vậy nguyên nhân là.....

“Ô!”

“Á!”

Sự lo lắng trong lòng còn chưa ổn định, lại có thêm hai thái giám nữa mất mạng!

Có người không nén được sợ hãi nghẹn ngào một tiếng rồi lại phải nhanh chóng nhịn xuống, cứ tiếp tục như vậy e chỉ còn con đường chết.

Không khí áp lực mà khẩn trương tràn ngập trong bóng đêm, Kỳ Kiến Thành trong vòng tròn chỗ sâu nhất hít sâu, ngồi chờ chết từ trước đến nay không phải là tác phong của hắn.

“Quân cận vệ chia làm ba nhóm, hai nhóm đứng yên tại đây, nhóm còn lại chạy ra xung quanh bốn phía, lục soát cẩn thận cho trẫm! Bắt được người nào, giết ngay tại chỗ.”

“Dạ!”

Ngay lúc đó lại có thêm hai thái giám mất mạng. Gương mặt và thân thể không bị thương, không bị thương, gương mặt.....

Vạn Dực nắm chặt tay mới hiểu ra, lớn tiếng quát, “Cẩn thận trên đầu!”

Vừa dứt lời, một cây ngân châm thẳng đang bay thẳng về phía đầu y --

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Trước mặt là cung tên, ẩn nấp bên trong là kim châm, hơn thế nữa trong khu rừng bí ẩn này lại toàn là châm độc, xuất quỷ nhập thần, khiến người khác khó lòng phòng bị.

Vào thời khắc này Ảnh Nhất vì phải tránh mặt Thánh giá nên vẫn đang ở ngoài Viên Khâu, mà Vạn Dực lại bị bọn hộ vệ và thái giám của Duệ đế vây khốn ở giữa, không thể động đậy!

Chẳng lẽ cứ kết thúc như vậy sao?

Chẳng lẽ chỉ một tên qua đường nhỏ nhoi có thể khiến nhân vật chính của chúng ta chết lẳng xẹt như thế ư?!

Không! Chúng ta phải tin tưởng tác giả còn có tiết tháo chứ--

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một tiếng ám khí ‘Leng Keng!’ vang lên..... bị mắc kẹt.

Toàn bộ những sự nguy hiểm dừng lại một giây, ở trong ngàn vạn ánh mắt hốt hoảng Vạn Dực vẫn bình tĩnh tự nhiên vuốt ve cái phát quan long lấy bị lệch.[bức tranh này chẳng bình thường một chút nào a!]

Hôm nay vì khoe khoang sự tạo nhả của mình, khác với những chiếc bố quan trên đầu mấy người khác, Vạn Dực đội một chiếc mũ bì biện bằng da nai, bên ngoài đính đầy châu báu ngọc thạch lung linh chói lọi vì vậy mà cái kim châm tẩm độc kia vang lên một tiếng ‘Leng Keng’ như vậy, cắm trúng vào bảo thạch rồi còn gì nữa!

Trên trán Vạn Dực âm thầm trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh, ám khí giết người cắm ở trên đầu có cảm giác kích thích không hả?!

Cho nên sinh mạng trân quý, phải bảo vệ tốt vào!

Đoán chừng tên thích khách trong bóng tối cũng bị sự chói lóa của Vạn thủ phụ chọc cho mắt bị mù rồi, dù sao đã bị bại lộ vị trí, trong tình thế bị hơn

mười cao thủ Hoàng gia đánh về phía mình, hần ta chạy nhanh như điên về phía Duệ Đế --

“Bảo vệ Hoàng thượng!”

Vạn Dực hét lớn một tiếng trước khi thái giám kịp mở miệng, kéo lấy Duệ đế vốn đã cao hơn y, đại nghịch bất đạo đem Hoàng đế tôn quý giữ bên cạnh bản thân mình, “Hộ giá --”

Thiên tử suýt chút nữa bị đè chết Kỳ Kiến Thành yên lặng ghi nhớ dưới đáy lòng, thái giám xung quanh cũng không ngốc, vậy mà chỉ có Vạn Dực xả thân ngăn cản--

Tốt lắm, có được tám lá chắn tốt nhất rồi.

Vạn Dực cách bức tường người trùng trùng điệp điệp nhìn tên thích khách đang đột nhập đến tầng thứ ba, trà trộn vào dòng người bị cấm thành một con nhím.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, cũng không phải là kết thúc.

Đạp lên hàng loạt thi thể, mọi người tiếp tục duy trì trật tự nhanh chóng đi về phía hành cung. Vạn Dực theo sát bên cạnh Duệ đế, nhớ tới Thái hậu và Kỳ Kiến Ngọc đã hồi cung trước đó, không biết bọn họ có gặp phải hiểm cảnh không? Lòng nóng như lửa đốt.

Nếu trận này ám sát này vốn là Thái hậu và Tề vương nhắm vào Duệ đế để hốt một mẻ lớn thì sao?

Không! Sẽ không .

Khi ý tưởng này xẹt qua trong nháy mắt, Vạn Dực cũng nhanh chóng đè ép khả năng này xuống. Giờ phút này y đang ở cùng một chỗ với Duệ đế, nếu Kỳ Kiến Ngọc có liên quan, không có khả năng trước đó sẽ không thông báo trước với y.

Sau khi cân nhắc trong vài giây, thị vệ và thái giám đang bao quanh Thánh giá cầm đuốc đi vào hành cung trước, trong bóng đêm không lồ hành cung theo chân núi kéo đến sườn núi, nhưng thiên tử gặp chuyện nguy hiểm như vậy, vậy mà bên trong hành cung chỉ có mấy ngọn đèn hiu hắt, cửa cung lại đóng chặt.

Dù sao thì hành cung cũng an toàn hơn bên ngoài cây cối um tùm, hai tên thái giám dò đường, mở cánh cửa màu ddor sẫm vang lên một tiếng kéo kẹt.

Hai vật hy sinh nom nóp lo sợ dừng lại một lát, sau khi bị tập kích vội giơ cây đuốc lên nhìn xung quanh một vòng, châm lửa lên cây nến bên trong cung điện rồi vội đi ra, quỳ phục trước mặt Kỳ Kiến Thành, “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài chưa phát hiện ra điều gì dị thường.” Sau đó lại có thêm hai gã thị vệ đi vào khám xét kỹ một lần nữa, sau đó nhóm người mới cẩn thận tiến vào đại điện.

Kỳ Kiến Thành ngồi vào chỗ của mình, gọi một người tới rồi lạnh lùng nói, “Mang theo hai đội nhân mã, đi đến điện của Thái hậu và Tề vương để bảo vệ bọn họ, nếu bọn họ không có ở đó, phải cố gắng tìm bằng được mẫu hậu và hoàng huynh của trẫm mang về đây.”

Vạn Dực căng thẳng, y biết Duệ đế cũng nghi ngờ mẹ con Thái hậu, y xung phong nhận việc nói, “Hoàng thượng, thần cũng xin mang mười người, đi đến điện Phương Thiên để điều tra.”

“Mười người? Có đủ không?”

“Dạ đủ. Nếu gặp may, ít hay nhiều người cũng không quan trọng gì; Nếu gặp bất hạnh, bên trong cung điện gặp phải cao thủ, vì thần chết cũng không luyến tiếc, bên ngoài hoàng thượng sao có thể thiếu một Tướng một Binh?”

Trình độ võ mông ngựa rất cao tay , Duệ đế an tâm ngồi trong chính điện đèn đuốc sáng trưng, vẫy tay chào tạm biệt Vạn Dực.

Mà Vạn Dực giờ phút này cũng cao hứng phấn chấn tùy tay chọn mười thị vệ, hiện ngang lăm liệt dẫn đầu đi về phía Thiên điện.

Nói đùa à, Vạn Dực và Ảnh Nhất cải trang ở phía sau đang trà trộn vào tốp thị vệ nhanh chóng trao đổi ánh mắt, hiện tại Duệ đế là cái bia ngắm di động ở bên cạnh hần thể nào cũng là vật hy sinh!

Quả nhiên, thừa dịp tối lửa tắt đèn thích khách trà trộn vào nhóm thị vệ để xuống tay cũng không ít, lúc này chính điện đang phải đau đầu để tra xét, đoàn người Vạn Dực mới lục soát thứ hai tòa thiên điện, liền nghe thấy có âm thanh oonf ào từ phía chính điện truyền tới.

“Không cần để ý tới ta, các ngươi mau mau trở về điều tra! Để lại một binh sĩ là được, ta tiếp tục dò xét cho Hoàng thượng.”

Vạn Dực hiện ngang lăm liệt nói, giờ khắc này, y không phải chiến đấu một mình đâu, có đầy linh hồn các vị trung thần đang ở bên cạnh y đây này.

Thị vệ cầm đầu cảm động rơi vài giọt lệ, cúi đầu thật mạnh với Vạn Dực, giữ lại Ảnh Nhất chủ động giơ tay ở phía sau Vạn Dực, nhanh chóng chạy đi cứu giá.

“Tốt lắm, cản trở cũng đi luôn rồi.”

Ảnh Nhất lau lóp bụi bặm trên mặt, Hoàng thượng mang theo một số lượng thị vệ khổng lồ, thừa dịp rối loạn rồi trà trộn, thị vệ bị chết vì tập kích hay bị

thương, số lượng sẽ thay đổi, thị vệ đều không có khả năng nhận ra nhau nhanh chóng, hấn ta sẽ dễ dàng lẫn vào dòng người, nếu không tìm được cái cơ để rời đi, hấn ta sẽ bị bại lộ sớm hay muộn mà thôi.

Vạn Dực cũng thấy thoải mái hơn, hai người không cần nhiều lời, ăn ý đi về phía hành cung của Tề vương. Vạn Dực im lặng, trong lòng rối loạn, vừa cẩn thận chú ý xung quanh, lại nhớ tới cái cơ đi khám xé lúc trước, nhớ khung cảnh mà y nhìn thấy là một đồng xác chết thì sao.

Ảnh Nhất gặp nhìn biểu tình ngưng trọng của chủ thượng cũng không dám lên tiếng, trong lòng yên lặng nhắc đi nhắc lại : Tề vương điện hạ ngài trăm ngàn lần đừng lên can đến sự việc lần này nhá, công tử đã động chân tình với ngài, không chấp nhận được sự phản bội đâu.

Bất giác đã đến trước điện của Tề vương, nhưng cửa điện hé mở, Ảnh Nhất bảo Vạn Dực lui về phía sau vài bước, lách mình tiến vào trong.

Đèn được trong điện sáng lên, Vạn Dực tiến vào, cánh cửa đã được cố ý mở rộng, để tránh kẻ địch.

“Có mùi máu.....” Ảnh Nhất nói nhỏ. Trong điện vẫn ngay ngắn, điểm này không hề hợp lý, dù sao thị vệ cũng không bằng thái giám, hơn nữa mang theo 2 đội nhân mã đến đây cũng không thật lòng để ‘Bảo hộ’ hoàng thân quốc thích, bọn họ vào đây trước cũng không có khả năng có thể sắp xếp lại điện của Tề Vương.

Như vậy chỉ có hai khả năng --

Bạn đang đọc truyện *Ô Hô! Gian Thần Lộng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.